

WHISPER OF WORDS

ဝင်္ကလယ် ဝံ ပုလွေ ၊ ညွန့်ကြား

JACK LONDON

The Sea Wolf

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ)အသုံးမပြုပါ။

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော်လည်းကောင်း linkတွင် ကြော်ငြာများခံကာ တင်ထားသော အခြားတနေရာရာမှ ရရှိခဲ့သော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

အခမဲ့ စာအုပ် အသစ်များ တင်တိုင်း သိရှိနိုင်ဖို့ Telegram Channel ကို subscribe ထားနိုင်ပါသည်။

W H I S P E R of W O R D S

Subscribe Telegram Channel

<https://t.me/TheBookR>

ညွှန်ကြား [၁၉၃၂-၁၉၉၂]

ပဲခူးတိုင်း မင်းလှမြို့တွင် အဖ လမ်းအရေးပိုင် ဦးဘကြူး၊ အမိ ဒေါ်တင်ရွှေကိုက ၈ ဩဂုတ် ၁၉၃၂ တနင်္လာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း သုံးယောက်တွင် ဒုတိယသား၊ အမည်ရင်း ဦးမောင်မောင်ညွန့် ဖြစ်သည်။

မင်းလှမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာအထက်တန်းကျောင်း (၁၉၃၇-၄၈)၊ ကောင်ငူမြို့ အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်း (၁၉၄၉-၅၀)၊ ရန်ကုန်မြို့ အောင်သိပ္ပံ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်း (၁၉၅၁)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် (၁၉၅၁-၅၇) တို့တွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၅၇)၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၆၆) ရရှိခဲ့သည်။ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု မော်စကိုမြို့ အရှေ့တိုင်း လေ့လာရေးသိပ္ပံတွင် ဘာသာဗေဒ ဘာသာရပ်ကို လေ့လာခဲ့သည်။

အာရှလူငယ်အစည်းအရုံး ကင်းထောက်လူငယ် (၁၉၄၃-၄၄)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကလောင်အသင်း တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူး(၁၉၅၄-၅၅)၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်း မြန်မာစာ စာတည်း (၁၉၅၅-၅၆)၊ စာပေဗိမာန် စွယ်စုံကျမ်း ပြုစုရေးဌာနတွင် စာပြု (၁၉၅၇-၅၈)၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု မော်စကိုမြို့ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဆက်သွယ်ရေးသိပ္ပံတွင် မြန်မာစာဆရာ (၁၉၅၈-၆၁)၊ ဗီယက်နမ် သတင်းဌာနတွင် သတင်းအယ်ဒီတာ (၁၉၆၂-၆၅)၊ အထက်တန်းပညာ ဦးစီးဌာန ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာနတွင် စာပြု (၁၉၆၆-၁၉၇၃)၊ မြန်မာစာအဖွဲ့ ဦးစီးဌာနတွင် လက်ထောက် စာတည်းမှသည် စာတည်းမှူးအထိ (၁၉၇၃-၉၁) တာဝန်အသီးသီး ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဩဂုတ် ၁၉၉၁ တွင် အငြိမ်းစားယူသည်။

၁၆ စက်တင်ဘာ ၁၉၄၆ ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်တွင် စာဆိုလုလင် ကလောင်အမည်ဖြင့် ကဗျာ စတင် ရေးသည်။ ၁၉၅၁ တွင် မင်းလှညွန့်ကြူး ကလောင်အမည်ကို စတင် အသုံးပြုသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ညွန့်ကြူး သို့ ပြောင်းသုံးသည်။ ဘုံကလောင် နွယ်သစ်တွင် တဦးအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ စာပေ၊ ဘာသာဗေဒနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်းပါး၊ စာတမ်း များစွာရေးခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော စာအုပ်အချို့မှာ မြန်မာဘာသာစကား (ရုရှား ဘာသာဗေဒပညာရှင် သုံးဦးနှင့် ပူးတွဲ၍ ရုရှားဘာသာဖြင့်)၊ ဗီယက်နမ် စစ်ရာဇဝတ်ကောင်များ (ကျော်အောင်နှင့် တွဲဖက် ဘာသာပြန်) [၁၉၆၇]၊ သျှင်မဟာရဋ္ဌသာရစာ စာရင်း (သျှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ပကိဏ္ဍက စာစု... တွင်)[၁၉၆၈]၊ ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်တရား (နွယ်သစ် ဘုံကလောင်အမည်နှင့်) [ဇွန် ၁၉၇၅၊ ၁၉၉၉]၊ နှစ်ဆယ်ရာစု နိုင်ငံရပ်ခြား

ဝတ္ထုတိုများ [၁၉၇၇] ၊ ဖန်မီးအိမ် နန်းချည်ကျွမ်းအောင်နှင့် နှစ်ဆယ်ရာစု
နိုင်ငံရပ်ခြား ဝတ္ထုတိုများ [၁၉၉၉] နှင့် ကဗျာအလှ ရှာတော်ပုံတို့ ဖြစ်ကြသည်။

၅ အောက်တိုဘာ ၁၉၉၂ နံနက် ၉:၀၀ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့၌
ကွယ်လွန်သည်။

ပင်လယ်ဝံပုလွေ

The Sea-Wolf

JACK LONDON

ညွန့်ကြီး

“ပင်လယ်ဝံပုလွေ” ဝတ္ထု နှင့် ပတ်သက်၍

အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး ဂျက်လန်ဒန်(၁၈၇၆-၁၉၁၆) ၏ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုဖြစ်သော Sea Wolf (ပင်လယ် ဝံပုလွေ) ကို လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကျော်က စာရေးဆရာ မိုးဝေ မြန်မာဘာသာ ပြန်ကာ ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးပါသည်။ ဝတ္ထုတွင် အခန်းပေါင်း ၃၉ ခန်း ရှိသည့်အနက် ၂၂ ခန်းလောက်ကိုသာ ဘာသာပြန်ပြီး၊ ပထမတွဲအဖြစ် ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကြေညာထားသော ဒုတိယတွဲ ထွက်မလာခဲ့ပါ။ ဆရာမိုးဝေ၏ ပင်လယ်ဝံပုလွေ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကို စွဲလမ်းသည့် စိတ်အရှိန်ကြောင့် Sea Wolf ကို ကျွန်တော်သည် အစအဆုံး ဘာသာပြန်ကာ၊ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။

Sea Wolf ကို ဘာသာပြန်ရာတွင် ဆရာမိုးဝေ၏ ဘာသာပြန်ကို မေ့ဖျောက်ထားခဲ့ပါသည်။ ဆရာမိုးဝေ၏ ဘာသာပြန်လက်ရာကို တသီးတသန့် ရှိနေစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ က စာဖတ်ပရိသတ်၏ စာဖတ်ရည်အဆင့်နှင့်ယနေ့ စာဖတ်ပရိသတ်၏ စာဖတ်ရည် အဆင့်သည် ခြားနားသင့်သလောက် ခြားနားနေပြီကိုလည်း ကျွန်တော် သတိမူမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျက်လန်ဒန်၏ Sea Wolf ဝတ္ထုသည် သာမန် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထု မဟုတ်ပါ။ လူတို့၏ တွေးခေါ်မြော်မြင်မှုများကို စစ်ဆေးကြည့်သော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချက်သည် ဂျက်လန်ဒန်၏ အာဘော်ပင် ဖြစ်ရကား၊ ထိုအာဘော်ကို ကျွန်တော် ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ ထိန်းသိမ်းကာ ဘာသာပြန်ပါသည်။

ညွန့်ကြူး

၄၄ ပုဂံခြံဝင်း၊

၁၅၄၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊

တက္ကသိုလ်စာတိုက်၊ ရန်ကုန်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို မွေးဖွားပေးသည့် လက်သည်မှာ မိတ်ဆွေကြီး ချာလီဖူဆက် ဖြစ်သည်ဟု ရယ်ချင်ပတ်ချင် ပြောလေ့ရှိသော်လည်း၊ တကယ်ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ဇာတ်လမ်းကို ဘယ်နေရာက စပြောရမှန်း မသိပါ။

ချာလီဖူဆက်တွင် နွေရာသီ အနားယူ အိမ်ငယ်တလုံး ရှိသည်။ ထိုအိမ်သည် “မီးလ်” တောင်ကြား၌ရှိပြီး “တာမယ်ပေ” တောင်ကလပ်၏ အရိပ်သည် အိမ်ကလေးပေါ်သို့ ထိုးကျနေတတ်သည်။ နွေရာသီ အနားယူအိမ်ဟု ဆိုသော်လည်း ချာလီဖူဆက်သည် ဆောင်းရာသီ၌သာ ထိုအိမ်ငယ်တွင် ဦးနှောက်ဆေးသည့်သဘောဖြင့် “နစ်သျှေး” နှင့် “ရှော့ပင်ဟွာ” တို့၏ ဒဿနများကို ဖတ်လေ့ဖတ်ထ ရှိသည်။ နွေရာသီ၌မူ ချာလီဖူဆက်သည် ပူပြင်းတောက်လောင်သော၊ ဖုန်မှုန့်ထူထပ် ညစ်ပတ်သော မြို့ပြထဲတွင် ချွေးသံတစုံစုံနှင့် အလုပ်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ထံသို့ စနေနေ့လယ်တွင် သွားပြီး၊ တနင်္လာနေ့တွင် ပြန်လာလေ့ပြန်လာထသော မရှိပါက “ဆန်ဖရန်စစ္စကို” ပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်သန်းစရာအကြောင်း ကျွန်တော့်တွင် မရှိပေ။ ချာလီဖူဆက်ထံ အလည်သွားရန် ဆန်ဖရန်စစ္စကို ပင်လယ်အော်ကို ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် စီးနင်းလိုက်ပါသော ကူးတို့သင်္ဘောမှာ သင်္ဘောသစ်တစင်း ဖြစ်သည်။ အမည်က “မာတီဇေး”။ မာတီဇေးသည် “ဆော်ဆယ်လီတို” နှင့် “ဆန်ဖရန်စစ်စကို” အကြား လေးငါးခေါက် ကူးသန်းခဲ့ဖူးပါပြီ။

ကျွန်တော် ခရီးထွက်သည့် ဇန်နဝါရီလ တနံနက်ခင်းတွင် ပင်လယ်အော်တပြင်လုံး မြူနှင်းများ ပိတ်ဆို့နေသည်။ ယင်းသို့ မြူနှင်းများ ပိတ်ဆို့နေခြင်းသည် အန္တရာယ်ကြီးလှကြောင်း ကုန်းတွင်းသား ကျွန်တော် မသိခဲ့ပေ။ မသိခဲ့ရုံမက သင်္ဘော၏ အထက် ကုန်းပတ်ဦးခန်းတွင် ရပ်လျက် မြူနှင်းများကိုကြည့်ကာ ပျော်သလိုလိုပင် ခံစားမိပါသည်။ မြူနှင်းအလယ်၌ ကျွန်တော်သည် တဦးတည်း မားမားကြီး ရပ်နေသည်ကိုပင် နှစ်ခြိုက်နေမိသည်။ တကယ်တော့မူ သင်္ဘောဦးခန်းအထက်ရှိ အဆောင်ငယ်ကလေးတွင် သင်္ဘောမောင်းသူနှင့် သင်္ဘောကန်ပတိန်တို့ ရှိနေကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် သူတို့ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမြင်ရပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော အတွေးတခုမှာ၊ လူ့လောကတွင် အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေယူမှုအကြောင်း ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်အော်တဖက်ရှိ မိတ်ဆွေတဦးထံသို့ သွားရောက် လည်ပတ်နိုင်ရန် ကျွန်တော်သည် မြူနင်းများအကြောင်း၊ လေအကြောင်း၊ ဒီတက် ဒီကျ အကြောင်း စသည်တို့ကို နားလည်ရန် မလိုပေ။ ထိုအကြောင်းတို့ကို သိကျွမ်းနားလည်ပြီးဖြစ်သော သင်္ဘောကက်ပတိန်နှင့် သင်္ဘောမောင်းသူတို့က ပင်လယ်အကြောင်းကို စိုးစဉ်းမျှသာ သိသော ကျွန်တော်လိုလူမျိုး ထောင်သောင်းများစွာကို လိုရာခရီးသို့ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ လူတကိုယ်တွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာရာ တခုတော့ ရှိစမြဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မြူနင်းအကြောင်း၊ ဒီရေအကြောင်း၌ မကျွမ်းကျင်သော်လည်း စာပေဘက်၌ ကျွမ်းကျင်သူတဦး ဖြစ်သည်။ မကြာသေးမီကပင် “အတ်တလန်တစ်” မဂ္ဂဇင်း၌ “အမေရိကန်စာပေတွင် အက်ဂါအယ်လင်ပိုး၏ အခန်းကဏ္ဍ” ဟူသော ဆောင်းပါးကို ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့၏။ သင်္ဘောကုန်းပတ်တွင် လူတယောက်က ထိုဆောင်းပါးကို စိတ်ပါလက်ပါ ဖတ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့၏။ ကက်ပတိန်နှင့် သင်္ဘောလမ်းပြတို့က သူတို့၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုဖြင့် ကျွန်တော်၏ကျွမ်းကျင်လိမ္မာမှုကို ဖတ်ရှုနေသူအား “ဆော်ဆယ်လီတို” မှ ဆန်ဖရန်စစ်ကို သို့ ပို့ဆောင်ပေးပေလိမ့်မည်။

သင်္ဘောဦးခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခြေကို ခပ်ပြင်းပြင်းချကာ လျှောက်လာသော မျက်နှာနီနီနှင့် လူတဦးကြောင့် ကျွန်တော်၏ အတွေးများ ပြတ်သွားလေသည်။ မျက်နှာနီနီနှင့် လူသည် ပိတ်ဆီးနေသော မြူနင်းထုကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်အနား၌ လာရပ်လေသည်။ သူသည် ပင်လယ်နှင့်စပ်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သူ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ခဲ့သည်မှာ မမှားလှပါ။

“ဒီလို ရာသီဥတုမျိုးပေါ့၊ သင်္ဘောကက်ပတိန်တွေကို ဆံပင်ဖြူအောင် လုပ်တာ”

မျက်နှာနီနီနှင့် လူက ပြောလိုက်သည်။

“ဆံပင်ဖြူရလောက်အောင် သိပ်အာရုံစိုက်စရာ မလိုဘူးလို့ ကျွန်တော်တော့ ထင်တာပဲ။ ရေကြောင်းသုံး ကိရိယာတွေရဲ့အကူအညီနဲ့ ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်ခတ်နေတယ်၊ ဘယ်နှုန်းနဲ့ ခတ်နေတယ်၊ အကွာအဝေး ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ သိနိုင်တာပဲ။ သင်္ချာဘာသာရဲ့ သေချာမှုလို သေချာတယ်လို့ ပြောရမယ် ထင်တယ်”

“အာရုံစိုက်စရာ မလိုဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်စ။ သင်္ချာလို အစစ အရာရာ သေချာနေတယ်၊ ဟုတ်စ။ ခင်ဗျား ကြည့်စမ်း၊ ဂိုးလ်ဒင်းဂိတ်ဘက်ကို ထိုးကျသွားတဲ့ ဒီရေကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် မြန်သလဲ၊ ရေစီးနှုန်း ဘယ်လောက်

အဟုန်ကြီးသလဲ၊ ကြည့်... ကြည့်၊ ကျုပ်တို့သင်္ဘောဟာ ခေါင်းလောင်းတပ်ထားတဲ့ ဗောဃာကြီးကို ဝင်တိုက်မိတော့မလို့၊ ဟော... သင်္ဘောလမ်းကြောင်းကို ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်ရပြီ"

ခပ်လေးလေး ခေါင်းလောင်းသံသည် မြူနှင်းထဲမှ ထွက်လာပါသည်။ သင်္ဘောမောင်းသူသည် သင်္ဘောပဲ့ထိန်း စတီယာရင်ကို တအား လှည့်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ တလောလောက်က ရှေ့တည့်တည့်ဆီမှ ကြားရသည်ဟု ထင်ရသော ခေါင်းလောင်းသံသည် ယခု ဘေးဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော၏ ဥဩသံသည် ကျယ်လောင်စွာ မြည်းဟည်းနေသလို၊ အခြားသင်္ဘောများ၏ ဥဩသံတို့သည်လည်း မြူနှင်းကိုဖောက်၍ မြည်နေကြသည်။

“ဟောဟိုမှာ ကူးတို့သင်္ဘောတစင်း၊ ဒီသင်္ဘောဟာ တခြားသင်္ဘောတစင်းကို မတိုက်မိအောင် အတော်ထိန်းပြီး မောင်းနေရတယ်”

မျက်နှာနီနီနှင့် လူသည် လက်ယာဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြီး ပြောပြသည်။

ထိုစဉ် ဥဩသံကို ရှေ့တည့်တည့်မှ ကပ်၍ကြားလိုက်ရပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်း လိုက်ပါလာသော “မာတီဇေး” သင်္ဘောမှ ခေါင်းလောင်းသံလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ “မာတီဇေး” သည် အရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ နောက်တဖန် အရှိန်ကို ပြန်တင်ကာ မြန်မြန်ခုတ်သည်။ ခပ်စောစောက ကြားရသော ဥဩသံသည် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော၏ ဘေးဘက်သို့ ရောက်သွားပြီး၊ အသံကလည်း မကျယ်လောင်လှတော့။ ကျွန်တော်သည် မျက်နှာနီနီနှင့်လူအား ရှင်းလင်း ပြောပြစေလိုသည့်သဘောဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။

“အပျော်စီး သင်္ဘောကလေး တစင်းစင်း ဖြစ်မှာပဲ”

သူက ပြောသည်။

“ဒီကောင်လေးမျိုးတွေပေါ့၊ သိပ်ဒုက္ခပေးတာ၊ ကျုပ်တို့သင်္ဘောက တိုက်မြှုပ်ပစ်လည်း အေးတာပဲ။ ဒီအပျော်စီး သင်္ဘောကလေးတွေဟာ ‘ငါတော့ လာပြီဟေ့၊ မင်းတို့တတွေ ငါ့ကို မတိုက်မိအောင် ရှောင်ကြ၊ ရှားကြပေတော့’ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ဥဩသာ နာနာမှုတ်တတ်တာ၊ သင်္ဘောတော့ သေသေချာချာ မောင်းတတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူသည် ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာသည်။ သူ့ဒေါသကို ကျွန်တော် တိတ်တခိုး ရယ်မောမိသေးသည်။ သူသည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင်

ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်နေစဉ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ပင်လယ်အော်တစ်ခုလုံး ပိတ်ဆီးကာဆိုင်းနေသော မြူနင်းများအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။ ထိုသို့တွေးနေစဉ် သူ့အသံကို ကြားရပြန်သဖြင့် အတွေးပြတ်သွားပြန်သည်။

“အသံကြားလား၊ တခုခုဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို ဦးတိုက်လာနေတဲ့အသံမျိုးပဲ။ မြန်မြန်ကြီးကို လာနေတာဗျို့၊ ကျုပ်တို့သင်္ဘောက အသံပေးနေတဲ့ ဥဩသံကိုလည်း ကြားဟန်မတူဘူး၊ လေကြောင်းမတည့်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်”

လတ်ဆတ်သော လေပြည်သည် ကျွန်တော်တို့ တူရုသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး တိုက်ခတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ခပ်ယွန်းယွန်းဆီက ဥဩသံကို ပီပီသသ ကြားနိုင်၏။

“ကူးတို့သင်္ဘောလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ၊ သူက ခေါင်းညိတ်၍ အဖြေပေးသည်။

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကူးတို့သင်္ဘောသာ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့သင်္ဘောကလည်း အခုလောက် အရေးမစိုက်ပါဘူး၊ အပေါ်ထပ်က ဆရာတွေတော့ အလုပ်များနေကြပြီဗျို့”

ကျွန်တော်သည် အပေါ်ထပ် သင်္ဘောမောင်းခန်းဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်သည်။ သင်္ဘော ကက်ပတိန်သည် သင်္ဘောမောင်းခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်တဝက်ထုတ်ကာ မြူနင်းထုကို ထိုးဖောက်၍ မြင်လိုမြင်ငြာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကက်ပတိန်၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ ယှက်သန်းနေသည်။ ကျွန်တော့်ဘေးနားမှ အဖော်လည်း စိုးရိမ်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော့် အဖော်သည်လည်း သင်္ဘောလက်ရန်းကို ကိုင်ကာ မမြင်နိုင်သော ဘေးအန္တရာယ်ကြီးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား မြူနင်းထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ အဖြစ်အပျက်တို့သည် ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

မြူနင်းထုကြီး ကွဲသွားသည်။ ကွဲသွားသော မြူနင်းထုအကြားမှ သင်္ဘောတစီး၏ ဦးပိုင်းကြီး ဖြုန်းခနဲ ထွက်လာသည်။ ထိုသင်္ဘော၏ သင်္ဘောမောင်းခန်း ပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်တပိုင်း ထုတ်ထားသော လူတဦးကို တွေ့လိုက်သည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့်၊ သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်၏။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်၏။ သူသည် သူ့သင်္ဘောနှင့် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော ဘယ်တော့တိုက်မည်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တွက်ချင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောမှ သင်္ဘောမောင်းသူက သူ့ကို

လှမ်းအော်သည်။

“တိုက်ပြီ၊ တိုက်ပြီ၊ မင်းတို့ကြောင့်၊ တို့ကြောင့်”

မျက်နှာနီနီနှင့် ခရီးဖော်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှမ်းအော်သည်။

“တခုခုကို မိမိရရသာ ကိုင်ထားပေတော့”

သူ့မျက်နှာကလည်း တည်ငြိမ်လှသည်။

“အမျိုးသမီး ခရီးသည်တွေတော့ အော်ကုန်ပြီ”

သူ့စကား မဆုံးတတ်မီကလေးတွင် သင်္ဘောချင်း တိုက်မိကြတော့သည်။ ကျွန်တော့်တို့ သင်္ဘော “မာတီဇေး” တိမ်းစောင်းသွားသည်။ ပျဉ်ချပ်များ ကျိုးသံကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် လွင့်စဉ်သွားကာ စွတ်စိုသော ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်နေသည်။ ထိုစဉ် မိန်းမများအော်သံကို ကြားရသည်။ ထိုသွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်သံများကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်မှာ မွန်ထူသွားသည်။ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် အသက်ကယ် ဘောကွင်းများ ချိတ်ထားသည်ကို အမှတ်ရလာ၍ သင်္ဘောဦးခန်းဆီသို့ ကျွန်တော် သွားသည်။ တံခါးဝအရောက်တွင် အတွင်းမှ ယောက်ျား မိန်းမများ အန်ထွက်လာသဖြင့်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာသည် နောက်သို့ ယိမ်းယိုင်ထွက်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် ဘာတွေဖြစ်သည်ကို ကောင်းကောင်း အမှတ်မရတော့ပေ။ တခုတော့ အမှတ်ရသည်မှာ ကျွန်တော်သည် အသက်ကယ် ဘောကွင်းတခုကို ရယူနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွားရာမှ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ငူငူကြီး ထိုင်နေမိသည်။ ယောက်ျားကြီးများသည် အော်ဟစ်ပြေးလွှားရင်း အသက်ကယ်လှေတစင်းကို ရေပြင်ပေါ်သို့ ချသည်။ မိန်းမသားများနှင့် ကလေးသူငယ်များပါသော လှေတစင်းသည် ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် ထိသည်နှင့် တပြိုင်နက် တိမ်းမှောက်သွားသည်။ သင်္ဘောပျက်ပြီ ဆိုသောအခါ ဘာတခုမျှ အသားကျ ဖြစ်ဟန်မတူ။ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းဆီမှ လှေတစင်းကို ချကြသော်လည်း၊ လှေတဖက်တွင် ချည်ထားသောကြိုးကို မဖြုတ်မိ၍ တို့လို့တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ်ကုန်းပတ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ မာတီဇေးသင်္ဘောသည် လျင်မြန်စွာ နစ်မြုပ်နေသည်။ သူ့ကို တိုက်မြှုပ်လိုက်သော သင်္ဘော၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရတော့။ ခရီးသည် အမြောက်အမြား ရေထဲသို့ ခုန်ချကြသည်။ ရေထဲရောက်နေသည့် ခရီးသည် အချို့ကလည်း သူတို့ကို သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တင်ပေးရန် ဟစ်အော်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့အော်သံကို မည်သူကမျှ ဂရုမထားကြ။ လူတယောက် သူရေနစ်တော့မည်ဟု

ဟစ်အော်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အခြား ခရီးသည်များနှင့်အတူ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ ရေသည် အေးလွန်း၏။ အေးလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ကျဉ်တက်သွားသည်။ မီးစနှင့် အထိုးခံရသည့်အလား နာကျင်ခြင်းသည် တကိုယ်လုံး တရှိန်ထိုး စူးရှ ပျံ့ဝင်သွားသည်။ သေမင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို လက်အေးအေးကြီးဖြင့် ဖမ်းယူထားလိုက်လေသလား အောက်မေ့မိသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆားငန်ရည်များ ဝင်သောကြောင့် ခါးလာသည်။ လည်ချောင်း တခုလုံး ဆားငန်ရည်နှင့် ပြည့်နေသောကြောင့် အသက်ဝဝကြီး ရှူလို့ မရတော့။

အဆိုးဆုံးကား အရိုးခိုက်အောင် အေးမြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် မိနစ် အနည်းငယ်မျှသာ အသက်ရှင်တော့မည်ဟု တွက်ဆမိ၏။ ကျွန်တော့်အနားတွင် လူများ ရုန်းကန် အော်ဟစ်နေသည်။ တက်သံကို ကြားရသည်။ သင်္ဘောတစင်းစင်းက အသက်ကယ်လှေများ လွှတ်လိုက်လေသလားဟု ထင်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် ထင်ထားသည်ထက် အချိန်ကြာကြာ အသက်ရှင်နေသေးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩရသေးသည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်များ တုန်နေပြီဖြစ်၏။ အနာအကျင်ကို မခံစားနိုင်တော့။ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်လာသည်။ မည်သည့်အတွေ့အထိ ဝေဒနာကိုမျှ မသိတော့။

ကျွန်တော်ကြားရသော အသံတို့သည် တဖြည်းဖြည်း တိမ်ရှုံ့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံး ကြားလိုက်မိသည်ဟု ထင်ရသောအသံမှာ “မာတီနေး” သင်္ဘော မြပ်သွားပြီ ဟူသော အသံဖြစ်သည်။ နောက် အတော်ကြာသောအခါ ကျွန်တော် သတိတဖန် ပြန်လည်လာပြန်သည်။ သတိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးကို အကြောက်တရားက ဖုံးလွှမ်းဖိစီးနေသည်ကို သတိမူမိသည်။ အပြောကျယ်သော ရေပြင်၊ အထူကျယ်သော အမှောင်တွင် ကျွန်တော် တယောက်တည်း အသက်ရှင်နေသည်။ အော်ဟစ်သံ၊ အကူအညီ တောင်းခံသံတို့ကို မကြားရတော့။ လှိုင်းသံ တဝုန်းဝုန်းကိုသာ ကြားရသည်။ သင်္ဘောမပျက်မီ မျက်နှာနီနီနှင့်လူ၏ ပြောပြချက်အရ၊ ဒီရေသည် ဆန်ဖရန်စစ်ကို ပင်လယ်အော်၏ နောက်ဆုံးနေရာကျဉ်းဖြစ်သော ဂိုးလ်ဒင်းဂိတ်ဘက်သို့ တဟုန်ထိုး ကျဆင်းနေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဂိုးလ်ဒင်းဂိတ်ကို ကျော်ဖြတ် မျောလာကာ၊ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်သို့ ရောက်နေပြီလော။ ကျွန်တော် မှီတွယ်နေရသော အသက်ကယ် ဘောကွင်းသည် မည်သည့်အချိန်တွင် ကွဲအက်ပျက်စီးသွားမည်လဲ။ ကျွန်တော်ကား ရေကူးတတ်သူ မဟုတ်။ နောက်ပြီး ပင်လယ်တကြောတွင် မျောပါနေသူကား ကျွန်တော် တယောက်တည်း။ ကျွန်တော် မာတီနေးသင်္ဘောပျက်စဉ်က ကြောက်လန့်တကြီး အော်ဟစ် ငိုကြွေးကြသော မိန်းမများကဲ့သို့ပင် ပင်လယ်ပြင်ကို လက်ဖြင့် ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ

ငိုကြွေးမိပါတော့သည်။

သည်နောက် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားသည်။ နီးလာသောအခါ မြူနှင်းထုအတွင်းမှ ထွက်လာသော သင်္ဘောတစင်း၏ ဦးပိုင်းကို အနီးကပ် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသင်္ဘောသည် ကျွန်တော် မျောနေရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး လာနေသည်။ လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီး လာနေသည်။ သင်္ဘောဦးပိုင်းသည် ကျွန်တော့်ကို ကပ်၍ဖြတ်ကျော်သွား၏။ သင်္ဘောကိုယ်ထည်ပိုင်းလည်း ဖြတ်ကျော်ပြီ။ ကျွန်တော်သည် အော်ဟစ်အသံပေး၏။ ဘာသံမျှထွက်မလာ။ ထို့နောက် ပဲ့ပိုင်းသည် ကျွန်တော့်အနီးမှ ဖြတ်ကျော်စ ပြုပြန်သည်။ ပဲ့ပိုင်းရှိ သင်္ဘောပဲ့ထိန်းဘီးအနီးတွင် လူနှစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်သည်။ တယောက်က သင်္ဘောပဲ့ထိန်းဘီးကို ထိန်းနေသည်။ အခြား တယောက်ကမူ စီးကရက်သောက်နေသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်တော် မျောနေရာဘက်သို့ ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ သေမှု နေမှုသည် ထိုသူ၏ မြင်မှု မမြင်မှုပေါ်တွင် တည်နေသည်။ သင်္ဘောသည် ကျွန်တော့်ကို လုံးလုံးလျားလျား ဖြတ်ကျော်ကာ ပိန်းပိတ်နေသော မြူနှင်းထုထဲသို့ တိုးဝင်စ ပြုနေသည်။ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ မျက်နှာမူနေသော သူသည် အခြားတဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ပါတော့သည်။ ထိုတဒေသတွင် သူသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသည်။ သူသည် သင်္ဘောပဲ့ထိန်းဘီး၌ ရပ်နေသူထံသို့ ချက်ချင်းပြေးသွားပြီး ထိုသူအား တွန်းဖယ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောပဲ့ထိန်းဘီးကို တအား ပြန်လှည့်ရင်း အသံကုန် ဟစ်အော် အမိန့်ပေးသည်။ ထိုစဉ်အတောအတွင်း သင်္ဘောသည် မြူနှင်းထုထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် သတိလစ်စ ပြုနေပြီ။ မျက်စိများ ရီဝေလာကာ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းလာသည်။ ကျွန်တော်၏ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသော အမှောင်ထုထဲ၌ နှစ်မြုပ်မသွားရန် အစွမ်းကုန် အားထုတ်မိသည်။ ခဏအကြာတွင် လှော်တက်ခတ်သံကို ကြားရသည်။ လှော်တက်သံသည် တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ လူတယောက်က အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ၊ ကျုပ်တို့ခေါ်တာကို ဘာပြုလို့ ပြန်ပြီး အသံမပေးသလဲ”

“ဟေ့လူ” ဆိုသည် ကျွန်တော့်ကို ဆိုလိုကြောင်း ဝမ်းပန်းတသာ တွေးမိပြီး၊ တခဏတွင် ပိန်းပိတ်သော အမှောင်သည် ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံးအပေါ် ဖိချလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အဆုံးအစ မထင်သော ဟင်းလင်းပြင်ကို ဖြတ်သန်းလျက်
ဒန်းစီးသလို စီးချက်ညီညီ ယိမ်းထိုးနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ အလင်းတန်းများသည်
ကျွန်တော့်အနီးမှ ဝှီးခနဲ လှီးခနဲ အော်မြည်ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။
ထိုအလင်းတန်းများကား နေများအလယ်တွင် ပျံသန်းနေသော ကျွန်တော်အား
အဖော်ပြုနေသည့် ကြယ်တာရာများ၊ ဥက္ကာပျံများ ဖြစ်ကြသည်။ ဒန်းစီးသလို
ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် အမြင့်ဆုံး တဖက်စွန်းသို့ ရောက်သွားပြီး၊ တဏှာ
အခြားအမြင့်ဆုံး တဖက်စွန်းသို့ ပြန်သွားမည်အပြုတွင် နာရီမောင်းသံတသံ
ကျယ်လောင်စွာ ထစ်ချွန်း မြည်ဟည်းလိုက်သည်ကို ကြားရသည်။ ကျွန်တော်သည်
စည်းချက်ညီညီ ယိမ်းထိုးနေစဉ် စည်းချက်က မြန်လာသည်။

ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း တဖက်စွန်းသို့ မြန်မြန်ကြီး
မြင့်တက်သွားလိုက်၊ ထိုအစွန်းမှ မြန်မြန်ကြီး နိမ့်ဆင်းသွားလိုက်၊
အခြားတဖက်စွန်းသို့ မြန်မြန်ကြီး မြင့်တက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။
မောင်းသံကလည်း ကျယ်သထက် ကျယ်လာကာ ခဏတွင် တချက်၊ ခဏတွင်
တချက်၊ တချက်ပြီးတချက် ဆက်ကာ ဆက်ကာ မြည်ဟည်းလာသည်။
နောက်တော့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်သည် လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားပြန်၏။
နေရောင်အောက်တွင် ဖွေးလက်ကာ တောက်လောင်နေသော သဲသောင်ပြင်၌
ကျွန်တော်သည် တရွတ်တိုက် အဆွဲခံနေရပြန်သည်။
ကျွန်တော်၏အသားရေများသည် မခံသာအောင် ပူလောင်နေသည်။
မောင်းသံကလည်း ကျယ်လောင်မြဲ ကျယ်လောင်နေသည်။ ကျွန်တော်သည်
အသက်ကလေး တရှိုက် ၅၂ နိုင်ရန် ပင်ပန်းကြီးစွာ လှုပ်ရှားရသည်။

ကျွန်တော် မျက်စိပွင့်လာသောအခါ အနီးတွင် လူနှစ်ယောက်ကို
တွေ့ရသည်။ ယိမ်းထိုးနေမှုသည် တကယ်တမ်းမှာမူ ကျွန်တော် ယိမ်းထိုးနေခြင်း
မဟုတ်။ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်က သင်္ဘော၏ယိမ်းထိုးမှုသာ ဖြစ်နေသည်။
ကျွန်တော်ကြားနေသော မောင်းသံသည် တကယ်မောင်းသံ မဟုတ်။ နံရံတွင်
ချိတ်ထားသော ဒယ်ပြားကလေးနှင့် နံရံတို့ ရိုက်ခတ်မိသောအသံ ဖြစ်သည်။
ကြမ်းတမ်းပူလောင်သော သဲသောင်ပြင်ကား သွေးများစို့နေသော
ကျွန်တော်၏ရင်ဘတ်ကို ပွတ်နယ်ပေးနေသည့် လူတဦး၏ လက်ဖဝါးပြင်သာ
ဖြစ်သည်။

“တော်လောက်ပြီ ထင်တာပဲ ယွန်ဆင်၊ ခင်ဗျား တအားပွက်နေတာနဲ့

ဟိုခမျာ အသားနီလန်တော့မယ်”

အလုံးအထည်ကောင်းသော၊ စကင်ဒီနေဗီယန်တယောက်ဟု ထင်ရသော ယွန်ဆင်ဟု အခေါ်ခံရသူသည် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ပွတ်နယ်ရာမှ ရပ်လိုက်သည်။ ယွန်ဆင်အား စကားလှမ်းပြောသူသည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကလေးက လည်းကောင်း၊ သူ့ခါးတွင် ပတ်ထားသည့် ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် အိတ်ငယ်ကလေးက လည်းကောင်း သူသည် ကျွန်တော် လဲလျောင်းနေရာ စားဖိုဆောင်ကို ကြီးမှူးသည့် ထမင်းချက် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထူနေပါသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးသလဲ ခင်ဗျာ”

ထမင်းချက်က ကျွန်တော့်အား လှမ်းမေးသည်။

“ကော်ဖီပူပူလေး တခွက်လောက် သောက်လိုက်ရင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားမှာပါ ခင်ဗျာ၊ သောက်လိုက်ပါလား ခင်ဗျာ”

ထမင်းချက်က ကျွန်တော့်အား ကော်ဖီတခွက်ကို လှမ်းပေးသည်။ ကော်ဖီကား အလွန်ညံ့၏။ သို့သော် ပူပူနွေးနွေးကလေးဖြစ်၍ အတော်ပင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ပွတ်နယ်ပေးသူအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာယွန်ဆင်၊ ဒါပေမဲ့လည်း ခင်ဗျား ပွတ်လိုက်တာ အတော်ထိသွားသဗျ”

ယွန်ဆင်ဆိုသူသည် သူ့လက်ဖဝါးကို ကျွန်တော့်အား ဖြန့်ပြသည်။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်သော လက်ဖြစ်သဖြင့် ကြမ်းတမ်းမာကျောလှသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ယွန်ဆင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂျွန်ဆင်ပါ”

သူ့အင်္ဂလိပ်စကားသည် ပီသသော်လည်း စကားပြောနွေးသည်။ အသံထွက်တွင် မဆိုစလောက် ဝဲသံပါသည်။ သူ့နာမည်ကို မှားခေါ်သည့်အတွက် သူ့မျက်လုံး၌ ကန့်ကွက်လိုဟန် ပေါ်နေသော်လည်း၊ ထိုမျက်လုံးများကပင် သူသည် ပွင့်လင်းရိုးသားသူ၊ ယောက်ျားပီသသူ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေရကာ ဂျွန်ဆင်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် ခင်မင်မိပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ ဂျွန်ဆင်”

ကျွန်တော်သည် သူ့နာမည် အမှန်ကိုခေါ်ပြီး လက်ကမ်းလိုက်သည်။ သူသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမည်ကို တုံ့နှေးသလို ဖြစ်နေပြီးမှ၊ ကျွန်တော့်လက်ကို

အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားမှာ အဝတ်အစား ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ကလေးများ မရှိဘူးလား”

ထမင်းချက်ကို မေးရသည်။

“ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲ့အဝတ်ကို ဝတ်ဖို့ရာ ဝန်မလေးရင် ကျွန်တော် အခု သွားယူလိုက်ပါမယ် ခင်ဗျာ”

ထမင်းချက်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောပြီး စားဖိုဆောင်မှ ထွက်သွားသည်။ သူ၏ သွားပုံ အမူအရာသည် စက်ဆီကဲ့သို့ ချောမွတ်လှသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကျွန်တော် အခု ဘယ်ကို ရောက်နေသလဲ၊ သင်္ဘောနာမည်က ဘာလဲ၊ ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ”

ကျွန်တော် သိချင်သမျှကို သင်္ဘောသားဖြစ်မည်ဟု ထင်ရသော ဂျွန်ဆင်ကို မေးကြည့်မိသည်။

“ဖာရယ်လုံး အလွန်မှာ ရောက်နေတယ်၊ အနောက်တောင်ဘက်ကို ဦးတည်ခတ်နေတယ်၊ သင်္ဘောနာမည်က “တစ္ဆေ”၊ ဂျပန်ဘက်မှာ ပင်လယ်ဖျံတွေ ဖမ်းမလို့”

သူသည် မှန်ကန်မည့် အင်္ဂလိပ်စကားလုံးများကို ရွေးချယ်ရသောကြောင့် ဖြည်းလေးစွာ ပြောပြလေသည်။

“သင်္ဘောကက်ပတိန်က ဘယ်သူလဲဗျ၊ ကျွန်တော် အဝတ်အစား လဲပြီးရင် သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“လူအများကတော့ ကက်ပတိန်ကို ‘ဝံပုလွေလာဆင်’ လို့ ခေါ်ကြတာပဲ၊ ဒါဟာ သူ့နာမည်အရင်း ဟုတ် မဟုတ်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဒီပြင်နာမည် ခေါ်တာတော့ မကြားဖူးဘူး။ ခင်ဗျား သူနဲ့ စကားပြောရင် သတိထားပြောနော်၊ သူ ဒီကနေ့ တမနက်လုံး ဒေါသပူပန်ထနေတယ်။ သူ့လက်ထောက်...”

စကားမဆုံးသေးခင် ထမင်းချက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ချဉ်စော် နံနေသော အဝတ်ဟောင်း တစ်စုံကို ယူလာသည်။

“ဒီအဝတ်တွေကို ရေမခြောက်ခင် ခေါက်ထားမိလို့ စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်နေမှာပါ

ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့အဝတ်စုံတွေကိုတော့ အမြန်ဆုံး ခြောက်အောင် ကျွန်တော် မီးကင်ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော်လေ... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်း လူကြီးလူကောင်းတယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ပါတယ်”

ဂျွန်ဆင်သည် စားဖိုဆောင်မှ ထွက်သွားသည်။ ထမင်းချက်က ကျွန်တော့်ကို အဝတ်လဲပေးသည်။ ဘယ်ရှေးရေစက်လဲ မသိ။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း မနှစ်မြို့။ ယခုလည်း ပို၍သာ မနှစ်မြို့။ သူသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူ၊ ဟန်ဆောင်တတ်သူ ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ကျွန်တော်သည် စားဖိုဆောင်တွင် နေနားလိုစိတ် မရှိဘဲ၊ ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ကာ လေကောင်းလေသန့်ကို တဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်ချင်သည်။ ကက်ပတ်နီနှင့်လည်း စကားပြောစရာ ရှိသေးသည်။

“ဒီ အဝတ်အစားတွေအတွက် ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်၏အမည်ကို သိလို၍ မေးလိုက်သည်။

“မတ်ဂရစ်ကိုပါ ခင်ဗျာ၊ သောမတ် မတ်ဂရစ်ကိုပါ။ အကူအညီ လိုရင် ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းသာခိုင်းပါ။ အားနာမနေပါနဲ့ ခင်ဗျာ”

သူသည် ကျွန်တော့်ထံမှ ဆုလာဘ်ကို မျှော်လင့်နေပုံရသည်။

“ကောင်းပြီ သောမတ်၊ ကျုပ်အဝတ်အစားတွေ ခြောက်သွားတဲ့အခါ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သောမတ် မတ်ဂရစ်က ကျိုးနွံစွာ ပြောသည်။ ကျွန်တော် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ပင်လယ်ပြင်တွင် မြူနှင်းများ ကင်းစင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယခင်က မြူနှင်းများ ဖုံးကာခဲ့သည့် နေရာတွင် ယခု တောက်ပဝင်းလက်သော နေရောင်ခြည်များ ဖြာကျနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ကာလီဖိုးနီးယားတည်ရာ အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်၏။ ဟိုး ခပ်ဝေးဝေး အနိမ့်ပိုင်းတွင် မြူနှင်းများ စုနေသဖြင့် ဘာမျှမမြင်ရ။ မြောက်ဘက် မနီးမဝေးတွင် ကျောက်ဆောင်စုများ တွေ့ရ၏။ တခုသော ကျောက်ဆောင်တွင် သင်္ဘောမီးပြ ရှိနေသည်။ အနောက်ဘက်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်သောအခါ သင်္ဘောတစင်း ရွက်လွင့်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“တစ္ဆေ” အမည်ရှိ ဤသင်္ဘောပေါ်၌ကား ကျွန်တော့်ကို မည်သူ တဦးတယောက်ကမျှ သတိထားမိဟန် မတူပေ။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးတို့ ဂရုမူနေသူကား ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကြီး လဲနေသူတဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း စုတ်ပြဲနေပြီ ဖြစ်၏။
လဲကျနေသူသည် ထွားကျိုင်းသော လူတယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်တခွင်လုံး
နက်မှောင်သော အမွေးအမှင်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ အပင်ဖြူများ
ကြောင်ကြောင်ကျားကျား ပေါက်ရောက်ရောနှောနေသော မှတ်ဆိတ်မွေး၊
ပါးသိုင်းမွေးတို့ကလည်း မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတခုလုံးကို ဖုံးအုပ်နေသေး၏။
သူ့မျက်လုံးများသည် ပိတ်နေ၏။ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့သော်
ပါးစပ်ကမူ ဟလျက်ရှိပြီး အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရပုံ ပေါ်နေသည်။
သင်္ဘောသားတဦးက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ မိနစ်ပိုင်းနှင့်အမျှ ရေများ လောင်းချလျက်
ရှိသည်။

လဲကျနေသူ၏အနီးတွင် လူတဦး ရပ်နေသည်။ ထိုသူကား ကျွန်တော်
ပင်လယ်ပြင်တွင် နစ်မြုပ်ခါနီး ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သူဖြစ်သည်။
သူ့အရပ်အမောင်းမှာ မှန်တန်း အရပ်အမောင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း အလွန်သန်မာပုံ
ရသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တကောင်မျှသူ အင်အားရှိမည် ထင်မိ၏။
သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ကြီးမားလှသည် မဟုတ်သော်လည်း၊ သူ့အသားစိုင်းများ
လှုပ်ရှားပုံမှာမူ တိကျလှ၍ ဤအသားစိုင်းများသည်လည်း သန်မာအားကြီးကြောင်း
ပြနေ၏။ စားဖို့ဆောင်မှ ထမင်းချက် သောမတ် မတ်ဂရစ်သည် စားဖို့ဆောင်
တံခါးကို မှီပြီး ကျွန်တော့်အား ထိုသူကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူကား
သင်္ဘောကက်ပတိန် 'ဝံပုလွေလာဆင်' ဆိုသူပင်တည်း။ ဝံပုလွေလာဆင်ထံ သွားပြီး
ကျွန်တော့်အား ကုန်းပေါ်သို့ ပြန်ပို့ပေးရန် ပြောရမည်ဖြစ်၍၊ ဝံပုလွေလာဆင်ထံ
သွားခါစတွင် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လဲကျနေသူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည်
ကော့တက်လာသည်။ ပြီးနောက် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသည် ဘယ်ညာ လူးလွန့်
တွန့်လိမ်နေပြန်သည်။ ထိုလူသည် သေလုဆဲဆဲအခြေသို့ ဆိုက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကက်ပတိန် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သေခါနီးလူကို တချက်မျှ
ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ သေခါနီးလူ၏ ကြွက်သားများကား လျော့ပြေနေလေပြီ။
လှုပ်ခါနေသောဦးခေါင်းသည်လည်း ငြိမ်သက်သွားပေပြီ။ မေးရိုးကြီးများသည်
အောက်သို့ လျော့ကျသွားသောအခါ၊ ဆေးချေးရောင် ထနေသော သွားများ
အကျဲသား ပေါ်ထွက်လာပြီး လူ့လောကအား မဲ့ပြုံး ထွေပြုံး လှောင်ပြုံး
ပြုံးနေလေသလား ထင်မှတ်ရလေသည်။ သူသည် နောက်ဆုံး ထွက်သက်တချက်ကို
မူတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ငြိမ်သက် သွားလေတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်ကား
အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်တရပ်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါတော့သည်။
ဝံပုလွေလာဆင်သည် လူသေကောင်ကိုကြည့်ကာ ကျိန်ဆဲလေတော့သည်။
သူ့ကျိန်ဆဲသံသည် မိုးချန်းသံပမာ ကျယ်လောင်လှ၏။ သူ့ကျိန်ဆဲရာတွင်
သုံးနှုန်းသွားသော စကားလုံးများကား သာမန်စကားလုံးများ မဟုတ်၊ ရိုင်းပျသော
စကားလုံးများလည်း မဟုတ်။ စကားလုံးတိုင်းသည် လျှပ်စစ်ဓာတ်ဖိုနှင့် ဓာတ်မတို့

တွေ့ထိသောအခါ ဖြာထွက်လာသည့် မီးပွင့်များနယ် စူးရှဝင်းလက်လှ၏။ တွဲဖက် အနက်တွေ ဖြာထွက်နေ၏။ စာပေသမားတဦးဖြစ်သော ကျွန်တော်သာလျှင် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ကျိန်ဆဲသံဉ်ပါသော စကားလုံးများ၏ တွဲဖက် အနက်ကို လည်းကောင်း၊ အလင်္ကာကိုလည်းကောင်း၊ ယင်းတို့၏ ခွန်အားကိုလည်းကောင်း သိနိုင်သော်လည်း သင်္ဘောသားများမူ သေသေချာချာ နားလည်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဝံပုလွေလာဆင် စကား သုံးနှုန်းတတ်ပုံကို သဘောကျမိသော်လည်း၊ သေဆုံးပြီးသူတဦးအား ဤမျှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျိန်ဆဲသည်ကိုမူ မနှစ်မြို့နိုင်ပေ။ ကျွန်တော့်တသက်တွင် လူသေကို ဤသို့ ကျိန်ဆဲနေသည်ကို တခါမျှ မတွေ့ဖူးပေ။ သေခြင်းကို ရှိသေလေးစားရမည်ဟု နားလည်ခဲ့သူ ကျွန်တော်သည် ဤသို့ ကျိန်ဆဲနိုင်သည်ဟုလည်း မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်၏ ကျိန်ဆဲသံကား အလွန်တရာ ပူလောင်လှရကား၊ သေသူ၏မျက်နှာကိုပင် လောင်ကျွမ်းနိုင်ဖွယ် ရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က မည်မျှပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျိန်ဆဲ ကျိန်ဆဲ သေဆုံးသူက မမူပေ။ သူသာလျှင် အောင်နိုင်သူအဖြစ် ပြုံးမြဲ ပြုံးနေပေသည်။

သေဆုံးသွားသူမှာ ဝံပုလွေလာဆင်၏ လက်ထောက်ဖြစ်သည်။ ဆန်ဖရန်စစ်ကိုဉ် သင်္ဘောကပ်စဉ်က သေဆုံးသူ လက်ထောက်သည် အရက်များ တဝတပြ သောက်ခဲ့ပြီး၊ ယခု ခရီးစထွက်ရုံ ရှိသေးသည်။ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိဘဲ သေဆုံးသွားသောကြောင့် ဝံပုလွေလာဆင်က မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်ဖြစ်နေသည်။ လာဆင်သည် အလွန်လိုအပ်သော လုပ်အားကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပေသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ရုတ်တရက် ကျိန်ဆဲသမှု ပြုခဲ့သလို၊ ယခုလည်း ရုတ်တရက်ပင် အကျိန်ဆဲ ရပ်ခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးသည် ထမင်းချက်ထံ ရောက်သွားသည်။

“ဟေ့ ဘယ့်နှယ်လဲ ထမင်းချက်ရဲ့၊ ကြည့်လို့ ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့၊ ငါတော့ လက်ထောက်တယောက် ဆုံးပြီ၊ မင်းကိုပါ ငါ ဆက်ပြီး အဆုံးမခံနိုင်ဘူး၊ မင်းကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဟေ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ထမင်းချက်သည် “ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ” တလုံးဆိုပြီး စားဖိုဆောင်အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ကျန်သင်္ဘောသားများမှာလည်း စိတ်ဝင်စားမှု ကုန်ခန်းသွားသည့်နှယ် အလုပ်ခွင်သို့ အသီးသီး ပြန်ဝင်ကြသည်။ သင်္ဘောသားနှင့် မတူသော လူတစ်ယောက်လျှင် အသံတိုးတိုးနှင့် စကား ဆက်ပြောနေကြသည်။ နောင်မှ ကျွန်တော် သိရသည်ကား ထိုလူစုသည် သာမန် သင်္ဘောသားထက် အဆင့်မြင့်သော ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသမားများ ဖြစ်ကြလေသည်။

“ဂျီဟန်ဆင်”

ဝံပုလွေလာဆင်က ခေါ်လိုက်သည်။

“အလောင်းကို အိတ်ထဲ ထည့်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဂျီဟန်ဆင် အခေါ်ခံရသူ သင်္ဘောသားက ပြောသည်။

“ဟေး...ထမင်းချက်၊ အလောင်းကောင် ခြေထောက်မှာ မီးသွေးအိတ် ချည်လိုက်၊ ကြားရဲ့လား”

ထမင်းချက်အား မှာကြားပြီးနောက် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသမားများဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မင်းတို့ လူသိုက်ထဲမှာ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်များ မရှိဘူးလား” ဟု လှမ်းတောင်းသည်။

ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသမားတသိုက်တွင် သမ္မာကျမ်းစာ တအုပ်မျှ မရှိ။ သင်္ဘောသားများထံသို့ လှမ်းတောင်းပြန်၏။ သူတို့ထံ၌လည်း မရှိ။ သင်္ဘောသားတယောက်သည် သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ဆင်းကာ သမ္မာကျမ်း အရှာထွက်သည်။ သူ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် မပါ။

“ကဲကွာ... ဆုတွေ ဘာတွေလည်း တောင်းမနေပါနဲ့တော့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ရေထဲ ချလိုက်ကြတာပေါ့။ ဟာ... ဟာ... နေပါဦး၊ ပညာတတ်ပုံရတဲ့ တို့ရဲ့မိတ်ဆွေသစ်ကတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ အသုဘ ဘယ်ပုံ ချရတယ်ဆိုတာ သိလေမလားပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသမား ခြောက်ယောက်သည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ထမင်းချက်၏ အချိုးမကျသော အဝတ်အစားနှင့် စာခြောက်ရုပ်သဏ္ဌာန် ပေါက်နေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ဟားဟိုက်ရယ်မောကြသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကမူ မရယ်ပေ။ သို့သော် ပင်လယ်ဖျံသမားများ ရယ်မောသည်ကို သဘောကျပုံရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ထံသို့ လှမ်းသွားသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အနီးကပ် မြင်ဖူးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အလွန်ကြီးမားသော စိတ်ဓာတ်အင်အား ရှိနေကြောင်း သိသာသည်။ မျက်လုံးအထက်မှ နဖူးကျယ်ကြီးက သူ၏ စိတ်ဓာတ်အင်အား ကြီးမားကြောင်းကို ဖော်ပြနေသည်။ ကျွန်တော်၏ နေရေး သေရေးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့သော သူ၏မျက်လုံးများသည် အသက်ဝင်သည်။ ကြီးမားသည်။ လှပသည်။

ကျွန်တော်သည် တရားဟောဆရာ မဟုတ်ကြောင်း၊ သရဏဂုံ မတင်တတ်ကြောင်း ဝံပုလွေလာဆင်အား ပြောပြသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူက မေးခွန်းထုတ်တော့သည်။

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ”

ဤမျှ တိုက်ရိုက်ကျသော မေးခွန်းမျိုးကို တခါမျှ အမေးမခံရဖူးပေ။

“ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးလူကောင်း တဦးပါ” သူ့မေးခွန်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေလိုက်သည်။ သူ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်အကြည့်သည် ကျွန်တော့်ကို စကားမြန်မြန် ဆက်စေသည်။

“ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ပါတယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူက ကျွေးမွေးထားသလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေအရှိသားပဲ” ကျွန်တော်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ငွေအကြောင်းကို ခင်ဗျားနဲ့ ပြောဖို့ မရည်စူးပါဘူး”

သူသည် ကျွန်တော်ပြောသည့် စကားကို လုံးဝ ဂရုစိုက်ပုံ မရပေ။

“ဘယ်သူရှာထားတဲ့ ငွေလဲ၊ မင်းအဖေ မဟုတ်လား။ ငါထင်တဲ့အတိုင်း မင်းဟာ မင်းရဲ့ အဖေ ခြေထောက်နဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတာပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင်တော့ တပြားတချပ်မှ ရအောင်ရှာနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ပူးကပ်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကြည့်သည်။

“သေသွားတဲ့ မင်းအဖေလက်က မင်းလက်ကို နူးညံ့အောင် လုပ်ပေးထားခဲ့တာပဲ၊ ဒီလက်မျိုးဟာ ပန်းကန်ဆေးဖို့ကလွဲရင် ဘာမှ သုံးလို့ရတဲ့လက်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေါ် ပြန်တင်ပေးပါ၊ ကမ်းပေါ် ပြန်တင်ပေးရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာရင် ဒီအတွက် ထိုက်သင့်သလို ကျွန်တော် ပေးပါ့မယ်”

ကျွန်တော်က ဝံပုလွေလာဆင်အား အခိုင်အမာ တောင်းဆိုလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် စူးစိုက်ကြည့်၏။

“ငါ့မှာရှိတာက အကြံအစည်တမျိုးကွ၊ အခု ငါ့လက်ထောက် သေသွားပြီး သူ့နေရာကို သင်္ဘောသားတယောက်က တက်ယူလိမ့်မယ်။ သင်္ဘောသားတယောက်ရဲ့နေရာကို သင်္ဘော အခိုင်းအစေက နေရာ တက်ယူမယ်၊ မင်းက သင်္ဘောအခိုင်းအစေနေရာကို ယူရမယ်။ ထမင်းကျွေး တလ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ပေးမယ်၊ ငါပြောနေတာ မင်းတသက်လုံး ကောင်းစားဖို့ ပြောနေတာ၊ မင်းဟာမင်း ကိုယ်ပိုင်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ရပ်တတ်အောင် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်၏စကားကို ကျွန်တော် ဂရုမထားအားပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် ခပ်စောစောက မြင်ခဲ့သော သင်္ဘောသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လေတိုက်နှုန်းသည် ကောင်းလာသောကြောင့် “တစ္ဆေ” သင်္ဘောသည် လျင်မြန်စွာ သွားနေပေသည်။

“ဟောဟိုက မြင်ရတဲ့ သင်္ဘောဟာ သိပ်မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့

တွေ့တော့မှာပဲ။ သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် သွားနေတာဆိုတော့ ဆန်ဖရန်စစ်ကိုဘက်ကို သွားမယ့် သင်္ဘော ထင်တယ်”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူက ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးပြီး တဖက်သို့ လှည့်ကာ “ထမင်းချက်၊ ဟေ့ ထမင်းချက်၊ ဟိုကောင်ကလေး ဘယ်မှာလဲ၊ သွားခေါ်ချေစမ်းကွာ၊ ငါက တွေ့ချင်တယ်ပြောပြီး ခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သောမတ် မတ်ဂရစ်သည် သင်္ဘောတနေရာသို့ ထွက်သွားသည်။ ခဏအကြာ သူပြန်လာသောအခါ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့် ဗလကောင်းကောင်း လူငယ်တဦး ပါလာသည်။

“ဟောဒီမှာ ဆရာ” မတ်ဂရစ်က ပြောသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောအခိုင်းအစေ လူငယ်ကလေးအား လှမ်း၍ မေးသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ့်နှယ်ခေါ်လဲ သူငယ်”

“ဂျော့လီချ်ပါ ဆရာ”

သူငယ်သည် သူ့အား ဘာကြောင့်ခေါ်သည်ကို သိထားနှင့်ပုံ ရသည်။

“အိုင်းရစ်နာမည်လည်း မဟုတ်ပါလားကွ၊ မင်းမျက်နှာနဲ့ ဟပ်မိတဲ့ နာမည်တွေက အိုတူးလ်တို့၊ မက်ကာသီတို့လို နာမည်မျိုးပဲ။ မင်းမျက်နှာ ကြည့်ရတာ မင်းအမေရဲ့ဘဝမှာ အိုင်းရစ်လူမျိုး တယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေသလိုပဲ”

လူငယ်လေး၏ကုပ်မှာ နီရဲထလာသည်။ လက်သီးကိုလည်း တင်းကျပ်စွာဆုပ်လိုက်သည်။

“အေးလေ၊ မင်းမှာ မင်းနာမည်အရင်းကို မေ့ပစ်ချင်လောက်အောင် အကြောင်းတွေ ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါကလည်း ငါ့အပူ တပြားသားမှမပါဘူး။ ဒါထက် မင်းကို ဒီသင်္ဘောမှာ ဘယ်သူက အလုပ်သွင်းပေးလိုက်တာလဲ”

“မက်ကရီဒီနဲ့ ဆွမ်ဆွန်ကုမ္ပဏီပါ”

“ဆရာလို့ ထည့်ပြောစမ်း”

“မက်ကရီဒီနဲ့ ဆွမ်းဆွန်ကုမ္ပဏီပါ ဆရာ”

လူငယ်ကလေးက ပြန်ပြင်ပြောရရှာသည်။

“တို့ပေးရတဲ့ ကြိုတင်ပေးငွေကို မင်း ရသလား၊ သူတို့ ရသလား”

“သူတို့ ရပါတယ် ဆရာ”

“ငါ ထင်သားပဲ၊ သူတို့ရတာကိုပဲ မင်းက ဝမ်းသာမိမှာပေါ့၊ မင်းမှာ ကြွေးရှင်တွေက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာကိုး”

ချက်ချင်းပင် လူငယ်ကလေးသည် တိစ္ဆာန်တကောင်လို ဖြစ်လာပြီး၊ နေရာမှ ခုန်အုပ်တော့မည်လား ထင်ရသည်။ သူသည် ဒေါသသံနှင့်

“ဒါကတော့...”

“ဘာ ဒါကတော့လဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ဖျော့ဖျော့ကလေး ပြန်မေးသည်။ လူငယ်ကလေးသည် တုံ့နှေး သွားပြီးနောက်...

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ” ဟု ပြန်ပြောသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါပြောတာတွေ အားလုံးမှန်တာချည်း မဟုတ်လား၊ ဒါထက် မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပါ ဆရာ”

“လိမ်တာလားကွ၊ မင်း ဆယ့်ရှစ်နှစ်တော့ ရှိပြီ။ မင်းအသက်နဲ့ မင်းကိုယ်ခန္ဓာဟာ မလိုက်ဘူး၊ ကိုယ်ခန္ဓာက ကြီးနေတယ်။ မင်းကြွက်သားတွေဟာ မြင်းတကောင်ရဲ့ကြွက်သားတွေ ကျနေတာပဲ၊ အေး ငါ မင်းကို အခု လှေလှော်သမားအဖြစ် တိုးခန့်လိုက်ပြီ”

လူငယ်ကလေးက ရာထူးတိုးခန့်သည်ကို လက်ခံ လက်မခံ ပြန်အပြော မစောင့်ဘဲ၊ ကက်ပတိန်လာဆင်သည် အလောင်းထည့်ထားသောအိတ်ကို ချုပ်နေသည့် သင်္ဘောသားအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဂျီဟန်ဆင်၊ မင်း သင်္ဘော ဘယ်လို လွှင့်ရတယ်ဆိုတာ သိလား”

“မသိဘူး ဆရာ”

“အေးလေ၊ သိသိ မသိသိ မင်း အခု ငါ့လက်ထောက်ဖြစ်ပြီ”

လှေလှော်သမားအဖြစ် တိုးမြှင့်ပေးခံရသော လူငယ်ကလေးသည် နေရာမရွှေ့ဘဲ ရှိသည်။

“ဟေ့ မင်း ဘာစောင့်နေတာတုံး”

ဝံပုလွေလာဆင်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် လှေလှော်သမား မလုပ်ချင်ဘူး ဆရာ”

ဝံပုလွေလာဆင်က လူငယ်ကလေးအား ရပ်နေရာမှ ပြန်သွားရန် အမိန့်ပေးသော်လည်း၊ လူငယ်ကလေးသည် တဖဝါးမှ မရွှေ့ဘဲ ရပ်နေမြဲ ရပ်သည်။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သောအရာသည် ရုတ်တရက် ဖြစ်လာသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူနှင့် ခြောက်ပေအကွာတွင် ရပ်နေသော လူငယ်ကလေးထံ တဟုန်ထိုး ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး၊ လူငယ်၏ဝမ်းဗိုက်ကို ပင့်ထိုးလိုက်ရာ တရာခြောက်ဆယ့်ငါးပေါင်ခန့် အလေးချိန်စီးမည် ထင်ရသော လူငယ်ကလေး၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွားပြီး ကုန်းပတ်တနေရာသို့ သွားကျသည်။ လူငယ်ကလေးသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူးလိုမ့်ညည်းညူနေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲကွ၊ မင်း လှေလှော်သမားလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

လာဆင်က လူငယ်ကလေးအား လှမ်းမေးသည်။ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသော သင်္ဘောသည် ယခုအခါ “တစ္ဆေ” သင်္ဘော နှင့် ကိုက်၂၀၀ မျှသာ ဝေးတော့သည်။

“ဒါ ဘာသင်္ဘောလဲ”

“လေဒီမိုင်း၊ ဆန်ဖရန်စစ်စကိုမြို့ကို သွားနေတာ။ ဒီလေနဲ့ဆိုရင် လေဒီမိုင်းဟာ နောက် ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီဆို ဆန်ဖရန်စစ်စကိုမြို့ကို ရောက်သွားမှာပဲ”

လာဆင်က အဖြေပေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားဖို့ အချက်ပြပေးပါလား”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အချက်ပြနည်းစာအုပ် ပျောက်နေတယ်”

ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသမားများက လာဆင်၏ အဖြေကို သဘောကျကာ

ရယ်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သဘော အခိုင်းအစေလူလို ကျွန်တော့်အား သူက ထိုးကြိတ်လေမည်လားဟု တွေးမိသည်။ မတတ်သာသည့် အဆုံး ကျွန်တော်၏တသက်တာတွင် အရဲဝံ့ဆုံး အပြုအမူကို ပြုမူရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သဘောလက်ရန်းဆီသို့ ပြေးသွားကာ လက်များကို ဝှေ့ယမ်းရင်း အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“လေဒီမိုင်း... လေဒီမိုင်း၊ ကျုပ်ကို ခေါ်သွားပါ။ ခေါ်သွားရင် ဒေါ်လာ တထောင်”

လေဒီမိုင်းသဘော၏ ပဲ့ထိန်းဘီးနားတွင် ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေသည့် အတောအတွင်း၊ နောက်ကျောဘက်တွင် ရှိနေသည့် ဝံပုလွေလာဆင်၏ လက်သီးချက်ကိုလည်း စောင့်မျှော်နေရသည်။ ကျွန်တော် နောက်သို့ တချက်လှည့်ကြည့်ရာ ဝံပုလွေ လာဆင်သည် နေရာမရွှေ့ဘဲ ရပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တခုခု ဖြစ်နေသလား”

လေဒီမိုင်း သဘောက ပြန်မေးသည်။

“သေရေး ရှင်ရေးပဲ၊ ကျုပ်ကို ခေါ်သွားရင် ဒေါ်လာ တထောင် ပေးမယ်”

“ကျုပ်လူတွေကို ဆန်ဖရန်စစ်ကို အရက်က အတော်ဖျက်သမျှ၊”

လာဆင်က ကျွန်တော့်နောက်မှ လှမ်းအော်သည်။

“ဒီလူက (လက်မနှင့် ကျွန်တော့်ကို ညွှန်ပြလျက်) ပင်လယ်နဂါးနဲ့ မျောက်တွေကို သူ မြင်ရတယ်လို့ ပြောနေတယ်” ဟု အော်ပြန်သည်။

လေဒီမိုင်း သဘောဆီက ရယ်သံများ ထွက်လာသည်။ သဘောလည်း ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သဘောလက်ရန်းကို မှီကာ၊ သဘောနှစ်စင်းအကြားတွင် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာသော ရေပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ နောက် ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီကြာလျှင် လေဒီမိုင်းသဘောသည် ဆန်ဖရန်စစ်ကိုသို့ ရောက်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်လိုက်သောအခါ၊ လာဆင်၏ လက်သီးဒဏ်ကြောင့် လဲကျသွားသော သဘောအခိုင်းအစေကလေးသည် လဲကျရာမှ နာကျင်ပင်ပန်းကြီးစွာ ထနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘယ့်နှယ်လဲ လိချ်၊ မင်း အခု လှေလှော်သမား လုပ်တော့မယ် မဟုတ်လား”

ဝံပုလွေလာဆင်က မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“မင်းကော ဟေ့”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်မေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော့် ငွေတထောင်ပေး...”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးသေးမီ လာဆင်က ဖြတ်၍...

“မင်း သင်္ဘောအခိုင်းအစေ လုပ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ လိချ်ဆိုတဲ့ အကောင်လေးကို ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာမျိုး ပေးရမှာလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အရိုက်ခံရခြင်း၊ အလျဉ်းမသင့်ပါက အသတ်ခံရခြင်းတို့ကား ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ကောင်းကျိုးပေးမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော မျက်လုံးပြာကြီးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကျောက်တောင် ကျောက်ဆောင်ပမာ မာကျောလှပြီး၊ လူသားတယောက်တွင် ရှိအပ်သော ကြင်နာမှု အရိပ်အယောင်များ ကင်းမဲ့နေသည်။

ကျော့လိချ်သည် ဒယ်မိန်းဒယိုင်နှင့် သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။ သူသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဘယ့်နှယ်တုန်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဆရာလို့ ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ ဆရာ”

“မင်းနာမည် ဘာလဲ”

“ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်ပါ ဆရာ”

“အသက်”

“၃၅ နှစ်ပါ ဆရာ”

“ကဲ ထမင်းချက်ဆီမှာ သွားပြီး ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ သင်ပေတော့”

ဤသို့လျှင် ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ အမိန့်ဩဇာကို နာခံရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ လာဆင်၏ဩဇာခံဘဝသို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရသည့် တခုတည်းသောအကြောင်းမှာ၊ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အားကြီးသူတယောက် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဘယ်လောက် မမှန်ကန်ပါသလဲ။ အားကြီးခြင်းသည်သာ အရာရာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်ဟူသော အဖြစ်ကား ယခင်ကလည်း မမှန်ကန်၊ ယခု ပြန်တွေ့ကြည့်ပြန်တော့လည်း မမှန်ကန်ပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်၏ ဩဇာခံဘဝကား ကျွန်တော့်အဖို့ အိပ်မက်ဆိုးတခုသဖွယ် ဖြစ်သည်။

“ဟေ... နေဦး၊ နေဦး၊ မသွားနဲ့ဦး”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားအတိုင်း ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဂျီဟန်ဆင်... လူစုလော့၊ တို့များ မသာချရအောင်”

ဂျီဟန်ဆင်က သင်္ဘောဝမ်းထဲရှိ လူများအား ခေါ်ငင်နေစဉ်၊ သင်္ဘောသား နှစ်ယောက်သည် အလောင်းကောင်အား သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းသို့ ရွှေ့ကြသည်။ အလောင်းကောင်၏ ခြေထောက်တွင် မီးသွေးအိတ် ဆွဲထားသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် အသုဘ အခမ်းအနားသည် ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်ထားခြင်းသည် ယခုမူ တက်တက်စင်အောင် လွဲမှားနေသည်။ ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသမားများ အနက် တဦးသည် အဖော်တဦးအား ပုံတပုံ ပြောပြနေသည်။ ပုံနားထောင်သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်မောလျက် ရှိသည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲမှ သင်္ဘောသားများလည်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆူညံစွာ တက်လာကြပါသည်။ သင်္ဘောသားအချို့သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့သည် အလောင်းနှင့် စခဲ့သော ဤခရီးကို ရွံ့ကြောက်နေပုံရသည်။ သူတို့၏ ကက်ပတိန်ကိုလည်း မနှစ်မြို့။ ခရီး စလျှင်စချင်း သင်္ဘောလက်ထောက် သေဆုံးရသည်မှာ နိမိတ်မကောင်းဟု ယူဆကြပုံရသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် အလောင်းရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ အသုဘ အခမ်းအနား စတင်သည့်သဘောနှင့် သင်္ဘောသားအားလုံးသည် ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်ကြသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံး ၂၀ ရှိသည်။ သင်္ဘောပဲ့ထိန်းဘီးကလူနှင့် ကျွန်တော်ပါဆိုလျှင် အားလုံး ၂၂ ယောက် ရှိသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်၏ ကံကြမ္မာသည် သူတို့၏ ကံကြမ္မာနှင့် ရောယှက်နေပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရက်လ မည်မျှကြာအောင် ဤခရီးကို သွားရမည်ကို မသိတတ်နိုင်ပြီ။ သင်္ဘောသားများသည် များသောအားဖြင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများနှင့် စကင်ဒီနေဗီးယန်းများ ဖြစ်ကြသည်။ မျက်နှာပေါက်များတခုနှင့်တခု သိပ်ကွဲကွဲပြားပြား မရှိ။ ခြုံပြောရလျှင် ခပ်ထုံထုံ မျက်နှာမျိုးတွေသာ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသမားများ၏ မျက်နှာများကား အမျိုးစုံလှ၏။ သင်္ဘောသားများထက် ထက်မြက်ပုံရ၏။ ရက်စက်ဆိုးသွမ်းပုံလည်း ရ၏။ သူတို့မျက်နှာများသည် သူတို့၏ အတွင်းရုဗွာကို အစဉ် ဖော်ပြနေလေသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်၏မျက်နှာပေါက်ကား သူတို့နှင့် လုံးဝ မတူပေ။ သူတို့လောက် မဆိုးသွမ်းပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်၏မျက်နှာသည် အင်အား ရှိခြင်း၊ ရိုးသားခြင်းကို ဖော်ပြ၏။ သည်လိုမျက်နှာမျိုးနှင့် လူတယောက်သည် လူငယ်ကလေးတယောက်အား လွင့်စဉ်သွားအောင် ထိုးပစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်မှာ ယုံနိုင်စရာပင် မရှိချေ။

လေသည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော၏ ပဲ့ပိုင်းသည် တိမ်းစောင်းသွားသည်။ ရေများသည် ပဲ့ပိုင်း လက်ရန်းကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ကုန်းပတ်အထိ ဝင်လာသည်။ တခဏတွင် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဝံပုလွေလာဆင်က စကား စပြောသည်။

“အသုဘအခမ်းအနား လုပ်ထုံးလုပ်စဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ တပိုင်းတစပဲ မှတ်မိတယ်၊ ဒါကတော့ ရုပ်အလောင်းကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချရမယ်ဆိုတဲ့အပိုင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်တော့”

ဤမျှနှင့် စကားပြော ရပ်သွားသည့်အတွက် အလောင်းထည့်ထားသော အိတ်ကို ကိုင်ထားသူများ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပစ်ချလိုက်ဆိုတာ မကြားဘူးလား”

လူသေအလောင်းကို ခြေထောက်ဘက်မှစ၍ ပင်လယ်ထဲ ချလိုက်ရာ၊ ခြေထောက်၌ ဆွဲထားသော မီးသွေးအိတ်က အလောင်းကောင်ကို ပင်လယ်ထဲသို့ ဆွဲယူသွားလေသည်။ လူတယောက် လောကအလယ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

“ဂျီဟန်ဆင်... သင်္ဘောသားတွေ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာပဲ ရှိနေပေစေ၊ ထိပ်ရွက်နဲ့ သုံးထောင့်ရွက်ချွန်ကို လိပ်ထား၊ လေပြင်းပြင်း တိုက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

သင်္ဘောလက်ထောက် အသစ်ဖြစ်သူ ဂျီဟန်ဆင်သည် အမိန့်ပေး၍ ရွက်များကို လိပ်ခိုင်းနေ၏။ သင်္ဘောသားများသည် ရွက်ကြိုးများကို ဟိုကဆွဲ

သည်ကဆွဲနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေတော့သည်။ အရာအားလုံးသည် ကျွန်တော့်အဖို့ အသစ်အဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ အသစ်အဆန်း ဖြစ်ရုံသာမက ထိတ်လန့်ဖွယ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ လူတယောက် လောကအလယ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းသည် ကျန်လူများကို မည်သို့မျှ ထိခိုက်နိုင်သည် မဟုတ်။ ဖျံဖမ်းသမားများက တဟားဟား ရယ်မောနေသည်။ သင်္ဘောသားများ အလုပ်လုပ်နေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကောင်းကင်အခြေအနေကို ကြည့်ရှု လေ့လာနေသည်။ အလောင်းကောင်သည် ပင်လယ်တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း နှစ်ဝင်လျက် ရှိသည်။ ပင်လယ်သားတို့၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုမှာ ဤသို့ ပါကလားဟု ကျွန်တော် သိလာရသည်။ အသက်တချောင်း၏တန်ဖိုးမှာ အလွန် ပေါ့လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောလက်ရန်းကို ကိုင်တွယ်ထားပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ၊ မြူနှင်းများနောက်၌ ပုန်းကွယ်နေသော ဆန်ဖရန်စစ်ကိုမြို့ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထူးဆန်းသော ဤသင်္ဘော၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ လူများကို လေသည် အနောက်တောင်ဘက်ဆီသို့ တိုက်ခတ် သယ်ဆောင်သွားပြီး၊ ကြီးကျယ်၍ အထီးကျန်နိုင်လှသော ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာသို့ ပို့ပေးပေလိမ့်မည်။

ပင်လယ်ဖျံဖမ်း သင်္ဘောပေါ်တွင် နောက်ထပ် ကျွန်တော် တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်တို့ကား ရင်နာဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ထမင်းချက်၏စိတ်ထားမှာ အပြောင်းအလဲ မြန်လွန်းလှ၏။ သူ့လက်အောက်တွင် ကျွန်တော် အမှုထမ်းရပြီဆိုကတည်းက ကျွန်တော့်ကို တမျိုးတဖုံ ဆက်ဆံသည်။ ယခင်က ကျွန်တော့်အား အလုပ်အကျွေးပြုရန် စိတ်အား ထက်သန်လှသော ထမင်းချက်သည် ကျွန်တော်၏ အရှင်သခင်သဖွယ် ဆက်ဆံ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အဖို့ ယခင်ကသာ လူကြီးလူကောင်းတဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ ယခုမူ သူ့လက်အောက်က သင်္ဘော အခိုင်းအစေလေးသာ ဖြစ်၏။ သူ့ကို ကျွန်တော်က “မစ္စတာမတ်ဂရစ်” ဟု ခေါ်ရမည် ဆိုလာလေသည်။

သင်္ဘောအခိုင်းအစေအဖြစ် တာဝန်ယူရသောနေ့သည် ကျွန်တော့်အဖို့ အတော်ခက်ခဲသော နေ့တနေ့ ဖြစ်လေသည်။ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောသည် အရှေ့တောင်ဘက်မှ ဖွဲ့ဆင်လာသော မုန်တိုင်းကို ထိုးဖောက် ခုတ်မောင်းနေသည်။ ထိုနေ့ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက်တွင် ထမင်းချက်က သင်္ဘောဦးခန်း၌ စားပွဲပန်းကန်များချရန် ခိုင်း၏။ ထိုနောက် လက်ဖက်ရည်နှင့် အစားအစာများ ပို့ခိုင်းပြန်၏။

ကျွန်တော်သည် လက်တဖက်တွင် လက်ဖက်ရည်အိုး၊ အခြားတဖက်တွင် ပေါင်မုန့်များကို ကိုင်လျက် စားဖို့ဆောင်မှ ထွက်လာသည်။ မစ္စတာမတ်ဂရစ်က....

“သတိနဲ့သွား၊ လေထဲ လွင့်သွားဦးမယ်” ဟု သတိပေးသည်။ ဖျံဖမ်းသမား ဟန်ဒါဆင်လည်း တချိန်တည်းမှာပင် သင်္ဘောဦးခန်းဘက်သို့ သွားနေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကုန်းပတ် အမြင့်ကလေး၌ ရပ်နေသည်။

“လာပြီဟေ့လာပြီ၊ တခုခုကို မြဲမြဲကိုင်ထားဟေ့”

ထမင်းချက်၏ အော်သံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော် ရပ်နေမိသည်။ ဘာလာသည်ကို ကျွန်တော် မသိ။ စားဖို့ဆောင်တံခါးသည် ဝုန်းခနဲ ပိတ်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်၏။ နောက် ဟန်ဒါဆင်သည် သင်္ဘောရွက်ကြိုးကို ကပျာကယာ ဖက်၍ တက်သွားသည်။ သူသည် ကျွန်တော့် လက်ခုပ် တဖောင် နှစ်ဖောင် အမြင့်ထိအောင် တွယ်တက်သွားသည်။ သည့်နောက်တွင်မူ သင်္ဘောလက်ရန်းအပေါ်၌ လှိုင်းလုံးကြီး ရောက်နေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ လှိုင်းလုံးအောက်ခြေ၌ ကျွန်တော် ရပ်နေသလို ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်သည် မြန်မြန် အလုပ်မလုပ်တတ်သေးပေ။ အခြေအနေမှာ ကျွန်တော့်အတွက် စိမ်းလွန်းနေ၍ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိပေ။ တခုသာသိသည်ကား ကျွန်တော်သည် အန္တရာယ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေပြီ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် သည် မှင်တက်မိသူပမာ မလှုပ်မရှား ရပ်နေမိသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ မင်း မင်း ဟမ့်၊ တခုခု ကိုင်ထားဟေ့”

ဝံပုလွေလာဆင်က ကုန်းပတ်စင်မြင့်ကနေပြီး လှမ်းအော်သည်။ သို့သော် သူ့အော်သံသည် နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရွက်ကြိုးတခုပေါ်သို့ တွယ်တက်ရုံ ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော့်အား လှိုင်းလုံးကြီးက တအားရိုက်ချလိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အောက်ခြေ လွတ်ကာ လှိုင်းလုံးအောက်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ လှိုင်းလုံးနှင့် ရောထွေးကာ လိမ့်ဆင်းသွားစဉ် ကျွန်တော့်ကိုယ်သည် မာကျောသော အရာဝတ္ထုများနှင့် တိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ ညာဖက် ဒူးခေါင်းသည် တစုံတခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်မိသည်။ နောက် ကျွန်တော်သည် လှိုင်းအောက်မှ လွတ်မြောက်သွားပြီး အသက်ရှူခွင့် ရတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ဒူးသည် အလွန်နာကျင်နေတော့သည်။ ညာဘက်ခြေထောက်ကို မှေး၍ပင် မလျှောက်နိုင်တော့။ ကျွန်တော်၏ ညာခြေသည် သွင်သွင်ကျိုးသည်မှာ သေချာလှ၏။ ထမင်းချက်က ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ အော်ငေါက်နေပြန်သည်။

“ကိုယ့်လူ အဲဒီမှာပဲ တညအိပ်တော့မလို့လား၊ လက်ဖက်ရည်ကရားကော လှိုင်းနောက် ပါသွားပြီ ဟုတ်စ၊ မင်းတော့လား ခြေကျိုးမယ့်အစား ဇက်ကျိုးသွားဖို့ ကောင်းတာ”

ကျွန်တော်သည် လဲကျနေရာမှ ထလိုက်ရ၏။ ထမင်းချက်ပြောသလို လက်ဖက်ရည် ကရားသည် လှိုင်းနောက်သို့ ပါမသွားဘဲ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင်ပင် ရှိနေသေး၏။ သို့သော် လက်ဖက်ရည်များကား မရှိတော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် စားဖို့ဆောင်သို့ တခေါက် ပြန်သွားရ၏။ စားဖို့ဆောင် ရောက်သောအခါ ထမင်းချက်က ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် ကြိမ်းမောင်းပြန်သည်။

“နေပါဦး ကိုယ့်လူ၊ မင်း ဘာများ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်နိုင်တာရှိလဲ ပြောစမ်း။ ဘာတခုမှ သောက်သုံးကျအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ကလေး တအိုးတောင် မဖိတ်မစဉ်အောင် သယ်မသွားနိုင်ဘူး။ ဘာလဲ၊ အခု ခြေထောက်နာပြန်ပြီ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် စားဖို့ဆောင်မှ သင်္ဘောဦးခန်းသို့ နောက်တခေါက် သွားရသောအခါတွင် ဘာမျှအနှောင့်အယှက် မရှိတော့ပေ။ တလောက ဖြစ်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တွင် ကျွန်တော်သည် အနာနှစ်ခုရခဲ့သည်။ တခုက နာကျင်သော ခူးဖြစ်ပြီး၊ နောက်တခုကမူ ဝံပုလွေလာဆင် ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်သော “ဟမ့်” ဆိုသည့် နာမည်သစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်တွင် ဤသင်္ဘောပေါ်၌ ကျွန်တော့်နာမည်မှာ “ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်” မဟုတ်တော့ဘဲ “ဟမ့်” သာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။

သင်္ဘောဦးခန်းတွင် စားသောက်သူများမှာ ဝံပုလွေလာဆင်၊ သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်နှင့် ဖျံဖမ်းသမား ခြောက်ယောက်တို့ ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘောဦးခန်းက ကျဉ်းရသည့်အထဲ သင်္ဘောက အငြိမ်မနေရကား၊ ဒူးနာနေသူအဖို့ လှုပ်ရှားသွားလာရ မလွယ်ကူပါ။ ပို၍ဆိုးဝါးသည်ကား သင်္ဘောဦးခန်းမှ လူအားလုံးသည် ကျွန်တော့်အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မထားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ဒူးအခြေအနေ အလွန်ဆိုးဝါးနေသည်ကို မြင်သာသော်လည်း၊ မည်သူ တဦးတယောက်ကမျှ ဂရုမထားကြပါ။ ဝံပုလွေလာဆင်က “ဒူးကလေး ဒီလောက်နာတာကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ တော်တော်ကြာ ကောင်းသွားမှာပါ။ အခုနေတော့ လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ ခက်ချင်ခက်မပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းတော့ မင်းဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ကိုယ် ဘယ်လို လမ်းလျှောက်ရတယ်ဆိုတာ သိလာလိမ့်မပေါ့” ဟု ပြောသည်။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ဖျံသမားများနှင့်အတူ အိပ်ရသည်။ ထမင်းချက်နှင့်အတူ မအိပ်ရသဖြင့် ဝမ်းသာမိသည်။ အိပ်ခါနီးသောအခါ ကျွန်တော်၏ စိန္တုနေသော အဝတ်အစားတို့မှာ ကိုယ်ပေါ်တွင် အလိုလိုခြောက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်က အင်္ကျီစုံ၊ ဘောင်းဘီစုံနှင့် နေခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် အအေးမမိဘဲ လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နေခြင်းပင်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်ကား ကိုယ်နည်းနည်းကလေး စိုသည်နှင့် အအေးမိကာ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရတတ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲ၌ ထိုင်ကာ နာကျင်နေသောဒူးကို ကြည့်နေစဉ်၊ ဖျံဖမ်းသမား ဟန်ဒါဆင် ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်ဒူးကို ကြည့်သည်။

“အတော်ကလေး ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒူးခေါင်းအထက်နားက အဝတ်တခု စည်းထားလိုက်လေ၊ နောက်ကောင်းသွားမှာပါ”

သူတို့တတွေ အားပေးစကားမှာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ အိမ်မှာဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေပြီး၊ ဆရာဝန်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို တယုတယပြုစုကာ အနားယူဖို့ ပြောနေပေ လိမ့်မည်။ သို့သော် ဤသင်္ဘောပေါ်ကလူတွေကား သူတပါး၏ ဝေဒနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်၏

ဝေဒနာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဂရုစိုက်ရကောင်းမှန်း သိသူများ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှ၍ အိပ်ချင်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊ ခူးခေါင်းက အနာကြောင့် အိပ်လို့မရပေ။ ကျွန်တော့်ခူးခေါင်းသည် အလွန်တရာ နာကျင်နေသော်လည်း၊ နာကြောင်း ကျွန်တော် တချက်ကလေး မညည်းညူရပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသင်္ဘောပေါ်ကလူများသည် သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ “ကားဖု” ဆိုသော ဖျံဖမ်းသမားသည် လက်ချောင်းတခုလုံး ကြေမွသွားသော်လည်း တချက်ကလေးမျက်နှာမပျက်ခဲ့ပေ။ သို့သော် ခံနိုင်ရည်စွမ်းကြီးမားသော ထိုသူများသည် အရေးမကြီးသောကိစ္စကလေးများတွင် ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိဘဲ၊ ကလေးသူငယ်ကလေးများပမာ ပြုကျင့်တတ်သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကြည့်လေ၊ ကားဖုသည် အခြားဖျံဖမ်းသမားတဦးနှင့် အကြီးအကျယ် ငြင်းခုံနေကြ၏။ သူသည် သံကုန်ဟစ်ပြီး လက်ကိုငှေ့ယမ်းကာ ဆဲရေးတိုင်းထွာလျက် ငြင်းခုံနေသည်။ ကားဖုက ဖျံကလေးများသည် မွေးကတည်းက ရေကူးတတ်သည်။ ဘယ်သူမှ ဖျံကလေးများကို ရေကူးသင်ပေးစရာ မလိုဟု ဆိုသည်။ “လာတီမာ” ဆိုသော ဖျံဖမ်းသမားကမူ ဖျံကလေးများသည် ငှက်ကလေးများလိုပင် မိခင်ထံမှ သင်ယူပြီးမှ ရေကူးတတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ အခြား ဖျံဖမ်းသမား လေးဦးကမူ အိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းနေသော်လည်း၊ ဤအငြင်းအခုံကို စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ တခါတခါ သူတို့လည်း ပါဝင်ငြင်းခုံကြသည်။ သူတို့ငြင်းခုံကြသော အကြောင်းအရာကလည်း ကလေးဆန်လွန်းလှသည်။ ငြင်းပုံခုံပုံကလည်း ကလေး ဆန်လွန်းသည်။ သူတို့သည် အနံ့ အလွန်တရာ ဆိုးရွားသော ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးများကို ဖွာရင်း၊ ရှိုက်ရင်း ငြင်းခုံကြသည် ဖြစ်ရကား တခန်းလုံး ဆေးလိပ်ငွေ့များဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်နံ့ကား အတော် အခံရခက်သော အနံ့ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာထဲတွင် လဲလျောင်းရင်း ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားနေမိသည်။ နာမည်ကျော် စာပေအနုပညာရှင်တဦးဖြစ်သူ ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်သည် ပင်လယ်ဖျံဖမ်းသင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘော အခိုင်းအစေကလေး ဖြစ်နေသည်ဟု မည်သူကမျှ တွေးမိမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်တုန်းကမျှ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။ ဘဝတလျှောက်လုံး စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့် သက်သောင့်သက်သာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ကစားခုန်စားခြင်းနှင့် စွန့်စားခြင်းတို့ကို ကျွန်တော် ဝါသနာမပါခဲ့။ ဝါသနာမှာ စာဖတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုမူကား နာမည်ကျော် စာပေအနုပညာရှင်ကြီး ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်ဆေး၊ အာလူး အခွံသင်နေရပေသည်။ ကျွန်တော်သည် သန်မာထွားကျိုင်းသူမဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ ကြွက်သားစိုင့်များသည် နူးညံ့ ပျော့အိနေသည်။ မိန်းမတယောက်၏ အသားစိုင့်ကဲ့သို့ ပျော့အိသည်။ ဆရာဝန်များက ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုတခုခုကို လုပ်စေချင်သည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား ကိုယ်ခန္ဓာသန်စွမ်းဖို့ထက် ဦးနှောက်သန်စွမ်းဖို့ကို လိုလားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကြမ်းတမ်းခက်ခဲလှသော ရှေ့ခရီးကို ကျွန်တော် ဆက်မှဆက်နိုင်ပါမည်လား တွေးတော ပူပန်မိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမေနှင့် ညီမငယ်ကိုလည်း သတိရနေမိ၏။ မာတီနေး သင်္ဘော နစ်မြုပ်သည်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော ကျွန်တော့်အား သူတို့က သေပြီဟု ထင်နေကြပေလိမ့်မည်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကလည်း ကျွန်တော့်အတွက် ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမိကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့တတွေ ဤသို့ တွေးတောဝမ်းနည်းနေစဉ်၊ ကျွန်တော်ကား ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာဘက်သို့ သွားနေသော “တစ္ဆေ” သင်္ဘောပေါ်၌ ရောက်နေပေသည်။

သင်္ဘောဝမ်းထဲ၌ လဲလျောင်းနေသော်လည်း ကုန်းပတ်ဆီမှ လေသံများကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ခြေသံများကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ နံဘေးမှ ဖျံဖမ်းသမားများကား အော်ဟစ် ငြင်းခုံဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ငြင်းခုံမှုကြောင့် သူတို့၏မျက်နှာများ နီမြန်းနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့များ ပိတ်ဖုံးနေသော သင်္ဘောဝမ်းရှိ အခန်းငယ်သည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ လှောင်ထားရာ ချိုင့်သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ နံရံတွင် အဝတ်အစားများ တိုးလို့တွဲလောင်း၊ ရိုင်းဖယ်သေနတ်များကိုလည်း ဟိုမှာထောင်၊ သည်မှာထောင်။ ကျွန်တော်ကား အိပ်မရတော့ပေ။

ညကား ရှည်လျားသော ည ဖြစ်ပေသည်။

ဤသင်္ဘောပေါ်၌ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးညသည်
 ဖျံဖမ်းသမားများနှင့်အတူ လွန်မြောက်ခဲ့၏။ နောက်ညများတွင်
 ဖျံဖမ်းသမားများနှင့်အတူ ကျွန်တော် မအိပ်ရတော့ပေ။ နောက်တနေ့တွင်
 ဝံပုလွေလာဆင်က သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်အား သင်္ဘောဦးခန်း၌
 အိပ်ခွင့်မပေးတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျီဟန်ဆင်သည် အိပ်ရင်း
 ယောင်တတ် ဟောက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါကို လာဆင်
 သည်းညည်းမခံနိုင်။ လာဆင်သည် ဂျီဟန်ဆင်အား ဖျံဖမ်းသမားများနှင့်အတူ
 အိပ်စေခြင်းဖြင့် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ ဂျီဟန်ဆင် အိပ်သည့်နေရာသို့
 ကျွန်တော် ရွှေ့ပြောင်းရသည်။

လွန်ခဲ့သောညက တညလုံး အိပ်မပျော်သော်လည်း၊ မနက် ငါးနာရီခွဲတွင်
 သောမတ် မတ်ဂရစ် လာနှိုးသောကြောင့် အိပ်ရာမှ ထရ၏။ မတ်ဂရစ်သည်
 အသံကျယ်ကျယ် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် ကျွန်တော့်ကို နှိုး၏။ သူ၏အသံကျယ်မှု၊
 ကြမ်းတမ်းမှုဒဏ်ကို သူပင် ခံလိုက်ရ၏။ ဖျံဖမ်းသမား တယောက်ယောက်က
 မတ်ဂရစ်ကို ဖိနပ်ဖြင့် လှမ်းပေါက်ရာ၊ မတ်ဂရစ်မှာ တိရစ္ဆာန်တကောင်လို
 ဟစ်အော်မိပြီး ဖျံဖမ်းသမားများကိုတောင်းပန်လိုက်ရသေး၏။ စားဖိုဆောင်သို့
 ရောက်သောအခါ မတ်ဂရစ်၏နားရွက်တဖက်သည် သွေးများ ယိုစီးလျက်
 ဖူးရောင်နေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရ၏။

ကျွန်တော်၏ ဒုတိယနေ့ကား ဒုက္ခပေါင်းစုံသည့်နေ့ဖြစ်၏။ စားဖိုဆောင်သို့
 ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ကျွန်တော်၏ကိုယ်ပိုင် အဝတ်ဟောင်းများကို
 မတ်ဂရစ်ထံမှ တောင်းယူဝတ်ဆင်ပြီး၊ ကျွန်တော်ဝတ်ဆင်ထားသော
 သူ၏အဝတ်ဟောင်းများကို ပြန်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည်
 ကျွန်တော့်အဝတ်ဟောင်းထဲ၌ ရှိခဲ့သော ဒေါ်လာ ၁၈၅ ဒေါ်လာနှင့် အကြွေများကို
 ရှာကြည့်၏။ အကြွေမှတစ်ပါး ကျန်ပိုက်ဆံများ မရှိတော့ပါ။ ဤအကြောင်းကို
 ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက်အား ပြောပြသည်။ မပြောပြခင်ကတည်းက
 ဤအကြောင်းကို ပြောလျှင် သူ စိတ်ဆိုးမည်ဟု ကြိုတင် တွက်ချက်မိပါ၏။ သို့သော်
 ယခုလို ဒေါသလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

“နားထောင်စမ်း ဟမ့်” သူက ခက်ထန်စွာ စကားစပါသည်။

“မင်းနှာခေါင်း ပြားသွားအောင် အထိုးခံချင်လို့လား၊ တကယ်လို့
 မင်းပိုက်ဆံကို ငါခိုးထားတယ်လို့ ထင်ဦး၊ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသင့်တယ်။ မင်းကို

ငါ ကယ်ထားတာတွေ၊ ဂရုတစိုက် ပြုစုထားတာတွေအတွက် မင်းက ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုတာ အခုလို စွပ်စွဲတာပဲလား။ နောက်တခါ ဆိုရင် မင်းတော့ အသေပဲ၊ အခုလည်း မင်းကို ငါဆုံးမရမှာပဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နှက်ရန် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လှမ်းလာသည်။ မည်မျှ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်တကြီး စားဖိုဆောင်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဘာများတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဤသင်္ဘောပေါ်တွင် ခွန်အားကသာ အရာရာကို အဆုံးအဖြတ် ပေးသည်။ ကျွန်တော့်လို ခွန်အားဗလ ချို့တဲ့သော၊ ထိုးရိုက် သတ်ပုတ်ခြင်းတွင် မကျွမ်းကျင်သော လူတယောက်အဖို့ လူ့တိရစ္ဆာန်ကြီးများနှင့် ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ရန် မဝံ့ပေ။ သတ်ပုတ်ခဲ့လျှင်လည်း ခွေးရှူးတကောင်နှင့် ဖက်ပြိုင်သလိုသာ ဖြစ်ပေမည်။

ထိုစဉ်က ယင်းသို့သော ဆင်ခြေများဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဖြေခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခုမူ ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် အရှက်ရခဲ့ပါသည်။ အကယ်စင်စစ်မူ ရှက်ဖို့ အကြောင်းမရှိပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစဉ်ကမူ ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားဘသားတယောက် ပီပီပြင်ပြင် မဖြစ်သေးသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်တော်သည် စားဖိုဆောင်မှ ကြောက်လန့်တကြီး ထွက်ပြေးရသောကြောင့်၊ ကျွန်တော့်ဒူးမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ကုန်းပတ်စင်မြင့်အနီးတွင် လဲကျသွားသည်။ ထမင်းချက်သည် ကျွန်တော့်နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်မလာဘဲ စားဖိုဆောင် တံခါးဝမှ...

“ကြည့်ကြဟေ့ ကြည့်ကြ၊ ဟိုကောင် ထွက်ပြေးပြီ။ လာပါကွာ အမေ့သားထွေးလေးရယ်၊ မင်းကို ငါ မရိုက်ပါဘူး၊ လာပါ” ဟု လှောင်ပြောင် သရော်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စားဖိုဆောင်သို့ ပြန်သွားပြီး လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်များကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဦးခန်းဝ ဖျံသမားများနှင့် သင်္ဘောအရာရှိများအတွက် နံနက်စာ ပြင်ဆင်ပေးရပါသည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ ထကြွသောင်းကျန်းခဲ့သော မုန်တိုင်းသည် လွန်ခဲ့သောညကပင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားသွားပါသည်။ သို့သော် လေပြင်းကမူ တိုက်ခတ်ဆဲပင်။ သင်္ဘောသားများ ပြောစကားအရ ဝံပုလွေလာဆင်သည် တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းကို အသုံးချကာ “တစ္ဆေသင်္ဘော” ကို ကုန်သည် လေလမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ ပို့ဆောင်ရန် စိတ်အားထက်သန် နေကြောင်း သိရပါသည်။ ကုန်သည်လေလမ်းကြောင်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော

ဝင်ခဲ့မိလျှင် ဂျပန်အနီးရှိ ပင်လယ်ပြင်သို့ မြန်မြန်ကြီးရောက်မည်ဟု သိရပါသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံတခုကို ထပ်မံရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်များဆေးပြီးနောက် မီးဖိုကို သန့်စင်ရပါသည်။ မီးဖိုမှ ပြာများကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ယူသွားသည်။ ပဲ့ထိန်းဘီးနားတွင် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့ ရပ်လျက် စကားပြောနေကြသည်။ သင်္ဘောသား ဂျွန်ဆင်သည် ပဲ့ကိုင်လျက် ရှိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ခေါင်းကို ဆတ်ပြပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ သူက ပြာများကို လေစုန်ဘက်သို့ သွန်ချရန် အချက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ အချက်ပြသည်ကို နားမလည်ဘဲ လာဆင်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားပြီး၊ လေညာမှ ပြာမှုန်များကို သွန်ချလိုက်ပါသည်။ လေအောက်တွင် ရပ်နေသော ကျွန်တော်၊ လာဆင်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတခုလုံး ပြာမှုန်များ ပေကျံကုန်ပါသည်။ ချက်ချင်းပင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့်အား ခွေးတကောင်ကို ကန်လိုက်သည့်အလား တအား ပိတ်ကန်လိုက်ပါသည်။ အကန်ခံရလျှင် ဒီလောက်နာကျင်နိုင်သည် ဟု ကျွန်တော် အစကမသိခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဦးခန်းနံရံကို မှီရင်း သတိလက်လွတ်လုမတတ် ဖြစ်ရပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့်ကို တချက်ကလေးပင် ငဲ့မကြည့်ပါ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှပြာများကို လက်ဖြင့် ပုတ်ခါပြီး ဟန်ဒါဆင်နှင့် စကား ဆက်ပြောနေပါသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် အလွန်တရာ အံ့သြဖွယ်ရာ အဖြစ်တရပ်ကို တွေ့ရသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏အခန်းသို့ အခန်းရှင်းလင်းရန် သွားရပါသည်။ လာဆင်၏အိပ်ရာအနီးတွင် စာအုပ်အပြည့်နှင့် စာအုပ်စင်တခုကို တွေ့ရသည်။ ရှိတ်စပီးယား၊ တန်နီဆင်၊ အက်ဂါအယ်လင်ပိုး စသော နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးများ ရေးသော စာအုပ်များအပြင် တိုင်းဒေါ၊ ဒါဝင် စသော သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများ ရေးသည့် သိပ္ပံစာပေများကို စာအုပ်စင်၌ တွေ့ရပါသည်။ ဘားနဒ်ရှော၏ “အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန် စာပေသမိုင်း” သည်လည်း စာအုပ်စင်တွင် ရှိနေသည်။ လူနှင့် စာအုပ် မည်မျှကွာခြားပါသနည်း။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဤစာအုပ်များကို ဖတ်မှဖတ်ရဲ့လားဟု ရုတ်တရက် သံသယ ဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အိပ်ရာပေါ်ရှိ ခြုံစောင်အကြားတွင် ရောဗတ်ဗရောင်းနင်း၏ ကဗျာစာအုပ်ကို ပွင့်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ကဗျာပိုဒ်အချို့တွင် ခဲတံဖြင့် ဘေးမှတ်ထားသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဗရောင်းနင်း၏ ကဗျာကို အိပ်ရာမဝင်မီ ဖတ်ခဲ့ဟန် တူသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည်

သင်္ဘောပေါ်ရှိ

လူများကဲ့သို့

တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တကောင်ပမာ ပြုကျင့်တတ်သော်လည်း၊ ထိုသူများလို စာမတတ် ပေမတတ် အရိုင်းမဟုတ်ကြောင်း ဤစာအုပ်များကြောင့် သိရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဝံပုလွေလာဆင်သည် အသိရခက်သူဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် စရိုက်နှစ်ခုကို တခုစီသာ ခွဲ၍ နားလည်နိုင်သည်။ သို့သော် တွဲ၍ နားမလည်နိုင်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် ကျွန်တော့်လိုပင် စာပေဝါသနာပါသူ တဦးဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် အနည်းငယ် အားတက်မိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ပိုက်ဆံ ပျောက်သည့်အကြောင်းကို တိုင်တန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော် ပိုက်ဆံတွေ ပျောက်သွားတယ်”

သင်္ဘောကုန်းပတ်စင်မြင့်တွင် ဝံပုလွေလာဆင် လမ်းလျှောက်နေခိုက် ကျွန်တော်က တိုင်တန်းပါသည်။

“ဆရာလို့ ထည့်ပြော” သူက ကျွန်တော့်အမှားကို အသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောဆို ပြင်ဆင်ခိုင်းပါသည်။

“ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံတွေ အခိုးခံရလို့ပါ ဆရာ”

“ဘယ်လို အခိုးခံရတာတုံး”

ကျွန်တော်က အဖြစ်စုံကို ပြောပြပါသည်။ ထမင်းချက်က ကျွန်တော့်ကို ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း လုပ်၍ ထွက်ပြေးရကြောင်းကိုပါ ပြောပြသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ပြုံးပြီး

“ထမင်းချက်က မင်းကို ရိုက်မလို့ ဟုတ်လား၊ နောက်ဆိုရင် မင်းပိုက်ဆံကို မင်း ဘယ်လို ထိန်းသိမ်းရမယ်ဆိုတာကို သိလာလိမ့်မယ်။ အရင်တုန်းက မင်းပိုက်ဆံတွေကို မင်းရှေ့နေက ထိန်းသိမ်းထားပေးတယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

သူသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ဝမ်းထဲမှ ကျိတ်၍ ရယ်မောနေဟန် တူပါသည်။

“ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန်ရနိုင်မလဲ ဆရာ”

ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“ဒါကတော့ မင်းပြဿနာပဲ၊ အခု မင်းမှာ ရှေ့နေမရှိတော့ မင်းကိုယ်ကိုပဲ မင်း အားကိုးရမှာပေါ့။ မင်းဟာ တစ်ဒေါ်လာရရင် အဲဒီ တစ်ဒေါ်လာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားဖို့ လိုတယ်၊ ပိုက်ဆံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် မဆုပ်တတ်ရင် ပျောက်လိုက်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အခုကိစ္စမှာ မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်။

မင်းပိုက်ဆံကို ပစ်စလက်ခတ်ထားလို့ ထမင်းချက်က ခိုးတာပဲ။ တနည်းပြောရရင်တော့ ထမင်းချက်ကို သူ့ခိုးဖြစ်အောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာပဲ။ သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ကို အပြစ်စွန်းထင်းအောင် လုပ်ခဲ့တာဟာ မင်းရဲ့အပြစ်ပဲ။ ဒါထက် နေပါဦး၊ မင်း ထာဝရဝိညာဉ်ဆိုတာကို ယုံသလား”

သူသည် မျက်လွှာကို ပင့်ပြီး ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်သည်။ သူ မျက်လွှာပင့်လိုက်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အား အတိုင်းမသိ နက်ရှိုင်းသော တစုံတခုအား မြင်တွေ့စေရန် ပြုလုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ဝိညာဉ်အတိမ်အနက်ကို ရှာဖွေ ကြည့်မိပါသည်။ မည်သူတဦးတယောက်မျှ ဝံပုလွေလာဆင်၏ ဝိညာဉ် အတိမ်အနက်ကို မရှာဖွေနိုင်သည်မှာ သေချာပါသည်။ နောင်တွင် ကျွန်တော် သိလာသည်မှာ လာဆင်၏ ဝိညာဉ်သည် အထီးကျန်နိုင်လှသော ဝိညာဉ်ဖြစ်ပြီး ဘယ်တော့မှ ဟင်းလင်းပွင့် မနေပေ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျား မျက်လုံးထဲမှာ ထာဝရရှင်သန်နေတဲ့ ဝိညာဉ်ကို တွေ့ရတယ်”

ကျွန်တော်သည် တမင်သက်သက်ပင် “ဆရာ” ဟူသော စကားကို ချန်၍ ပြောလိုက်သည်ကို ဝံပုလွေလာဆင် သတိထားမိဟန် မတူပေ။

“မင်း ဆိုလိုတာက ငါ့ဆီမှာ တခုခုဟာ ထာဝရရှင်သန်နေတဲ့သဘောလား၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်း တွေ့ရတဲ့ ထာဝရရှင်သန်မှုဟာ ဘယ်တော့မှ ထာဝရ မတည်နိုင်တဲ့ ရှင်သန်မှုပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်တော် မြင်တာ ဒီထက်ပိုပါတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းမြင်တာ သိမှုတရားလား၊ အဲဒီတရားကို မင်းက ထာဝရရှင်သန်ခြင်းလို့ ယူဆထားသလား။ တကယ်တော့ သိမှုတရားဟာ အဆုံးမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ အကန့်အသတ်ရှိတယ်”

သူသည် အတွေးအခေါ် ရင့်သန်သူ ဖြစ်ရုံသာမက နက်နဲသော အတွေးအခေါ်ကို ကောင်းစွာ ဖော်ထုတ်ပြောနိုင်သူ တဦးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို တဖက်သို့လှည့်ပြီး၊ ခဲသားရောင် ထနေသော ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တဖန် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီး

“ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ ထာဝရရှင်သန်နေတဲ့ ဝိညာဉ်ကို တွေ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

ကျွန်တော်သည် သူ့မေးခွန်းကြောင့် ရုတ်တရက် တွေ့သွား၏။ ကျွန်တော်၏

ခံစားရချက်ကို သူ့အား မည်သို့ ဖော်ပြနိုင်ပါမည်နည်း။ အိပ်မက်တွင် ကြားရသော ဂီတသံကို ကျွန်တော် မဖော်ပြတတ်သလို၊ ယခုလည်း ကျွန်တော့်ခံစားချက်ကို မဖော်ပြတတ်ပါ။

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား ဘာကိုယုံသလဲ”

ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ငါယုံတာက ဘဝဆိုတာ စီကာစဉ်ကာ ရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အမယ်ဘုတ် ချည်ခင်လို ရှုပ်နေတာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝဆိုတာ ရွေ့လျားခြင်းတမျိုးပဲ။ တမိနစ် တနာရီ တနှစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အနှစ်တရာ၊ တထောင်ကျအောင် ရွေ့လျားကောင်း ရွေ့လျားမယ်။ သတ္တဝါကြီးတွေဟာ သူတို့ ရွေ့လျားနိုင်အောင် သတ္တဝါငယ်လေးတွေကို စားသောက်နိုင်မယ်၊ အားကြီးတဲ့သတ္တဝါဟာ သူတို့ခွန်အား တောင့်တင်းဖို့အတွက် အားငယ်တဲ့သတ္တဝါတွေကို စားတယ်၊ ကံကောင်းတဲ့သူက အများဆုံး စားရပြီး အဝေးဆုံး၊ အကြာဆုံး ရွေ့လျားနိုင်တယ်၊ ဘဝဆိုတာ ဒါပဲ။ ငါပြောတာ မင်း ဘယ်သဘောရသလဲ”

သူသည် ရွက်ကြိုးများကို ပြင်ဆင်နေသော သင်္ဘောသားတစ်ဦးအား လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး ပြောပြန်သည်။

“သူတို့ကို ကြည့်စမ်း၊ တနည်းပြောရရင် သူတို့ဟာ ပင်လယ်ထဲက ငါးတွေလိုပဲ ရွေ့လျားနေတာပဲ၊ သူတို့ဟာ ဝမ်းရေးအတွက် ရွေ့လျားနေကြတယ်။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် သူတို့ဟာ ရွေ့လျားနိုင်ဖို့ အတွက် ရွေ့လျားနေကြရတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ဟာ ဝမ်းရေးအတွက် အသက်ရှင် ရွေ့လျားနေကြရတယ်။ သူတို့ အသက်ရှင် ရွေ့လျားနေသမျှ ဝမ်းရေးကိစ္စဟာ ရှိနေမှာပဲ၊ ဝမ်းရေးနဲ့ အသက်ရှင်ရေး၊ အသက်ရှင်ရေးနဲ့ ဝမ်းရေး၊ ဒါဟာ သံသရာပဲ၊ လုံးချာပတ်ချာလိုက်နေတဲ့ သံသရာပဲ။ တနေ့မှာ သူတို့ ငြိမ်သက်သွားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ရဲ့ ရွေ့လျားမှုဟာ မရွေ့လျားတော့ဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ သေခြင်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီသင်္ဘောသားတွေဟာ ဝမ်းရေးသက်သက်အတွက်သာ ရွေ့လျားနေတာလို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ သူတို့ရဲ့အိပ်မက်တွေ၊ အရောင် ဖြိုးဖြိုးပြက်ပြက်လက်နေတဲ့ အိပ်မက်တွေအတွက်ကော ရွေ့လျားနေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အေး... သူတို့ရဲ့အိပ်မက်ဟာ စားမှုသောက်မှု အိပ်မက်ပဲ”

လာဆင်က ပြောသည်။

“ဒီထက် ပိုပါလိမ့်မယ်”

“မပိုဘူး၊ စားမှုသောက်မှု အာသာရမှုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စွမ်းဖို့ပဲ အိပ်မက် မက်မှာပေါ့။ အခု သူတို့ဟာ ငွေရဖို့၊ သင်္ဘောလက်ထောက်ဖြစ်ဖို့ အိပ်မက် မက်နေကြတာပဲ။ အချင်းချင်းအပေါ် ခွစီးပြီး နေရာကောင်းရဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပဲ။ သူတို့ ကောင်းကောင်းနေနိုင်ဖို့ အတွက် တခြားလူတွေက မကောင်းတာတွေ လုပ်ပေးဖို့ မျှော်မှန်း အိပ်မက်မက်နေကြတာပဲ။ မင်းနဲ့ငါလည်း သူတို့နဲ့ မခြားနားပါဘူး၊ အေး... တခုပဲ ခြားနားတာ ရှိတယ်။ ငါတို့က သူတို့ထက် များများ စားဖူးတယ်။ ကောင်းကောင်း နေဖူးတယ်။ အခုဆို ငါဟာ သူတို့ကို စားနေတာပဲ။ ငါစားနေတဲ့ သူတို့အထဲမှာ မင်းလည်းပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကတော့ မင်းဟာ ငါ့ထက်ပိုစားခဲ့လိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ အိမ်ကတော့ပေါ့မှာ အိပ်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ကောင်းပေမယ့်အဝတ်တွေကို ဝတ်ခဲ့လိမ့်မယ်၊ အရသာရှိပေမယ့်အစာတွေကို စားခဲ့လိမ့်မယ်။ ဒီအိပ်ရာ ဒီအဝတ် ဒီအစားအစာတွေကို ဘယ်သူ လုပ်ခဲ့သလဲ၊ မင်းလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဟာ ချွေးတပေါက်ထွက်မယ့်အလုပ်ကို လုပ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဟာ အဖေငွေနဲ့ ထိုင်စားနေတာပဲ။ တခြားသူတွေက လုပ်သာလုပ်ပြီး မစားရတဲ့ အစာ၊ မဝတ်ရတဲ့ အဝတ်ကို မင်းတို့က စားရတယ်၊ ဝတ်ရတယ်။ အဲဒီ အစားလုပ်သူ၊ အဝတ်လုပ်သူတွေဟာ မဝတ်ဝစား၊ မလုံတလုံဝတ်ပြီး သူတို့ရဲ့စားဝတ်ရေးအတွက် မင်းတို့ဆီမှာ အလုပ်တောင်းရတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးနေတဲ့တရားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဆိုတာမှ သိပ်ဆိုင်းပေါ့၊ ငါပြောနေတာတွေဟာ ဘဝပဲကွ။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မှု၊ ကမောက်ကမနိုင်မှု၊ အားလုံး စုပေါင်းထားတာဟာ ဘဝမဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတော့ ထာဝရ ရှင်သန်ခြင်း ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ ဘာအသုံးကျမှာလဲ။ မင်းဟာ ထမင်းစေ့တလုံးဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့ပေမဲ့လည်း မင်းစားခဲ့တဲ့ထမင်း၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းဖြုန်းတီးခဲ့တဲ့ ထမင်းဟာ ထမင်းလုံး ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ထမင်းမစားရတဲ့ လူနှစ်ဆယ်ရဲ့အသက်ကို ဆက်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုအခြေအနေမှာ မင်းပြောတဲ့ ထာဝရ ရှင်သန်ခြင်းအတွက် မင်း ဘာများလုပ်နိုင်ခဲ့သလဲ၊ တခြား ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ကြည့်မနေပါနဲ့၊ မင်းနဲ့ ငါကိုပဲ ကြည့်ရအောင်။ မင်းရဲ့ညစ်ညမ်းတဲ့ဘဝ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ ကုန်းမြေကို ပြန်သွားချင်တယ်၊ ငါ့ကလည်း ငါ့ရဲ့ညစ်ညမ်းတဲ့ဘဝ ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ ဒီသင်္ဘောမှာ မင်းကို ဆွဲထားတယ်၊ ဆက်ဆွဲထားဦးမှာပဲ။ မင်းဟာ ဒီကနေ့၊ ဒီတပတ်ထဲမှာ သေချင်သေသွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်လထဲမှာ သေသွားမယ်၊ အခု လောလောဆယ်ပဲ ငါ လက်သီးစာ ကျွေးလိုက်ရင် မင်း ဗုန်းခနဲ လဲသေသွားမယ်။ တို့တတွေဟာ ထာဝရရှင်သန်နေမယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် တို့

ဒီလိုလုပ်နေသလဲ၊ မင်းကို ငါ ဘာကြောင့် ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဆွဲထားရသလဲ၊ ဆွဲထားလို့ကော ဘာအဓိပ္ပာယ်ထူးသလဲ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထားနိုင်တာက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး ခွန်အားကြီးလို့ပဲ”

“မင်းထက် ငါက ဘာကြောင့် ခွန်အား ကြီးရတာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါဟာ မင်းထက် ရုပ်ဒြပ်ကြီးနေလို့ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ရွေ့လျားလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုသာ အသက်ရှင်ခြင်းလို့ဆိုရင် ရွေ့လျား လှုပ်ရှားနေလို့ အကျိုးမထူးဘူးလို့ မင်းထင်တာကို ငါ သဘောတူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ဟာ အသက်ရှင်လိုတဲ့အတွက် ရွေ့လျား လှုပ်ရှားနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အသက်ရှင်ဖို့ လှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာဟာ ဘဝရဲ့ သဘော သဘာဝပဲ။ တို့တတွေ ဒီလိုမှ မလှုပ်ရှားရင် ဘဝဆိုတာဟာ ရပ်သွားမှာပဲ၊ မင်းဟာ ထာဝရ ရှင်သန်နေဖို့ အိပ်မက် မက်နေတယ်၊ ဒီလို အိပ်မက် မက်တာဟာ အဆိုးအစ မရှိတဲ့ ညစ်ညမ်းတဲ့ ဘဝမှာ အမြဲနေဖို့ အိပ်မက်မက်တာနဲ့ ဘာမှတော့ မထူးဘူး”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ရုတ်တရက် စကားကို သတ်လိုက်ပြီး၊ ချာခနဲ လည့်ထွက်သွားသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ် ရောက်ခါမှ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကာ မေးသည်။

“ဒါနဲ့ ထမင်းချက်က မင်းဆီက ဘယ်လောက်ခိုးသွားသလဲ”

“၁၈၅ ဒေါ်လာပါ ဆရာ”

နောက်တခဏတွင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောသားများအား ဆိုကြိမ်းမောင်းနေသံကို ကျွန်တော် ကြားရပါသည်။

နောက်တနေ့တွင် “တစ္ဆေ” သင်္ဘော ပင်လယ်ပြင်၌ ကျောက်ချရပ်နေသည်။ ပင်လယ်ပြင်သည် ငြိမ်သက်နေ၏။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်စင်မြင့်မှနေ၍ ကုန်သည်လေ တိုက်ခတ်လာမည့် အရှေ့မြောက်အရပ်ဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေသည်။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးလိုလိုပင် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်နေကာ၊ ပင်လယ်ဖျံများ ဖမ်းဆီးဖို့အတွက် လှေများကို အသင့်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်နေကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် လှေပေါင်း ခုနှစ်စင်းရှိသည်။ ခြောက်စင်းမှာ ဖျံသမားများအတွက် ဖြစ်ပြီး၊ တစင်းမှာ ကက်ပတ်န်အတွက် ဖြစ်သည်။ လှေတစင်းကို လူသုံးယောက် အသုံးပြုသည်။ ဖျံသမားတယောက်၊ လှေလှော်သမားတယောက်၊ လှေပဲ့ကိုင် တယောက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် တခြားသူများ၏ ပြောစကားအရ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောအကြောင်း အတော်သိလာသည်။ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောသည် ဆန်ဖရန်စစ်ကိုနှင့် ဗစ်တိုးရီးယားရှိ သင်္ဘောများအနက် အမြန်ဆုံး ရွက်သင်္ဘော ဖြစ်သည်။ အလျား ပေကိုးဆယ်၊ အနံ နှစ်ဆယ့်သုံးပေ ရှိသည်။ ကုန်းပတ် ရွက်တိုင် ထိပ်ဖျားအထိ ပေတရာ ရှိသည်။ ကျွန်တော် ဤကဲ့သို့ အတိုင်းအတာ များအကြောင်း ပြောနေရသည်မှာ လူနှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်ပါသော ရေမျောကမ္ဘာလေးကို စာဖတ်သူတို့ ခန့်မှန်းနိုင်အောင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပြီး ဤမျှ သေးငယ်သော အရာကလေးဖြင့် အလွန်ကျယ်ပြောသော ရေပြင်ကို ကူးသန်းသွားလာရသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။

သင်္ဘောသား ဂျန်ဆင်သည် ကုန်းပေါ်က လူများ မြင်းကောင်းကို နှစ်သက်သလို သင်္ဘောကောင်းကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်ရခြင်းမှာ လာဆင်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ အချိုးအစား ပြေပြစ်သော ဤသင်္ဘော၏ အနေအထားကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဂျန်ဆင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက် သင်္ဘောသားတဦးဖြစ်သူ လူးဝစ်နှင့် သိလာသည်။ သူသည် နီဗာစကီးရှားမှ အိုင်းရစ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဝယ်သည်။ ဖော်ရွေသည်။ စကားများသည်။ နားထောင်မည့်သူရှိလျှင် တနေကုန် စကားပြောမည့်သူ ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်ခင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ ထမင်းချက်သည် တရေးတမော အိပ်သည်။ ကျွန်တော်ကမူ အာလူးများကို အခွံသင်ရသည်။ အာလူးအခွံသင်နေစဉ် လူးဝစ် ပေါက်လာကာ စကားပြောတော့သည်။ သူက ဤသင်္ဘော၌ သူလိုက်ပါရန်

သဘောတူညီစဉ်က သူ မူးနေသည်။ ထို့ကြောင့်သာ သူ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နို့မို့ဆိုရင် လိုက်မလာဟု ပြောလေသည်။ သူသည် ဖျံဖမ်းသင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါပြီး ဖျံဖမ်းလှေပွဲကိုင်အဖြစ် လုပ်ကိုင်သည်။ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ရှိပြီဟု ဆိုသည်။

“ကိုယ့်လူ တကယ်ပါပဲ။ ဒီသင်္ဘောကို ရွေးမိတာ ငါးပါးမှောက်တာပဲ။ ဖျံဖမ်းရတာ ဒီပြင်သင်္ဘောမှာဆိုရင် နိဗ္ဗာန်ပေါ့ကွာ၊ သင်္ဘောတစ္ဆေဆိုတဲ့အတိုင်း သရဲမရဲ စီးနေတာ၊ ကြည့်ပါလား၊ သင်္ဘောထွက်ထွက်ချင်း သင်္ဘောလက်ထောက် သေတယ်၊ ငါထင်တယ်၊ ဒီသင်္ဘောမှာ နောက်ထပ် လူတွေ သေကြဦးမယ်လို့။ ဝံပုလွေလာဆင်ဟာ တကယ့်ကို မကောင်းဆိုးဝါးတကောင်ပဲ။ ငါ မှတ်မိသေးတော့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က “ဟာကိုဒါတေ” ကျွန်းနားမှာ သူ့လူ လေးယောက်ကို ဝံပုလွေလာဆင်က သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တာကို ငါ မှတ်မိနေတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီနှစ်မှာပဲ လာဆင်ပေါ့။ လူတယောက်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးသတ်တာ။ သူ့လက်သီး အထိုးခံရတဲ့ လူရဲ့ခေါင်းဟာ ကြက်ဥခွံကလေးကို လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တဲ့အခါ ကြေမှုသွားသလို ကြေမှုသွားတာပေါ့ကွာ၊ ဝံပုလွေလာဆင်ဟာ တကယ်တော့ သားရဲတိရစ္ဆာန် တကောင်ပဲ၊ တို့များရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာထဲက သားရဲတိရစ္ဆာန် အကောင်ကြီးလို့ပဲ၊ မင်းနော် ငါပြောတယ်လို့ မပြောနဲ့ ကြားလား”

နောက် အတန်ကြာသောအခါ သူက စကားဆက်ပြန်သည်။

“ဝံပုလွေဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့တော့ တကယ်လိုက်သကွ၊ သူ့မှာ အသည်းနှလုံး မရှိဘူး၊ တကယ့် ဝံပုလွေပဲ”

“ခင်ဗျားပြောသလို လူဆိုးတယောက်ဖြစ်ရင် ဘာကြောင့် လူတွေက သူ့သင်္ဘောမှာလာပြီး အလုပ်လုပ်ကြရတာတုံး၊ မလုပ်ဘဲ နေပေါ့ဗျာ”

“လူဆိုတာ ခက်သားလားကွ၊ အကြောင်းပြချက် အသီးသီးတော့ ရှိနေကြတာပဲ။ ငါလည်း ဒီသင်္ဘောပေါ် ဘာကြောင့် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းကို ပြောပြီးပြီပဲ၊ သူတို့မှာလည်း အကြောင်းတခုခုကြောင့် ရောက်လာတာလို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါပြောလိုက်မယ်၊ သူတို့တတွေ ဒီသင်္ဘောနဲ့ လိုက်မိတာကို နောင်တရကြမှာပဲ၊ မင်းနော် ငါပြောတယ်လို့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကြားလား။

“နောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ တို့သင်္ဘောက ဖျံသမားတွေပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ တကောင်မှ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့လှေက ဖျံဖမ်းသမားကိုကြည့်၊ ဒီကောင်ကို ကြည့်ရတာ ဣန္ဒြေရရ ကောင်မလေးတယောက်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မထင်နဲ့ မောင်၊ မနှစ်က ဒီကောင်ဟာ လှေပွဲကိုင်တယောက် ကို မတော်တဆလိုလို တကယ်လိုလိုနဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ အကောင်ပေါ့။ “စမုတ်” ဆိုတဲ့ ဖျံဖမ်းသမားကကော ရှုမှာ ထောင်ကျတုန်းက သူနဲ့ လူတယောက် သံကြိုးနဲ့ တတွဲတည်း ချည်ထားတယ်။

အဲဒီလူကို စမုတ်က အပိုင်းပိုင်းဖြတ် သတ်ပစ်တာကွ သိလား”

“ခင်ဗျား ပြောတာတွေ တကယ်လား”

“ငါပြောတာတွေ ဟုတ်လား၊ မင်းကို ပြောထားသားပဲ၊ ငါပြောတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ဆို”

ဤ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောပေါ် ရောက်စဉ် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ပွတ်နယ်ပေးခဲ့သော သင်္ဘောသား ဂျန်ဆင်အကြောင်းကိုလည်း လူးဝစ်က ပြောပြသေးသည်။

“ဂျန်ဆင်ကတော့ လူကောင်းလေးတယောက်ပဲ။ ဒီသင်္ဘောမှာ အကောင်းဆုံး သင်္ဘောသား တယောက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကြည့်နေ တနေ့နေမှာ ဒီကောင် ဝံပုလွေလာဆင်နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ငါသိတာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်းကင်မှာ မုန်တိုင်းဆင်နေပြီဆိုတာ ငါသိတာပေါ့။ ငါက ဂျန်ဆင်ကို ညီငယ်တယောက်လို သဘောထားပြီး လိမ်လိမ်မာမာ နေဖို့ပြောပါတယ်၊ ငါပြောတာ တယ် အရာမရောက်လှပါဘူး။ ဝံပုလွေဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးဟာ အားကြီးတယ်၊ နောက်ပြီး သူများဟာ သူ့လို အားကြီးတာကိုတော့ အသေအလဲ မုန်းတာပဲ၊ အခုလည်း လာဆင်ဟာ ဂျန်ဆင်မှာ အင်အားရှိတယ် ဆိုတာ သိတာပေါ့။ ကြည့်လေ၊ ဂျန်ဆင်ဆိုတဲ့ငှက်သားက ဘယ်လောက် မိုက်တွင်းနက်သလဲ၊ လာဆင်က သူ့ကို ယွန်ဆင်လို့ ခေါ်လို့ “ကျွန်တော့်နာမည် ယွန်ဆင် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဂျန်ဆင်ပါ” ဆိုပြီး စာလုံးတောင် ပေါင်းပြလိုက်သေး။ မင်းမြင်စေချင်တယ်ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက လာဆင်ရဲ့မျက်နှာ မည်းတက်သွားတာပဲ”

ထမင်းချက် သောမတ် မတ်ဂရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို တဖြည်းဖြည်း မောက်မာသည်ထက် မောက်မာစွာ ဆက်ဆံလာ၏။

သူ့ကို ကျွန်တော် စကားပြောတိုင်း “ဆရာ” ဟု ထည့်ပြောရမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဤသို့ မောက်မာလာသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိ၏။ ဝံပုလွေလာဆင်က သူ့ကို မျက်နှာသာပေးသည်ဟု သူ ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် စားဖိုဆောင်သို့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် လာပြီး မတ်ဂရစ်နှင့် စကားပြော၏။ တကြိမ်တွင် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာအောင်ပင် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မတ်ဂရစ်နှင့် စကားပြောပြီး ဝံပုလွေလာဆင် ထွက်သွားသောအခါ၊ မတ်ဂရစ်သည် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် သီချင်းကလေး ဆိုကာ အလုပ်လုပ်နေသည်။

“ငါက သင်္ဘောအရာရှိတွေနဲ့ ဘယ်လို ပေါင်းရမယ် သင်းရမယ်ဆိုတာ နောဧကနောနေလို့၊ သူတို့ ငါ့ကို ဘယ်လို ခင်အောင် မင်အောင် လုပ်ရမယ်

ဆိုတာလည်း နောကျေအောင် သိသပေါ့။ ငါနဲ့ သိတဲ့ ကက်ပတ်နီတယောက်ရှိတယ်။ သူက သိလား၊ ဘာပြောသလဲဆိုရင် “မတ်ဂရစ်ရယ်၊ မင်းဟာ ဒီလို ထမင်းချက်တယောက် ဖြစ်နေဖို့ မကောင်းဘူး၊ လူကြီးလူကောင်းတယောက် ဖြစ်နေဖို့ ကောင်းတယ်” လို့ ပြောတာ၊ ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ်ရစေရဲ့”

ကျွန်တော်သည် သူ၏ပျစ်ချွဲချွဲနိုင်လှသောအသံကို မုန်းတီးမိသည်။ သူတကိုယ်လုံးကိုလည်း မုန်းတီးစက်ဆုပ်မိသည်။ မတ်ဂရစ်သည် အလွန်ညစ်ပတ်သော ထမင်းချက်ဖြစ်သည်။ သဘော၌ စားစရာ မှန်သမျှ ညစ်ပတ်သော မတ်ဂရစ်က ချက်ပြုတ်ရာ၊ ကျွန်တော်သည် ညစ်ပတ်မှု အနည်းဆုံး ဖြစ်ဟန်တူသော အစားအစာကိုသာ ရွေးချယ် စားသောက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏အလုပ်သစ်တွင် ကျင့်သားမရသေးသောကြောင့် လက်များ နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်၏အရေပြားမှာလည်း ညစ်ပတ်ပေရေမှုကြောင့် ဝဲများ ပေါက်နေသည်။ လက်မှာလည်း မီးလောင်ခံလိုက်ရသေးသည်။ ဒူးခေါင်းက အနာကလည်း ပို၍ သက်သာမလာသေး။ ကျွန်တော် နေထိုင်ကောင်းရန် အနားယူဖို့ လိုနေပါသည်။

ယခင်က အနားယူသည်ဟူသော စကားလုံး၏အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် တသက်လုံး အနားယူခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် နာရီဝက်ခန့် အနားယူသည်ကို အင်မတန် မြိန်ရှက်လှပါသည်။ နောင်တွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်လုပ်ရသော အလုပ်သမားများ၏ ဘဝကို ကောင်းစွာ စာနာနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ဆိုတာကို ယခုမှ သဘောပေါက်သည်။ နံနက် ငါးနာရီခွဲမှစ၍ ကျွန်တော်သည် သဘောပေါ်ရှိ လူတကာ၏ အစေအပါး ဖြစ်သည်။ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဖွေးဖွေးထနေသော ပင်လယ်ပြင်ကို တချက်ကလေး ငေးမောရုံမျှ ရှိသေး။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်က...

“ဟမ့် မင်း ဘာငိုင်းနေတာလဲ” ဟု ဟစ်အော်သည်။

ညစာမစားမီ အချိန်တွင် အလွန်ရက်စက်သော အဖြစ်တရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ အဖြစ်မှာ ဤသဘောပေါ်တွင် သဘောသားအသစ် တယောက်ရှိသည်။ သူ့နာမည်က “ဟယ်ရစ်ဆင်” ဖြစ်သည်။ လေတိုက်နေချိန်တွင် ဟယ်ရစ်ဆင်ကို ရွက်တိုင်တိပ်သို့တက်ကာ ရွက်များကို ပြင်ခိုင်းသည်။ အပြင်ခိုင်းသူကား သဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်ပင် ဖြစ်သည်။ “ဟယ်ရစ်ဆင်” သည် လူငယ်ကလေး တယောက်မျှသာဖြစ်ပြီး သဘောသား အသစ်လည်း ဖြစ်ရကား၊ ပေရှစ်ဆယ် အမြင့်တွင် ကြိုးသေးသေးကို အားပြုပြီး ရွက်ပြင်ရမည့်အလုပ်ကို လုပ်ရမှာ ကြောက်နေရှာသည်။ ဂျီဟန်ဆင် ခိုင်းသည်ကို

ဟယ်ရစ်ဆင်သည် လုပ်ရမှာ တွန့်ဆုတ်လျက် ရှိရကား၊ ဂျီဟန်ဆင်သည် ဒေါသထွက်ကာ ဟစ်အော် ကြိမ်းမောင်းနေ၏။

“တော်လောက်ပြီဟေ့ ဂျီဟန်ဆင်၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ကြိမ်းမောင်းစရာရှိ ငါပဲ ကြိမ်းမောင်းမယ်၊ လိုအပ်မှ မင်း အကူအညီကို ငါယူပါ့မယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

သင်္ဘောလက်ထောက်ကပြောသည်။ ထိုစဉ် ဟယ်ရစ်ဆင်သည် ရွက်တိုင်ထိပ်သို့ တက်နေ၏။ ကျွန်တော်သည် ဟယ်ရစ်ဆင်ကို စားဖိုဆောင်တံခါးဝမှ ကြည့်နေမိ၏။ ဟယ်ရစ်ဆင်၏ တကိုယ်လုံးသည် နတ်ဝင်သည့်ပမာ လှုပ်နေ၏။ လေမထန်သော်လည်း လေမငြိမ်သောကြောင့် ဟယ်ရစ်ဆင်ခမျာ ဒုက္ခတွေ့နေရ၏။ ထိုအခိုက် သင်္ဘောစောင်းသွားရာ ဟယ်ရစ်ဆင်သည် ရွက်တိုင်လုံးကို တအားဖက်တွယ်လိုက်ရ၏။ လေတချက်သည် ရွက်များအကြား တိုးဝင် တိုက်လိုက်ပြန်သဖြင့်၊ ဟယ်ရစ်ဆင်သည် ရွက်တိုင်ကို မဆုတ်နိုင်ဘဲ ပြုတ်ကျသွား၏။ ကံကောင်းသည်ကား သူ့ခြေထောက်သည် ရွက်တိုင်မှ ပြုတ်ထွက်မသွားဘဲ သူသည် ဦးစောက်ထိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။ နောက် အတော်ကြာမှ သူသည် ခေါင်းကို မတ်ယူကာ ရွက်တိုင်ထိပ်သို့ ဆက်တက်သွားသည်။

“ဒီကောင်တွေ့ ညစာ စားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောသည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ ဟယ်ရစ်ဆင်သည် မူးဝေနေပုံရသည်။ သူသည် ရွက်တိုင်စင်မှာ ခေတ္တနားနေသည်။ အောက်က ဂျီဟန်ဆင်သည် ရွက်ကိုပြင်ဖို့ လှမ်းအော် အမိန့်ပေးသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသော ဂျွန်ဆင်က “လူသတ်နေတာ၊ ဒါဟာ လူသတ်နေတာပဲ၊ ဒီကောင်လေးဟာ အလုပ်ကို သင်ယူဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း သင်လိမ့်မပေါ့၊ အခုတော့ လူသတ်...” ဟု ပြောနေစဉ် လူးဝစ်သည် ဂျွန်ဆင်ကို ကပ်၍ သတိပေးလေသည်။

“ဟေ့ မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့၊ မင်းအမေကို မင်းချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုစကားမျိုး မပြောနဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်းပါ”

ဖျံဖမ်းသမားတဦးဖြစ်သော “စတင်းဒစ်” သည် လာဆင်ထံ သွားပြီး...

“ဟယ်ရစ်ဆင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့လှေက လှေလှော်သမားပါ၊ ကျုပ် သူ့ကို

မဆုံးရှုံးချင်ဘူး” ဟု ပြောလေသည်။

“အခုကော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ စတင်းဒစ်ရဲ့။ ဒီကောင်လေးဟာ မင်းလှေပေါ် ရောက်တဲ့အခါ မင်းရဲ့လှေလှော်သမားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ငါ့ရဲ့သင်္ဘောသားပဲ။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား လုပ်တာက ဟုတ်မှ မဟုတ်...”

“တော်စမ်း စတင်းဒစ်၊ ငါပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်လေးဟာ ငါ့သင်္ဘောသားပဲ၊ ငါ သူ့အသားကို စွပ်ပြုတ်လုပ်ပြီး သောက်ချင်ရင် သောက်မှာပဲ”

ဖျံဖမ်းသမား စတင်းဒစ်သည် ဒေါသထွက်နေသော်လည်း ပြန်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ သင်္ဘောပေါ်က လူအားလုံးသည် ရွက်တိုင်ထိပ်မှ ဟယ်ရစ်ဆင်ကို မော်ကြည့်နေ၏။ ရွက်တိုင်ထိပ်တွင်ကား လူသားတယောက်သည် သေမင်းနှင့် အကြိတ်အနယ် စစ်ထိုးနေလေသည်။ အသက်တချောင်းသည် ကျွန်တော့်အဖို့ တန်ဖိုး ကြီးမြင့်လှသော်လည်း၊ ဤသင်္ဘောပေါ်တွင်ကား နှစ်ပြားတောင် မတန်ပေ။ သင်္ဘောသားများသည် ဟယ်ရစ်ဆင်ကို ကြည့်ရင်း သနားနေကြသည်။ ဖျံဖမ်းသမားများနှင့် ကက်ပတိန်ကား ဟယ်ရစ်ဆင်၏အဖြစ်ကို သနားရကောင်းမှန်း မသိပေ။ ဖျံဖမ်းသမား စတင်းဒစ်သည်လည်း ဟယ်ရစ်ဆင်သာ သူ့လှေလှော်သမား မဟုတ်ပါက ဤအဖြစ်ကို ဟားတိုက် ရယ်မောနေပေလိမ့်မည်။

ဂျီဟန်ဆင်က အောက်မှ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေသဖြင့် ဟယ်ရစ်ဆင်သည် မနေသာဘဲ ရွက်ကို ပြင်ရ၏။ ရွက်ပြင်ပြီးသဖြင့် သူ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းနိုင်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊ ဟယ်ရစ်ဆင်ခမျာ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာသည်။ လူသားတယောက်၏မျက်နှာတွင် ဤမျှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု ထင်ရှားနေသည်ကို ကျွန်တော့်တသက်တွင် တခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်က ပြန်ဆင်းခဲ့ဖို့ အောက်ကပြော၏။ ဟယ်ရစ်ဆင်ကား အောက်သို့ပြန်မဆင်းဝံ့တော့ပေ။

ဟယ်ရစ်ဆင်ကို စောင့်ကြည့်ရသည်မှာ ရင်မောစရာ ကောင်းလှတော့၏။ သို့သော် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်ကမူ ဤအဖြစ်ကို ရယ်စရာ သဘောထားကာ လှောင်ပြောင်ဖို့ ကြိုးစားနေ၏။ ဘယ်လောက် မုန်းစရာကောင်းလှပါသလဲ။ ကျွန်တော်သည် မတ်ဂရစ်ကို မုန်းသထက် မုန်းတီးလာ၏။ ကျွန်တော့်တသက်တာတွင် လူသတ်ချင်စိတ် ပထမဆုံး ပေါ်လာသည်။ အသက်တချောင်းကို ကျွန်တော် တန်ဖိုးမထားလိုပေ။ ကျွန်တော်လည်း ဤသင်္ဘောပေါ်က လူများလို ဖြစ်လာပြီလား မပြောတတ်ပေ။

သို့ဖြင့် နာရီဝက်ခန့် အချိန်ကြာသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျန်ဆင်နှင့် လူးဝစ်တို့ နှစ်ယောက်သား အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြီးနောက်၊ ဂျန်ဆင်သည် ကုန်းပတ်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ရွက်တိုင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ဒါကို ဝံပုလွေလာဆင်က မြင်သည်။

“ဟေ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သူက ဂျန်ဆင်ကို လှမ်းအော်သည်။ ဂျန်ဆင်သည် ရွက်တိုင်ကို တက်ရာမှ ရပ်လိုက်ကာ၊ လာဆင်၏မျက်လုံးကို စူးစူးဝါးဝါးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း အဖြေပေးလေသည်။

“ဒီကောင်လေးကို အောက်ချပေးမလို့”

“ပြန်ဆင်းခဲ့စမ်း၊ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့စမ်း၊ ကြားလား”

ဂျန်ဆင်သည် တခဏမျှ တွေ့ဝေသွားသည်။ ကက်ပတိန်၏စကားကို နာယူရမည်ဟူသော အသိအကျင့်ကြောင့် သူသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။

ညနေ ငါးနာရီခွဲလောက် ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဦးခန်းသို့သွားပြီး ညစာအတွက် အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာတွေ ဘယ်လို ပြင်ဆင်ခဲ့သည် ကို မသိတတ်တော့ဘဲ မျက်စိထဲမှာရော၊ ဦးနှောက်ထဲမှာရော သင်္ဘောရွက်တိုင်ထိပ်တွင် ရှိနေသေးသည့် ဟယ်ရစ်ဆင်ကိုသာ မြင်ယောင်နေတော့သည်။ ညနေ ခြောက်နာရီတွင် သင်္ဘောဦးခန်းမှ စားဖိုဆောင်သို့ အသွားတွင် ဟယ်ရစ်ဆင်သည် ယခင် အနေအထားအတိုင်း ရွက်တိုင်ထိပ်၌ပင် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း၊ နောက်ခဏတွင် သူသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်ဆင်းလာပါသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဟယ်ရစ်ဆင်သည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။

သင်္ဘောဦးခန်းတွင်ပင် ကျွန်တော်သည် ပန်းကန်များကို ဆေးကြောလျက် ရှိစဉ်၊ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် စကားပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“မင်းကို ကြည့်ရတာ နေမကောင်းသလိုလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က စကားစသည်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် နေမကောင်းသလို ဖြစ်နေသည်ကို သူ သိနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့်ဘာသာ ဤအကြောင်းကို ပြောစေလိုဟန် ရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ညနေခင်းက ခင်ဗျားတို့ ဟယ်ရစ်ဆင်ကလေးကို

ရက်ရက်စက်စက် လုပ်တာတွေကြောင့်ပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ရယ်မောပါသည်။

“လှိုင်းမူးသလို နေမှာပေါ့၊ မူးတတ်တဲ့လူက မူးပြီး မမူးတတ်တဲ့လူက မမူးတာမျိုး မဟုတ်လား”

လာဆင်က ပြော၏။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ လောကကြီးဟာ ပင်လယ်နဲ့ အတူတူပါပဲ။ ပင်လယ်မှာ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေသလို လောကမှာလည်း မတရားမှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ။ လူတချို့ဟာ မတရားမှုတွေရဲ့အလယ်မှာ မမူးတတ် မအော့အန်တတ်ပေမဲ့ လှိုင်းနဲ့တွေ့ရင် အော့အန် မူးဝေကုန်ရော။ တချို့ကျတော့ လှိုင်းမမူးတတ်ပေမဲ့ မတရားမှုတွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ မူးဝေအော့အန် တတ်ကြတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ပြောတာပါ၊ ခင်ဗျားဟာ အသက်တချောင်းကို တန်ဖိုးမထားလို့ ညနေခင်းက အဖြစ်မျိုးကို သရော်နိုင်တာပေါ့”

“တန်ဖိုး ဟုတ်လား၊ ဘာတန်ဖိုးလဲ၊ တန်ဖိုးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ။ မင်းတန်ဖိုးကို ဘယ်လို တိုင်းထွာသလဲ၊ ဘယ်သူက တန်ဖိုးထားသလဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း မေးခွန်း တသီတတန်းကြီး မေးချလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ရယ်မောနေသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ထားတယ်”

ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားသလဲ၊ သူများရဲ့အသက်တချောင်းအတွက် မင်း ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားသလဲ”

အတွေးထဲတွင် ရှိသမျှကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် အမြဲတစေ ရှင်းလင်းပြောပြ တတ်သော ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် စကားပြောတိုင်း မရှင်းလင်းနိုင်၊ မပြောပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ အသက်တချောင်း၏တန်ဖိုးကို ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ရယ်လို့ ဘယ်လို ပိုင်းဖြတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ကျွန်တော်သည် အစစ အရာရာတွင် ကွဲပြားကြသည်။ သူ၏စိတ်သည် အလွန်ရိုးလွန်းရကား ကျွန်တော် တင်ပြသော ပြဿနာကို ကောင်းစွာ ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့သည်။ အသက်တချောင်းတွင် တန်ဖိုးရှိသည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့်ကား ဤအချက်ကို သံသယမဝင်။ သို့သော် သူ သံသယဝင်ပါက ကျွန်တော် မဖြေရှင်းတတ်။

“ငါတို့ ဒီအကြောင်းကို တနေ့ကပဲ ပြောခဲ့ကြသေးတယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အင်မတန် စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ အသက်ရှင်နိုင်အောင် တို့တတွေဟာ အညစ်ညမ်းဆုံး အလုပ်ကို လုပ်ရတယ်၊ ဒါမှ အသက်ရှင်နိုင်မယ်။ တကယ်တော့ အသက်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပေါဆုံး အရာပဲ၊ ကြည့်လေ ကမ္ဘာမှာ ပေါတယ် များတယ်ဆိုတဲ့ ရေမြေတွေတောင် အကန့်အသတ်နဲ့ ရှိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးဖွားလာဖို့ တောင်းဆိုနေကြတဲ့ အသက်တွေကျတော့ အကန့်အသတ် မရှိဘူး၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ပဲ ကြည့်ရအောင်၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ အချိန်သာ ကြာကြာနေမယ်ဆိုရင် လူမျိုး တမျိုးလောက်ရှိတဲ့ လူဦးရေကို မွေးထုတ်နိုင်မှာပဲ။ ဒီတော့ အသက်ဆိုတာ အပေါတကာ အပေါဆုံး တခုပဲ၊ ဘယ်မှာ တန်ဖိုးရှိလို့လဲ၊ အသက်တချောင်းစာအတွက် တနေရာစာရှိရင် အဲဒီ တနေရာစာမှာ သဘာဝတရားက အသက်ပေါင်း တထောင်လောက် ပေါက်ဖွားစေတယ်၊ ဒီတော့ အသက်တချောင်းက တခြား အသက်တချောင်းကို စားတယ်၊ အားအကြီးဆုံး အညစ်ပတ်ဆုံး အသက်ဟာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျား ချားလ်ဒါဝင်ရဲ့စာတွေကို ဖတ်တယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကောက်ချက်တွေဟာ မမှန်ဘူး။ အသက်ရှင်ရေးအတွက် ရုန်းကန်ကြရတယ်ဆိုတဲ့ ဒါဝင်ရဲ့ သဘောတရားမှာ ခင်ဗျားရဲ့ဖျက်ဆီးပစ်ရေး သဘောတရားက စွက်နေတာပဲ”

“မင်းတို့က အသက်ဆိုတာ လူမှာပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်၊ မင်းတို့ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတဲ့ အသက်ဟာလည်း လူရဲ့အသက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အသက်ကို ငါ သတ်ခဲ့သလောက် မင်းလည်း သတ်ခဲ့တာပဲ၊ မင်းထင်တာက တိရစ္ဆာန်ရဲ့အသက်ဟာ လူ့အသက်နဲ့ ခြားနားတယ် ထင်တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ တိရစ္ဆာန်ရဲ့အသက်နဲ့ လူ့အသက်ဟာ မခြားနားပါဘူး။ တကယ့်အဖြစ်ကို ကြည့်ရအောင်၊ ပင်လယ်ပြင်က သင်္ဘောတွေ စုပ်ယူနိုင်တဲ့ သင်္ဘောသား ဦးရေထက် သင်္ဘောသား အရာရှိက အဆမတန် များနေတယ်။ မင်း လန်ဒန်က ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားတွေ ကုန်တင်ကုန်ချဖို့ အခွင့်အရေးအတွက် တယောက်နဲ့တယောက် တစုနဲ့တစု တိရစ္ဆာန်တွေလို သတ်ဖြတ်နေတာ မင်း မမြင်ဖူးဘူးနဲ့ တူတယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပြောပြောဆိုဆို သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ရန်

လှေကားဆီသို့ ထွက်သွားပါသည်။ လှေကားသို့ ရောက်သောအခါ
နောက်သို့လှည့်ပြီး ပြောသည်။

“အသက်တချောင်းမှာ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
ထင်နေတာပါ။ ညနေခင်းက ရွက်တိုင်ထိပ်တက်တဲ့ ဟယ်ရစ်ဆင်ကို ကြည့်၊ သူဟာ
အဖိုးတန်တဲ့ လူတယောက်လို့ ထင်ပြီး သေမှာ ကြောက်နေတယ်။ သူ့အသက်ဟာ
မင်းအတွက် တကယ်တန်ဖိုးရှိသလား၊ ငါ့အတွက်ကော၊ တကယ်တော့
ဘယ်သူ့အတွက်မှ တန်ဖိုးကြီးတယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူကျတော့
တန်ဖိုးရှိနေတယ်။ ဒီလိုတန်ဖိုးမျိုးကို ငါ လက်မခံဘူး၊ တကယ်လို့ သူ သေသွားရင်
ကမ္ဘာကြီးဟာ ဘာမှ မဆုံးရှုံးပါဘူး၊ သူ့အသက်နေရာ အစားဝင်လာမဲ့
အသက်တွေဟာ ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ချီပြီး ရှိနေတာပဲ။ ဒီတော့ တန်ဖိုးဆိုတာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ထားတဲ့ အထင်တခုပါ။ ကဲ... မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောချင်ပါ။ ပြောလည်း မပြောနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်
ပန်းကန်များကို ဆက်လက်ဆေးကြောနေမိပါသည်။

သုံးရက်တိုင်တိုင် ကြုံရာလေဖြင့် ရွက်လွင့်ခဲ့သော တစ္ဆေသင်္ဘောသည် နောက်ဆုံးတွင် အရှေ့မြောက် ကုန်သည်လေကြောင်းထဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပြီးနောက် နံနက်လင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ရာ၊ တစ္ဆေသင်္ဘောသည် အရှေ့မြောက် ကုန်သည်လေဖြင့် လျန်မြန်စွာ သွားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အရှေ့မြောက် ကုန်သည်လေအရှိန်ကို အသုံးပြု၍ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် မိုင်ပေါင်း နှစ်ရာ့ငါးဆယ်တိုင် ခရီးပေါက်ခဲ့ပါသည်။ ဆန်ဖရန်စစ်ကိုသည် အတော်ဝေးဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး၊ အရှေ့ဆီသို့ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်း ပူအိုက်စ ပြုလာပါသည်။ သင်္ဘောသားများသည် စွပ်ကျယ်များ ဝတ်ဆင်ကာ အပူသက်သာအောင် နေလာကြပါသည်။ ငါးပျံများကို မြင်စပြုပြီ။ ညပိုင်းတွင် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပျံတက်လာကြသော ငါးပျံများကို ကောက်ယူကာ၊ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်အား လာဘ်ထိုး၍ အကြော်ခိုင်းကြပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် အားလပ်ချိန်ဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိလှသည့်အကြားမှပင်၊ ကျွန်တော်သည် အားလပ်ချိန်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိပင်လယ်ပြင်အလှဝယ် နှစ်မွန်းနေမိပါတော့သည်။ ဤလိုအခါမျိုးတွင် ပင်လယ်ပြင်၌ နေ့ဟူသရွေ့၊ ညဟူသရွေ့ အလှကြီး လှနေတတ်ပါသည်။ ယခင်ကမူ ကျွန်တော်သည် ကမ္ဘာကြီး၌ ဤမျှလှပသော အလှအပမျိုး ရှိလိမ့်မယ် မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ ကောင်းကင်ပြင်သည် ပင်လယ်ပြင်ကဲ့သို့ ပြာနှမ်းနေပါသည်။ ငွေတိမ်ကလေးများသည် ကောင်းကင်ပြင်၌ မရွေ့မလျား တည်နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

တညတွင် ကျွန်တော်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လဲလျောင်းရင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ငေးမောနေပါသည်။ ရွေ့လျားနေသော သင်္ဘော၏ အသံသည် ဆိတ်ငြိမ်လှသော တောအုပ်အတွင်းရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကလေးများအပေါ် ဖြတ်၍ စီးဆင်းသွားသော စမ်းရေစီးသံနှင့် တူလှပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်၏ အလှအလယ်တွင် သင်္ဘောအခိုင်းအစေ ဟမ့် မဟုတ်တော့ပါ။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်တိုင် စာအုပ်ပုံအကြား၌ အိပ်မက်မက်နေသော ဗင်ဝေဒင်လည်း မဟုတ်တော့ပါ။ အလှအပကို ခံစားနေသူတစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခိုက် ကျွန်တော်၏နောက်နားဆီမှ ဝံပုလွေလာဆင် အသံကိုကြားရပါသည်။ သူသည် ပင်လယ်ပြင်အကြောင်း၊ ကောင်းကင်ပြင် အကြောင်း၊ သင်္ဘောအကြောင်းတို့ ပါသော ကဗျာတပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုနေသည်။ ကဗျာ ရွတ်ပြီးသောအခါ...

“ဟမ့် ဒီကဗျာကို မင်း မကြိုက်ဘူးလား” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ မတူဘူး၊ ခင်ဗျားက ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီကဗျာဟာ ဘဝပဲ၊ အမြဲရှင်သန်နေတာပဲဟာ”

“နို့ ခင်ဗျားပြောတော့ ဘဝဟာ သိပ်ပေါတယ် ဆိုဗျ၊ တန်ဖိုး မရှိဘူး ဆိုဗျ”

ကျွန်တော်သည် သူ့စကားဖြင့် သူ့ကို ပြန်ပက်လိုက်ရာ ဝံပုလွေ လာဆင်က နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်မောပါသည်။ ရိုးရိုးသားသား ရယ်မောသံကို သူ့ထံမှ ပထမဦးစွာ ကျွန်တော် ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းကို နားလည်အောင် ငါ ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ ဟမ့်၊ တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ၊ အသက်တချောင်းဆိုတာ တန်ဖိုးရှိလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တန်ဖိုးထား နေကြတာပါ။ ငါ့ဘဝဟာ ငါ့အဖို့ တန်ဖိုးရှိတယ်၊ တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲဆိုရင် ငါ့ဘဝက ငါ့ကို ပြောတာပဲ”

သူသည် ငြိမ်သက်သွားပြီး သူ့ရင်ထဲမှာရှိသော ခံစားမှုများကို ထုတ်ဖော်နိုင်မည့် စကားလုံးများကို ရှာဖွေနေဟန် ရှိသည်။

“မင်း သိသလား ဟမ့်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးကြည်လင်နေတယ်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ တန်ခိုးအာနိသင် ရှိနေတယ်ဆိုတာ အလိုလို သိနေသလို ခံစားနေရတယ်။ ငါဟာ အမှန် အမှား၊ အဆိုး အကောင်းကို ခွဲခြားသိမြင်သလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ဆိုတာကိုတောင် ငါ ယုံချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်၏ အသံသည် ပြောင်းလဲသွားကာ နူးညံ့လာ၏။

“ငါ ဘာကြောင့် ဒီလိုခံစားရတာလဲ၊ ဒါဟာ အသက်ရှင်ခြင်းရဲ့အရသာပဲလား၊ ဗိုက်ဝလို့ ဒီလိုဖြစ်တာ ထင်တာပဲ။ လူအချို့ဟာ ဗိုက်ဝရင် ဘုရားသခင်ကို မြင်ရတယ်လို့ ထင်တာမျိုး နေမှာပေါ့။ တကယ် စင်စစ်ကတော့ အသက်ရှင်နေတယ်လို့ အသက်က ထင်တဲ့သဘောပဲ ဟမ့်”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ လာစဉ်တုန်းကလိုပင် ရုတ်တရက် ပြန်ထွက်သွားပါသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောသည်ကား လျန်မြန်စွာ သွားမြဲသွားနေသည်။ သင်္ဘောသားတယောက် “ကုန်သည်လေ” အကြောင်း သိချင်း ဆိုနေသည်။

တခါတခါ ဝံပုလွေလာဆင်သည် အရူးတယောက် သို့မဟုတ် အရူးတိုင်း ဖြစ်နေသလားဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ တခါတခါမူ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိ၏။ နောက်ဆုံး၌မူ ဝံပုလွေလာဆင်သည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ ကြာသော ကာလ၌ လူဖြစ်ဖို့ ကောင်းသူဟု ယုံကြည်မိပါတော့သည်။ သူသည် အခြားသူများနှင့် အတော်ခြားနားသူ ဖြစ်၏။ သူသည် အထီးကျန်နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ သင်္ဘောပေါ်ရှိလူများနှင့် ဆက်ဆက်ဆံဆံ နေတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ သူ၏ကာယခွန်အားနှင့် ဉာဏခွန်အား သာလွန်မှုက သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်စေ၏။ ဤလူများကား လာဆင်အဖို့ ကလေးငယ် များသာ ဖြစ်၏။ လာဆင်ကလည်း သူတို့ကို ကလေးငယ်များသဖွယ် ပြောဆိုပြုမူ၏။

တနေ့ ညစာ ထမင်းစားပြီးစအချိန်တွင် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်တို့သည် အတူတကွ သင်္ဘောဦးခန်းတွင်းသို့ ဆင်းလာပါသည်။

“ဒါဖြင့် “နက်” ဖဲကစားနည်းကို မင်းသိတယ်ပေါ့၊ ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တယောက်ဟာ ဒီဖဲကစားနည်းကိုတော့ တတ်မယ်လို့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဒီကစားနည်းကို အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောမှာ သင်လာရတာကိုး”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် မတ်ဂရစ်နှင့် စကားတပြောပြော လုပ်နေရာ၊ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် ဤသို့ စကားပြောနေရသည့်အတွက် အတော်ကြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ပုံ ရပါသည်။

“ဟမ့်၊ ဖဲထုပ် ယူခဲ့စမ်းကွာ”

ကျွန်တော့်ကို လာဆင်က အမိန့်ပေးပြီး၊ စားပွဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သား ထိုင်ကြပါသည်။

“စီးကရက်နဲ့ အရက်ကလေးပါ ဆွဲခဲ့ပါဟေ့”

ဝံပုလွေလာဆင် မှာသည့်ပစ္စည်းများကို ကျွန်တော် ယူလာသောအခါ၊ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်က သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးလူကောင်း၏သားတဦး ဟန်ပန်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သာမန် သောက်နေကျ အရက်ခွက်ကို ယူလာခဲ့သော်လည်း၊ ဝံပုလွေလာဆင်က အရက်ခွက်ကြီးများကို

ပြန်ယူစေပါသည်။ ခွက်ကြီးတွင် အရက်များငဲ့ပြီး “လူကြီးလူကောင်းတွေ သောက်တဲ့အရက်” ဟု မတ်ဂရစ်က ပြောပါသည်။ ထိုနောက် သူတို့ ဖဲကစားကြသည်။

သူတို့ ပိုက်ဆံကြေး ဖဲကစားကြရာ၊ တဖြည်းဖြည်း ကြေးကြီးလာသည်။ ကြေးကြီးသည်နှင့်အမျှ အရက်အသောက်လည်း များလာသည်။ နောက်ထပ် အရက်ပုလင်း ယူလာပေးရသည်။ ဖဲပိုင်းတွင် ဝံပုလွေလာဆင်က နိုင်နေရာ၊ မတ်ဂရစ်မှာ သူ့အိပ်ရာသို့ ခဏခဏပြန်၍ ပိုက်ဆံယူရသည်။ တခါယူလာလျှင် ဒေါ်လာ အနည်းငယ်မျှသာ ယူလာရကား၊ မတ်ဂရစ်သည် အိပ်ရာနှင့် ဖဲပိုင်း လူးလားခေါက်ပြန် သွားနေရလေသည်။ တခါ ပိုက်ဆံ သွားအယူတွင် မတ်ဂရစ်က မူးမူးနှင့်...

“ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ လူကြီးလူကောင်းရဲ့သားတစ်ဦးပါ” ဟု ပြောသွားသည်။ မတ်ဂရစ်ထက် အရက် ပို၍သောက်ထားသော ဝံပုလွေလာဆင်သည် တချက်ကလေး ဟန်မပျက်ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်၌ရှိသော ပိုက်ဆံအားလုံး ပြုတ်သွားရာ၊ မတ်ဂရစ်သည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်၍ ငိုကြွေးပါတော့သည်။

“ဟမ့်၊ စစ္စတာ မတ်ဂရစ်ကို ကုန်းပတ်ပေါ် တွဲတင်ပေးလိုက်ပါကွာ၊ သူ ထွေနေပုံရတယ်။ နောက်ပြီး ဂျွန်ဆင်ကို ပြောလိုက်ပါ၊ မတ်ဂရစ်ကို ရေလောင်းပေးလိုက်လို့”

ကျွန်တော်သည် မတ်ဂရစ်ကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။ သင်္ဘောသားများက မတ်ဂရစ်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးကြသည်။ မတ်ဂရစ်သည် သူ လူကြီးလူကောင်းသား ဖြစ်ကြောင်း တတွတ်တွတ်နှင့် ရေရွတ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် သင်္ဘောဦးခန်းသို့ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ၊ သူ့ကိုယ်ပေါ် ရေလောင်းချသဖြင့် မတ်ဂရစ်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

သင်္ဘောဦးခန်းတွင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ အနိုင်ရသည့် ပိုက်ဆံများကို ရေတွက် နေသည်။

“ဒေါ်လာ ၁၈၅ ဒေါ်လာ အတိပဲ၊ ငါ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မတ်ဂရစ်ဟာ တို့သင်္ဘောပေါ် လာတုန်းက အိတ်ထဲမှာ တပြားမှ ပါတာမဟုတ်ဘူး”

လာဆင်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနိုင်တာဟာ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံပါ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟမ့်၊ ကျုပ် အင်္ဂလိပ်စကားကို သင်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်းပြောရမှာက “အတိတ်ပစ္စည်း” ကို သုံးပြီး ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ပိုက်ဆံလို့ ပြောသင့်တယ်။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံလို့ မပြောသင့်ဘူး”

“ဒါက သဒ္ဒါစည်းကမ်းနဲ့ဆိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါ”

“ဟမ့်၊ လူတယောက်ရဲ့ပါးစပ်ထဲက “ကိုယ်ကျင့်တရား” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကြားဖူးတာ ဒီတခါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ဒီသင်္ဘောတစ်ခုလုံးမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ထဲပဲ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟမ့် မင်းမှားနေတယ်၊ အခု ပြဿနာဟာ တကယ့်အဖြစ်နဲ့သာ ဆိုင်တာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ့်အဖြစ်ကတော့ ငွေဟာ ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ရောက်နေတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့တော့ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်ဟာက မှားတယ်။ ဘယ်ဟာက မှန်တယ်ဆိုတဲ့ စစ်ဆေးမှုကို မကွင်းရှောင်သင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဪ... ဪ... မင်းက မှားတယ် မှန်တယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာတွေကို ယုံတယ် ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျားကော မယုံဘူးလား”

“မယုံဘူး၊ အင်အားဟာ အမှန်၊ အားနည်းခြင်းဟာ အမှားပဲ။ အင်အားကြီးတာဟာ ကောင်းတယ်၊ အားနည်းတာဟာ မကောင်းဘူး။ အင်အားကြီးရင် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသလောက် အားနည်းရင် ကြေကွဲစရာ ကောင်းတယ်၊ ငါ အခု ထမင်းချက်ဆီက ပိုက်ဆံတွေ ရတာဟာ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ပိုင်ဆိုင်ထိုက်တယ်။ တကယ်လို့ ဒီပိုက်ဆံတွေကို မင်းကို ပြန်ပေးရင် ငါဟာ ငါ့ခံစားမှုကို သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်တယ်”

“ခင်ဗျား ဒီပိုက်ဆံတွေဟာ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံမှန်း သိလျက်နဲ့ သိမ်းယူထားတာဟာ အမှားတခုခုလုပ်ရာ ကျမနေဘူးလား”

“ငါတော့ လူတယောက်အပေါ် အခြားလူတယောက်က အမှားပြုနိုင်တယ်လို့ မယုံဘူး၊ အသက်ရှိနေတဲ့ ရုပ်အဖွဲ့အစည်းတွေထဲက အရေးမပါတဲ့ ရုပ်အဖွဲ့အစည်းနှစ်ခုဟာ တခုကို တခုက ဝါးချိုဖို့ ကြိုးစားကြတာ၊ လုပ်ဆောင်ကြတာဟာ သဘာဝကျတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီလိုမလုပ်တဲ့ ရုပ်အဖွဲ့အစည်းမှာသာ အပြစ်ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ပရဟိတ ဆိုတာကို လုံးဝ မယုံတော့ဘူးလား”

“ပရဟိတဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ငါ ဟားဘတ်စပင်ဇာရဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ် ထင်တယ်”

“စပင်ဇာကို ခင်ဗျား ဖတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား သူ့စာအုပ်တွေ အားလုံး ဖတ်ဖူးသလား”

“သိပ်တော့ မဖတ်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ပထမကျင့်ဝတ်များ ဆိုတာတော့ နားလည်ပါတယ်၊ သူ့ တခြားစာအုပ်တွေတော့ သိပ်နားမလည်ဘူး”

စပင်ဇာလို ပုဂ္ဂိုလ်၏ စာအုပ်ထဲမှ သူ ဘာအသိတွေ ရလိုက်သလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလိုလှ၏။

“စပင်ဇာရဲ့စာအုပ်ထဲက ဒီပြင် ဘာအသိတွေများ ခင်ဗျား ရလိုက်သေးသလဲ”

“စပင်ဇာ ပြောတာက လူတယောက်ဟာ သူကောင်းဖို့အတွက် ရှေးဦးစွာ ကြိုးစားရမယ်၊ ဒီလို ကြိုးစားတာဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်းဖြစ်၊ ကောင်းမွန်တဲ့အလုပ်လည်းဖြစ်တယ်။ နောက် ဒီလူဟာ သူ့ကလေးတွေ ကောင်းကျိုးအတွက် ကြိုးပမ်းရမယ်၊ ဒီနောက်တော့ သူဟာ လူသားတွေ ကောင်းကျိုးအတွက် ကြိုးပမ်းရမယ်”

သူက ဤမျှသာပြောပြီး ရပ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကားဆက်ရသည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ လူဟာ သူ့အတွက်လည်း ကြိုးပမ်းရမယ်၊ သူ့ကလေးတွေ အတွက်လည်း ကြိုးပမ်းရမယ်၊ လူသားအားလုံးအတွက်လည်း ကြိုးပမ်းရမယ်”

“ငါကတော့ ကလေးတွေအတွက်နဲ့ လူသားတွေအတွက် ကြိုးပမ်းရမယ် ဆိုတာကို ဖြုတ်ထားခဲ့တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တမလွန်ဘဝ ဆိုတာကို မယုံတဲ့ ငါ့အဖို့ ကလေးတွေ၊ လူသားတွေအတွက် ကြိုးပမ်းရမယ်ဆိုတာ မိုက်မဲရာ ကျမှာပေါ့။ သေခြင်းတရားသာ တွေ့ရမယ့် လူဟာ သူ အသက်ရှင်နေတုန်း ရသမျှ မယူတာ မှားတာပေါ့ မဟုတ်လား”

ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားတယောက်အတွက်ပဲ နားလည်တဲ့လူပဲ”

“အေး၊ မင်းဟာ ငါ့အကြောင်းကို အတော်နားလည်လာပြီပဲ”

“ခင်ဗျားဟာ လူတွေ ပြောဆိုနေကြတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတာ လုံးဝမရှိတဲ့ သူတယောက် ပါလား”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“တခြားလူတွေဟာ ခင်ဗျားကို ကြောက်ရွံ့နေကြတာပဲ”

“ဆိုပါတော့”

“တောထဲက သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့သလို ကြောက်နေကြတာပဲ”

“ငါ့ကို လူတွေသိကြတဲ့ သဘောအတိုင်း မင်းလည်း သိလာပြီပဲ။ လူတွေက ငါ့ကို ဝံပုလွေလို့ ခေါ်နေကြတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သိပ္ပံဘာသာရပ်အကြောင်း၊ ဘာသာရေး အကြောင်း၊ ဒဿနတရားအကြောင်း အတော်လေး စကားပြောဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ရိုးသော်လည်း ခိုင်မာသော အကြောင်းပြချက်များဖြင့် ကျွန်တော့် အဆိုပြုချက်များကို ချေပတတ်ပါသည်။ သို့သော် “လူသားများသည် ပို၍ကောင်းမွန်သည့် အခြေတခုသို့ ရှေးရှုနေသည်” ဟူသော ကျွန်တော့် ယုံကြည်ချက်ကို သူ ချေဖျက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ကိုကား ကျွန်တော် လေးစားလာမိပါတော့သည်။

ထိုနေ့ညက သူသည် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်ကို စားပွဲထိုးစေပြီး၊ ကျွန်တော့်ကိုမူ သူနှင့်အတူ ထမင်းစားစေပါသည်။ မတ်ဂရစ်သည် ကျွန်တော့်တာဝန်ဖြစ်သော စားပြီးသား ပန်းကန်များကိုလည်း ဆေးကြောရပါသည်။ မတ်ဂရစ် ပန်းကန်များ ဆေးကြောရကတည်းက နောင်တွင် မတ်ဂရစ်နှင့် ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ကို နားလည်လိုက်ပါသည်။ ထမင်းဝိုင်း ပြီးသော်လည်း ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ကျွန်တော်သည် စကားကောင်းမြဲ ကောင်းနေခဲ့သည်။ ဖျံဖမ်းသမားများကမူ ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားကို အရိပ်အယောင်မျှပင် နားလည်ဟန် မရှိပေ။

ကျွန်တော်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် အလုပ်မှ နားခွင့်ရကာ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ဘဝအကြောင်း၊ စာပေအကြောင်း၊ ကမ္ဘာအကြောင်း ပြောပါသည်။ ထို သုံးရက်အတွင်း ကျွန်တော်သည် အလုပ်ဆို ဘာတခုမျှ မလုပ်ရဘဲ၊ အစားအစာကိုလည်း သဘောတိုင်းခန်း၌သာ စားသောက်ရသည်။ ဒေါသပူပန်ထနေသော မတ်ဂရစ်သည်သာ ကျွန်တော့် အလုပ်ရော သူ့အလုပ်ပါ ကျုံးလုပ်နေရလေသည်။

“သတိသာထားပေတော့ ကိုယ့်လူရဲ့၊ မုန်တိုင်းတော့ ဆင်နေလေရဲ့၊ မင်း ဘာဖြစ်လာမယ် ဆိုတော့ မင်း သိနိုင်ပါ့မလား၊ လူတယောက် ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိပ် အမှန်းရခက်သနော” ဟု လူးဝစ်က ကျွန်တော့်ကို သတိပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တကယ် မုန်တိုင်းတိုက်လာသောအခါ ကျွန်တော် မအံ့သြမိတော့ပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်၏ စကားဝိုင်းတွင် ကျွန်တော်က သူ့အပေါ် ဘယ်လိုထင်မြင်ကြောင်း တိတိပပ ပြောလိုက်မိရာ၊ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာကြီး မည်းမှောင်သွားကာ ဒေါသထွက်လေတော့သည်။ သူ ဒေါသထွက်သောအခါ သူသည် ရူးသွပ်နေသော ဝံပုလွေတကောင်နှင့် အလားတူလှပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး လက်မောင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ သူ၏ဖမ်းဆုပ်အားသည် ပြင်းပြလှရကား ကျွန်တော်သည် နာကျင်မှုကို မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ ဟစ်အော်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဟစ်အော်သံကြောင့် သူသည် ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လက်အဆုပ်ကို လျှော့လိုက်ပါသည်။ ထိုနောက် ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်မောပြီး တွန်းလိုက်ရာ၊ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားပါသည်။

ကျွန်တော် လဲကျသွားသည်ကို သူ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရာ၊ သူ့မျက်လုံးများသည် ဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာဖွေနေဆဲဖြစ်သော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ခံစားမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လဲကျရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထလိုက်ပြီး၊ သဘောခန်းမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ သုံးရက်တိုင်တိုင် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ဆွေးနွေးရသော ကဏ္ဍလည်း နိဗ္ဗိတံပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် မူရင်းဒေသဖြစ်သော စားဖိုချောင်သို့ ပြန်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။

ဝံပုလွေလာဆင် အနည်းငယ်မျှသာ ဆုပ်ကိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏လက်သည် ရက်တော်တော်နှင့် အနာအကျင် မပျောက်ပါ။ သူသာ

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တကယ်တမ်း ဖျစ်ညှစ်လိုက်မည်ဆိုပါက မတွေးဝံ့အောင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်မောင်း အနာတရဖြစ်ပြီး နောက်တနေ့တွင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် စားဖိုဆောင်သို့ ပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သောအခါ ပြုံး၍...

“မင်း ဒီလောက်ခံရတာ တော်သေးတာပေါ့” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုနောက် သူသည် ကျွန်တော် အခွံသင်နေသော အာလူးအစိမ်း ခပ်ကြီးကြီးတလုံးကို ယူလိုက်ပြီး လက်ထဲတွင်ထည့်ကာ ဖျစ်ပြပါသည်။ အာလူးအစိမ်းသည် ကြေမွသွားရုံမက ပျော့အိသွားကာ၊ သူ့လက်ကြားထဲမှ ယိုစီးထွက်လာပါသည်။ ထိုစဉ်အခါမှ ကျွန်တော်သည့် သူ၏ တကယ့်ခွန်အားကို သဘောပေါက်ကာ၊ အကယ်၍များ သူသည် ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့၌ ရှိသမျှသော ခွန်အားကို အသုံးချ၍ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပါမူ အရိုးအသားပင် ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း တွေးမိပါသည်။

သုံးရက်တိုင်တိုင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ နားရသဖြင့် ယခင်က နာကျင်ခဲ့သော ခြေထောက်မှာ အတော် သက်သာလာခဲ့ပါသည်။ ခြေထောက်အနာကို သက်သာစေခဲ့သော ထိုသုံးရက်ကပင်လျှင် ကျွန်တော့်ဆီသို့ အခြားဒုက္ခများကို သယ်ဆောင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော် အနားယူရစဉ်က အလုပ်များကို ဒိုင်ခံလုပ်ခဲ့ရသော သောမတ် မတ်ဂရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို အငြိုးတကြီးဖြင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကာ အလုပ်များကို ပုံပေးလေသည်။ တခါတွင် မတ်ဂရစ်က ကျွန်တော့်ကို ရိုက်မည့်ဟန်နှင့် လက်ရွယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ပြန်၍ ဟစ်အော်လိုက်မှ ရွယ်ထားသောလက်ကို ချကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မတ်ဂရစ်တို့သည် တကယ်တမ်းမှာမူ သားရဲတိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင်နှင့် များစွာ မခြားနားတော့ပါ။

ထိုနောက် မတ်ဂရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်ရန် နည်းလမ်းသစ်တခု ရသွားပါတော့သည်။ ထိုနည်းလမ်းသစ်ကား စားဖိုဆောင်ရှိ တခုတည်းသော ဓားရှည်တစင်းကို ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ချွန်မြလာအောင် သွေးသည့်နည်းလမ်း ဖြစ်ပေသည်။ မတ်ဂရစ်သည် တနေကုန် တနေခန်း ဓားသွေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်နေလေသည်။ သူ့အမူအရာကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောမိပါသည်။ သို့သော် ရယ်စရာကောင်းသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာမူ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ကိစ္စတရပ်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အခွင့်သာလျှင် ဤဓားကို တကယ် အသုံးချမည်ဆိုသည်မှာ သေချာလှပါသည်။ သင်္ဘောသားများက “ထမင်းချက်တယောက်တော့ ဟမ့်အတွက် ဓားသွေးနေလေရဲ့ဗျာ” ဟု ရွတ်နောက်တတ်ကြပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် မတ်ဂရစ်သည် ပြုံး၍ သဘောကျနေတတ်ပါသည်။ သို့သော် တောက်တိုမည်ရ အစေခံကလေးဘဝမှ

သင်္ဘောသား ဖြစ်သွားသော ဂျော့လီချ်က အပျော်အပြက် စကားဆိုသောအခါမူ မတ်ဂရစ်သည် ဒေါသပူပန် ထလေတော့သည်။ ထိုအကြောင်းက ဖဲရုံးသည့်ညက မတ်ဂရစ်ကို ရေလောင်းသည့် သင်္ဘောသားများအနက် ဂျော့လီချ်လည်း ပါဝင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဂျော့လီချ်က မတ်ဂရစ်ကို ပြောင်ရွတ်ရွတ်လုပ်ကာ ရယ်မောနေခိုက်တွင် မတ်ဂရစ်က ဓားကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ ဂျော့လီချ်သည် မတ်ဂရစ် ဓားဝှေ့ယမ်းသည်ကို မြင်သောအခါ ပို၍ပင် ရယ်မောလိုက်သေး၏။ သို့သော် လျက်တပြက်အတွင်း မတ်ဂရစ်၏ဓားချက်ကြောင့် ဂျော့လီချ်၏လက်တွင် သွေးများ ပန်းထွက်လာတော့၏။ မတ်ဂရစ်သည် သွေးများကို မြင်သောအခါ ကြက်သေသေနေ၏။ ဂျော့လီချ်မှာမူ ခပ်အေးအေးပင် ဖြစ်၏။

“ထမင်းချက်ကြီး၊ ခင်ဗျားတော့ ဒီအတွက် ကောင်းကောင်းကြီး လက်စားချေခံရပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ ကျုပ် ချက်ချင်း လက်စား မချေသေးပါဘူး။ ကျုပ် လက်စားချေပြီဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားကြီးမှာ အခုလို လက်ထဲမှာ ဓားကိုင်နိုင်မယ် မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပေတော့”

ဂျော့လီချ်က သွေးအေးအေးနှင့် ပြောပြီး စားဖိုဆောင်မှ ထွက်သွားသည်။ မတ်ဂရစ်မှာ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူ ကြောက်နေပေပြီ။ ဂျော့လီချ်၏စကားကိုသာ သူ ကြောက်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုမူ သူ မဖြူပေ။ ဂျော့လီချ်ကို သူ ဓားနှင့် ခုတ်လိုက်သည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော်ပိုကြောက်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်နေလေသည်။ မတ်ဂရစ်သည် ဂျော့လီချ်၏သွေးများကို တွေ့ရသည့်အချိန်ကစ၍ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ခဲ့ရာ၊ တနေ့တခြား ပို၍ ပို၍ ဆိုးရွားလာသည်။ ကျွန်တော်သည် တနေ့တခြား သူ့ကို ကြောက်၍ကြောက်၍ လာသည်။ သူသည် အချိန်ရသရွေ့ ဓားကို တသသ လုပ်နေရာ၊ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို တချက်ကလေးမျှ ကျောပေး၍ မနေဝံ့အောင် ဖြစ်ရသည်။ တနေ့နေ့တော့၊ တချိန်ချိန်တော့ ငါ့ကို အသေသတ်တော့မှာပဲ ဟူသော အတွေးသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို စက္ကန့်နှင့်အမျှ၊ မိနစ်နှင့်အမျှ ဖိစီးနေလေသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောလိုလှကြောင်း ကျွန်တော် အကဲခတ်မိသော် လည်း၊ မတ်ဂရစ်၏ရန်ကို ကြောက်ရွံ့ရသဖြင့် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကျွန်တော် ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေရပါသည်။ သို့သော် တနေ့တွင် ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်အား သူ၏ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် လာရောက်၍ ထမင်းစားရန် အမိန့်ပေးပါတော့သည်။ လာဆင်သည် ထုံးစံအတိုင်း မတ်ဂရစ်ကို ကျွန်တော့်အလုပ်တာဝန်များကို လုပ်စေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မတတ်သာသည့်အဆုံး၌ ဝံပုလွေလာဆင်အား မတ်ဂရစ် ဘာလုပ်နေသည်ကို ပြောပြရပါတော့သည်။ သူနှင့် သုံးရက်တိုင်တိုင် စားသောက် စကားပြောဆိုမိကတည်းက ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် ဓား တသွေးတည်း

သွေးကာ ကျွန်တော့်ကို ရန်ရှာနေသည်ဟု ပြောပြလိုက်သောအခါ၊
ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပြုံးရယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် မင်း ကြောက်နေပြီပေါ့” ဟု ပြောပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ကြောက်နေတယ်”

ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“မင်းတို့လို လူစားတွေ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပဲ၊ မင်းတို့မှာ ဘယ်တော့မှ
မသေနိုင်မဲ့ ဝိညာဉ်လည်း ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ယုံကြည်လျက်ကနဲ့ သေမှာတော့
ကြောက်လိုက်တာ လွန်ရော၊ သတ္တိမရှိတဲ့ လန်ဒန်ကြမ်းပိုး
ထမင်းချက်ရဲ့ဓားကိုလည်း တွေ့ရော မင်းယုံကြည်ချက်တွေဟာ တခါတည်း
ပျောက်ပြီး ဘဝကို ခုံမင်တွယ်တာလာတော့တာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းဟာ
ဘုရားကလေး တဆူပဲ၊ ဘုရားကို လူသားတွေက သတ်မပစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊
နောက်ပြီး မင်းဟာ ပြန်လည်ရှင်သန်မှုကို ယုံကြည်နေတော့ မင်းခန္ဓာ
သေပေမယ့်လည်း ဝိညာဉ်က ဘယ်သေမလဲ။ ထမင်းချက်က မင်းကို သတ်ပစ်ရင်
မင်း ပြန်လည်ရှင်သန်မယ့်နေ့ကို သူက တွန်းပို့တဲ့သဘော မသက်ရောက်ဘူးလား။
မင်း တွန်းပို့တာ မခံချင်ရင် ထမင်းချက်ကို တွန်းပို့လိုက်လေ၊ မင်းအယူအဆအရ
ထမင်းချက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာလည်း မသေမှ မသေနိုင်တော့ သူ့အဖို့လည်း နစ်နာစရာ
အကြောင်းမရှိပါဘူး။ မင်း ထမင်းချက်ကို သတ်ပစ်ရဲရင် သတ်လိုက်ပေါ့၊ သူ့နေရာကို
ငါ မင်းကို အစားထိုး ခန့်ပေးပါ့မယ်။ သူက တလကို ၄၅ ဒေါ်လာ ရတယ်”

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ထံမှ မည်သည့်
အကူအညီမျှမရနိုင်ကြောင်း သိရသောအခါ၊ ဤပြဿနာကို ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍
ဖြေရှင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မတ်ဂရစ်ကို ဓားလျှင်
ဓားချင်း ရင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောသား
လူးဝစ် လိုချင်နေသော နို့စိမ်းဘူး ငါးဘူးကို စားဖို့ဆောင်မှ ခိုးယူကာ သူ့ထံမှ
ဓားတစင်းနှင့် အလဲအလှယ် ပြုလိုက်သည်။ ထိုနောက် သင်္ဘောသား
ဂျိုဟန်ဆင်ထံမှ ဓားသွေးကျောက်ကို ငှားရမ်းကာ ဓားကို ထက်အောင်၊
ပြောင်လက်လာအောင် သွေးထားလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် ကောင်းစွာ
အိပ်ရပါသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ၊ မတ်ဂရစ်သည် ထုံးစံအတိုင်း
ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်ရန် ဓားသွေးစ ပြုပါသည်။ သူ့အနားတွင် ရောက်နေသော
သင်္ဘောသား ဟယ်ရစ်ဆင်နှင့် ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောနေသည်။
သူ့စကားသည် ကျွန်တော့်ကို ရည်စူးသော စကားများ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်မှာ ဒီလို ဓားတစင်း ရှိတယ်။ အဲဒီဓားနဲ့ ငနဲသားတယောက်ကို ကျုပ်
ထိုးထည့်လိုက်တာ ထောပတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ရသလို ပျော့အိအိကလေး
ဝင်သွားတယ်။ ဒီငနဲသားက ကျုပ်ကို တောင်းပန်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊
ကျုပ်ကလည်း တောင်းပန်လေ ဓားကို သူ့ကိုယ်ထဲ ဖိသွင်းလေပဲ”

ဟယ်ရစ်ဆင် ထသွားသောအခါ မတ်ဂရစ်က ဆက်၍ ဓားသွေးနေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ မတ်ဂရစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ထိုင်လိုက်ပြီး ဓားသွေးလုပ်ငန်း စရပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ဓားသွေးနေသည်ကို
သူက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မတ်ဂရစ်သည် နှစ်နာရီကြာမျှ
ဓားကို သွေးလိုက် ဓားသွားကို လက်မကလေးဖြင့် စမ်းလိုက် လုပ်နေကြသည်။
ထိုအခိုက် သင်္ဘောရှိ လူဦးရေ ထက်ဝက်ကျော်ကျော်မှာ စားဖိုဆောင်ဝသို့
ရောက်လာပြီး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား၏ အားပြိုင်ပွဲကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ
ကြည့်နေကြသည်။ တချို့ကမူ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးအား အကြံကောင်း
ဉာဏ်ကောင်းများ ပေးကြသည်။ အင်မတန် အေးအေးငြိမ်ငြိမ် နေတတ်သော
ဂျက်ဟော်နာဆိုသည့် ဖျံဖမ်းသမားက ထမင်းချက်အား ဓားနှင့်ထိုးထည့်လျှင်
နံကြားထဲသို့ မထိုးဘဲ၊ ဗိုက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီး “စပိန်အလှည့်” နည်းအရ ဓားဦးကို
လှည့်မွှေရန် အကြံပေးလေသည်။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်၏ ဓားချက်ကြောင့်
လက်ကို ပတ်တီးစည်းထားသော သင်္ဘောသားလိချ်ကမူ မတ်ဂရစ်ကို
အသေမသတ်ဘဲ သူ့ဖို့ ချန်ထားရန် ပြောသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကလည်း
ကျွန်တော်တို့ လူစုလူဝေးဘက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား၏အဖြစ်သည် ကြည့်ကောင်းသော
မြင်ကွင်းမဟုတ်၊ မြင့်မြတ် ကြည်ညိုဖွယ်အဖြစ်လည်း မဟုတ်။ လှုပ်ရှားနေသော
ရုပ်ကလာပ်အစုအဝေးနှစ်ခုက ဓားသွေးနေပြီး၊ အခြားရုပ်ကလာပ် အစုအဝေးများက
စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ် ထက်ဝက်ကျော်ကျော်မှာ
ကျွန်တော်နှင့် မတ်ဂရစ်တို့ သတ်ကြဖြတ်ကြသည်ကို ကြည့်လိုကြ၏။ အကယ်၍
ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အသေသတ်ကြမည် ဆိုလျှင်လည်း တယောက်မျှ ဝင်ရောက်
ဖျဉ်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား၏အဖြစ်ကလည်း အင်မတန်
မိုက်မဲလှသော အဖြစ်ပင်တည်း။ စေ့စေ့တွေးကြည့်ပြန်တော့လည်း
ရယ်စရာလိုလိုပင် ထင်မိသေးတော့၏။ ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်တယောက်
သင်္ဘောတစင်း၏ စားဖိုဆောင်တွင် လူတယောက်ကို သတ်ဖို့ ဓားသွေးနေသည် ဟု
ပြောလျှင်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများက ယုံလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဓားသွေးရင်း ရန်စောင်နေကြသည့် နှစ်နာရီကျော် ကြာသွားသောအခါ၊
မတ်ဂရစ်သည် သူ့ဓားကို ဖယ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးပါသည်။

“ဒီကောင်တွေအတွက် တို့ကိုယ်ကိုယ်တို့ မျောက်ပွဲလုပ်ပြနေလို့ ဘာမှ အကျိုးထူးမှာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေ တို့အပေါ် စေတနာထားတဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ တို့အချင်းချင်း လည်ပင်းဖြတ် သတ်နေရင်တောင် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးပြီး သြဘာပေးမယ့် အကောင်တွေကွ။ မင်းမှာ သတ္တိရှိပါတယ် ဟမ့်၊ ငါတော့ မင်းကို သဘောကျပါတယ်။ ကဲပါကွာ လာပါ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြေငြိမ်းကြစို့ရဲ့”

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် သတ္တိနည်းသူဖြစ်သည်။ မတ်ဂရစ်က ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ သတ္တိနည်းသည်။ ကျွန်တော်သည် သူကမ်းလာသည့်လက်ကို ဆွဲယူ မနှုတ်ဆက်ဘဲ နေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက လက်ဆွဲ မနှုတ်ဆက်ချင်လည်း ရှိပါစေတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွက်ကြောင့် ငါဟာ မင်းအပေါ် အခင်အမင် မပျက်ပါဘူး”

မတ်ဂရစ်သည် မာန်ကျသွားသည့်ဟန်ဖြင့်ပြောပြီး၊ ဝိုင်းကြည့်နေသော သင်္ဘောသားများအား လှမ်း၍ အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“သွားကြ သွားကြ၊ ငါ့စားဖိုမှာ လာမရှုပ်နဲ့”

ထိုနောက် မတ်ဂရစ်သည် ရေနွေးများဖြင့် လှမ်းပက်လေသည်။

“ထမင်းချက်တော့ ကျဆုံးသွားပြီ”

သင်္ဘောသား စမုတ်က ဟော်နာအား လှမ်းပြောသည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အခု စားဖိုဆောင်မှာ ဟမ့်က အရှင်သခင် ဖြစ်သွားပြီ”

သူတို့စကားသံကို မတ်ဂရစ်ရော ကျွန်တော်ပါ ကြားရသည်။ မတ်ဂရစ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က သည်စကားကို မကြားလိုက်ယောင် ပြုသည်။ ကျွန်တော်၏ အောင်မြင်မှုသည် ပြီးပြည့်စုံသော အောင်မြင်မှု မဟုတ်သေးသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ရသမျှသော အောင်မြင်မှုကို ကျွန်တော် လက်လွှတ် အဆုံးရှုံးမခံရန်လည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ထမင်းချက်သည် ကျွန်တော့်ကို ဝံပုလွေလာဆင်ထက်ပင် ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံလေသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မစ္စတာ တပ်၍ မခေါ်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် စားဖိုဆောင် လုပ်ငန်းများဖြစ်သော ပန်းကန် ဆေးကြောခြင်း၊ အာလူး အခွံသင်ခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်တော့ဘဲ ကျွန်တော်၏ အလုပ်သက်သက်ကိုသာ ကိုယ်လုပ်ချင်သည့်အချိန်တွင် ကိုယ်လုပ်ချင်သလို လုပ်ခဲ့သည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်တွင် ဓားတလက်သည် ထက်ကြပ်မကွာ ရှိနေပါတော့သည်။

ဝံပုလွေလာဆင်အဖို့ ကျွန်တော်သည် အရုပ်ကလေးတရပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ် တဦးက သူ့အရုပ်ကိုတန်ဖိုးထားသလိုသာ ဝံပုလွေလာဆင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို တန်ဖိုးထားသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်လျှင် ကောင်းသည်။ ကျေနပ်အောင် မလုပ်နိုင်လျှင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာသည် အသက်နှင့် မကင်းမကွာရှိအောင် အတော်ကြိုးပမ်းရမည်။

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ အထီးကျန်ဘဝကို တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူအားလုံးသည် လာဆင်ကို ကြောက်ရွံ့လျှင် ကြောက်ရွံ့၊ မကြောက်ရွံ့လျှင် မုန်းကြသည်။ လာဆင်ကလည်း သင်္ဘောပေါ်မှ လူအားလုံးအနက် တဦးတယောက်ကိုမျှ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံထိုက်သည်ဟု မထင်။ လာဆင်သည် သူ့အင်အားကိုသာ သူယုံသူ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့မူ လာဆင်သည် အထီးကျန်ဖြစ်ရုံသာမက ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေသူလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့သော ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုကို အခြားလူ တဦးဦးသာ ခံစားရပါက ဘာသာရေးသည်သာ ခိုကိုးရာ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ဖြေဖျောက်ရာဟု ထင်မှတ်မိမည်။ သို့သော် လာဆင်ကား ဤသို့ ထင်မှတ်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ယင်းသို့သော လူစားမျိုးသည် ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲရုံမှတစ်ပါး အခြား မရှိတော့ပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ လူတယောက်သာ မဟုတ်ပါက သနားဖွယ်ကောင်းသော လူတယောက် ဖြစ်မည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က သူ့အခန်းထဲ၌ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ကာ အသံ တိုးတိုးညင်ညင်ဖြင့် “ဘုရား ... ဘုရား” ဟု ညည်းနေရှာ၏။ သူသည် ဘုရား ဘုရားဟု မည်ကာမတ္တ ညည်းသော်လည်း သူ့အသံမှာ သူ့နှလုံးသားမှ လာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

ညစာ ထမင်းဝိုင်းတွင် လာဆင်က သူ ခေါင်းကိုက်နေကြောင်း ပြောပြသည်။ ထို့နောက် လာဆင်သည် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ပြင်းထန်မှုကြောင့် မျက်စိကန်းသလို ဖြစ်လာသည်။ သူ့အခန်းသို့ သူ့ကို တွဲကာ ကျွန်တော် လိုက်ပို့စဉ် သူက ပြောသည်။

“ငါ့တသက်မှာ တခါမှ နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဒီလိုလည်း ခေါင်းတခါမှ မကိုက်ဖူးဘူး”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစားနေခဲ့ရ၏။ သူသည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တကောင်လို ကြင်နာယုယမည့်သူ

မရှိဘဲ တဦးတည်း လူးလိမ့် ခံစားရပေသည်။ သုံးရက်လွန်မြောက်ပြီး နောက်တနေ့တွင် သူသည် အကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်ကာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်သည်။ သူ့အိပ်ရာနှင့် စားပွဲပေါ်တွင် စာရွက်များ ပြန့်ကြဲနေသည်။ ထိုစာရွက်များ ပေါ်တွင် ဂဏန်းများ၊ ပုံစံဒီဇိုင်းများ ပြည့်နှက်လျက် ရှိသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ ဟမ့်၊ ငါ ဖျားနေတုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း မသိချင်ဘူးလား” ကျွန်တော့်ကို ဝံ့ပုလွေလာဆင်က လှမ်းမေးလေသည်။

“ဘာလဲ”

“သင်္ဘောကပ်ပတိန်တွေ ရွက်လွင့်တဲ့အခါ အကူအညီ ဖြစ်စေမယ့် ကိရိယာလေ၊ ဒီကနေ့က စပြီး ကလေးလေးတောင် ကိရိယာအကူအညီနဲ့ သင်္ဘော ရွက်လွင့်နိုင်လိမ့်မယ်၊ သင်္ချာလည်း တတ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကြယ်ကလေးတလုံးကို သိဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဒါကလည်း သူ့သင်္ဘော ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ သိဖို့လောက်ပါ။ ကြည့်... ငါထုတ်ထားတဲ့ ပုံစံဒီဇိုင်းကို...”

ဝံ့ပုလွေလာဆင်က သူ တီထွင်ထားသော တိုင်းတာရေးကိရိယာ ပုံစံဒီဇိုင်းကို ပြပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလို တိုင်းတာရေး ကိရိယာအသစ်ကို တီထွင်တယ်ဆိုတော့ သင်္ချာဘက်မှာ အတော် တော်မှာပေါ့၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်ကျောင်းမှာ စာသင်ခဲ့သလဲ”

“ငါလား... ကျောင်းဝင်းထဲကို တခေါက်တောင် မရောက်ဖူးဘူးကွ၊ ငါ့ဘာသာငါ လေ့လာခဲ့ရတာချည့်ပဲ။ ဒါထက် ဘာကြောင့် ဒီကိရိယာသစ်ကို တီထွင်တယ်လို့ ထင်သလဲ၊ ငါသေသွားရင် လူ့လောကကြီးမှာ ပြောစမှတ် ဖြစ်အောင် တီထွင်တာပဲလို့ မထင်နဲ့နော်၊ ငါ ဒီပုံစံ ဒီဇိုင်းကို ရေစွဲစွဲကြိုလုပ်ပြီး ရောင်းစားဖို့ပေါ့၊ ငါက ပုံစံသစ်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးရတာကို သိပ်ပျော်တာပဲ”

“အသစ်တီထွင်မှုမှာ ပျော်ပိုက်တတ်တဲ့သဘော ဆိုပါတော့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဆိုပါတော့လေ၊ မင်း ပြောသလိုလည်း ပြောနိုင်ပါတယ်၊ လှုပ်ရှားနေတဲ့ဘဝရဲ့ ဒီလို တီထွင်မှုကြောင့် ရရှိတဲ့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှုဟာ ဘဝရဲ့အထွတ်အထိပ်ပိုင်းလို့လည်း ပြောနိုင်တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် သူ့အခန်းကို ဆက်လက် သန့်ရှင်းပေးပါသည်။ ကျွန်တော့်အလုပ် ပြီးသောအခါ သူ့မျက်နှာကို တချက် စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ သူသည် ရုပ်ဖြောင့်သောသူတဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အကုသိုလ်

ဒုစရိုက်မှုမျိုးကို ကျူးလွန်လိုသော မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။ သူသည် သူကိုယ်တိုင်က မှားသည်ဟု ယူဆထားသော အရာများကို ကျူးလွန်မည့်လူမျိုး မဟုတ်ပေ။ တခုတော့ရှိသည်။ လောက၌ အမှားရှိသည်။ အမှန်ရှိသည် ဆိုတာကို သူ ယုံချင်မှ ယုံပေမည်။ ကြည့်လေ... ကြည့်လေ သူသည် လူချောတဦး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လေလေ ဖြစ်သည်။ သူ့အသားအရေမှာ ပင်လယ်ငွေနှင့် နေရောင်ကြောင့် ညိုနေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တင်းမာသောသဘောကို ဆောင်သည်။ သူ့မျက်နှာတခုလုံးသည် အင်အားကြီးမားမှု၏သင်္ကေတပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရင်း သူ့အပေါ်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသည်ထက် ဝင်စားလာသည်။ သူ ဘယ်သူလဲ၊ သူ ဘာလုပ်နေသလဲ၊ သူ အခုလို ဘာကြောင့် ဖြစ်နေသလဲ။ အင်အား အားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်လျက်ကနဲ့ သူသည် အဘယ်ကြောင့် ဖျံဖမ်းသင်္ဘော၏ ကက်ပတိန်ဘဝသို့သာ ရောက်နေပါသလဲ။

“ခင်ဗျားဟာ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့အရာတွေကို ဘာကြောင့် မလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ အင်အားနဲ့ဆိုရင် ဒီလောကမှာ ခင်ဗျားမလုပ်နိုင်တာ ဘာတခုမှ ရှိမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီလောကကြီးရဲ့အရှင်သခင် လုပ်ချင်ရင်တောင် လုပ်နိုင်မှာပဲ။ အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ ဖျံဖမ်းသင်္ဘောကလေးရဲ့ကက်ပတိန်ဘဝနဲ့ပဲ ရောင့်ရဲနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်အား ကိုယ်အားတွေကြောင့် ခင်ဗျားလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်ကို ဒီလောကမှာ ဘယ်သူကမှ ဟန့်တားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသော ကလိဆွဲသည့် မေးခွန်းများဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်မိပါတော့သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်စကား ဆုံးသည်အထိ နားထောင်နေပြီး ဘယ်ကစ၍ စကား ပြန်ပြောရမည်ကို မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်တော့ သူက ပြောသည်။

“ဟမ့်... သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာပါတဲ့ ပျိုးကြဲတဲ့ လယ်သမားအကြောင်းကို မင်း မှတ်မိရဲ့ မဟုတ်လား။ လယ်သမားဟာ ပျိုးကြဲတဲ့အခါ မျိုးစေ့တချို့ဟာ မြေဆီမရှိတဲ့ ကျောက်ကြားတွေထဲ ကျသွားတယ်။ အဲဒီမျိုးစေ့တွေဟာ မြန်မြန်ကြီး ပေါက်လာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ အပေါ်မှာ မြေက ဖုံးမှ မနေတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ နေရောင်နဲ့ ထိတွေ့တဲ့အခါကျတော့ ဒီအပင်တွေဟာ ချက်ချင်း သေကုန်တော့တာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့မှာ တွယ်စရာ၊ အသက်ရှင်စရာ အမြစ်မှ မရှိဘဲကိုး။”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဲဒီမျိုးစေ့ထဲမှာ ငါလည်း အပါအဝင်ပဲ”

သူသည် ကျွန်တော့်ကို စကားပြန်ပြီးနောက် သူထုတ်ထားသော ပုံစံဒီဇိုင်းသစ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သဖြင့်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့အခန်းမှ ထွက်ခွာရန် ပြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုအခိုက် ဝံပုလွေလာဆင်က စကား ဆက်လိုက်သည်။

“ဟမ့်၊ ငါဟာ နော်ဝေပြည်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေတနေရာမှာ မွေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နော်ဝေလူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ ဒိန်းမတ်လူမျိုး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဖေနဲ့ ငါ့အမေဟာ ဒိန်းမတ်လူမျိုးတွေပဲ။ သူတို့တတွေ ဘာကြောင့် နော်ဝေပြည်ကို ရောက်လာသလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူး။ ငါ့မိဘတွေဟာ ဆင်းရဲသား ပညာမဲ့တွေပဲ၊ ဒီပြင် ငါ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး”

“ရှိပါလိမ့်ဦးမယ်”

“ဆင်းရဲသားလေးတယောက်အကြောင်းကို ပြောရမှာလား၊ ငါးကလွဲပြီး ဘာမှ စားစရာမရှိတဲ့ အဖြစ်ကို ပြောရမှာလား၊ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ငါ သင်္ဘောပေါ်ရောက်တဲ့အကြောင်းလား၊ ပင်လယ်ပြင်ဘက် ခရီးထွက်ပြီး တသက်မှာ ပြန်မရောက်လာတဲ့ ငါ့အစ်ကိုတွေအကြောင်း ပြောရမှာလား၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် စာတလုံးမှ မရေးတတ် မဖတ်တတ်တဲ့အဖြစ်နဲ့ ဆယ်နှစ်သား ကတည်းက သင်္ဘောဦးခန်း အစောဆုံးဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတာကို ပြောရမှာလား၊ ငါ ဒါတွေကို မေ့ပစ်ချင်တယ်”

“ခင်ဗျားဟာ ကျောင်းဝင်းထဲကို တခါမှ မရောက်ဖူးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စပင်ဇာတို့၊ ဒါဝင်တို့ကို ဖတ်နိုင်တာလဲ။ ဒီလိုဖတ်နိုင်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်မှာ စာသင်ခဲ့သလဲ”

“ဘယ်မှာ သင်ရမလဲ ဟမ့်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာပေါ့။ အသက် ဆယ်နှစ်သားမှာ သင်္ဘောဦးခန်း အစောဆုံး ဆယ့်လေးနှစ်သားမှာ သင်္ဘောတခုလုံးရဲ့အစောဆုံး အသက် ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်သားမှာ သင်္ဘောသား ဖြစ်ရတဲ့ လူတယောက်ကို ဘယ်သူက စေတနာထားပြီး စာသင်ပေးမှာတဲ့လဲ။ ရွက်လွှင့်ပညာ သင်္ချာ၊ သိပ္ပံ၊ စာပေ အားလုံး ငါ့ဘာသာငါ သင်ရတာချည်းပဲ။ ဒီလို သင်လာတော့လည်း ဘာအသုံးကျသလဲ၊ သင်္ဘောရဲ့ကက်ပတ်နီဖြစ်တာဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ အမြင့်ဆုံး အထွက်အထိပ်ပဲလား၊ ဒီဘဝဟာ တကယ်တော့ ဘာများမြင့်လွန်းလှလို့လဲ။ ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဟမ့်၊ ငါဟာ နေလောင်ခံနေရတာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့မှာ တွယ်စရာအဖြစ်မှ မရှိတာပဲ၊ ငါဟာ တကယ်တော့ သေနေပါပြီ ဟမ့်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ ကျေးကျွန်ကတောင် ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ အစဉ်အလာ သမိုင်းမှာ ရှိသားပဲ”

“သမိုင်းမှာ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းက

ပေါ်ပေါက်ရဦးမယ်။ အခွင့်အလမ်းဆိုတာ ဘယ်သူကမှ လုပ်ယူလို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာမှာ ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ လူတွေဟာ အခွင့်အလမ်း ပေါ်လာတာကို အသုံးချသွားနိုင်တဲ့သူတွေသာ ဖြစ်တယ်။ နပိုလီယံဟာ ဒီလိုအသုံးချသွားတာပဲ။ ငါလည်း နပိုလီယံလို ပေါ်လာတဲ့ အခွင့်အလမ်းကို အသုံးချနိုင်တာပေါ့ ဟမ့်၊ ဒါပေမဲ့ အသုံးချဖို့ စောင့်နေမယ့် ငါ့ဆီကို ဘယ်အခွင့်အလမ်းမှ ပေါ်မလာဘူး။ ဒါပဲ ဟမ့်၊ အခုဆို မင်းဟာ ငါ့အစ်ကိုကလွဲရင် ငါ့အကြောင်း အသိဆုံးလူတယောက် ဖြစ်သွားပြီဆိုတာလည်း ငါ ပြောပြရမယ် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားမှာ အစ်ကို ရှိသေးတယ်၊ သူက ဘာလုပ်လဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

“မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘောမှာ ကက်ပတိန်လုပ်တယ်။ သူလည်း ဖျံဖမ်းသမားတယောက်ပဲ။ ဂျပန်ကမ်းလွန်တနေရာမှာ သူ့ကို တို့ တွေ့ချင်တွေ့မှာပဲ၊ သူ့ကိုတော့ လူတွေက သေမင်းလာဆင်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

“သေမင်းလာဆင်တဲ့လား၊ သူက ခင်ဗျားနဲ့ တူသလား”

“မတူပါဘူး၊ သူက အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်ပဲ၊ သူ့မှာ ရှိတာက ငါ့မှာရှိတဲ့ ဟိုစိတ်ကွာ... ဟို...”

“အရိုင်းစိတ်” ကျွန်တော်က စကားထောက်ပေးသည်။

“အေး အေး၊ အရိုင်းစိတ်တော့ ရှိတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟမ့်၊ “အရိုင်းစိတ်” ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ထောက်ပေးလို့။ ငါ့အစ်ကိုက စာလည်း မဖတ်တတ်ဘူး၊ ရေးလည်း မရေးတတ်ဘူးကွ”

“ဒါဖြင့်ရင် သူဟာ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို တွေးမိမှာလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့” ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“အေး... သူဟာ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေရတာနဲ့ ဒါမျိုး တွေးမိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါသာ မှားတာကွ၊ ဟောဒီ စာအုပ်တွေကို ဖတ်တတ်မိတဲ့ အမှားကို ငါမှားမိလို့ ငါသာ ဒုက္ခရောက်နေတာ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောပါသည်။

“တစ္ဆေ” သဘောသည် တောင်ဘက်သို့ ရွက်လွင့်လာခဲ့ရာမှ၊ အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်ပြီး ဂျပန်ကမ်းခြေဘက် ခရီးဆက်ခဲ့၏။ သဘောပေါ်ရှိ ဖျံဖမ်းသမားများသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို လေ့ကျင့် ပစ်ခတ်နေကြပေပြီ။ လှေသမားများကလည်း သူတို့၏ လှေများကို ဖျံဖမ်းရာ၌ အသင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေကြပေပြီ။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်၏ ဓားချက်ကြောင့် လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သော သဘောသား ဂျော့လီချ်၏ ဒဏ်ရာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျက်စ ပြုလာပါပြီ။ ဂျော့လီချ်က လက်စားချေမည်ဟု ကြိမ်းဝါးထားခဲ့ရာ မတ်ဂရစ်မှာ အထူးထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေလေသည်။ ညဉ့်အမှောင် သမ်းလာလျှင် မတ်ဂရစ်သည် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တယောက်တည်း မတက်ရဲတော့ချေ။ သဘောသား ဂျွန်ဆင်သည် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကတောက်ကဆ ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ဂျွန်ဆင်ကို ယွန်ဆင်ဟု ခေါ်ဝေါ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ကလည်း ဂျွန်ဆင်သည် ဂျိုဟန်ဆင်က သူ့အား ယွန်ဆင်ဟု ခေါ်သောကြောင့် ထရိုက်ခဲ့ရာ၊ ယခုအခါ ဂျိုဟန်ဆင်သည် ဂျွန်ဆင်ကို ပီပီသသ ဂျွန်ဆင်ဟုပင် ခေါ်ဝေါ်နေပြီ ဖြစ်၏။ ဂျွန်ဆင်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကိုမူ ထမရိုက်ဝံ့ပေ။ ဒါကလည်း သဘာဝကျသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။

သဘောသား လူးဝစ်က “သေမင်းလာဆင်” အကြောင်းကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။ ဂျပန်ကမ်းခြေနားတွင် “သေမင်းလာဆင်” နှင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြသည်။

“ခင်ဗျား စောင့်သာကြည့်၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတခု တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူတို့ညီအစ်ကိုဟာ ဝံပုလွေတွေလို တကောင်နဲ့တကောင် အသေအလဲ မုန်းတီးနေကြတာဗျ”

လူးဝစ်က ပြောသည်။

သေမင်းလာဆင်၏ ဖျံဖမ်းသဘောအမည်မှာ “မာစီဒိုးနီးယား” ဖြစ်သည်။ ရေနွေးငွေ့ဖြင့် မောင်းနှင်သည်။ အခြား ဖျံဖမ်းသဘောများသည် ဖျံဖမ်းရန် လှေခြောက်စင်းမျှသာ တင်ဆောင်နိုင် သော်လည်း “မာစီဒိုးနီးယား” ကမူ ဆယ့်ခြောက်စင်း တင်ဆောင်နိုင်သည်။ “မာစီဒိုးနီးယား” သဘော၌ အမြောက်များ ရှိသည်ဟု လူးဝစ်က ပြောသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် “မာစီဒိုးနီးယား” သဘောသည် ဖျံဖမ်းရုံသာမက၊ တရားမဝင်ဘဲ လက်နက်ကုန်ကူးသော

သင်္ဘောလည်း ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် လူးဝစ် ပြောသမျှကို မယုံကြည်ပေ။

ကျွန်တော် ရောက်နေသော သင်္ဘောသည် သင်္ဘောနှင့်မတူဘဲ ငရဲခန်းကြီးနှင့် တူသည်။ ဤငရဲခန်းတွင် တယောက်နှင့်တယောက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားပြီဆိုလျှင် အသက်ဆုံးသည်အထိ ဖြစ်ပွားကြသည်။ ယခုလည်း ဖျံဖမ်းသမားတို့သည် “စမုတ်” နှင့် “ဟန်ဒါဆင်” တို့၏ ရန်ပွဲကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က အကယ်၍ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြလျှင် အနိုင်ရသူကို သူက သတ်ပစ်မည်ဟု ကြုံးဝါးလေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဖျံဖမ်းသမားအချင်းချင်း သူသေကိုယ်သေ ဆော်ကြသည်ကို အခြား အချိန်အခါ၌ နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်သော်လည်း၊ ဖျံဖမ်းချိန် မရောက်မီတွင်မူ ခိုက်ရန် မဖြစ်ပွားစေချင်ပေ။ ဖျံဖမ်းရာ၌ လူအင်အား နည်းသွားမည် စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖျံဖမ်းသမားများသည် လာဆင်၏ ကြုံးဝါးသံကို ကြောက်လန့်လေသည်။

ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ရိုရိုကျိုးကျိုး ဆက်ဆံနေသည့်တိုင်အောင်၊ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ကြောက်စိတ် မပြေသေး။ မတ်ဂရစ်သည် ကြောက်ကန် ကန်တတ်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ကြောက်စိတ် မပြယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်တွင် သူသည် ကျွန်တော့်ကို သတ်ရန် ကြိုးစားမည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဒူးခေါင်းမှဒဏ်ရာ၊ လက်ယာဘက်လက်က နာကျင်မှုတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်စပြုလာပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ကြွက်သားများသည် လည်း ယခုအခါ တင်းမာလာပြီ၊ ကြီးထွားလာပြီ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ညနေခင်းများက ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်တယောက် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ် ရောက်စက သေဆုံးသွားသော သင်္ဘောလက်ထောက်၏ အသုဘချပွဲအတွက် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သော သမ္မာကျမ်းစာကို တွေ့မည့်တွေ့တော့လည်း သေသူ၏သေတ္တာထဲ၌ တွေ့လေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ ဘယ်အချက်ကို ရှာဖွေတွေ့နိုင်ပါမည်နည်း။ တညနေတွင် သူသည် ကျွန်တော့်အား သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်ပြ၏။ သူ ဖတ်ပြသောအခန်းမှာ ဒေသနာကျမ်း အခန်းဖြစ်သည်။ သူသည် သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်နေသည်ဟု မထင်မိဘဲ သူ့စိတ်အတွေးကို ရွတ်ဖတ်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် သူ၏အသံသည် ပဲ့တင်ခတ်လျက် ရှိ၏။

“ရွှေငွေကိုလည်းကောင်း၊ ရှင်ဘုရင်နှင့်ဆိုင်သော ဘဏ္ဍာ၊ ကျေးရွာတို့၌ ခွဲသော အခွန်ကို လည်းကောင်း ငါ ဆည်းပူး၏။ အငြိမ့်သား ယောက်ျား မိန်းမတို့ကိုလည်းကောင်း၊ လူသားတို့ ပျော်မွေ့တတ်သော ကြင်လျာမိန်းမ

မောင်းမမိသံတို့ကိုလည်းကောင်း ငါ သိမ်းယူ၏။ ထိုသို့ ငါအရင် ယေရုရှလင်မြို့၌ ဖြစ်ဖူးသော သူအပေါင်းတို့ထက် ငါသည် တိုးပွား၍ ကြီးမြင့်ခြင်းသို့ ရောက်၏။”

“ထိုအခါ ငါ စီရင်ပြုပြင်သမျှ၊ ငါကြိုးစားအားထုတ်သမျှတို့ကို ငါ ကြည့်ရှု၍ အလုံးစုံတို့သည် အနတ္တ အမှုလေကို ကျက်စားသောအမှု ဖြစ်ကြ၏။ နေအောက်မှာ ကောင်းသောအကျိုး တစုံတခုမျှ မရှိ။”

“ခပ်သိမ်းသော သူတို့သည် တခုတည်းသောအမှုနှင့် တွေ့ကြုံကြရ၏။ အကယ်စင်စစ် လူသားတို့၏ စိတ်နှလုံးသည် ဒုစရိုက်သဘောနှင့် ပြည့်၏။ သူတို့သည် ရူးသောစိတ်ကို စွဲလမ်း၍ နောက်တဖန် သေသွားတတ်ကြ၏။ အသက်ရှင်သော လူစုအပေါင်းနှင့် ဆိုင်သေးသော သူသည် မျှော်လင့်စရာ ရှိ၏။ အသက်ရှင်သော ခွေးသည် သေသော ခြင်္သေ့ထက် သာ၍ ကောင်းမြတ်၏။ အသက်ရှင်သောသူသည် မိမိထက် သေရမည်ကို သိ၏။ သေသောသူကား ဘယ်အရာကိုမျှ မသိ။ အကျိုးအပြစ်ကိုလည်း မခံရ။ သူ့ကိုလည်း မေ့လျော့တတ်ကြ၏။ သူ၏ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ငြူစူခြင်းလည်း ပျောက်ပျက်၏။ နေအောက်မှာ ပြုသမျှသောအမှု၌ သူတပါးနှင့် ရောနှော၍ မဆိုင်ရ။”

“ကဲ ဒါပဲ ဟမ်၊ ဒါပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ခုကာ ပိတ်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဒေသနာကျမ်းကိုရေးတဲ့ ဣသရေလနဲ့ ယေရုရှလင်ရဲ့ဘုရင်ကြီးဟာ ငါတွေ့သလို တွေးခဲ့တာပဲ။ မင်းက ငါ့ကို မကောင်းမြင်ဝါဒီလို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ အခု ငါ ဖတ်ပြတာတွေဟာ မင်းသဘောနဲ့ဆိုရင် မကောင်းမြင်ဆုံးဝါဒတွေလို့ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့၊ ‘အလုံးစုံတို့သည် အနတ္တအမှုလေကို ကျက်စားသောအမှု ဖြစ်ကြ၏။ နေအောက်မှာ ကောင်းသောအကျိုး တစုံတခုမျှ မရှိ။ ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည် တခုတည်းသော အမှုနှင့် တွေ့ကြုံကြရ၏’ လို့ သမ္မာကျမ်းစာက ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ တခုတည်းသောအမှုဆိုတာ သေခြင်းပါပဲ၊ သေခြင်းကို လူမိုက်လည်း ရှောင်မရဘူး၊ ပညာရှိလည်း ရှောင်မရဘူး၊ ဒုစရိုက် ကောင်လည်း ရှောင်မရဘူး၊ သုစရိုက်ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ရှောင်မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘုရင်ကြီးက သေခြင်းဟာ ဆိုးရွားမှုတခု မြင်တာပေါ့။ ‘အသက်ရှင်သောခွေးသည် သေသောခြင်္သေ့ထက် သာ၍ ကောင်းမြတ်၏’ လို့ ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒါက ဘာပြသလဲဆိုရင် ဘုရင်ကြီးဟာ အသက်ရှင်မှုကို မြတ်နိုးကြောင်း၊ သေမှုကို မလိုလားကြောင်း ပြတာပဲ။ အနတ္တအမှုလေကို ကျက်စားသောအမှု ဆိုတာ ဂူသင်္ချိုင်းရဲ့ဆိတ်ငြိမ်မှုနဲ့ မလှုပ်ရှားနိုင်မှုကို ရည်ညွှန်းတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပဲဟ၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ၊ အသက်ရှင်ဖို့

ရုန်းရ ကန်ရ လှုပ်ရ ရှားရတာတွေဟာ မသဒိစရာ ကောင်းပေမယ့် ဒီလို မရုန်းမကန် မလှုပ်မရှား နေတာဟာ ပိုပြီး မသဒိစရာ ကောင်းတယ်လို့ထင်တယ်။ အသက်ရှင်မှုဟာ ကျေနပ်စရာ အကောင်းကြီး မဟုတ်ပေဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းဟာ သာပြီး ကျေနပ်စရာ ကောင်းသေးတယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်၏အယူအဆကို ကျွန်တော် ချေချွတ်ပါသည်။ မကျွတ်သည့်အပြင် ကျွန်တော့်ကို သူ့အယူအဆဖြင့် ဖိစီးပါသည်။

“လူတွေဟာ အသက်ရှင်မှု ရပ်ဆိုင်းတော့မယ် ဆိုတာကို သိတာနဲ့ တပြိုင်နက် အသက်ရှင်ဖို့ အတွက် ရုန်းကန်ရတော့တာပဲ။ ဒါဟာ သဘာဝဓမ္မတခု ဟမ့်၊ တခြားမကြည့်ပါနဲ့ ဟမ့်၊ မင်းအဖြစ်ကိုပဲ မင်းကြည့်စမ်းပါ။ ထမင်းချက်က ဓားကလေး တမြဲမြဲသွေးနေတော့ မင်း ဘာလုပ်သလဲ၊ မင်းသူပုန်ထတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ထမင်းချက်ရဲ့အသက်ရှင်မှုကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ မဟုတ်လား၊ မင်းဟာ ထာဝရ တည်တံ့မှုအကြောင်းကို ပါးစပ်က ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော မင်းကိုယ်ထဲက မင်းကို ဖွဲ့စည်းပေးတဲ့ အသက်ဟာ မသေချင်ဘူး။ သေဘေးကြုံတဲ့အခါ မင်းရဲ့ ထာဝရတည်တံ့ခြင်း သဘောတရားဟာ ပျက်ပြယ်သွားတာပဲ၊ မင်းဟာ အခုထက်ထိ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်ကို တွေးကြောက်နေတုန်းပဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ကြောက်လန့်နေတာပဲ။ ဒါကို မင်းငြင်းလို့မရဘူး ဟမ့်၊ ငြင်းလို့ မရဘူး။ ဥပမာ ဆိုပါစို့ကွာ၊ ငါက မင်းလည်ပင်းကို ဟောဒီလို ညှစ်ပြီး...”

တကယ်ပင် သူ၏လက်သည် ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ညှစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူ မရတော့ပါ။

“အေး... အဲဒီလိုညှစ်ပြီး မင်းကိုယ်ထဲက အသက်ကို နုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားပြီ ဆိုပါတော့၊ ကဲ ဘယ်မှာလဲ မင်းရဲ့ထာဝရတည်တံ့မှုဆိုတာ။ မင်းသဘောတရားကို မင်း မယုံနိုင်တော့ဘူး၊ ကြည့်... ကြည့်... မင်းလက်တွေဟာ လေထဲမှာ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းရဲ့ချည့်နဲ့တဲ့ အားကလေးကို အစွမ်းကုန်ထုတ်ပြီး မင်းအသက်ရှင်ဖို့ ကြိုးစားနေပြီ။ အသက်ရှင်ပါရစေ၊ အသက်ရှင်ပါရစေလို့ မင်းရင်ထဲမှာ မင်း အော်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ထာဝရ တည်တံ့တဲ့အရာတွေ ရှိတယ်ဆိုတာကို မင်း မယုံနိုင်တော့ဘူး၊ လောလောဆယ် အသက်ရှင်ဖို့ကိုသာ မင်းယုံနေပြီ။ မင်းခြေထောက်တွေဟာ ယက်ကန် ကန်ကုန်ပြီ၊ မင်းကိုယ်ဟာ မြွေလို တွန့်လိမ်လာပြီ။ ဒါတွေဟာ ဘာကြောင့်လဲ၊ အသက်ရှင်ဖို့ ဟမ့်၊ အသက်ရှင်ဖို့ ... အသက်ရှင်...”

ကျွန်တော် သူ့အဘိဓမ္မာကို မကြားနိုင်တော့ပါ။ သတိလစ်သွားပါသည်။ သတိရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်၌ လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော် လဲကျနေသည်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ်

စိုက်ကြည့်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဟမ့်၊ မင်း ငါပြောတာကို ယုံပြီမဟုတ်လား။ ကဲ... ကဲ ဒါကလေး သောက်လိုက်စမ်းပါဦး၊ မင်းကို ငါ မေးစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှပင် ခေါင်းကို ယမ်းခါပြမိပါသည်။

“ခင်ဗျား ဥပမာပေးတာ သိပ်ကြမ်းတမ်းလွန်း... အဲ အဲ သိပ်ပြင်းထန်လွန်းတယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မင်း နောက်နာရီဝက်ဆိုရင် သက်သာသွားမှာပါ၊ အေးပါကွာ၊ နောက်ဆို ငါ ဘယ်တော့မှ မင်းကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဥပမာ မပေးတော့ပါဘူး၊ ကဲ ကဲ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လေ”

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ကစားစရာ အရပ်မျှသာ ဖြစ်ရကား၊ ဝံပုလွေလာဆင် ထားရာမှာနေကာ သမ္မာကျမ်းစာပါ ဒေသနာကျမ်းကို ရေးသည့် ဘုရင်ကြီး၏အဘိဓမ္မာကို ဆက်ဆွေးနွေးရသည်။ သို့ဖြင့် ညဉ့်ဝက်တိုင်ခွဲရပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတောအတွင်း “တစ္ဆေ” သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ရသမျှတို့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကြမ်းကြုတ်မှုတို့သည် သင်္ဘောပေါ်၌ ကူးစက်ရောဂါပမာ ကူးစက် ပျံ့နှံ့နေသည်။ သည်ရောဂါ ဘယ်က စသည်ကို မပြောနိုင်သော်လည်း၊ ရောဂါ၏တရားခံကား ဝံပုလွေလာဆင် ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် သိပါသည်။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအချင်းချင်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးကား တင်းမာလှသည်။ လိမ်လည် ကောက်ကျစ်ခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း၊ တဦးကို တဦးက အငြိုးသိုခြင်း စသည့် အမှုတို့ကြောင့် ဆက်ဆံရေး တင်းမာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်ကား စဉ်းလဲသူ ဖြစ်သည်။ သင်္ဘော ကက်ပတိန် ဝံပုလွေလာဆင်ထံမှ မျက်နှာကောင်းရရန်၊ သင်္ဘောပေါ်ရှိလူတို့၏ ပြောဆို လှုပ်ရှားမှုတို့ကို သတင်းပေးသူလည်း ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောသား ဂျန်ဆင်အကြောင်း ဝံပုလွေလာဆင်ထံ သတင်းပို့သူမှာ တခြားသူ မဟုတ်၊ မတ်ဂရစ်ပင် ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး သိသည်။ တနေ့တွင် ဂျန်ဆင်သည် သင်္ဘောသားများအတွက် ဖွင့်ပေးထားသော သင်္ဘောပေါ်ရှိဆိုင်မှ အင်္ကျီတထည် ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုအင်္ကျီသည် ပေးရသော တန်ဖိုးနှင့် မကာမိအောင် ညံ့လွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဂျန်ဆင်သည် ဆိုင်ထဲမှာပင် အင်္ကျီညံ့လွန်းကြောင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော် မသိခဲ့သောကြောင့် ဂျန်ဆင်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်တို့ကိစ္စကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ဂျန်ဆင်နှင့် လာဆင်၏ကိစ္စ ဆိုသည်မှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်တို့ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် ရိတ်စပီးယား၏ ပြဇာတ်ထဲမှ လာဆင် အလွန်နှစ်သက်သော “ဟဲလမက်” ဇာတ်ဆောင်အကြောင်း ဆွေးနွေးနေစဉ်၊ ဂျီဟန်ဆင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဆင်းလာသည်။ ဂျီဟန်ဆင်နှင့်နောက်မှ ကပ်လျက် ဂျန်ဆင် လိုက်ပါလာသည်။ သင်္ဘောထုံးစံအတိုင်း ကက်ပတိန်အခန်းသို့ ဝင်သောအခါ ဦးထုပ် ချွတ်ရစမြဲ ဖြစ်သဖြင့်၊ ဂျန်ဆင်သည် ဦးထုပ်ချွတ်လိုက်ပြီး အခန်းအလယ်တွင် သတိအနေအထားရပ်ကာ ကက်ပတိန်ကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“တံခါး ပိတ်လိုက်စမ်းကွာ၊ တရုတ်ကတ်တွေပါ ပိတ်လိုက်ပေါ့”

ဝံပုလွေလာဆင်က

ကျွန်တော့်ကို

ခိုင်းလိုက်သောအခါ

ဥန်ဆင်၏မျက်လုံးတွင် စိုးရိမ်ရိပ်များ သမ်းနေသည်ကို သတိမူမိပါသည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် စိုးရိမ်သလဲဆိုတာကို ဥန်ဆင် မသိပါ။ ဥန်ဆင်ကမူ အစကထည်းက အခြေအနေကို သိပြီး၊ ဒီအခြေအနေကိုပင် ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဥန်ဆင်၏အမူအရာကို ဥန်ဆင် တွေ့သောအခါ ထိုအမူအရာသည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ အယူအဆကို အာခံသော အမူအရာ ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။ သဘောသား ဥန်ဆင်သည် ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ အမှန်တရားကို လိုလားမြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည်။ သူမှန်သည်ဟုထင်လျှင် ဘာကိုမဆို မကြောက်မရွံ့ ပြောဆို လုပ်ကိုင်ရဲသူ ဖြစ်သည်။ သူမှန်သည်ဟုထင်သော ကိစ္စကို လုပ်ဆောင်ရာတွင် လိုအပ်သည်ဆိုပါက အသက်ကိုပင် အသေခံရဲသည့်လူမျိုး ဖြစ်သည်။

ဥန်ဆင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင် ရပ်နေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကမူ ဥန်ဆင် ရပ်နေသောနေရာနှင့် သုံးကိုက်အကွာတွင် ထိုင်နေသည်။ လာဆင်၏ အမိန့်အရ ဥန်ဆင် တံခါးပိတ်ပြီးသည့်အထိ သူတို့တတွေသည် စကားမပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ ဝံပုလွေလာဆင်က ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်လေသည်။

“ယွန်ဆင်”

“ဥန်ဆင်တော့နာမည်က ဥန်ဆင်ပါ”

သဘောသားကလေးက ဝံပုလွေလာဆင်၏ အမှားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြင်ပေးလိုက်သည်။

“အေးပါကွာ၊ မင်းက ဥန်ဆင်ဆိုလည်း ဥန်ဆင်ရတာပေါ့၊ မင်းကို ငါ ဘာကြောင့် ခေါ်ခိုင်းတယ် ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“သိလည်း သိပါတယ်၊ မသိလည်း မသိဘူး ဆရာ”

သဘောသား ဥန်ဆင်က ဖြည်းဖြည်းညင်းညင်း ဖြေသည်။

“ဥန်ဆင်တော့တာဝန်တွေကို ဥန်ဆင် ကျေပွန်တယ်ဆိုတာ သဘောလက်ထောက်လည်း သိတယ်၊ ဆရာလည်း သိပါတယ်၊ တာဝန်အတွက် ဥန်ဆင်ကို ဘာမှပြောစရာလိုမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒါတင်ပဲလားကွ”

လာဆင်က မေးသည်။

“ဆရာ ဥန်ဆင်တော့ကို အပြီးဖွဲ့နေတယ်ဆိုတာ ဥန်ဆင် နားလည်ပါတယ်၊

နောက်ပြီး ဆရာဟာ ကျွန်တော့်ကို မနှစ်မြို့နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါတယ်။
နောက်ပြီး ဆရာ... ဆရာ...”

“ဆက်ပြောလေ၊ မင်း ငါ့ကို ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကားကို မြန်မြန်
မပြောနိုင်တာက ကျွန်တော်ဟာ ဆရာ့လို ကိုယ့်ဇာတိမြေကနေ အကြာကြီး
ခွဲနေတဲ့သူ မဟုတ်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ သိပ်ပြီး
လူပီသနေတဲ့အတွက် ဆရာ မနှစ်မြို့တာပဲ ဆိုတာပါ”

ဝံပုလွေလာဆင်က...

“မင်း ဆိုလိုတာက သင်္ဘောပေါ်မှာ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်ကမ်းတွေကို
မလိုက်နာ နိုင်လောက်အောင် လူပီသနေတယ် ဆိုတာလား၊ ငါပြောတာကို မင်း
နားလည်ရဲ့လား၊ ဂျွန်ဆင်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာ
ဘာဆိုလိုတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဂျွန်ဆင်ကို ခေါ်ရရင်းကိစ္စကို စတော့မည့် လေသံဖြင့်
စကား စသည်။

“မင်းက မင်းဝယ်ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်လို့ ငါ
ကြားရတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အင်္ကျီက အင်မတန်ညံ့ပါတယ် ဆရာ”

“ဒီအင်္ကျီ ညံ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို မင်းက လူတကာ
လျှောက်ပြောသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ထင်တာကို ကျွန်တော် ပြောတာပါ ဆရာ”

ဂျွန်ဆင်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ဖြေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ကျွန်တော်သည်
သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်ကို လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ ဂျီဟန်ဆင်သည် သူ၏
ကြီးမားဖီးထွားသော လက်ချောင်းများကို ဆုပ်လိုက် ဖြေလိုက် လုပ်ရင်း မုန်းတီးစိတ်၊
ကလွဲစားချေလိုစိတ်တို့ကြောင့် တဖိတ်ဖိတ် အရောင်တောက်နေသော
မျက်လုံးများနှင့် ဂျွန်ဆင်ကို စူးစူးစားစား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
ထိုမျက်လုံးများအောက်တွင် အညိုအမည်း စွဲနေသော ဒဏ်ရာများကိုလည်း
ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ထိုဒဏ်ရာများကား လွန်ခဲ့သော သုံးလေးညက ဂျွန်ဆင်က
ပေးခဲ့သော ဒဏ်ရာများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့တတွေ၏အမူအရာကို ကြည့်ရင်း

တစုံတခု ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်တော့မည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်သိနှင့်နေသည်။ သို့သော် ဘယ်ပုံ ဆိုးရွားမည်ကိုမူ ကျွန်တော် မခန့်မှန်းနိုင်ပေ။

“ငါ့သင်္ဘောမှာ ငါဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်နဲ့ ငါ့အကြောင်း မကောင်းပြောသူတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် ဆရာ”

“ဘာ သိတာလဲ” ဝံပုလွေလာဆင်က ခပ်ထန်ထန် ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သည်။

“ဆရာနဲ့ ဆရာ့လက်ထောက်က ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာကို သိတာပါ ဆရာ”

“ဟေ့ ဟမ့် ကြည့်စမ်း၊ ပရမာမြို့၊ အစုအဝေးဖြစ်တဲ့ ဂျန်ဆင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ ဒီပရမာမြို့ အစုအဝေးဟာ အသက်ရှူတယ်၊ လှုပ်ရှားတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း အာခံတယ်၊ လူဆန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေဖြစ်တဲ့ ကောင်းမှု၊ မှန်ကန်မှု၊ ရိုးသားမှု ဆိုတာတွေလည်း ယုံကြည်တတ်တယ်။ ဒီအမှုတွေအတွက် အနာခံရင်လည်း အနာခံသင့်တယ်လို့ အောက်မေ့တတ်တယ်။ ကဲ ဆိုစမ်း ဟမ့်၊ ဒီပရမာမြို့ အစုအဝေးကို မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ဘယ်လို ထင်ရမလဲဗျ ရှင်းနေသားပဲ၊ သူဟာ ခင်ဗျားထက် ပိုပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ လူတယောက် လို့ ထင်တာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ဒေါသဖြစ်လာသည့်အလျောက် ရင့်ရင့်သီးသီးပင် ပြောချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ခုတင်လေးက ပြောပြသွားတဲ့ လူဆန်တယ်ဆိုတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေကပဲ သူဟာ မွန်မြတ်တဲ့လူ၊ လူပီသတဲ့လူဖြစ်ကြောင်း ပြခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားမှာတော့ လူဆန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ အိပ်မက် မရှိဘူး၊ စံထားမျှော်မှန်းချက် မရှိဘူး။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဘဝမှာ ချွတ်ခြုံကျနေတဲ့သူ၊ မွဲတေနေသူပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့်အပြောကို နှစ်ခြိုက်ဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ဟမ့်၊ မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့။ ငါဟာ မြင့်မြတ်မှုအတွက်၊ လူပီသမှု အတွက် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပရမာမြို့ အစုအဝေး မဟုတ်ဘူး ဟမ့်။ အသက်ရှင်နေတဲ့ခွေးဟာ သေသွားတဲ့ ခြင်္သေ့ထက်

မြတ်တယ်ဆိုတာကို မှတ်မိသေးရဲ့ မဟုတ်လား။ ငါယုံကြည်တာကတော့ လိုဘပြည့်ရင် ပြီးတာပဲ၊ လိုဘပြည့်မှလည်း အသက်ရှင်နိုင်မှာကွ။ ဒီမှာကြည့်၊ မင်းတို့ ဂျွန်ဆင်လို့ ခေါ်နေတဲ့ ပရမာမြူ အစုအဝေးဟာ အစုအဝေး မဟုတ်တော့ဘဲ ပြာဖြစ်သွားတဲ့အခါ မြင့်မြတ်မှုတို့၊ လူဆန်မှုတို့ဆိုတာတွေ သူ့မှာ ရှိနိုင်သေးရဲ့လား။ အေး... အဲဒီအချိန်မှာ မမြင့်မြတ်တဲ့၊ လူမဆန်တဲ့ ငါဟာ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ပြီး အောင်သံဟိန်းနေမှာကွ။

“ဒါထက် ငါ အခု ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မင်း သိသလား ဟမ့်”

ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်သည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်သည်။

“ကြည့်နေ ဟမ့်၊ မင်းတို့ပြောနေတဲ့ မွန်မြတ်မှုတို့ ဘာတို့ဆိုတာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲဆိုတာ လက်တွေ့ပြမယ်”

ဂျွန်ဆင်နှင့် ကိုးပေအကွာတွင် ထိုင်နေသော ဝံပုလွေလာဆင်သည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တကောင်ပမာ ကျားရိုင်းတကောင်နယ် ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး လက်သီးမိုး ရွာချလိုက်သည်။ ဂျွန်ဆင်သည် သူ့လက်တဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို မထိအောင် ကာကွယ်သည်။ ကျန်တဖက်က ဝမ်းဗိုက်ကို မထိအောင် ကာကွယ်ရှာသည်။ လာဆင်၏လက်သီးများသည် အကာအကွယ်မဲ့နေသော ရင်ညွန့်ဆီသို့ အရှိန်အဟုန်နှင့် ဝင်လာလေရာ၊ ဂျွန်ဆင်၏ရင်ခေါင်းမှ လေထွက်လာသံကိုပင် ကြားရလေသည်။ သည့်နောက် ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို အသေးစိတ် မပြောလိုတော့ပါ။ သည်အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးမိသည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်သည် ရွံ့ကြောက် ကြောက်မိပါသည်။ ဂျွန်ဆင်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ရဲရဲဝံ့ ခုခံခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လာဆင်ကို မယှဉ်သာပါ။ ဂျွန်ဆင်နှင့် လာဆင်၏ပွဲကို ကျွန်တော် မကြည့်နိုင်တော့သဖြင့်၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ပြေးမိပါသည်။ သို့သော် လာဆင်က ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး အခန်းထောင့်သို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်ထား ဟမ့် ကြည့်ထား၊ ဒါဟာ ဘဝရဲ့လက္ခဏာတခုပဲ။ ဝိညာဉ်ဆိုတာမျိုးဟာ ထာဝရ ရှင်သန်နေတယ်ဆိုတာ အကြောင်းပြနိုင်အောင် ကြည့်၊ ကြည့်ရင်း အချက်အလက်ကလေး စုထားလေ။ တို့ဟာ ဂျွန်ဆင်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို နာကျင်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း ယုံခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု ထိုးနှက်နေတာ ဂျွန်ဆင်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာသက်သက်ပါပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် လက်ထောက် ဂျိုဟန်ဆင်တို့သည် ဂျွန်ဆင်ကို ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာအောင် ထိုးနှက်ကြသော်လည်း၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ရာစုနှစ်လောက် ကြာသည်ဟု ထင်မိသည်။ လာဆင်နှင့် ဂျိုဟန်ဆင်တို့သည် အရုပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်နေသည်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်၊ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများ စီးထားသော

ခြေထောက်များဖြင့် ကန်လိုက်၊ လဲကျသွားသောအခါ ဆွဲထူပြီး ထိုးလိုက် လုပ်နေရာ ဂျွန်ဆင်၏မျက်လုံးများသည် ဖူးရောင်လာပြီး ဘာမျှ မြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးများလည်း ကျလာသည်။ နောင်တွင် လဲကျသွားလျှင် ဆွဲမထူတော့ဘဲ လဲကျသည့်နေရာ၌ပင် ကန်ကျောက်ကြသည်။

“ကဲ ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပြီ ဂျိုဟန်ဆင်”

ဂျွန်ဆင်အနီးမှ ဂျိုဟန်ဆင်ကို တွန်းဖယ်ပြီး ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောလိုက်ပါသည်။ လာဆင်က လက်ပြန်ဆွဲ၍ အသာအယာပင် တွန်းဖယ်လိုက်သော်လည်း၊ ဂျိုဟန်ဆင်သည် အခန်းထောင့်သို့ လွင့်စဉ်ကာ လဲကျသွားသည်။

“ဟေ့ ဟမ်၊ တံခါးဖွင့်လိုက်စမ်းကွာ”

ဝံပုလွေလာဆင်က အမိန့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က နာခံပါသည်။ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်သူ နှစ်ဦးသည် သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသော ဂျွန်ဆင်ကို အမှိုက်တောင်းပမာ ဆွဲယူကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ဂျွန်ဆင်၏နှာခေါင်းမှ သွေးများ ဝေါခနဲထွက်ကာ၊ ပဲ့ကိုင်နေသူ၏ ခြေထောက်နားအထိ စီးဆင်းသွားသည်။ ပဲ့ကိုင်နေသူကား အခြားသူမဟုတ်၊ ဖျံဖမ်းသောအခါ ဂျွန်ဆင်နှင့် တလှေတည်း လိုက်ပါရမည့် လူးဝစ်ပင် ဖြစ်သည်။ လူးဝစ်သည် ဘာမှ မသိသလို အေးဆေးငြိမ်သက်စွာပင် သင်္ဘောလက်ရန်းရှေ့ရှိ ဒိုင်ခွက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

လူးဝစ်နှင့် လုံးဝ မတူသူမှာကား ဂျော့လိချ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မည်သူ့ထံမှ အမိန့်တစုံတရာ မရဘဲ ဂျော့လိချ်သည် ဂျွန်ဆင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဆွဲယူကာ၊ ဒဏ်ရာများကို ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီး သက်သာရာ ရစေရန် တတ်အားသမျှ ပြုစုနေပါသည်။ အမိန့် တစုံတရာမရဘဲ ပြုမူလိုက်သည့် ဂျော့လိချ်၏အပြုအမူသည် ကျွန်တော်တို့ကို အံ့အားသင့်စေပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကမူ ဆေးလိပ်ခဲရင်း သင်္ဘောမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကြည့်နေသည်။ ခဏအကြာတွင် ဂျော့လိချ်၏အသံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ သူ့အသံသည် ဒေါသလွှမ်းနေသဖြင့် တင်းမာအက်ကွဲ စူးရှသည်။ အသံလာရာ ပဲ့ပိုင်းစင်မြင့်အောက်ရှိ ကုန်းပတ်သို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဂျော့လိချ်သည် လက်တဖက်ကို မြှောက်ရင်း ဝံပုလွေလာဆင်ကို ပက်ပက်စက်စက် ကျိန်ဆဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဝီစိမှာ ဂျိုးကပ်အောင် ခံရပါစေ၊ ဝံပုလွေလာဆင် လူသတ်သမားကြီး၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကောင်ကြီး၊ ဝက်ကြီး”

ကျွန်တော်တော့ တကယ်ပင် မှင်တက်မိနေပါသည်။

လာဆင့်လက်ချက်ကြောင့် ဒီသူငယ်လေး သေရှာတော့မည်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်တွင် ဂျော့လိချ်ကို အခုချက်ချင်း သတ်ပစ်လိုစိတ် ပေါ်ဟန်မတူပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝံပုလွေ လာဆင်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ရှိ စင်မြင့်၏ လက်ရန်းပေါ်တွင် လက်ထောက်ပြီး၊ ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသထွက်နေသော ဂျော့လိချ်ကို အေးအေးဆေးဆေး စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်၏ မထီမဲ့မြင် အမူအရာကို တွေ့ရသောအခါ၊ ဂျော့လိချ်သည် ပို၍ ဒေါသထွက်လာပြီး ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကျိန်ဆဲလေတော့သည်။ သင်္ဘောသားများသည် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် စုရုံးလာကြကာ၊ ကျိန်ဆဲသံကို နားထောင်နေကြသည်။ ဖျံဖမ်းသမားများ လည်း ရောက်ရှိလာသည်။ ဤအခြင်းအရာကား လှောင်ပြောင် ရယ်မောဖွယ်ရာကိစ္စ မဟုတ်ဟု ဖျံဖမ်းသမားများ နားလည်သဘောပေါက်ကြသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကို အသက်ရှင်နေသူ တယောက်က ဤသို့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အန်တုနေခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် မရှိအောင်ပင် ထူးဆန်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဂျော့လိချ်၏သတ္တိကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် အမှန်တရားကို မြတ်နိုး၍၊ မတရားမှုကို ရှုတ်ချတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်သည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေသည်ဟုလည်း ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။

“ဝက်ကြီး၊ ဝက်ကြီး” ဂျော့လိချ်က ဒေါသတကြီး ဟစ်အော်၏။

“ခင်ဗျားကြီး အောက်ကိုဆင်းလာပြီး ကျုပ်ကို လာသတ်လှည့်လေ၊ လာပါ လူသတ်သမားကြီးရဲ့၊ ကျုပ်ကို သတ်လှည့်ပါ၊ ကျုပ်ကို သတ်လှည့်ပါ”

ထိုအခိုက်တွင် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် စားဖိုဆောင်မှ ထွက်လာသည်။ သူသည် ဂျော့လိချ်က ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကျိန်ဆဲသည့်အသံများကို ကြားခဲ့သဖြင့်၊ ဝံပုလွေလာဆင်က ထသတ်တော့မည်ဟူသော အတွေးနှင့် သတ်ပွဲလာကြည့်ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဝံပုလွေ လာဆင်ကို မတ်ဂရစ်က ဖော်လံဖားသည့်အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြသည်။ ဒါကို ဝံပုလွေလာဆင်က မြင်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် မတ်ဂရစ်သည် ဂျော့လိချ်အား ကြည့်ပြီး...

“အင်မတန် ရိုင်းစိုင်းတဲ့စကားတွေပဲ၊ နားကလောလိုက်တာ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ မတ်ဂရစ်၏စကားသံ မဆုံးတတ်ခင် ဂျော့လိချ်သည် ထိုးချလိုက်တော့၏။ ထမင်းချက်သည် လဲကျသွားရာမှ ပြန်ထဖို့ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစား၏။ သုံးကြိမ်စလုံး ဂျော့လိချ်က ထိုးချပြန်သည်။

“ကယ်ကြပါဗျာ၊ ကယ်ကြပါ၊ သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားကြပါ”

မတ်ဂရစ်၏အော်သံကို ကြားရသောအခါ ဖမ်းသမားများက ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူတို့၏ရယ်သံသည် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်တို့အကြားရှိ တင်းမာနေသော အခြေအနေကို ပျော့ပျောင်းသွားစေသည်။ ယခင်က ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြသော သင်္ဘောသားတို့သည် ရန်ပွဲအနီးသို့ စုလာကြပြီး၊ သူတို့မုန်းတီးသော မတ်ဂရစ်ကို အဆက်မပြတ် ထိုးနှက်နေသည့် ဂျော့လီချ်ကို အားပေးနေကြသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မတ်ဂရစ်ကို ထိုးသတ်နေသော ဂျော့လီချ်ကို အားပေးမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ဂျော့လီချ်က မတ်ဂရစ်ကို ထိုးနှက်နေပုံမှာ မတ်ဂရစ်၏သတင်းပေးမှုကြောင့် ဝံပုလွေလာဆင်က ဂျွန်ဆင်ကို ထိုးနှက်ပုံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် တွားလျက် စားဖိုချောင်ထဲသို့ တိုးဝင်သည်။ လီချ်က အနားမပေးဘဲ ထပ်တလဲလဲ ထိုးနှက်လေသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် မည်သို့မျှ မျက်နှာထား မပြောင်းလဲဘဲ ရန်ပွဲကို ကြည့်နေသည်။ သူ့အဖို့ ထိုရန်ပွဲကား ဘဝ၏လှုပ်ရှားမှုတခုမျှသာ ဖြစ်၍၊ ထိုလှုပ်ရှားမှုကို စိတ်ဝင်စားခဲ့လျှင် ဘဝအကြောင်း ပို၍ နားလည်လာလိမ့်မည်ဟု ယူဆဟန် ရှိသည်။

ဂျော့လီချ်က မတ်ဂရစ်ကို မရပ်မနား ထိုးနှက်နေသော်လည်း မည်သူကမျှ ဝင်ရောက် မဖျန်ဖြေကြပေ။ နောက်ဆုံးတွင် မတ်ဂရစ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အားလျားမှောက် လဲနေတော့သည်။ လဲနေသော မတ်ဂရစ်ကို ဂျော့လီချ်က ကန်ကျောက်ပြန်သည်။ လီချ်သည် မတ်ဂရစ်ကို အသေသတ်နိုင်သော်လည်း မသတ်ဘဲ သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။

ဂျော့လီချ်နှင့် မတ်ဂရစ်တို့၏ ရန်ပွဲကား ဈေးဦးပေါက် ရန်ပွဲမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ နေ့လယ်ခင်းတွင် စမုတ်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကာ တဦးနှင့်တဦး သေနတ်နှင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ သင်္ဘောသားများသည် ယမ်းငွေ့များနှင့်အတူ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ဝံပုလွေ လာဆင်ကမူ ယမ်းငွေ့များ ထွက်လာရာသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ နောက် ထိုးသံကြိတ်သံများကို ကြားရသည်။ စမုတ်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ဒဏ်ရာရကာ လဲကျနေသည့်တိုင်အောင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့အမိန့်ကို မနာခံရကောင်းလားဟု ထိုးကြိတ် အပြစ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖျံမဖမ်းမီကာလတွင် မည်သည့်ဖျံဖမ်းသမားမျှ ဒဏ်ရာရသည်ကို သူ မကြိုက်နိုင်၊ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် လုပ်အား ဆုံးရှုံးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စမုတ်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့၏ ဒဏ်ရာသည် မသေးငယ်ရကား၊ ဝံပုလွေလာဆင်ကိုယ်တိုင် ခွဲစိတ်ကုသပေးရသည်။ ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် ကျွန်တော်သည် လာဆင်၏ လက်ထောက်အဖြစ် ပါဝင်ရကား၊ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း

ခွဲစိတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ လာဆင်သည် ဒဏ်ရာရသူတို့အား မေ့ဆေးမပေးဘဲ အစိမ်းသက်သက်ကာ ကျည်စေ့များကို ထုတ်ယူသည်။ စမုတ်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့ ရန်ပွဲပြီးသောအခါ သင်္ဘောဦးပိုင်းတွင် ရန်ပွဲကြီးတပွဲ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ထိုရန်ပွဲအရင်းခံအကြောင်းကား ဂျွန်ဆင်ကို လာဆင် ထိုးကြိတ်အောင် ဘယ်သူ ဖန်တီးသလဲဟု ငြင်းခုံကြသည့် အကြောင်းပင်ဖြစ်သည်။ ငြင်းရင်းခုံရင်း ထိုးကြနက်ကြရာ နောက်တနေ့တွင် သင်္ဘောသား တဝက်ကျော်ကျော်တို့၏ မျက်နှာများ ဖူးရောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သင်္ဘောသားများ၏ပွဲကား ထိုနေ့အဖို့ အဆုံးသတ်ရန်ပွဲ မဖြစ်ခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သင်္ဘောသားလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်နှင့် ဖျံဖမ်းသမား လာတီမာတို့ နောက်ထပ်တပွဲ နှဲကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဖျံဖမ်းသမား လာတီမာက ဂျီဟန်ဆင် ဟောက်လွန်းသဖြင့် ညတိုင်း အိပ်လို့မရကြောင်း ပြောဆိုရာက ထ၍ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ လာတီမာက ဂျီဟန်ဆင်ကို ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်သည်။ သို့ဖြင့် တညတော့ ကောင်းကောင်း အိပ်ရတော့မည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ရှိသော်လည်း ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာပေ။ ဂျီဟန်ဆင်သည် နေ့လယ်က ကြာပွတ်အရိုက်ခံရသည်ကို စွဲကာ အိပ်ရာမှထကာ ယောင်ယမ်း အော်ဟစ်နေသောကြောင့် ပဲ့စင်ရှိ သင်္ဘောသားအားလုံး အိပ်လို့ မရတော့ချေ။

ရန်မီးမခဲသော ထိုနေ့ကား ကျွန်တော့်အဖို့ ထိတ်လန့်စဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးကို မြင်မက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရ၏။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတခု ပေါ်လာပြီ ဆိုပါက အလားတူ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ ဆက်တိုက်လာ၏။ လူတို့သည် တဦးနှင့်တဦး နာကျင်ထိခိုက်စေ၏။ တဦးကိုတဦးက ဖျက်ဆီးကြ၏။ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတော့သည်။ လူဆိုသည်မှာ ဤရွေ့ဤမျှ တိရစ္ဆာန် ဆန်ကြမည်ဟု ကျွန်တော် မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ ယခုမူ လူသားတို့၏အမူအကျင့်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရကား၊ ယခင်က ဘဝကို သိနားလည်သည်ဟု မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ထင်ခဲ့ခြင်းသည် ဘာမျှ မဟုတ်သေးပါကလားဟု တွေးထင်မိသည်။ ကျွန်တော်၏ဒဿနထက် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ဒဿနက ဘဝအကြောင်းကို ရှင်းလင်းတင်ပြနိုင်သည်ဟုလည်း တွေးမိပြန်သည်။ ထိုသို့ တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိ၏။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုတို့သည် ကျွန်တော်၏ ဘဝအတွေးအမြင်ကို ပြောင်းလဲပစ်လေပြီလား။ နံနက်ခင်းက သောမတ် မတ်ဂရစ်ကို လိချ်က မညာမတာ ထိုးနှက်သည်တွင်၊ မကောင်းမှုမှန်း သိလျက်နှင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်တော်သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စာရေးဆရာ ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင် မဟုတ်တော့ပြီ။ ကျွန်တော်သည် “တစ္ဆေ” သင်္ဘောပေါ်ရှိ ဦးခန်းလုလင် “ဟမ့်” သာ ဖြစ်၏။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်၏ကက်ပတ်နီ၊ သောမတ် မတ်ဂရစ်နှင့် အခြားသူတို့သည် ကျွန်တော့်အဖော် အပေါင်းအသင်း၊ ကျွန်တော်သည် သူတို့အထဲက လူတယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ လက်ရှိအလုပ်များအပြင် သောမတ် မတ်ဂရစ်၏ အချက်အပြုတ် အလုပ်ကိုပါ သုံးရက်တိတိ လုပ်ပေးရသည်။ ကျွန်တော်သည် မတ်ဂရစ်၏ အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပေးရာ၌ အောင်မြင်မှု ရပါသည်။ ဝံပုလွေ လာဆင်နှင့် သင်္ဘောသားအားလုံးသည် ကျွန်တော်၏ ထမင်းဟင်း လက်ရာကို ခံတွင်းတွေ့ကြသည်။

“ဒီသင်္ဘောပေါ် ရောက်ကတည်းက ဒီတခါပဲ ထမင်းကို ထမင်းနဲ့ တူအောင် စားရတယ်”

သင်္ဘောသား ဟယ်ရစ်ဆင်က ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“မတ်ဂရစ်က ထမင်းချက် ညံ့တဲ့အပြင် သူ့ထမင်းဟင်းတွေက မသဒီစရာဘဲ၊ သူက သိပ်ညစ်တီးညစ်ပတ် နေတာ။ ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ဆန်ဖရန်စစ်ကိုက ထွက်လာကတည်းက ဒီအင်္ကျီကို မချွတ်တမ်း ဝတ်ထားတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ သူ့ အဝတ် လဲဝတ်တာ တခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဂျော့လီချ်၏လက်သီးဒဏ်ကို မရှုမလှ ခံရသည့်အတွက် သောမတ် မတ်ဂရစ် အနားယူခွင့် ရသောရက်မှာ သုံးရက်သာ ဖြစ်သည်။ လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မတ်ဂရစ်ခမျာ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့်တိုင်အောင် အလုပ်ဆင်းရသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကား စာနာ သနားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

“ဒီကနေ့ကစပြီး ထမင်း ကောင်းကောင်းချက်ရမယ်၊ မညစ်ပတ်ရဘူး၊ အင်္ကျီကိုလည်း သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဝတ်ရမယ်၊ ကြားလား”

ဝံပုလွေလာဆင်က အမိန့်ပေးသည်။ မတ်ဂရစ်သည် စားဖိုချောင်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်လာသည်။ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များက နာလွန်းသဖြင့် တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း

“သူ့ကို မုန်းတယ်၊ သူ့ကို မုန်းတယ်” ဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်နေလေသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

ကျွန်တော်က မေးသော်လည်း သူက မဖြေပါ။ တကယ်တော့ သောမတ် မက်ဂရစ် မုန်းသူကို ခန့်မှန်းရသည်ထက် မမုန်းသူကို ခန့်မှန်းရသည်က ပိုမိုခက်ခဲပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မက်ဂရစ်သည် ကမ္ဘာတခုလုံးကို မုန်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ကိုပင် မုန်းနေမည်ဟု တခါတရံ ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ဘဝသည် မက်ဂရစ်အပေါ် တရားမဲ့လွန်းသည်။ ထိုသို့ တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော်သည် မက်ဂရစ်အပေါ် အကြင်နာ ပွားမိပြန်သည်။ ကုသိုလ်ကံ မွဲလွန်းသူတယောက်ကို နာကျင်အောင် ပြုစဉ်က နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိသော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်ရှက်နေမိသည်။ သူသည် လက်ရှိအဆင့်ထက် မြင့်မားသောအဆင့်သို့ ရောက်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းရှိသူတယောက် မဟုတ်ဟု တွေးနေစဉ်၊ ကျွန်တော့်အတွေးကို ကျက်မိသည့်အလား မှတ်ဂရစ်က....

“ကျုပ်တော့ ရှေ့မှာ တိုးတက်ဖို့လမ်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ဘယ်သူကမှ ကျောင်းထား မပေးခဲ့ဘဲကိုး၊ လောကမှာ ဘယ်သူတယောက်ကမှ ကျုပ် အကျိုးရှိဖို့ လုပ်မပေးခဲ့ဘူး”

“ဒါတွေ တွေးမနေပါနဲ့ သောမတ်ရယ်၊ ခင်ဗျားမှာ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ တနေ့မဟုတ် တနေ့မှာ ခင်ဗျား ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် မက်ဂရစ်၏ပခုံးကို ညင်သာစွာ ပုတ်ရင်း နှစ်သိမ့်လိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်ကို လာမညာပါနဲ့လေ၊ မင်းပြောတာ မဖြစ်နိုင်တာတွေဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း သိပါတယ်၊ ဟမ့်... မင်းက လူကြီးလူကောင်းတယောက်ဆိုတော့ ငတ်ပြတ်တယ် ဆိုတာကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သိနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုက်ထဲမှာ ကြွက်ကလေးတကောင် ဝင်နေသလို တချွတ်ချွတ် တကြုတ်ကြုတ် မြည်ပြီး အိပ်ပျော်သွားရင်းက ငိုကြွေးရတဲ့အဖြစ်မျိုးကိုလည်း မင်းကြုံဖူး တွေ့ဖူးမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဝေဒနာကို ခံယူဖို့ ရောက်လာတာ ထင်တယ်၊ ကျုပ်လိုလူမျိုးဟာ ဆယ်ယောက် တယောက်တောင် ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို ကြည့်စမ်းပါ ဟမ့်၊ ကျုပ်ကို ကြည့်စမ်းပါ။ ဘုရားသခင်ဟာ ကျုပ်ကို မုန်းတီးလွန်းလို့ ဒီကမ္ဘာထဲ ရောက်အောင် ပို့လိုက်တာပါ”

မက်ဂရစ်သည် နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ပင် သူ့အလုပ်များကို တအိအိ လုပ်နေရ၏။ ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏စူးစမ်းတွေ့ရှိချက်များကား မှန်လှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မက်ဂရစ်သည် မကြာခဏ ဖျားနာပြီး သွေးများ အန်ထွက်သော်လည်း၊ သေခွင့်မရဘဲ ဆက်လက် အသက်ရှင် နေရအောင်အထိ

ဘုရားသခင်က သူ့ကို မုန်းတီးဟန် ရှိပေသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ဂျိုဟန်ဆင်တို့၏ အထိုးအနှက်ခံရသူ ဂျွန်ဆင်သည် ရက်အနည်းငယ် အကြာတွင် အလုပ်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အလုပ်ကို သိပ်ပြီး မလုပ်နိုင်ပေ။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မကျန်းမာသောကိုယ်ခန္ဓာ ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ သူ့စိတ်ဓာတ်သည်လည်း ယခင်ကလို မဟုတ်တော့၊ ချညှဲနဲ့သွားဟန် ရှိသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ဂျိုဟန်ဆင်တို့ကို ဂျွန်ဆင်သည် ပျပ်ဝပ် ကျိုးနွံသွားပုံရသည်။ ဂျွန်ဆင်နှင့် မတူသူကား ဂျော့လီချ်ပင် ဖြစ်သည်။ လီချ်သည် သင်္ဘောဝမ်းမှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ ကျားပေါက်ကလေးပမာ ထင်ရ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ဂျိုဟန်ဆင်နှင့်ဖြစ်စေ ဆုံမိသောအခါ မုန်းတီး စက်ဆုပ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြ၏။

တညတွင် “နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ တနေမှာတော့ တွေ့ရဦးမှာပေါ့ကွာ” ဟု လီချ်သည် ဂျိုဟန်ဆင်ကို ကြိမ်းမောင်းသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျိုဟန်ဆင်က ပြန်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာသည့် ခဏ၌ပင် သင်္ဘောနံရံကို တစုံတခု လာရောက်ထိမှန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောနံရံကို လျှောက်စမ်းကြည့်ရာ၊ ဓားတလက် စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျိုဟန်ဆင်လည်း နံရံကို လျှောက်စမ်းသည်။ နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် လီချ်အား ဓားပြန်ပေးလိုက်သောအခါ၊ လီချ်က ကျေးဇူးတင်သည့်သဘောဖြင့် ပြုံးပြလေသည်။

တစ္ဆေသင်္ဘော တစင်းလုံးတွင် မည်သူနှင့်မျှ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားဘဲ ရှိသူမှာ ကျွန်တော်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဖျံဖမ်းသမားတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို မမုန်းကြပါ။ ဖျံဖမ်းသမား စမုတ်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့ကမူ သူတို့၏ဒဏ်ရာများကို ကျွန်တော် ပြုစုပေးသဖြင့်၊ သူတို့ ငွေရသောအခါ ဆုငွေများ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပါသည်။ တကယ်တော့မူ ဤတစ္ဆေသင်္ဘောတစင်းကို ဝယ်နိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော့်၌ ငွေကြေးကုန်လုံကြောင်း သူတို့မသိကြပါ။ ထိုအတောအတွင်း ဝံပုလွေလာဆင်သည် ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို ဒုတိယအကြိမ် အလူးအလဲ ခံစားနေရပါသည်။ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာမှာ ပြင်းထန်လွန်းရကား ကျွန်တော့်ကို အကူအညီ တောင်းခံပါသည်။ ကျွန်တော် ညွှန်ကြားသည်များကို ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကလေးလူနာတယောက်ပမာ လိုက်နာရှာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏အကြံပြုချက်များသည် သူ့ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကို မသက်သာစေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်၏အကြံပေးချက်အရ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဆေးလိပ်နှင့် အရက်ကို လုံးဝ မသောက်တော့ပါ။ ဝံပုလွေလာဆင်လို ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားသန်မာသူ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းသူ တဦးတွင် အဘယ်ကြောင့် ပြင်းထန်သော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ စွဲကပ်ရသည်ကို ကျွန်တော် မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ချက်ပေါ့” လူးဝစ်ကမူ ဝံပုလွေလာဆင်၌ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ စွဲကပ်ရသည်ကို ဤသို့ အဖြေရှာသည်။

“သူ့ရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက် ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်တာပဲ။ ဒုစရိုက်မှုတွေကို သူ နောက်ထပ် ကျူးလွန်ဦးမယ်၊ နောက်ထပ် ဝေဒနာ ခံရဦးမယ်” ဟု ဆက်လက်ပြောသည်။

တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးသူ မရှိဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ ဤအထင်သည် မမှန်လှပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြီး မုန်းတီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးရသနည်း ဟူမူကား၊ ကျွန်တော်သည် သူ့ထက် ကံအကျိုးပေး ကောင်းကောင်းနှင့် မွေးဖွားခဲ့သောကြောင့် ဟူသတည်း။

လူးဝစ်နှင့် ကျွန်တော် စကားပြောနေစဉ် တယောက်နှင့် တယောက် အသေနှက်ခဲ့ကြသော ဖျံဖမ်းသမား စမုတ်နှင့် ဟန်ဒါဆင်တို့သည် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ နှစ်ယောက်တွဲလျက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဟန်အမူအရာနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်က

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ နောက်ထပ် သတ်ကြ ဖြတ်ကြဦးမယ် လို့ ခင်ဗျား နိမိတ်ဖတ်ခဲ့တာတွေ လွဲကုန်ပြီ ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

လူးဝစ်သည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါကာ

“မလွဲပါဘူးဗျာ၊ လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သေမင်းဟာ မကြာခင် ရောက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ အလိုလို ခံစားနေမိတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် သေမင်းဟာ ဘယ်သူ့ကို အရင်ဆုံး တွေ့မှာလဲ”

“သေချာတာကတော့ လူးဝစ်ဆိုတဲ့လူနဲ့ မတွေ့မှာပဲ”

လူးဝစ်က ရယ်သွမ်းသွေးလျက် ပြောပါသည်။

“နောက်နှစ် ဒီအချိန်ဆိုရင် ကျုပ်က ကျုပ်အမေနဲ့ စကားလက်ဆုံ ကျနေမှာဗျ”

လူးဝစ်က ကွန်လိုက်သေးသည်။

နောက် တခဏအကြာတွင် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်က ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းထုတ်ပါသည်။

“ဟိုလူနဲ့ မင်း ဘာအကြောင်းတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လူးဝစ်က တနေ့မှာ သူနဲ့ သူ့အမေတို့ တွေ့ကြဦးမယ် ဆိုတာကို ပြောပြနေတာပါ”

“ကျုပ်မှာတော့ တခါမှ အမေ မရှိခဲ့ဖူးဘူး”

မတ်ဂရစ်၏ မျက်လုံးများသည် ပျော်ရွှင်မှု၊ မျှော်လင့်မှုများ လုံးဝ ကင်းမဲ့နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အမေနှင့် အစ်မများအကြားတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း၊ ယခုတိုင်အောင် မိန်းမသားများ၏တန်ဖိုးကို တခါမျှ အကဲဖြတ် မကြည့်ခဲ့ဖူးပေ။ ကျွန်တော့်အမေနှင့် အစ်မများသည် ကျွန်တော့်ကို အချိန်ရှိသရွေ့ ဂရုစိုက်နေကြရကား၊ ကျွန်တော်သည် ထိုဂရုစိုက်မှုနှင့် ကင်းဝေးအောင် အမြဲတမ်း ကြိုးစားနေရသည်။ ကျွန်တော်၏ ကျန်းမာရေးအတွက် သူတို့တတွေက အမြဲတမ်း စိုးရိမ်ပူပန်နေသည်။ မကြာခဏဆိုသလို အမေနှင့် အစ်မများသည် ကျွန်တော့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကာ စနစ်တကျ ရှုပ်ပွေနေသော စာအုပ်စာတမ်း စာရွက်များကို ရှင်းလင်းပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ မျက်စိအမြင်ဖြင့်သာ သပ်ရပ်နေသော်လည်း လိုသောပစ္စည်းကို ကျွန်တော် မရှာတတ်တော့ပေ။ သူတို့နှင့် ကွဲကွာနေရသော ယခုအခါတွင်မူ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကို အောက်မေ့ တသမိသည်။ ကြမ်းပြင်နှင့် ပွတ်တိုက်၍ တရွမ်းရွမ်း မြည်နေသော သူတို့၏ဂါဝန်များကို နားကလောစရာဟု ယခင်က ထင်မိသော်လည်း၊ ယခုအခါမူ ထိုဂါဝန်သံကလေးများကိုပင် ကြားလိုလှသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့လျှင် သူတို့ကို မခံချိ မခံသာဖြစ်အောင် မနေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို ၂၄ နာရီပတ်လုံး ပိုးမွေးသလို ဂရုစိုက်ချင်လည်း စိုက်ပါစေတော့။ ကျွန်တော့်အခန်းကိုလည်း မိနစ်နှင့်အမျှ ရှင်းလင်းလိုလျှင်လည်း ရှင်းလင်းပါစေတော့။ ကျွန်တော်ကမူ ဘာမျှပြောတော့မည် မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့တွင် အမေနှင့် အစ်မများ ရှိနေပါကလားဟူသော အသိနှင့် ကြည်နူးနေမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ တွေးမိသည့်နှင့် ဆက်၍ တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်ရှိ လူသား ၂၀ ၏ အမေများ အကြောင်းကိုပါ တွေးမိပြန်သည်။ ယောက်ျားသားများသည် မိန်းမသားများနှင့် ကွဲကွာ၍ မနေစကောင်းဟုလည်း ထင်မိသည်။ မိန်းမသားများနှင့် ကင်းကွာနေသည့်အတွက် ကြမ်းကြုတ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်နေရသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်မှ လူများတွင် ဇနီးမယားများ၊ ညီမ အစ်မများ၊ သမီးများသာ ရှိခဲ့ပါမူ သူတို့သည် နူးညံ့ပေလိမ့်မည်။ စာနာတတ်လိမ့်မည်။ ယခုမူ သူတို့အားလုံးသည် လူလွတ်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အသက် ရသင့်သလောက် ရပြီ ဖြစ်သော်လည်း မိန်းမကောင်းများနှင့် တခါတလေမှပင် ကြုံတွေ့ဖူးသူများမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ဘဝတွင် မမျှမတ ဖြစ်နေရသည်။ ကြမ်းတမ်းခက်မာသော ယောက်ျားသားဘဝကသာလျှင် အလေးချိန် စီးနေသည်။ သူတို့သည် တယောက်ကို တယောက်က မှုန့်မှုန့်ညက်ညက်ကြေအောင် ခြေနေသူများသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကိုကြည့်လျက် သူတို့သည်

အမေကမွေးသော သူများမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယ ဝင်မိပါသည်။
နေရောင်ခြည်ဖြင့် အပူရကာ ပင်လယ်လိပ်မှ ပေါက်ဖွားလာသူများနယ် ထင်ရသည်။
သူတို့သည် ဘဝတွင် မလှမပ နေခဲ့ပြီး၊ မလှမပ သေကြရမည့်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

မိန်းမသားများ၏ အရေးပါမှုကို သိနားလည်စပြုသော ကျနော်သည်
သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်နှင့် မနေ့ညက စကားလက်ဆုံကြပါသည်။
ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်ရောက်သည်မှ ထိုနေ့အထိ ဂျီဟန်ဆင်နှင့် စကားလက်ဆုံ
ကျသည်မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျီဟန်ဆင်သည် အသက် ၁၈
နှစ်ကတည်းက ဆွီဒင်နိုင်ငံမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခု အသက် ၃၈ နှစ် ရှိပြီ။ အနှစ်
၂၀ အတောအတွင်း ဆွီဒင်သို့ တခေါက်မှ ပြန်မရောက်ခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ချီလီနိုင်ငံ
သင်္ဘောသားရိပ်သာတွင် သူတို့မြို့မှ သင်္ဘောသားအချို့နှင့် တွေ့ခဲ့ရာ၊ သူ့အမေမှာ
အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ဒါကလည်း နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာပြီ
ဖြစ်သည်။

“အခုဆို အမေတော့ အရွယ် အတော်ထောက်ရော့မယ်”

ဂျီဟန်ဆင်က သင်္ဘောဒိုင်ခွက်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအမေဆီကို ဘယ်တုန်းက စာရေးခဲ့သေးသလဲ”

“နေပါဦး၊ ရှစ်ဆယ့်တစ်ခုနှစ်၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ရှစ်ဆယ့်နှစ်။ အဲ အဲ
ရှစ်ဆယ့်သုံးခုနှစ်က ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ဆိုပါတော့။ အဲဒီတုန်းက
မက်ဒါဂတ်စကားမှာ ကျုပ် ကုန်ကူးနေတယ်၊ အဖြစ်က ဒီလိုဗျ။ ဒီနှစ်တော့
အိမ်ပြန်မယ်လေ၊ စာထည့်နေလို့ အပိုပါပဲလို့ စိတ်ကူးပြီး စာမထည့်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့
အိမ်မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ နောက်နှစ်ကျပြန်တော့လည်း အိမ်ပြန်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြန်ရော။
ဒီလို တနှစ် တနှစ်နဲ့ လာလိုက်တာ အခုဆို အနှစ် ၂၀ တောင် ရှိသွားပြီကော။ အခု
ကျုပ်က သင်္ဘောလက်ထောက် ဖြစ်ပြီဆိုတော့ ဒီခရီးကပြန်ရင် ဒေါ်လာ ၅၀၀
လောက် ရမှာပဲ၊ ကျုပ် အိမ်ကို ပြန်ရောက်ရင် အမေ့ကို အလုပ်မလုပ်စေတော့ဘူး”

“ခင်ဗျားအမေက အလုပ်လုပ်တုန်းလား၊ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“၇၀ နား ကပ်နေရောပေါ့၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံမှာ လူတွေဟာ မွေးကတည်းက
သေတဲ့အထိ အလုပ်လုပ်ကြတာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့လူမျိုးဟာ အသက်ရှည်တာ။
ကျုပ်ဆိုရင် အသက်ရာကျော် နေရမယ့်လူဗျ”

ဂျီဟန်ဆင်နှင့် ကျွန်တော် စကားလက်ဆုံကျသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်
မမေ့နိုင်တော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျီဟန်ဆင်၏စကားများသည်
နောက်ဆုံးစကားများ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဂျီဟန်ဆင်နှင့် စကားပြောပြီး ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် လူများ ပြတ်သိပ်နေရကား၊ ယခုလို လေမတိုက်သောညမျိုးတွင် အလွန်အိုက်စပ်လှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်အိပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ၊ ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ကိုယူပြီး ပြန်တက်ခဲ့ပါသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ပဲ့ကိုင်နေသော သင်္ဘောသား ဟယ်ရစ်ဆင်ကို ဖြတ်ကျော်သွားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းကြောင်းပြ ဒိုင်ခွက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ သင်္ဘောလမ်းကြောင်းသည် ပျံ့သုံးပျံ့သလောက် လွဲနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဟယ်ရစ်ဆင်တော့ အိပ်ငိုက်နေပြီဟူသော အတွေးဖြင့် သူ့ကို စကားလှမ်းပြောကြည့်လိုက်သည်။ ဟယ်ရစ်ဆင်သည် ကျွန်တော် ထင်သလို အိပ်ငိုက်နေသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်၍နေသည်။ မှင်တက်မိသူနှယ် ထင်ရသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟယ်ရစ်ဆင်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော် မေးသည်ကို ဟယ်ရစ်ဆင်က ခေါင်းယမ်းပြီး အဖြေပေးသည်။ နောက်ပြီး သက်ပြင်းကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သင်္ဘောလမ်းကြောင်း လွဲနေတယ်ဗျ”

ဟယ်ရစ်ဆင်က သင်္ဘောလမ်းကြောင်း ပြန်တည့်လိုက်၏။

သင်္ဘောကုန်းပတ်၌ ကျွန်တော် အိပ်ရာပြင်နေစဉ် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းအောက်မှ ရေစိုရွဲနေသော လက်ကြီးတဖက် ပေါ်ထွက်လာကာ သင်္ဘောလက်ရန်းကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နောက် လက်တဖက်ကလည်း အလားတူပင် တက်လာပြန်၏။ ကျွန်တော်သည် ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ထို့နောက် ရေများစိုရွဲနေသော ဆံပင်များ ပဲ့ပိုင်းမှ ပေါ်လာပြန်၏။ ထို ဆံပင်များအောက်တွင် မျက်လုံးများ၊ ဝံပုလွေလာဆင်၏မျက်လုံးများ။ ဝံပုလွေလာဆင်၏ပါးတွင် ခေါင်းမှ စီးကျသော သွေးများ ပေကျံနေသည်။ သူသည် သင်္ဘောလက်ရန်းကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို အားယူပြီး ပေါ့ပါးစွာပင် ခိုတက်လိုက်သည်။ သူ့အဝတ်အစားမှ ပင်လယ်ရေများသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ စီးကျသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ဦးတည်လာသောအခါ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ့မျက်လုံးများတွင် သေခြင်း၏ အရိပ်နိမိတ်များကို မြင်တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ငါပါကွ ဟမ့်ရဲ့၊ သင်္ဘောလက်ထောက်ကို မင်း မတွေ့မိဘူးလား”

လာဆင်က အသံတိုးတိုးနှင့် မေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကို ယမ်းခါပြသည်။

“ဂျီဟန်ဆင် ဘယ်မှာလဲ”

ပွဲကိုင်နေသော ဟယ်ရစ်ဆင်ကို လှမ်းမေးပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ၊ စောစောကတော့ သင်္ဘောဦးပိုင်းဘက်ကို လျှောက်သွားတာ တွေ့ရတာပဲ ဆရာ” ဟယ်ရစ်ဆင်က ဖြေသည်။

“အေး ငါလည်း သင်္ဘောဦးပိုင်းကို သွားခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုပြန်လာတော့ သွားတဲ့လမ်းက ပြန်လာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လာဆင်က ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဆရာ သင်္ဘောပေါ်က လိမ့်ကျသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဂျီဟန်ဆင်ကို ပွဲပိုင်းမှာ သွားရှာလိုက်ရမလား ဆရာ”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ ဝံပုလွေ လာဆင်က...

“မင်း ရှာလို့ တွေ့မယ် မဟုတ်ဘူး ဟမ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်း”

သင်္ဘောကုန်းပတ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော သင်္ဘောသားသုံးဦးကို တွေ့ရပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သည်ကို မသိသလို ရှေ့တွင် ဘာတွေဖြစ်ဦးမည်ကိုလည်း မသိပါ။ ကျွန်တော် လောလောဆယ် သိနေသည်ကတော့ ဝံပုလွေလာဆင် သင်္ဘောပေါ်မှကျစဉ် သင်္ဘောပေါင်နှင့် ရိုက်မိ၍ ရခဲ့သော ဒဏ်ရာမှ သွေးများ စီးကျနေခြင်းနှင့်၊ သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်ကို ရှာမတွေ့သေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း၌ သင်္ဘောသား ၁၂ ယောက် အိပ်ကြသည်။ ခြောက်ယောက်က အောက်ထပ် အိပ်စင်တွင် အိပ်ပြီး၊ ကျန်ခြောက်ယောက်ကမူ ကြမ်းအထက် အိပ်စင်ပေါ်တွင် အိပ်ကြရသည်။ ယခု လောလောဆယ်တွင် သင်္ဘောသား ရှစ်ယောက်သာ အိပ်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး အိပ်ပျော်နေပြီလား၊ တယောက်မကျန် တကယ်ပင် အိပ်ပျော်နေပြီလား။ ဝံပုလွေလာဆင်ကမူ ဘယ်သူတွေ တကယ်အိပ်ပျော်နေပြီး၊ ဘယ်သူတွေက အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်ကို သိလိုနေပေသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောနံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ကျွန်တော့်အား ကမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဦးစွာတွေ့ရသော အိပ်စင်သို့ သွားသည်။ အိပ်စင်ပေါ်၌ အိပ်နေသူကား ဂူဖတီ ဂူဖတီ အမည်ရှိသော ကာနာကာ ကျွန်းပေါက် သင်္ဘောသား ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဂူဖတီ ဂူဖတီ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သွေးခုန်နှုန်း စမ်းကြည့်နေစဉ် ဂူဖတီ ဂူဖတီ နိုးလာသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က နှုတ်ခမ်းကို စူကီကီပြီး လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းပေါ် ကန့်လန့်တင်ကာ တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြလိုက်ရာ၊ ဂူဖတီ ဂူဖတီသည် မျက်လုံးလေးကို ညင်ညင်သာသာ ပြန်မှိတ်လိုက်လေသည်။ ဂူဖတီ ဂူဖတီ၏ အိပ်စင်အောက်၌ လူးဝစ်။ လူးဝစ်ကိုလည်း ဝံပုလွေလာဆင်သည် အလားတူ သွေးခုန်နှုန်း စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဂူဖတီ ဂူဖတီနှင့် လူးဝစ်တို့ တကယ်ပင် အိပ်ပျော်နေကြသည်ဟု ယူဆပြီး၊ အခြား အိပ်စင်တစ်ခုသို့ ကူးပြန်သည်။ ထိုအိပ်စင်ကား ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်တို့ အိပ်စင်ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဆင်က အောက်ထပ်၌ အိပ်ပြီး၊ ဂျော့လီချ်က အိပ်စင်ပေါ်၌ အိပ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဂျွန်ဆင်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းကြည့်ရန် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်သည်နှင့်၊ အိပ်စင် အပေါ်ထပ်မှ ဂျော့လီချ်သည် ခေါင်းထောင်လိုက်ပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဘယ်သူတွေ အိပ်ပျော်နေသည်၊ အိပ်မပျော်သည်ကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးနေသည်ကို သိသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဘာလုပ်လိုက်မှန်း မသိရဘဲ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲက မှန်အိမ်သည် လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်ကာ ကျသွားပြီး သင်္ဘောဝမ်းခန်းတခုလုံး အမှောင်ကျသွားတော့သည်။ အမှောင်ကျသည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် အိပ်စင်ပေါ်မှ ဂျော့လီချ်လည်း ကုန်းနေသော ဝံပုလွေလာဆင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးပေါ်သို့ ခုန်ချလိုက်ဟန် ရှိပါသည်။

မှောင်ထဲတွင် ဝက်ဝံကလေးနှင့် ဝံပုလွေတို့ သတ်ပွဲဆင်ကြပေပြီ။ ဖားဖိုကြီး တရူးရူးမြည်သံ နှင့်တူသော အသံကို ကြားရသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏အသံဖြစ်သည်။ ဂျော့လီချ်၏အသံမှာ မာန်ဖီနေသော ခွေးတကောင် အငမ်းမရ ဖြစ်နေသကဲ့သို့သော အသံပင် ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဆင်လည်း ချက်ချင်းပင် ဂျော့လီချ်ကို ကူညီပြီး ဝံပုလွေလာဆင်ကို ထိုးသတ်နေပုံရသည်။ ဂျွန်ဆင်ကား ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ဂျိုဟန်ဆင်တို့ ရှေ့မှောက်တွင်ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးသကဲ့သို့ နေခဲ့သည်မှာ တကယ်မဟုတ်၊ အကြံနှင့် နေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ရသည်။

မှောင်ထဲတွင် တယောက်ကိုတယောက် အသေအလဲ သတ်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသည်ကို မမြင်ရသည့် တိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ထက်သို့ တက်သော လှေကားရင်းသို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့်ပင် တိုးကပ်နေမိသည်။

ကျွန်တော် ဘာမျှ မမြင်နိုင်သော်လည်း လက်သီးသံ၊ အသားချင်း ထိခိုက်သံ၊ ကိုယ်ကာယချင်း တိုက်မိသံ၊ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်သံ၊ နာကျင်၍ ညည်းညူသံတို့ကိုမူ ကြားနေရသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျိုဟန်ဆင်တို့ကို သတ်ရန် ကြံစည်သူများမှာ ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လိချ် နှစ်ဦးသာမကဘဲ၊ အခြား သင်္ဘောသားများလည်း ပါဝင်ကြောင်း မှောင်ထဲက သတ်ပွဲမှ ထွက်လာသော အသံဗလံများအရ သိရပါသည်။

“ကျုပ်ကို ဓားတစင်း ပေးကြဗျို့။”

ဂျော့လိချ်က ဟစ်အော်တောင်းသည်။

“ခေါင်းကို ဆော်ဟေ့၊ ခေါင်းကို ဆော်၊ ဦးနှောက်တွေကို ထုတ်ပစ် လိုက်ကြဟေ့”

ဂျွန်ဆင်က ကြွေးကြော်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်သာ ဖားဖိုကြီးလို မြည်ခဲ့ပြီးနောက်၊ အသံမပေးတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ခုခံတိုက်ခိုက်နေပေသည်။ လာဆင်သည် ခွန်အားကြီးမားသည် မှန်သော်လည်း သည်တပွဲတွင်မူ သူ၏ ခွန်အားဗလသည် သူ့ကို ကယ်မနိုင်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။

“လာကြဟေ့ လာကြ၊ ငါတို့ သူ့ကို မိထားပြီ”

လိချ်က အော်လိုက်သည်။

တကယ်ပင် အိပ်ပျော်နေပြီး ယခုမှ အော်သံကြောင့် နိုးလာသည့် သင်္ဘောသားများက...

“ဘယ်သူ့ကို မိထားတာလဲ”ဟု ပြန်မေးကြသည်။

“ဘယ်သူရမလဲကွ သင်္ဘောလက်ထောက်ကိုပေါ့”

ဂျော့လိချ်က ပါးပါးနပ်နပ် ပြန်ဖြေလိုက်ရာ သင်္ဘောလက်ထောက်ကို မုန်းသူ သင်္ဘောသားများပါ မှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး ထိုးကြိတ်ကြပြန်သည်။ သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း အိပ်ပျော်နေသော သင်္ဘောသား ၈ ယောက် အနက်၊ ၇ ယောက်က ဝံပုလွေလာဆင်ကို ပျားတုပ်သလို ဝိုင်းတုပ်နေကြသည်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ လူးဝစ်တယောက်သာ ဤသတ်ပွဲကို ရှောင်ပေလိမ့်မည်။

“ဟေ့ အောက်ဘက်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲ”

သင်္ဘောကုန်းပတ် အပေါက်ဝက ရပ်ကာ ဖျံဖမ်းသမား လာတီမာက အော်မေးလိုက်သည်ကို ကြားရသည်။ လာတီမာသည် ငရဲဘုံပမာ ဆူပွက်နေသော သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းသို့ ဆင်းမလာရဲပေ။

“တယောက်ယောက်ဆီမှာမှ ဓားမပါဘူးလား၊ ဓားပါရင် ပေးကြစမ်းကွာ”

လိချ်က ဓား တတောင်းတည်း တောင်းနေပြန်သည်။

ဝံပုလွေလာဆင်ကို သင်္ဘောသား ခုနစ်ယောက်က ဝိုင်းဝန်း သတ်ပုတ်သော်လည်း၊ မှောင်ထဲတွင်ဖြစ်၍ အချင်းချင်း ထိခိုက်သည်က များနေသည်။ အရာရောက်သင့်သလောက် မရောက်လှပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်အဖို့ကား အားလုံး ရန်သူချည်းဖြစ်၍ အရာရောက်အောင် ထိုးသတ်နိုင်သည်။ သူသည် ရန်သူအားလုံးကို ခုခံထိုးသတ်ရင်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သည့် လှေကားရင်းသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစားသည်။ အမှောင်ထဲပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဝံပုလွေလာဆင်သည် လှေကားရင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း အသံဗလံကို ထောက်၍ သိသာသည်။ လာဆင်သည် လှေကားကို တထစ်ပြီး တထစ် ကြိုးစားတက်ချိန်တွင် ဖျံဖမ်းသမား လာတီမာသည် မီးအိမ် ပြန်ယူပြီး ရောက်လာသည်။ လာတီမာ၏ မီးအိမ်မှ အရောင်တွင် လာဆင်၏ ခြေထောက်ကို အမိအရ ဆွဲချနေသော လူတထွေးကြီးကို မြင်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

လာတီမာက လှေကားကို တထစ်ပြီး တထစ် တက်လာသူကို လှမ်းမေးသည်။

“လာဆင်ပဲဟေ့”

လာတီမာက လာဆင်ကို လက်ကမ်းကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်သည်။ လာဆင်သည် သူ့ခြေထောက်ကို တွယ်ဖက်ထားသူများကို ကန်ကျောက်ပစ်ရာ လိမ့်ကျလာကြသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ လာဆင်ခြေထောက်ကို ဆွဲ၍ထားသူမှာ လိချ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် နောက်ဆုံး လိမ့်ကျလာသူလည်း ဖြစ်သည်။ လာဆင်သည် သေတွင်းမှ လွတ်မြောက်သွားပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် မီးအိမ်တို့သည် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ၊ အမှောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့တသိုက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

ဝံပုလွေလာဆင် လွတ်ထွက်သွားပြီးနောက် လှေကားရင်းဆီမှ
ကျိန်ဆဲသံများ၊ ညည်းညူသံများ ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“မီးထွန်းကြစမ်းပါဟေ့၊ မဟုတ်ကာမှလွဲရော၊ ငါ့လက်မတော့
အဆစ်ပြုတ်သွားပြီ ထင်တာပဲ”

“ပါဆင်” အမည်ရှိသော သင်္ဘောသားက အော်လိုက်သည့် တခဏတွင်
မီးခြစ် ခြစ်သံ ရှဲခနဲ ကြားလိုက်ရပြီး မီးအိမ် လင်းလာသည်။ မီးရောင်မှိန်မှိန်တွင်
ဒဏ်ရာများကို ရှာနေကြသည်။ ဂူဖတီ ဂူဖတီက ပါဆင် အဆစ်လွဲနေသည်ကို
ပြန်တည့်ပေးနေသည်။ သူ့တွင်လည်း ဒဏ်ရာနှင့်ပင်။ သူ့လက်ဆစ်ရိုးများ
ပေါ်လုမတတ် အသားစုတ်ပြတ် ကွဲထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကာနာကာ
ကျွန်းသား အသားမည်း ဂူဖတီ ဂူဖတီသည် ဖြူဖွေးသောသွားများပေါ်အောင်
ရယ်မောကာ၊ သူ့လက်ကဒဏ်ရာသည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ပါးစပ်ကို ထိုးမိရာမှ
ရလာသော ဒဏ်ရာများဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြနေလေသည်။

“အသားမည်း သူတောင်းစားကောင်ရဲ့၊ နင်ထိုးမိတာ လာဆင် မဟုတ်ဘူး၊
ငါ့ကိုကွ ငါ့ကို”

“ကယ်လီ” ဆိုသူက ပြောပြောဆိုဆို ဂူဖတီ ဂူဖတီရှိရာသို့ တိုးလာပြီး
တံတွေး ထွေးလိုက်ရာ၊ သွားများနှင့် သွေးများ ပါးစပ်ထဲက ထွက်လာသည်။ ဂူဖတီ
ဂူဖတီသည် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး သူ့အိပ်စင်အောက်မှ ဓားကို ဆွဲလျက်
ကယ်လီကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“တော်ကြစမ်းကွာ တော်ကြစမ်း၊ အမှောင်ထဲမှာ မင်းမှန်း ဂူဖတီ ဂူဖတီက
ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မလဲ”

ကျော့လိချ်က ပြောလိုက်သည်။ ကျော့လိချ်သည် လူငယ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား
သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေဟန် တူသည်။ ကယ်လီသည် ပါးစပ်က ပွစ်ပွစ်
လုပ်လျက် နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ဂူဖတီ ဂူဖတီက သွားများ ပေါ်အောင်
ပြုံးလိုက်လေသည်။ ဂူဖတီ ဂူဖတီသည် အသားမည်းသော်လည်း အတော်
အချိုးအစားပြေပြေနှင့် ချောမောသူ ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည်
နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုကို ဖော်ပြသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာမူ လက်ရဲဇက်ရဲ
နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း နာမည်ကြီးနေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဒီငနဲကြီး ဘယ်လို လွတ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

ဂျန်ဆင်က မေးသည်။ သူသည် အရေးတော်ပုံ မအောင်မြင်လိုက်သည့်အတွက် အတော်ကြီး စိတ်ပျက်သွားပုံ ရသည်။ သူ့အင်္ကျီသည် အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြဲနေသည်။ ပါးမှ သွေးများ စီးကျနေသည်။

“ကျုပ် မပြောဘူးလား၊ ဒီငနဲကြီးဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီးလို့၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဒီလောက် ဝိုင်းသတ်တဲ့ကြားက လွတ်ထွက်သွားနိုင်တာပေါ့”

ဂျော့လီချ်က ဂျန်ဆင်၏အမေးကို အဖြေပေးလိုက်သည်။ လာဆင်ကို အသေ မသတ်လိုက်ရသည့်အတွက် လီချ်သည် အတော် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

သတ်ပွဲဝင်နေခိုက် ဓား တစင်းလေမှ မရခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်ပုံရသည်။

“ဒီငနဲကြီးကို တို့က အမှောင်ထဲမှာ ဝိုင်းအုပ်လိုက်ကြတာဆိုတော့ ဘယ်သူ့အုပ်တယ်ဆိုတာ သူ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခုတော့ ရှိတာပေါ့ ကွာ၊ တို့တတွေအားလုံး နှုတ်လုံခဲ့ရင်ပေါ့”

ကယ်လီက ပြောသည်။

“လာဆင်က ငါတို့မျက်နှာကို မျက်စောင်းကလေး ငဲ့ကြည့်ရုံနဲ့ သိမှာပါကွာ”

ပါဆင်က ကယ်လီကို အဖြေပေးလိုက်သည်။

“အိုကွာ... ဘာခက်တာလိုက်လို့လဲ၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်ကြီး ပြိုကျလို့ မင်းသွားတွေ ကျိုးကုန်တယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

တကိုယ်လုံးတွင် မည်သည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်မျှ မရှိဘဲ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော သင်္ဘောသား လူးဝစ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ပြောလိုက်သည်။ သူ့၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မရှိသဖြင့် အရေးတော်ပုံတွင် သူ မပါဝင်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်သည်ဟု သူ တွက်ချက်ပြီးဖြစ်သည်။ လီချ်နှင့် ဂျန်ဆင်ကမူ စကားဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်မလာပေ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အဖြစ်ဆိုးများနှင့် မလွဲမသွေ ကြုံကြရတော့မည်ဟု ကျန်သင်္ဘောသားများက တွက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ရှေ့ရေးကို ကိုယ်တွေးကာသက်သာရာ သက်သာကြောင်း တယောက်တပေါက် ပြောဆိုနေကြသဖြင့် နားပူလာဟန်တူသော ဂျော့လီချ်က...

“တော်ကြစမ်းကွာ၊ လေကန်တာတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း၊ မင်းတို့တတွေ လေပေါသလောက် လက်မြန်ရင် ဟိုငနဲကြီး တို့လက်ထဲက လွတ်ထွက်သွားမှာ

မဟုတ်ဘူး။ ငါ ဓားတောင်းတုန်းက ဘယ်တကောင်တမြီးကမှ ဓားတစင်း ရှာမပေးနိုင်ကြဘူး။ အခုမှ သေရမှာ ကြောက်ပြီး ဆင်ခြေအမျိုးမျိုး ရှာနေကြတယ်။ ဒီမှာ မင်းတို့ကို ဟိုငနဲကြီးက သတ်မပစ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ။ မင်းတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်သူလာပြီး ပဲ့ကိုင်မလဲ၊ ဘယ်သူလာပြီး ရွက်ဖွင့် ရွက်ရုပ် လုပ်မလဲ။ မင်းတို့ဟာ သူ့အဖို့ အသုံးဝင်နေသေးသရွေ့ သတ်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေး... သူသတ်မှာက ငါနဲ့ ဂျွန်ဆင်ကိုကွ၊ ငါနဲ့ ဂျွန်ဆင်ကို” ဟု ဒေါပွပွနှင့် ပြောချလိုက်သည်။

သူတို့တတွေမှာ ပြဿနာကိုယ်စီ၊ အတွေးကိုယ်စီ ရှိနေကြသလိုပင် ကျွန်တော့်တွင်လည်း ရှိနေပါ၏။ ပြဿနာကား သင်္ဘောဝမ်းထဲတွင် ကျွန်တော်ရှိနေကာ သူတို့ပြောသမျှကို ကြားနေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရှိမှန်း၊ ကျွန်တော် သိမှန်း သူတို့သိခဲ့ကြပါက ဘယ်လိုများ လုပ်ကြမလဲဟုလည်း ကျွန်တော်သည် တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုသာ သူတို့ ဝိုင်းဝန်း သတ်ပုတ်ကြလျှင် ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေဆင်လို လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအခိုက်တွင် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ လာတီမာက သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ ငဲ့ကာ...

“ဟမ့် မင်းကို ဟိုလူကြီးက ခေါ်နေတယ်” ဟု လှမ်းဟစ်လိုက်သည်။

“သူ ဒီမှာ မရှိဘူး”

သင်္ဘောသား ပါဆင် ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ရှိပါတယ်၊ ကျုပ် ရှိပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် အသံကို အစွမ်းကုန် တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပြီး ဖြေလိုက်ကာ အမှောင်ရိပ်မှ ထွက်လိုက်၏။ သင်္ဘောသားများသည် ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သူတို့မျက်နှာတွင် ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်စိတ်များ ရုတ်ခြည်း ယှက်သန်းလာပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ် ပြေအောင်၊ စိုးရိမ်စိတ်ပြေအောင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်တော့မည့်အသွင်လည်း ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာလေသည်။

“ကျုပ် လာပြီဗျို့”

လာတီမာ ရှိရာသို့ မှန်းဆကာ ဟစ်အော် အသံပြုလိုက်၏။

“ဟေ့ မင်း မသွားနဲ့”

သင်္ဘောသား ကယ်လီသည် ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ တိုးဝင်ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သည့် လှေကားကို ပိတ်ဆို့လိုက်သည်။

“မင်း ငါတို့ ပြောတာတွေကို ချောင်းနားထောင်နေတာပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ မင်း သိတာတွေ မပြောနိုင်အောင် ငါမင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

ကယ်လီက ပြောပါသည်။

“ကယ်လီ သူ သွားပါစေ”

ဂျော့လီချ်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အသက်ရှင်လျက်နဲ့ မသွားရဘူး”

ဒေါသထွက်နေသော ကယ်လီက ပြန်အော်သည်။ ကယ်လီသည် ကျွန်တော် သွားမည့်လမ်းကို ပိတ်ဆို့မြဲ ပိတ်ဆို့ထားသည်။

“ကျုပ်ပြောတာကို မကြားဘူးလား၊ သူ သွားပါစေ”

ဒီတခါတော့ ဂျော့လီချ်၏အသံသည် ခက်မာလာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကယ်လီသည် တွေဝေသွားသည်။ ထိုအခိုက်ကလေးကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းလိုက်ရာ၊ ကယ်လီသည် ဘေးသို့ တိမ်းဖယ်ပေး၏။ လှေကားပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်လျှင် သူတို့အားလုံးဘက်သို့ လှည့်ကာ

“အားလုံး စိတ်ချကြပါ၊ ကျုပ် ဘာဆို ဘာမှ မပြောပါဘူး” ဟု လှမ်းပြောရသည်။

“ကဲ ငါ မပြောဘူးလား၊ ငါတို့က ဝံပုလွေလာဆင်ကို မုန်းသလောက် သူလည်း မုန်းတာပါပဲ”

ကျွန်တော် လှေကားထစ်များကို နင်းတက်နေချိန်တွင် လိချ်၏စကားသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့အခန်းထဲ၌ ကျွန်တော့်ကို စောင့်နေသည်။

“ကဲ လုပ်ငန်း စပေတော့ ဒေါက်တာ”

လာဆင်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး ပြောသည်။ လာဆင်၏ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းတွင် အဝတ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် အလွန်တရာ အချိုးအစား ကျနေသော၊ လှပသော လာဆင်၏ကိုယ်ခန္ဓာကို သတိပြုမိသည်။ သတိပြုမိရာက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာရှိ အသားစိုင့်တို့၏ ပြေပြစ်လှပမှုကို ငေးမော ကြည့်နေမိသည်။ လာဆင်သည် ခေါင်းကဒဏ်ရာကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်သောအခါ သူ့လက်မောင်းအိုး ကြွက်သားများသည် အသက်ရှင်နေသည့် သတ္တဝါကလေးများပမာ

အရေပြားအောက်၌ လှုပ်ရှားသွားသည်ကိုက အလွန် ကြည့်လို့လှသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအစား ပြေပြစ်မှုကို အားပါးတရ ကြည့်နေမိကြောင်း လာဆင်ကိုယ်တိုင် သတိမူမိပေသည်။

“ဘုရားသခင်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အချိုးအစား အကျဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီး ပေးထားတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ငါလည်း တခါတခါ ဒီလိုတွေးမိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖန်တီးထားသလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ နေမှာပေါ့”

“အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အသုံးဝင်နိုင်အောင်လို့ပေါ့”

ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်စကား မဆုံးသေးမီ ဖြတ်၍ပြောသည်။

“ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အသုံးချဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ၊ ဟောဒီ ကြွက်သားတွေဟာ မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ဖို့၊ ဆွဲဖို့ဖို့၊ ငါနဲ့ ငါ့ဘဝအကြားမှာ ကန့်လန့်ခံနေတဲ့ အသက်ရှင်နေသူတွေကို ချေမှုန်းဖို့၊ ဒါပဲ ဟမ့်၊ ဒါပဲ၊ ဒီပြင် အသက်ရှင်နေတဲ့သူတွေမှာလည်း ခန္ဓာကိုယ်တွေ၊ ကြွက်သားစိုင်တွေ မရှိဘူးလားလို့ မေးစရာ ရှိတယ်၊ သူတို့မှာလည်း ရှိတာပဲ။ သူတို့ရဲ့ ကြွက်သားစိုင်တွေဟာလည်း အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ဖို့၊ ဆွဲဖို့ဖို့၊ ချေမှုန်းဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေဟာ ငါနဲ့ ငါ့ဘဝအကြားမှာ ကန့်လန့်ခံနေရင် ငါဟာ သူတို့ ဆုပ်ကိုင်တာထက်၊ ဆွဲဖို့တာထက်၊ ချေမှုန်းတာထက် ပိုပြီး ဆုပ်ကိုင်၊ ဆွဲဖို့၊ ချေမှုန်းနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်တာဟာ အကြောင်းရှိမှုကြောင့် ဆိုတာထက် အသုံးဝင်မှုကြောင့် လို့ ဆိုချင်တယ်”

“ခင်ဗျားစကားဟာ မကြမ်းတမ်းဘူးလား”

“ဘဝကိုယ်တိုင်က နုနုနယ်နယ်မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ မင်း ငါ့ကြွက်သားတွေကို စမ်းကြည့်ပါလား”

သူပြောသည့်အတိုင်း သူ့ကြွက်သားများကို စမ်းကြည့်သည်။ ကြွက်သားစိုင်များမှ ဟုတ်ပါလေစ။ သံမဏိ အစိုင်အခဲပေလား။

“ဒီမှာ ဟမ့်၊ ငါဟာ သတ်ပွဲတပွဲ နွဲ့တဲ့အခါ အသတ်ခံရဖို့ နွဲ့တာထက် သတ်ဖို့ နွဲ့တော့သာ ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာသန်စွမ်းမှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် ငါ နားလည်တာက အသုံးဝင်မှုပဲ”

ကျွန်တော် သူနှင့် ဖက်ပြိုင် မငြင်းတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည်

တိရစ္ဆာန်တွေပမာ ထိုးကြိတ် သတ်ဖြတ်ကြသည်ကို ခုတင်ကပင် တွေ့ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသတ်ပွဲမှ သူရဲခံသော ဒဏ်ရာသည် ကျွန်တော်မှန်းဆသလောက် မပြင်းထန်လှပါ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဒဏ်ရာများကို ကျနသပ်ရပ်စွာ ဆေးကြောပြီး ဆေးထည့်ပေးပါသည်။

“မင်းဟာ တို့သင်္ဘောမှာ အားကိုးအားထား ပြုရတဲ့ လူတယောက် ဖြစ်လာပြီ ဟမ့်၊ အခု ငါ့မှာ သင်္ဘောလက်ထောက် မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းကို ငါ သင်္ဘောလက်ထောက် ခန့်မယ်၊ တလကို ခုနစ်ဆယ့်ငါးဒေါ်လာ ပေးမယ်၊ ဒီကနေ့ကစပြီး မင်းကို ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဘယ်သူမဆို မစွတာ ဗင်ဝေဒင်လို့ ရိုရိုသေသေ ခေါ်ရမယ်”

“ကျွန်တော် ရေကြောင်းပညာကို မတတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိသားပဲ”

“တတ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော် ရာထူးကြီးကြီး မလိုချင်ပါဘူး၊ အခုအခြေအနေမှာပဲ နေရတာ ကောင်းပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံ နည်းနေပါသေးတယ်”

သူက ပြုံးရုံပဲ ပြုံးသည်။

“ငရဲနဲ့တူတဲ့ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ကျုပ် သင်္ဘောလက်ထောက် မလုပ်ဘူး”

ကျွန်တော်က ဟစ်အော် ပြောမိသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ခက်မာသွားသည်။ စာနာမှုကင်းမဲ့သောမျက်လုံးများကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် တံခါးဝသို့ သွားကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... မစွတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ကောင်းသောညပါပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ကောင်းသောညပါ့ မစွတာ လာဆင်”

ကျွန်တော်က ညောင်နာနာအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်ရင်း ထွက်လာရပါသည်။

သင်္ဘောလက်ထောက်ဘဝတွင် ပန်းကန် မဆေးကြောရသည်က လွဲ၍ ပျော်စရာအတိ ပြီးသည်ဟု ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောလက်ထောက်တဦး၏ တာဝန် ဝတ္တရားများကို စိုးစဉ်းမျှပင် သိနားလည်ခဲ့သူ မဟုတ်ရကား၊ သင်္ဘောသားများကသာ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဝန်း မကူညီကြလျှင် အခက်အခဲများကို တွေ့ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘောသားများအနက် လူးဝစ်သည် ကျွန်တော်၏ ဆရာရင်းတယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကောင်းတဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာသမားကောင်း ရခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်လက်အောက်ရှိ သင်္ဘောသား များကို အဆင့်ပြေပြေ ဦးစီးကြပ်မတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သင်္ဘောသားများနှင့် မတူသူများကား ဖျံဖမ်းသမားများပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့သည် ပင်လယ်ရေကြောင်း အတွေ့အကြုံ များသူများ ဖြစ်ရကား၊ ကုန်းတွင်းသားစစ်စစ်ကြီးဖြစ်သူ ကျွန်တော်က သင်္ဘောလက်ထောက်ရာထူးကို ဝင်ယူရသည့်အဖြစ်ကို ရယ်မော ပြောင်လှောင်စရာ သဘောထားကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်တော် အပြစ်မဆိုနိုင်ပါ။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောင်စရာ လှောင်စရာအဖြစ် သဘောထားရကောင်းလား ဟူ၍ ဝံပုလွေလာဆင်ကို မတိုင်တန်းခဲ့ပါ။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပင်လယ်ရေကြောင်း ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ သင်္ဘောလက်ထောက်ဖြစ်သူကို သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးက “မစ္စတာ” တပ်၍ ခေါ်ဝေါ်ရမည်ဟု ကြပ်တည်းစွာ အမိန့်ထုတ်ပြန်ပါသည်။ ဤသို့သော အခွင့်အရေးကို ပျောက်ကွယ်သွားသော သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင်ပင် မရခဲ့ဖူးပါ။ ဝံပုလွေလာဆင် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် နှစ်ဦးချင်း စကားပြောသည့်အခါမှလွဲ၍ ကျန်အခါများတွင် မစ္စတာဗင်ဝေဒင်ဟု ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လူးဝစ်ထံမှ ရေကြောင်းပညာရပ်ကို ကျေညက်အောင် သင်ယူနိုင်ခဲ့သဖြင့် သင်္ဘောသားများကို အမိန့်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တနေ့တွင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေသည်ကို ဆေးလိပ်ခဲရင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဟမ်၊ အဲ... အဲ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ မင်းကို ငါချီးကျူးပါရစေ၊ မင်းဟာ အခုဆိုရင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်နိုင်ပါပြီ၊ တို့ခရီးမှာ လေမုန်တိုင်း တခု နှစ်ခုလောက် ကြုံတဲ့အခါ မင်းဟာ အတွေ့အကြုံသစ်တွေ ယူဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ အေးလေ ဘာပဲပြောပြော တို့ခရီးစဉ် ပြီးတဲ့အခါ မင်းဟာ ဘယ်သင်္ဘောကိုမဆို ရွက်လွှင့်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်လာမှာပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ချီးကျူးစကား ပြောသည်။

သင်္ဘောလက်ထောက် ဂျီဟန်ဆင် သေပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ပင်လယ်ဖျံများ စတင် ဖမ်းကြသည့် အချိန်အထိ ဤ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော် နေရသည့် အချိန်များမှာ နှစ်သက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်ဟုပြောရပါမည်။ ကုန်းတွင်းသား ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေသင်္ဘောတွင် ဒုတိယ တာဝန်ခံအဖြစ် တာဝန်များကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်နိုင်ခဲ့ရကား ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ ကျွန်တော်၏အမိန့်ကြောင့် တစ္ဆေသင်္ဘော ညင်သာချောမွတ်စွာ ရွေ့လျားနေသည် ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ပီတိ ဖြစ်ရသည်။ သင်္ဘောသည် အနောက်မြောက်ယွန်ယွန်းရှိ ကျွန်းကလေး တကျွန်းဆီသို့ ဦးတည် ရွက်လွင့်နေပါသည်။ ထိုကျွန်းတွင် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောအတွက် ရေကြည်များ ရနိုင်သည်။

ဤသင်္ဘောပေါ်၌ ကျွန်တော့်တွင် နှစ်သက်ပျော်ရွှင်ဖွယ် အချိန်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုခဲ့သည်။ ထိုအချိန်သည် အတိုင်းအဆ မရှိသောအချိန် မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများနှင့် နောင်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာများ အကြားရှိ အသင့်အတင့်သော စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အချိန်ကာလကို ကျွန်တော်၏ နှစ်သက်ပျော်ရွှင်ဖွယ် အချိန်ဟု ဆိုနိုင်ကောင်းအံ့ ထင်သည်။ သို့သော် သင်္ဘောသားများအဖို့ကား တစ္ဆေသင်္ဘောသည် အဝီစိငရဲသာ ဖြစ်နေသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံးသည် နေ့ညမဟူ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်ရအောင် ဝံပုလွေလာဆင်က စီမံထားပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့ကို သင်္ဘောသားများက ချောင်ပိတ်၍ ဝိုင်းဝန်း သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့်အတွက် အငြိုးသိုကာ၊ သင်္ဘောသားများ စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်ပန်းကာ အနေခက် အသေခက် ဖြစ်လာအောင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် နည်းမျိုးစုံကို အသုံးပြုပါသည်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းလာကြသဖြင့် သင်္ဘောသားများ အချင်းချင်း စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြပါသည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေလာဆင်က ဆုံးမသည့်အနေဖြင့် ရန်ဖြစ်သူ နှစ်ဦးစလုံးကို ထိုးကြိတ်တတ်ပါသည်။ သင်္ဘောသားများ စုပေါင်း၍ အာမခံနိုင်အောင် လာဆင်က လက်နက်တိုက်ကို လုံလုံခြုံခြုံ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။ လာဆင်၏ အထူးအငြိုးသိုခံရသူ နှစ်ဦးကား သင်္ဘောသား ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်တို့ပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောစရာ မလိုတော့ပါ။ ဂျွန်ဆင်ကား အရေးတော်ပုံ မအောင်မြင်ကတည်းက စိတ်ဓာတ်ကျနေပါသည်။ ဂျော့လီချ်ကမူ ဂျွန်ဆင်နှင့် လုံးဝမတူ။ သူ့ကိုယ်ထဲတွင် တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ရှင်သန်ကြီးထွားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ လာဆင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခဏတွင် ဂျော့လီချ်၏နှုတ်ခမ်းများသည် မဲ့ရွဲသွားပြီး၊ ပါးစပ်မှလည်း တိရစ္ဆာန်များ မာန်ဖီသလို အသံနက်ကြီးများ ထွက်လာတတ်သည်။

ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေးသည်။ တနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် တစုံတခု ခိုင်းရန်အတွက် ကျွန်တော့်အား ကျောပေးရပ်နေသော ဂျော့လိချ်၏ပခုံးကို သွားတို့မိသည်။ ကျွန်တော့်လက်နှင့် သူ့ပခုံးသားတို့ ထိမိသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူသည် ဝုန်းခနဲ ထခုန်ရင်း နက်ကျောသောအသံကြီး မြည်ဟည်းကာ ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုဖို့ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဝံပုလွေလာဆင်ဟု ထင်မှတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဆင်ရော လိချ်ပါ အခွင့်သာလျှင် ဝံပုလွေလာဆင်ကို အသေသတ်ကြမည်သာ ဖြစ်သော်လည်း၊ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးတွင် အခွင့်မသာခဲ့ရှာပေ။ အခွင့်မသာအောင် ဝံပုလွေလာဆင်က ပြုလုပ်ထားနိုင်ခဲ့လေသည်။ တခါက ဝံပုလွေလာဆင်ကို အလစ်တွင် လိချ်က ဓားနှင့်လှမ်းပစ်လိုက်ရာ၊ လာဆင်၏လည်ပင်းနှင့် တလက်မခန့်သာ လွဲချော်သွားခဲ့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့အသက်ကို ရန်ရှာနေသော လိချ်ကို ဘာကြောင့်များ သတ်မပစ်သေးသနည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ လာဆင်သည် ဂျော့လိချ်က သူ့ကို ရန်ပြုနေသည်တိုင် သဘောကျနေဟန် ရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတကောင်ကို အိမ်၌မွေးကာ နှစ်ခြိုက်နေသူနှင့် လာဆင်သည် တူလှဘိ၏။

“ဘဝမှာ စိတ်လှုပ်ရှားရတာကို သေဖို့လည်းနီး၊ ရှင်ဖို့လည်း နီးနေတဲ့အခါမျိုးမှာမှ ရနိုင်တာပဲ။ လူဆိုတာ အလောင်းအစား ဝါသနာရှိတဲ့ သတ္တဝါတမျိုး မဟုတ်လား၊ ဘဝမှာ အဲဒီလူသတ္တဝါအဖို့ အမြင့်ဆုံး လောင်းကြေးဟာ အသက်တချောင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ လောင်းကြေး မြင့်လေလေ စိတ်လှုပ်ရှားမှု မြင့်လာလေလေပဲ၊ စိတ်လှုပ်ရှားရတာဟာ အရသာတပါးမို့ ငါဟာ ဘာကြောင့် ဒီအရသာကို မခံစားထိုက်ရမှားလဲ၊ ငါခံစားနေသလို လိချ်လည်း ခံစားရတာပါပဲ။ ကြည့်လေ သင်္ဘောသားတွေအားလုံးနဲ့ လိချ်ဟာ မတူဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ သင်္ဘောသားတွေ အားလုံးဟာ လှုပ်သာ လှုပ်ရှားနေရတယ်။ သူတို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုဟာ ဦးတည်ချက် မရှိဘူး မဟုတ်လား။ လိချ်ကတော့ ဦးတည်ချက်နဲ့ လှုပ်ရှားတယ်၊ သူ့ဦးတည်ချက်ကတော့ ငါ့ကို အသေသတ်ဖို့ပဲ၊ ဒီဦးတည်ချက် ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ဖို့ကို သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြံစည်ကြိုးစားတာပဲ။ ဒီလိုအဖြစ်ဟာ လူတိုင်းရနိုင်ဖို့ ခဲယဉ်းတာမို့ ငါတောင် တခါတလေ လိချ်ကို မနာလို ဖြစ်မိပါရဲ့”

ဝံပုလွေလာဆင်က သူ ဘာကြောင့် ဂျော့လိချ်ကို မသတ်သေးဘဲ ထားရကြောင်းကို ရှင်းပြသည်။

“ခင်ဗျားက အပေါ်စီးက ရနေတော့ ဒီလိုပြောအား ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလို လုပ်နေတာဟာ ခင်ဗျား သတ္တိနည်းရာ မကျဘူးလား”

“ဘာ၊ သတ္တိနည်းရာ မကျဘူးလား ဟုတ်လား၊ တို့နှစ်ယောက်မှာ

ဘယ်သူက ပိုပြီး သတ္တိနည်းသလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်။ မင်း အခုကိစ္စမှာ ငါက မတရားဘူး ထင်တယ်။ လိချ်တို့ ဂျွန်ဆင်တို့ကို မင်း စာနာတယ်။ ဒါဖြင့်ရင် မင်း သူတို့နဲ့ ဘာကြောင့် မပူးပေါင်းသလဲ၊ ဘယ်ပူးပေါင်းမလဲ။ မင်းကြောက်နေတာကိုး၊ မင်းသတ္တိနည်းတာကိုး၊ မင်း အသက်ရှင် နေချင်သေးတယ်။ မင်းခန္ဓာထဲက အသက်ဆိုတဲ့အရာက “ကျုပ် မသေပါရစေနဲ့ဦးဗျာ၊ ကျုပ် မသေပါရစေနဲ့ဦးဗျာ” လို့ အော်ဟစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာရှိတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ၊ လူ့ကျင့်ဝတ် ဆိုတာတွေကို သစ္စာဖောက်ပြီး မင်း အခုလိုနေနေတာပေါ့။ တကယ်များ ငရဲဆိုတာသာရှိရင် မင်းဟာ မင်းယုံကြည်ချက်ကို သစ္စာမဲ့တဲ့ပြစ်မှုနဲ့ ဇောက်ထိုး ဆင်းသွားရမှာပဲ။ အေး ငါက မင်းထက် ရဲဝံ့တယ်။ ငါ့ယုံကြည်မှုက ပေးတဲ့အသိနဲ့အညီ နေတယ်။ သစ္စာမမဲ့ဘူး။ မင်းကသာ သစ္စာမဲ့တာ၊ အကြောက်ကြီးတာ”

လာဆင်၏ စကားလုံး ပျားများသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ဝိုင်းတုပ်ကြပါတော့သည်။ သူပြောသလို ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အသိတရားကိုကိုယ် သစ္စာဖောက်သူ၊ သတ္တိကြောင့်သူ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ လာဆင်၏စကားကို စဉ်းစားမိလေလေ လာဆင် တိုက်တွန်းသလို ဂျော့လိချ်တို့နှင့် ပူးပေါင်းပြီး လာဆင်ကို သတ်ရကောင်းနိုးနိုးဟု တွေးမိလေလေ ဖြစ်ရသည်။ လူမဆန်သော သတ္တဝါရိုင်းအား ကမ္ဘာမြေပြင်မှ မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းသည် ပြုကျင့်အပ်သော လူ့တရားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လိချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်အား ထိုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ခင်ဗျား နေမြဲနေပါ။ ဒီလူ့ကို ဘာစကားမှ ပြန်မပြောပါနဲ့၊ တနေ့ ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီကို လိုအပ်လာခဲ့ရင် ခင်ဗျားဆီက ကျွန်တော်တို့ အကူအညီ တောင်းပါ့မယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဆက်ဆက်ကူညီပါ၊ ဟုတ်လား”

ဂျော့လိချ်က ကျွန်တော့်လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောပါသည်။ ယင်းသို့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့သာ ပြောရှာသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ သေလူဟု သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်နေကာ စိတ်ဓာတ်ကျနေပါသည်။

နောက်တနေ့တွင် ဂျော့လိချ်၊ ဂျွန်ဆင်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်တို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားသည်။ လိချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့ ဝံပုလွေလာဆင်၏ ရိုက်ပုတ် ထိုးနှက်ချက် ဒဏ်ကို မရှုမလှ ခံလိုက်ရရှာသည်။

“ဟေ့... ဒီမှာ လိချ်၊ မင်းကို ငါ တနေ့နေ့မှာ သတ်ပစ်မယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထား။ ဟို ဂျွန်ဆင်ဆိုတဲ့အကောင်ကော၊

မင်းကတော့ ငါမသတ်ခင် ဒဏ်ခံရလွန်းလို့ စိတ်ညစ်ပြီး ရေထဲခုန်ချလောက်စေမယ်၊ ကြားလား” ဟု ဝံပုလွေလာဆင်က ကြိမ်းဝါးလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ သဘောသည် ဖျံဖမ်းမည့်နေရာသို့ မရောက်မီ ကျွန်းငယ်တကျွန်း၌ ဆိုက်ကပ်ပြီး ရေကြည်များကို တင်ရပါသည်။ ရေကြည် တင်နေခိုက်တွင် ဂျွန်ဆင်နှင့် လီချ်တို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သဘောကို မိုင်ဝက်ခန့် ဝေးသောနေရာ၌ ဆိုက်ကပ်ထားပြီး၊ ရေကြည်ကို ဖျံဖမ်းလှေငယ်များနှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကဲ့ယူစေပါသည်။ ထို့ပြင် လာဆင်သည် ရေထွက်မှ ကမ်းစပ်သို့ ရေစည်ပိုင်းများ သယ်ပို့ရသည့်အလုပ်ကို ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်အား ချထားပေးရကား သူတို့ခမျာ ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်မသာတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကမ်းစပ်မှ သဘောသို့ ရေစည်ပိုင်းများကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သယ်ယူရသော ဟယ်ရစ်ဆင်နှင့် ကယ်လီတို့ကမူ ထွက်ပြေးနိုင်ကြသည်။ သူတို့သည် သဘောဆီမှ ကမ်းစပ်ဆီသို့ လှေကိုလှော်ခတ်သွားပြီး လမ်းခုလတ်တွင်မှ တခြားဘက်သို့ လှော်ခတ်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ သဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဟန်ဒါဆင်နှင့် စမုတ်တို့က မြင်သောအခါ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် ခတ်တက်များကို ချိန်ရွယ်ပစ်သဖြင့် ခတ်တက်များ ကျိုးသွားရကား ထွက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ အမိခံလိုက်ရသည်။

ရေကြည်များ သယ်ယူပြီးသည့် နေ့လယ်ခင်းတွင်ပင် ထိုကျွန်းမှ ကျွန်တော်တို့သဘော ခွာခဲ့လေသည်။ သဘောသည် ဖျံများရှိရာဒေသသို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။ ဖျံဖမ်းရာ၌ အနည်းဆုံး သုံးလေးလကြာမည် ဖြစ်သည်။ သဘောထွက်ခွာလာကတည်းက ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းသည် သေခြင်း၏ အရိပ်လက္ခဏာများနှင့်အတူ တစ္ဆေသဘောကို ဖိစီးလာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ဝံပုလွေ လာဆင်တွင် အလွန်ထူးဆန်းပြီး ပြင်းထန်လှသော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာ ပြန်ပေါ်လာ၍ အိပ်ရာထဲ၌ လဲနေသည်။ ထွက်ပြေးရာမှ မိလာသော သဘောသား ဟယ်ရစ်ဆင်သည် သဘောပဲ့ထိန်းဘီးကို ထိန်းရင်း ငူငူကြီးဖြစ်နေသည်။ သူ့အသားစိုင့်၏ အလေးချိန်စီးနေမှုကို ငြီးငွေ့နေမိသလို သူ့ကိုယ်ကြီးကို ပဲ့ထိန်းဘီးပေါ်တွင် မှီထား၏။ ကယ်လီကား တင်ချထိုင်ပြီး ဒူးနှစ်လုံးအကြား၌ ခေါင်းကိုသိုကာ နောက်စေ့ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်တင်ထားသောကြောင့် အလွန်အမင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြောင်း သိသာလှ၏။ ဂျွန်ဆင်မှာမူ သဘောဦးပိုင်း ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့ကိုမြင်သောအခါ လာဆင်၏ကြိမ်းဝါးသံကို ကြားယောင်မိသည်။ သူ့ကြိမ်းဝါးချက်သည် မကြာမီ အကောင်အထည် ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း ခံစားသိမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဂျွန်ဆင်တယောက် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိစေရန် ကျွန်တော်နှင့်အတူ သဘောပဲ့ပိုင်း၌ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောဖို့ ခေါ်ပါ၏။ သူက ပြုံးပြပြီး ငြင်းဆန်လိုက်သည်။ ပဲ့ပိုင်းမှ ကျွန်တော် ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော့်အနားသို့

ဂျော့လီချ် ကပ်လာပြီး...

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အကူအညီတခု တောင်းပါရစေ၊ တကယ်လို့များ ခင်ဗျား ဆန်ဖရန်စစ်စကိုကို ရောက်တဲ့အခါ မက် မက်ကာသီဆိုတဲ့သူကို ရှာပြီးပြောပြပါ။ သူ့သား ဂျော့လီချ်ဟာ သူ့အဖေကို ဒုက္ခပေးမိခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းမိပါတယ်လို့” နောက်ဆုံးမှာတမ်းကို မှာနေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ လီချ်ရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆန်ဖရန်စစ်စကိုကို သွားပြီး မင်းအဖေကို တွေ့အောင် ရှာကြတာပေါ့”

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်ရယ်၊ ခင်ဗျားပြောသလိုသာ ဖြစ်ပါစေလို့တော့ ကျွန်တော်လည်း ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝံပုလွေလာဆင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို သတ်ပစ်မှာပါပဲ၊ သူဟာ ကျွန်တော့်ကို မကြာခင်ကလေးမှာ သတ်ပစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ရတာကလွဲရင် အခြား ဘာတခုကိုမှ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ချင်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်အပါးမှ လီချ် ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌လည်း လီချ်၏ ဆန္ဒမျိုး ပေါက်ဖွားလာပါသည်။ သေရတော့မည်မှာ မလွဲသာသောအခါ မြန်မြန်သေရခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ မသေခင် သေရတော့မည်၊ သေရတော့မည်ဟု တွေးတောနေမိခြင်းကား အပင်ပန်းဆုံး ဝေဒနာပင် ဖြစ်ချေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က သူတို့ကို မသေမီ ဤအပင်ပန်းဆုံး ဝေဒနာကိုပါ ခံစားသွားစေချင်ပုံ ရသည်။ ဤတစ္ဆေသင်္ဘော၌ အသက်ဆိုသည်မှာ အပေါဆုံးနှင့် အညစ်ညမ်းဆုံးအရာ ဖြစ်ရကား၊ ယင်းသို့သော အသက်တချောင်းသည် ရှည်ရှည်ကြာကြာ တည်တံ့နေခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးစရာ မရှိတော့ဟုလည်း ကျွန်တော် တွေးတောနေမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောလက်ရန်းကို မှီရင်း ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်ကာ အတွေးကြွယ်နေမိသည်။ တနေ့တွင်လည်း ကျွန်တော်သည် ဤပင်လယ်ပြင်၌ နစ်မြုပ်သွားလိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်လာမိသည်။

ကျွန်တော်က မကြာမီ ထူးခြားသော အရေးအခင်းများ ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားသော်လည်း ယခုအထိမူ “တစ္ဆေ” သဘောပေါ်တွင် ထူးထူးခြားခြား အရေးအခင်းများ ဘာတခုမှ ဖြစ်မလာသေးပါ။ တစ္ဆေသဘောသည် အနောက်မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်ရွက်လွင့်ခဲ့ရာ ဂျပန်ကမ်းခြေနှင့် တပြေးတည်းတွင် ဖျံအုပ်ကြီးကို တွေ့ရပါတော့သည်။ ဤဖျံအုပ်ကြီးသည် အဆုံးအစ မမြင်ရသော ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာ၏ မည်သည့်ဒေသမှ လာသည်ကို မသိနိုင်ပါ။ သို့သော် ဖျံအုပ်သည် မြောက်ဘက် ဗယ်ရှင်း ရေလက်ကြားဘက်သို့ ကူးခတ်နေပါသည်။ တစ္ဆေသဘောသည် ဖျံအုပ်နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့ပြီး ဖျံများ ဖမ်းဆီးပါသည်။ ဖမ်းဆီးရမိသော ဖျံများကို အရေခွာ၊ ဆားနယ်ပြီး အခြောက်လှန်းရသည်။ ဖျံများကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်၊ ရက်ရက်စက်စက် အရေခွာရခြင်းသည် မြို့ပေါ်က မမချောများ၏ပန်းပေါ်၌ ဖျံရေများ တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိနေအောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မိန်းမများအတွက် ဖျံသတ်ပွဲကြီးကို ခြိမ့်ခြိမ့်သံသံ ကျင်းပနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ယောက်ျားသားများမှ ဖျံသားကိုမစားကြပါ။ ဖျံဆီများကိုလည်း မသောက်ကြပါ။ ဖျံများ လှိုင်လှိုင်ကြီး ဖမ်းမိသောနေ့များဆိုလျှင် သဘောကုန်းပတ်တခုလုံး ဖျံသေများ၊ ဖျံဆီများ၊ ဖျံသွေးများ ရောထွေးပြည့်နှက်လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

အခြောက်လှန်း ဖျံရေများကို ရေတွက်ရခြင်း၊ ဖျံအရေခွာရာ၌ ကြီးကြပ်ရခြင်း၊ ဖျံအရေခွာပြီးနောက် သဘောကုန်းပတ်ကို ကုန်းပတ်နှင့်တူအောင် သန့်စင်စေရာ၌ ကြီးကြပ်ရခြင်း စသည်တို့ကား ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်ရသော တာဝန်များ ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်နုလုံးနာဖွယ် ကောင်းသော တာဝန်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အင်မတန် ခေါင်းမာခက်ထန်သော လူများအား ကြီးကြပ် အုပ်ချုပ်ရသဖြင့် ကျွန်တော့်တွင် အုပ်ချုပ်တတ်မှု အရည်အသွေး တက်လာသည်ဟူ၍ပင် ပြောရပါမည်။ ခက်ထန်မာကျောသူများကို အုပ်ချုပ်ရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ခက်ထန် မာကျောတတ်လာရကား ယခင်က ပျော့နွဲ့သော ဗင်ဝေဒင် မဟုတ်တော့ပါ။ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခင်က ဗင်ဝေဒင်မျိုး တဖန် ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းကို လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သိနှင့်နေပါသည်။ ကိုယ်ကာယသာ မဟုတ်၊ အတွေးအခေါ်ပါ ပြောင်းလဲသင့်သလောက် ပြောင်းလဲလာပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကာ ကျွန်တော့်အတွေးအခေါ် ပြောင်းလဲမှုကို ဖန်တီးပေးသူပင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသားတို့၌ ရှိအပ်သော

မျှော်လင့်ချက်၌လည်းကောင်း၊ ယုံကြည်မှု၌လည်းကောင်း သက်ဝင်လေးစားလျက် ရှိသော်လည်း ဒိဋ္ဌလောကကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျကြည့်လာတတ်ပါသည်။ အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ကူး၊ မျှော်မှန်းချက်ထက် အချက်အလက်၊ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို အလေးထား ဂရုမူရမည်ဟုလည်း သဘောပေါက်လာပါသည်။

ဖျံဖမ်းသမားများနှင့် သင်္ဘောသားများသည် သင်္ဘောနှင့် ၁၀ မိုင်၊ မိုင် ၂၀ အကွာအဝေးအထိ လှေကို လှော်ခတ်ကာ ဖျံဖမ်းလေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါများတွင် “တစ္ဆေ” သင်္ဘောပေါ်၌ ဝံပုလွေလာဆင်၊ ကျွန်တော်နှင့် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ် သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်အဖို့ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် စကားပြောကြိမ်၊ အလုပ်လုပ်ကြိမ် များလာပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်၏တာဝန်မှာ ဖျံဖမ်းလေ့များဆီသို့ သင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်ရသော တာဝန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့မူ “တစ္ဆေ” လို သင်္ဘောမျိုးကို လူနှစ်ယောက်တည်းနှင့် ရွက်လွှင့် မောင်းနှင်ရသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် မလွယ်သည့် အလုပ်ကိုပင် လျင်မြန်စွာ တတ်မြောက်အောင် သင်ယူခဲ့ပါသည်။

နေသာသော နေ့တနေ့တွင် ဖျံဖမ်းလေ့များ နံနက် စောစောကပင် သင်္ဘောမှ ထွက်ခွာ သွားကြပါသည်။ လှေများ သင်္ဘောနှင့် ဝေးသထက် ဝေးသွားသောအခါ ဖျံများကို ပစ်ခတ်သည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံကိုပင် ကျွန်တော်တို့ မကြားနိုင်တော့ပေ။ ထိုနေ့ကား လေမလာသောနေ့ ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်တို့သည် ဖျံဖမ်းလေ့များရှိရာသို့ သင်္ဘောရွက်မလွှင့်နိုင်ခဲ့ပေ။ ပင်လယ်ပြင်၌ လေငြိမ်လွန်းပြီဆိုက လေမုန်တိုင်း ကျရောက်တတ်သည်ကို သိသော ဝံပုလွေလာဆင်သည် စိုးရိမ်စ ပြုလာသည်။ သူသည် အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ရင်း...

“အရှေ့ဘက်ကသာ မုန်တိုင်းဆင်ရင်တော့ ဖျံဖမ်းနေတဲ့အကောင်တွေ အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်တော့မှာပဲ၊ မကြာခင် သဘာဝ အမေအိုကြီးရဲ့ညည်းတွားသံကို ကြားရတော့မှာပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောသလို သဘာဝအမေအိုကြီး ညည်းတွားရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ သင်္ဘောကို ထိန်းနိုင်ပါ့မလား”

“အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့လှေတွေဆီကို ရောက်ဖို့ အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ လှေတွေဆီကို သင်္ဘောရောက်ရင် အမေအိုကြီး ဘယ်လောက် ညည်းတွား ညည်းတွား ငါတော့ ဂရုမစိုက်ဘူးဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ စားသည့်အချိန်တွင်မူ ပင်လယ်သည် ငြိမ်သက်နေသော်လည်း၊ အထုအထည် ကြီးမားလှသော မိုးသားတိမ်လိမ်များသည် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်မှ ပြိုအိလာသည်။ ပင်လယ်ပြင်ပေါ်၌ လှေကလေးများဖြင့် ဖျံဖမ်းနေကြသော လူသား ၁၈ ယောက်ကို မျက်စိထဲ၌ မြင်နေရကား ကျွန်တော် စားမဝင်တော့ပါ။ ဝံပုလွေလာဆင်ကမူ ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ မဖြစ်ဘဲ စားသောက်နိုင်ပါသည်။ သူ့မျက်နှာရှိ ကြွက်သားများမှာ တင်းမာနေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများမှာမူ ထူးထူးခြားခြား တောက်ပနေသည်။ သူသည် သဘာဝတရားကို ဆန့်ကျင် တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေပုံရသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီးသောအခါ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တက်ကြပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် မုန်တိုင်းဖွဲ့ဆင် နေသော တိမ်တောင်တိမ်ထူကြီးကို ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ သဘာဝတရားကြီးကို အာခံပြီး ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းလျက်ရှိပြီး၊ လာဆင်၏ အရှေ့တွင် မည်းမှောင်နေသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကြီးများ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် လာဆင်ကို ကြည့်ရင်း အာရေဗျပုံပြင် တထောင့်တညထဲမှ လူပုကလေးများကိုသွားသတိရသည်။ ဘီလူးကြီးကား တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဟမ်၊ မင်းပြောတဲ့ ကဝေဆရာ အိုမာခရမ်းဟာ မုန်တိုင်းကို မတွေ့ဖူးဘူး ထင်တယ်၊ မုန်တိုင်းဟာ သူ့ကြိုက်တဲ့ ဝိုင်တခွက်ထက် ပိုကောင်း ပိုမူးတာပေါ့ကွ” ဟု လာဆင်က ပြက်ချော်ချော် ပြောနေသေးသည်။ သူ့တွင် အကြောက်ဆိုတာမှ ရှိပါလေစ။

အနောက်ဘက်ဆီမှ တိမ်လိပ်များသည် အိသထက်အိ၊ မည်းသထက် မည်းလာသည်။ နာရီပြန် ၂ ချက်လောက်သာ ရှိသေးသော်လည်း နေမင်းကို မတွေ့ရှိတော့။ ပင်လယ်ပြင်သည် အပ်ကျသံ ကြားလောက်အောင် ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ နေမမြင်ရသော်လည်း အပူဓာတ် ပြင်းထန်သထက် ပြင်းထန်လာသည်။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် မုန်တိုင်းကြီး ကျရောက်တော့မည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသည်။

ထိုစဉ် လေကလေးတချက် တိုက်လာသည်။

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ရွက်လိပ်ကို ဖြန့်တော့၊ မြန်မြန်ဖြန့်နိုင်လေ ဒုက္ခမရောက်လေဘဲ”

လာဆင်က အမိန့်ပေးသည်။ သူသည် ကျွန်တော် ရွက်လိပ်များကို အချိန်မီ ဖြန့်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသည့်သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့်

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် နှစ်သိမ့် ကျေနပ်မိသေးသည်။ မုန်တိုင်းကြီး ချက်ချင်း ရောက်မလာသေးသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသေး သည်။ မုန်တိုင်းထဲတွင် ရွက်လိပ်ဖြန့်ရ၊ ရွက်လိပ် ပြုပြင်ရသည်မှာ အတော့်ကို မလွယ်ကူပေ။ ရွက်လိပ် ဖြန့်ပြီးသည်နှင့် “တစ္ဆေ” သဘောသည် ရွေ့လျားစ ပြုလေပြီ။ ရွက်ဖြန့်ပြီးကြောင်း သတင်းပို့သောအခါ ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်အား ပဲ့ထိန်းခိုင်းပြန်သည်။

လေသည် တဖြည်းဖြည်း ထန်သထက် ထန်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် တနာရီနီးပါးမျှ သဘောပဲ့ထိန်းရသည်။ ထိုတနာရီ၌ရှိသော မိနစ်တိုင်း မိနစ်တိုင်းတွင် အခက်အခဲ အပြည့်ရှိနေသည်။

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ရွက်တိုင်ပေါ်တက်ပြီး ငါတို့လှေတွေကို ရှာကြည့်ပါဦး။”

ကျွန်တော်သည် ကုန်းပတ်အထက် ပေ ၇၀ ကျော်မြင့်သော ရွက်တိုင်ထိပ်သို့ တက်ကာ လှေများကို ရှာကြည့်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ လှေများ၊ လူများကို အချိန်မီ ဆယ်ယူနိုင်ရန် အရာအားလုံးကို အလျင်အမြန် လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ လှေများသည် မုန်တိုင်းထဲတွင် မျော့မှမျော့နိုင်ပါမည်လားဟုလည်း သံသယ ဖြစ်မိပါသည်။ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်ကျယ်အနှံ့ တနာရီကြာအောင် ရှာဖွေသော်လည်း လှေကလေးတစင်း၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ပေ။

မုန်တိုင်းထဲတွင် “တစ္ဆေ” သဘောသည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေရကား၊ ကျွန်တော်သည် ရွက်တိုင်လုံးကို တုန်လှုပ်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် တအားဖက်ထားမိပါသည်။ ထိုစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အမည်းစက်ကလေးတစက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အမည်းစက်ကလေး လည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်ပါသည်။

နောက်တဖန် ပြန်ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်အား လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြီး အချက်ပေးလိုက်ပါသည်။ မြင်ရသော အမည်းစက်ကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာပြီး လှေတစင်း ဖြစ်လာပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်ကို ရွက်တိုင်ထိပ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီး ပဲ့စင်သို့ လာရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

“ကယ်ဖို့တော့ သိပ်မလွယ်လှဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလုပ်ရမှာကို ဆက်သာလုပ်၊ ထမင်းချက်က ရွက်ကိစ္စကို တာဝန်ယူလိမ့်မယ်”

လာဆင်က ပြောသည်။ ယခုမူ “တစ္ဆေ” သဘောသည် ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသော လှေအနီးသို့ ရောက်လာပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လှေကို ကောင်းကောင်းမြင်သာပြီ။ လှေရွက်နှင့် ရွက်တိုင်မှာ လဲကျနေပြီး လှေနှင့်အတူ

တရွတ်တိုက် ပါလာသည်။ လှေသားများက ရွက်တိုင်ကို လှေသွားနှုန်း နည်းသွားစေရန် ခုတ်ချလိုက်သည်ဟု ထင်မိသည်။ လှေပေါ်တွင် လူသုံးယောက် ရှိနေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် လှေဝမ်းထဲမှ ရေများကို မနားမနေ ပက်ထုတ်လျက် ရှိသည်။

ပဲကိုင်နေသော ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောကို ကွေ့ချလိုက်ရာ လေလုံးရော၊ ရေလုံးပါ ရုတ်တရက် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော်လည်း ရေလုံးနှင့်အတူ ရောထွေး လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။ ကံကောင်းထောက်မမဖြင့် သင်္ဘောလက်ရန်းနှင့်ခံကာ ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရွက်များသည် လေဒဏ်ကို မခံသာတော့ဘဲ စုတ်ပြတ်လျက် ရှိသည်။ ခဏတွင် ရွက်တိုင်များ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကျိုးကျလာသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောကို လေဦးနှင့် တည့်တည့်ရင်ဆိုင် ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် လေတွန်း၍ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးနေသော သင်္ဘောကို အရှိန်သတ်ပေးလိုက်သည်။ ပထမဦးစကတော့ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရသောလှေကို ကယ်ဖို့ လက်လျှော့လိုက်သဖြင့်သာ ဤကဲ့သို့ သင်္ဘောကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းသည်ဟု တင်မိသည်။ တကယ်တမ်းမှာမူ လာဆင်က သင်္ဘောကို အရှိန်သတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် လှေအနား ရောက်သောအခါ အရှိန်လျော့သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လှေကို ကယ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ပိုသာလာသည်။ လေဦးနှင့် ထိပ်ချင်းတိုက် ရွက်လွှင့်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောမှာ အတော် ဒုက္ခရောက်ရရှာသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် လေဦးကိုပင် အန်တုကာ တစ္ဆေသင်္ဘောကို ထိန်းကျောင်းသည်။

တစ္ဆေသင်္ဘောနှင့် လှေကလေးမှာ ပေ ၂၀ ခန့်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ လှေဦးတွင် ကားဖု၊ ပဲ့တွင် ဂူဖတီ ဂူဖတီ၊ အလယ်တွင် ကယ်လီတို့ကို တွေ့ရသည်။ သင်္ဘောသည် လှေကလေးကို ဝင်ဆောင့်တော့မည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောက ပစ်ချပေးသော ကြိုးကို လှေသမားများ ရမိသွားရကား လှေရော၊ လှေသမားများကိုပါ သင်္ဘောပေါ်သို့တင်နိုင်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောပေါ်သို့ လှေသမားသုံးဦး ရောက်လာသည်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူတို့အား တာဝန်ချထားကာ သင်္ဘောကို ပဲ့ကိုင်ပြန်သည်။ သင်္ဘောကို လေကြောင်းတည့်အောင် လှည့်လိုက်သဖြင့် သင်္ဘောသည် မြန်သထက် မြန်လာသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်တော်သည် ဒုတိယလှေကို ရှာတွေ့ပြန်၏။ ထိုလှေပေါ်တွင် ဂျယ်ဟော်နာ၊ လူးဝစ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့ ပါသည်။ သူတို့ကိုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့လှေကမူ သင်္ဘောက ဝင်ဆောင့်လိုက်သောကြောင့် အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသည်။

ဒုတိယလှေကို တွေ့ပြီးနောက် ရှာပုံတော်ဆက်ဖွင့်ကြသည်။ ဝံပုလွေ လာဆင်က ပဲ့ကိုင်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ပဲ့ကိုင်ဘီးရှိရာသို့ မကြာမကြာ လာရောက် ဖုံးအုပ်တတ်သည်။ ပဲ့ကိုင်နေသော ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့ကိုယ်ကို လှိုင်းဖုံးသွားသော်လည်း လှိုင်းကျော်သွားလျှင် ပဲ့ကိုင်မပျက် ပဲ့ထိန်းဘီးနှင့် တွဲလျက်သား ပြန်ပေါ်လာစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သဘာဝတရားနှင့် စစ်ခင်းရာတွင် အရှုံးမပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ညနေ ၆ နာရီလောက်တွင် တတိယလှေကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။ လှေမှာ မှောက်လျက်သား မျောနေပြီး လှေအနီးဝန်းကျင်၌ လူတဦးတယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ပေ။ ထိုလှေသည် ဟန်ဒါဆင်၊ ဟိုလီ အုတ်နှင့် ဝီလျမ်တို့ စီးနင်းခဲ့သည့် လှေဖြစ်သည်။ လူသုံးဦးစလုံးကို အစအနုပင် ရှာမတွေ့တော့သဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် လှေငယ်ကို ဆယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးလှသောကာလတွင် လှေငယ်ကို ဆယ်ယူရန်မှာ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ဟော်နာနှင့် ကားဖုတို့က ကန့်ကွက်ကြသည်။

“အဝီစိက မုန်တိုင်းပဲ တိုက်တိုက်၊ ငါတော့ လှေကို အဆုံးမခံနိုင်ဘူး

လာဆင်က ဟော်နာနှင့် ကားဖုတို့အား အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

“မစွတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ရွက်ကို ကြည့်ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဝံပုလွေလာဆင်သည် မှောက်လျက်သား မျောနေသော လှေကလေး တစင်းကို ဆယ်ယူရန်အတွက် သင်္ဘောကို လေဦးနှင့် တည့်တည့်ကြီး ရင်ဆိုင်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ သင်္ဘောတွင် သင်္ဘောကက်ပတိန်၏အမိန့်ကို သွေဖည်ရဲသူ မရှိပါ။ သင်္ဘောသည် လေဦးနှင့် ရင်ဆိုင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် လှိုင်းလုံးကြီးများ သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှိုင်းကြီးဧရာက ပုတ်ချလိုက်ရာ ကျွန်တော် လွင့်စဉ်ပြီး ရေထဲသို့ ကျသွားသည်။ သို့သော် သန်မာသောလက်ကြီးတခုက ကျွန်တော့်ကို ရေထဲမှ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

သို့ဖြင့် သင်္ဘောသား ဂျန်ဆင်သည် ကျွန်တော်၏အသက်သခင် ဖြစ်လာပေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင် သည် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး လှေကို ရအောင် ဆယ်ယူသည်။ လှေကိုတော့ ရပါ၏။ သင်္ဘောသား ကယ်လီကို လှိုင်းက ယူသွားသည်။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် သင်္ဘောဦးပိုင်း၌ ပုန်းနေသည်ကို တွေ့သွားသဖြင့် ပုန်းနေရာမှ ဆွဲထုတ်ခေါ်ဆောင်လာသည်။ မတ်ဂရစ်သည် လှိုင်းပုတ်သဖြင့် ပျက်သွားသော သင်္ဘော အစိတ်အပိုင်းအချို့ကို ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် သင်္ဘောဦးခန်းတွင် စုရုံးကြပြီး ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ခြောက်များကို စားသောက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်တသက်တွင် အရသာ အရှိဆုံးသော ကော်ဖီနှင့် မုန့်ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က သင်္ဘောသားနှင့် ဖျံဖမ်းသမားများအားလုံး

အိပ်စက်အနားယူရန် အမိန့်ပေးသည်။ သင်္ဘောသားများ အလျှိုအလျှို ထွက်သွားရာ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် အိပ်မည့် သင်္ဘောသားနှစ်ဦး၊ လာဆင်၊ ကျွန်တော်၊ နောက်ပြီး လက်ချောင်းကလေးတခု စိစိညက်ညက် ကြေသွားသည့် ကားဖု၊ ထို့နောက် နံရိုးကျိုးသွားသည်ဟု ပြောသော ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကားဖု၏လက်ချောင်းကလေးကို အရင်းမှ ဖြတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်ကို စမ်းသပ်ရာ တကယ်ပင် နံရိုးသုံးချောင်း ကျိုးသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူ့ကိုမူ ကျွန်တော်တို့ ကုသမပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ပုံ ကုသရမည်ကို ဆေးကျမ်းစာအုပ်၌ မဖတ်ရှုရသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါထက် မစွတာ လာဆင်၊ လှေပျက်ကလေး တစင်းကို ရဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသား ကယ်လီကို အဆုံးခံလိုက်ရတာ မတန်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် မကျေမချမ်းနိုင်ဘဲ လာဆင်ကို ပြောမိသည်။

“ကျုပ်အထင်တော့ ကယ်လီဟာ လှေပျက်လောက်တောင် အဖိုးမတန်ပါဘူး၊ ကဲ ကောင်းသောညပါ မစွတာ ဗင်ဝေဒင်”

လာဆင်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်သည် လှိုင်းဒဏ်ခံခဲ့ရသောကြောင့် နာကျင်နေသည်။ လှေသုံးစင်းကိုလည်း ယခုထက်တိုင် ရှာမတွေ့သေး။ ယင်းအကြောင်းနှစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်လို့ရမည် မဟုတ်ဟု ထင်မိသော်လည်း ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးများသည် အလိုလို ပိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော် အိပ်နေစဉ် တစ္ဆေသင်္ဘောသည် မုန်တိုင်းထဲ၌ ရွေ့လျားတိုးဝှေ့ သွားနေလေသည်။

နောက်တနေ့ ရောက်သောအခါ မုန်တိုင်း စဲသွားသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ခန္ဓာဗေဒကျမ်း၊ ခွဲစိတ်ကုသကျမ်းတို့ကို ဖတ်ပြီး မတ်ဂရစ်၏ ကျိုးသွားသော နံရိုးကို ဆက်ပေးလိုက်သည်။ မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် မရှုမလှ ပျက်စီးသွားသော လှေများ၊ ရွက်များကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ပြင်ကြ ဆင်ကြရသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် တစ္ဆေသင်္ဘောကို အနောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းကာ ပျောက်ဆုံးနေသော လှေများကို ရှာသည်။ ခရီးလမ်းတွင် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသည် အခြား ဖျံဖမ်းသင်္ဘောများနှင့် ဆုံကြသည်။ ထိုသင်္ဘောများသည်လည်း သူတို့၏ ဖျံဖမ်းလှေပျောက်ကို ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အရှာခရီးတွင် တွေ့ရသော အခြားသင်္ဘော၏ ဖျံဖမ်းလှေများကိုပါ ဆယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောမှ လှေနှစ်စင်းနှင့် လှေပေါ်ပါ လူများကို အဆုံးအရှုံး တစုံတရာမရှိဘဲ “စစ္စကို” သင်္ဘောမှ ပြန်ရခဲ့သည်။ “ဆန်ဒီယေဂိုး” ဖျံဖမ်းသင်္ဘောမှ စမုတ်၊ ဝီလဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်တို့ကို ရသည်။ ငါးရက်မြောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော၌ ဟန်ဒါဆင်၊ ဟိုလီအုတ်၊ ဝီလျန်နှင့် ကယ်လီတို့ လေးဦးသာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှာပုံတော်ဖွင့်သည့်အလုပ်ကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်ပြီး ဖျံဖမ်းအလုပ်ကို ပြန်စသည်။

ဖျံအုပ်ကြီးသည် မြောက်ဘက်သို့ ကူးနေရကား ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် ဖျံအုပ်နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်နေလေသည်။ မြောက်ဘက်သို့ သင်္ဘောလွင့်ရသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်မြူနှင်းများကို မကြာခဏ ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။ ဖျံဖမ်းလှေများကို သင်္ဘောပေါ်မှ ချလျှင် ချက်ချင်း မြူနှင်းများက ဝါးမျိုသွားသဖြင့် မမြင်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဂျုံဖမ်းလှေများနှင့် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော အဆက်မပြတ်ရအောင် ၁၅ မိနစ် တကြိမ်ကျ မီးကျည်များ ပစ်လွှတ် ပေးရလေသည်။ ထိုအထဲမှာပင် ဖျံဖမ်းလှေများ ပျောက်သွားတတ်သေးသည်။ ပျောက်သွားသော လှေများကို တွေ့ရာသင်္ဘောက ဆယ်ယူကာ သက်ဆိုင်ရာ ပိုင်ရှင်လက်သို့ ပြန်အပ်ရသည်မှာ ဖျံဖမ်းသင်္ဘော အားလုံးလိုလို လိုက်နာရသည့် ထုံးတမ်းပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်ကမူ ဤထုံးတမ်းကို လိုက်နာသူ မဟုတ်ပေ။ သူ၌ ဖျံဖမ်းလှေများ လျော့နည်းနေရကား ဆယ်ယူရမိသော လှေများကို သက်ဆိုင်ရာ သင်္ဘောသို့ ပြန်မအပ်ဘဲ တစ္ဆေသင်္ဘောအတွက် ဖျံဖမ်းခိုင်းလေသည်။

နံရိုးကျိုးရာမှ နာလန်ထလာသော သောမတ် မတ်ဂရစ်သည် ထမင်းချက်နှင့် ဦးခန်းအစေခံ အလုပ်နှစ်လုပ်ကို တပြိုင်နက် လုပ်ဆောင်ရသည်။ လာဆင်၏

အပြီးကြီး ပြီးခံရသော သင်္ဘောသား ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်တို့မှာ လာဆင်၏ အရိုက်အနှက် အထိုးအကြိတ်တို့ကို မပြတ်ခံနေရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဖျံဖမ်းသည့်ရာသီ ကုန်ဆုံးချိန်သည် သူတို့အသက် ကုန်ဆုံးချိန် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ထားပုံ ရလေသည်။ ကျန်သင်္ဘောသားများနှင့် ဖျံဖမ်းသမားများကား ဝံပုလွေလာဆင်၏ အမိန့်ဩဇာအောက်တွင် နွားလိုနေရပြီး နွားလို ကျုံး၍ ကုန်း၍ အလုပ်လုပ်နေရလေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ဆက်ဆံရေးကား ပို၍ ပြေပြစ်လာသည်။ ပို၍ ရင်းနှီးလာသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကျွန်တော် အတိုင်းမသိ စိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသူတဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် အတိုင်းမသိ ကြောက်ရွံ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် လာဆင်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော အလုပ်တခုမှာ သူ့ကို အခွင့်သာလျှင်သာချင်း သတ်ပစ်ရမည်ဟူသော ခံယူချက်သည် ကျွန်တော့်တွင် မပျက်မပြယ် ရှိနေသေးသည်။ ယင်းခံယူချက်သည် မပျက်မပြယ် ရှိနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း ကျွန်တော့်အမြင်တွင် ဝံပုလွေလာဆင်ကို သေခြင်းနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲမမြင်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူသည် သူ့အသက်ရှင်ရေးအတွက် လှုပ်ရှားသည်။ စိုးမိုးခြယ်လှယ်သည်။ တိုက်ခိုက်ရုန်းကန်သည်။ ဖျက်ဆီး ချေမှုန်းသည်။

တနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် ဖျံအုပ်ကြီးအလယ်၌ ရောက်နေသော်လည်း၊ ပင်လယ်ပြင်၌ ရာသီဥတု ဆိုးရွားလွန်းသဖြင့် ဖျံဖမ်းလှေများ မထွက်ရဲအောင် ဖြစ်နေရပါသည်။ ဖျံဖမ်းသမားများကလည်း ဤမျှလောက် ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေပါက ဖျံဖမ်းဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် လှေတစင်း ချကာ ဖျံဖမ်းလေသည်။ လာဆင်သည် သေနတ်ပစ်သည့်သူ ဖြစ်ရကား ဖျံ အတော်များများကို ပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကား သူများတကာ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သည်ကို ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်သူ ဖြစ်ပေသည်။ အသက်အန္တရာယ်ရှိမည့်အလုပ်မျိုးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လုပ်ဆောင်သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖျံအုပ်သစ်များကို တွေ့သည်။

“လှေချကြဟေ့” ဟု အမိန့်ပေးပြီးနောက် ဖျံများကို လိုက်လံပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ကာ အရေခွာကြသည့်အလုပ်မှာကား နေ့စဉ် လုပ်စဉ်အလုပ် ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သင်္ဘောသား ဂျော့လီချ်က ကျွန်တော့်ထံ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်ပြီး...

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောဟာ ကမ်းခြေနဲ့ ဘယ်လောက်အကွာမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို ပြောစမ်းပါ။ နောက် ယိုကိုဟားမား သင်္ဘောဆိပ်က ဘယ်ဘက်မှာ ရှိနေသလဲ” ဟု မေးလာသည်။ ထိုအမေးကို

ကျွန်တော် ကြားရသောအခါ အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်မိသည်။ ဂျော့လီချ်တို့၏ စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်ပါသည်။

“ကမ်းခြေနဲ့ မိုင် ၅၀၀ အကွာမှာ ရှိနေတယ်။ ယိုကိုဟားမားက အနောက် အနောက်မြောက်ဘက်မှာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

ဂျော့လီချ်သည် ပြောပြောဆိုဆို အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်သွားပါတော့သည်။

နောက်တနေ့ နံနက်တွင် နံပါတ်သုံး လှေနှင့် ဂျွန်ဆင်၊ ဂျော့လီချ်တို့ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အခြားလှေများမှ ရေစည်များ၊ အစားအစာများကို ဖြုတ်၍ ယူဆောင်သွားသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကား ဒေါသပုန် ထနေတော့၏။ သူသည် ဂျော့လီချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့ ထွက်ပြေးမည်ဟု ထင်ရသော အနောက် အနောက်မြောက်ဘက်သို့ သင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်သည်။ သင်္ဘောပြေးနှစ်ယောက်ကို ရှာရန် ရွက်တိုင်ထိပ်မျှော်စင်တွင် လူမပြတ်မလပ် ချထားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုကား ထိုတာဝန်ကို မပေးပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် ဂျော့လီချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့၏ ဘက်တော်သားဖြစ်ကြောင်း သိထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် အပြောကျယ်သော သမုဒ္ဒရာ၌ လှေငယ်လေးတစင်းကို ရှာရသည်မှာ ဧရာမ ကောက်ရိုးပုံ၌ အပ်တစင်းကို ရှာရသည်နှင့် ထူးခြားနားပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်ကား စိတ်ပျက်လွယ်သော လူစားမျိုး မဟုတ်ရကား၊ သင်္ဘောပြေးနှစ်ဦး ထွက်ပြေးမည်ဟု ယူဆရသော ခရီးနှင့် ကမ်းခြေအကြားတွင် “တစ္ဆေ” ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရွက်လွှင့်စေသည်။ ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်တို့ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် “လှေတစင်း တွေ့ပြီ” ဟု လှမ်းအော်လိုက်တော့သည်။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးတို့သည် သင်္ဘောလက်ရန်းသို့ စုဝေးရောက်လာကြပြီး တွေ့ပြီဆိုသော လှေရှိရာဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကြပါသည်။ တောက်ပသောနေခြည်ကို နောက်ခံထားလျက် အမည်းစက်ကလေးသည် မြင်ကွင်း၌ ပေါ်လိုက်၊ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်လိုက် ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုစဉ် အနောက်ဘက်မှ လေပြည်ကလေးက တွန်းလိုက်ရာ ထိုလေ၏အကူအညီဖြင့် အမည်းစက်ကလေးကို ဖမ်းယူရန် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် တက်ကုန် ရွက်ကုန် ဖွင့်ပါလေတော့သည်။

ကျွန်တော်၏စိတ်ကား ဝေဒနာ ဖိစီးထားသဖြင့် လေးလံလှဘိတော့၏။ အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီးပမာ ဝံပုလွေလာဆင်က ပြုံးနေလေသည်။ သူ့အမူအရာကို မြင်ရသည့်အခါ လာဆင်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာမိ၏။ ဂျော့လီချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့အပေါ် ကျရောက်မည့်ဘေးကို ကျွန်တော် တွေးမိသောအခါတွင်မူ ယခုပင် လာဆင်ကို ခုန်အုပ်ပြီး သတ်ပစ်ချင်လာ၏။ ကျွန်တော်ကား

ဆောက်တည်ရာ မရတော့ပြီ။ ကျွန်တော်လည်း လက်နက်များ သိုလှောင်ထားရာ အခန်းသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းခဲ့ကာ ပြောင်းတိုသေနတ်တလက်ကို ဆွဲယူလာ၏။ သေနတ်ကို လက်တဖက်၌ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်အတက်တွင်...

“ဟာ၊ လှေပေါ်မှာ လူငါးယောက်တောင် ပါပဲလား” ဟူသောအသံကို ကြားလိုက်သည် မည်ကားမတ္တ၌ ကျွန်တော်သည် အားပြတ်သလိုဖြစ်ကာ ခြေမသယ်နိုင် လက်မသယ်နိုင် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ကမူးရှူးထိုး လုပ်မိသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိကာ ကြောက်စိတ်များ လွှမ်းလာသောကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကို နေသားတကျ ပြန်ထားပြီးမှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ လူအားလုံးသည် လူငါးယောက်ပါ လှေငယ်ဆီသို့ အာရုံစိုက်နေကြသဖြင့် ကျွန်တော် လက်နက်တိုက်ခန်း ရှိရာသို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိဟန် မတူပါ။ လှေငယ်သည် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်ရသလောက်ဆိုလျှင် လှေငယ်သာ ဆိုသော်လည်း ဖျံဖမ်းလှေထက် ကြီးသည်ဟု ထင်ရသည်။

ရွက်တိုင်ထိပ်မှ ဆင်းလာသော စမုတ်သည် ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် ရပ်လျက်နေရာမှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်...

“ပြဿနာတွေတော့ ပေါ်ကုန်ဦးတော့မှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲဗျ”

“ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား၊ လှေပေါ်မှာ မိန်းမတယောက် ပါလာတာ။ စမုတ်ပြောသလိုပင် လှေပေါ်၌ ယောက်ျားလေးယောက်။ မိန်းမတယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် လှေကို ကြည့်ရင်း စိတ်အားတက်ကြွသလို ဖြစ်နေကြသည်။ လာဆင်ကမူ ချွင်းချက် ဖြစ်သည်။ သူ့အငြိုးထားသော သင်္ဘောပြေးနှစ်ဦး၏ လှေမဟုတ်သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေဟန် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် လှေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းမိသောအခါ လှေပေါ်၌ ပါလာသော မိန်းမသားကို သေသေချာချာ မြင်နိုင်သည်။ မိန်းမသား၏မျက်နှာသည် နေဒဏ် လေဒဏ်ကြောင့် နီရဲနေသော်လည်း သိမ်မွေ့သော မျက်နှာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ သူသည် မျက်လုံး မျက်ဖန် ကောင်းသူဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမသားမှာ တခြားသောကမ္ဘာမှ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ရောက်လာသလားဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်နေမိသည်။ ကျွန်တော် မိန်းမသားကို မမြင်ဖူးသည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား၊ ယခု မြင်လိုက်ရသောအခါ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်နေမိသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောလက်ထောက်၏

တာဝန်ဝတ္တရားများကိုပင် မေ့လျော့ကာ သူ့ကို ငေးငေးငူငူကြီး ကြည့်နေမိသည်။ အမှန်ကတော့ သင်္ဘောလက်ထောက်တယောက်အနေဖြင့် လှေပေါ်မှလူများကို သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်အောင် ကျွန်တော်ကူညီရမည် ဖြစ်သည်။ လှေပေါ်မှ သင်္ဘောသားတယောက်က မိန်းမသားကို ခါးမှပင့်ကာ လာဆင်၏ကမ်းလင့်ထားသော လက်ထဲသို့ ပို့ပေးလိုက်စဉ် မိန်းမသားသည် မျက်နှာကိုမော်ပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံးဆီသို့ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ မိန်းမသားမှ ပြုံးနိုင်သော ချိုမြသည့်အပြုံး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အပြုံးနှင့် မတွေ့သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၍၊ ဤကမ္ဘာတွင် ဤလိုချိုမြသော အပြုံးမျိုး ရှိနိုင်ကြောင်း မေ့နေသလိုလို ဖြစ်နေပါသည်။

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ အမျိုးသမီးကို အခန်းထဲကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ အခန်းပိုတခုကို ထမင်းချက် ရှင်းခိုင်းပြီး အမျိုးသမီးကို နေရာချလိုက်၊ သူ့မျက်နှာ နေလောင်ထားတာကိုလည်း ဂရုစိုက်လိုက်နော်”

လာဆင်က အမိန့်ပေးပြီး လှေပေါ်မှ ပါလာသော အခြား လူလေးဦးနှင့် စကားပြောနေသည်။

လာဆင့်အမိန့်အရ ထိုမိန်းမသားကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ အခန်းသို့ အဆင်းတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့လက်မောင်းကလေးကို ကိုင်ကာ ဖေးမပေးသည့်ခဏတွင်၊ သူ့လက်မောင်းကလေးများသည် ကျွန်တော်လက်တွင်း၌ ကြေမွသွားတော့မည်လားထင်မှတ်မိသည်။ မိန်းမသားတယောက်၏ နူးညံ့မှုကို ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပထမဆုံး တွေ့ထိ ခံစားမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ အခန်းထဲမှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ပျာယီးပျာယာ ဆွဲထုတ်လာပြီး ထိုမိန်းမသားကို ထိုင်စေသည်။

“ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ရှင်”

သူက ပြောသည်။

“မနက်တုန်းက လှေပေါ်က လူတွေက ကမ်းခြေဆိုက်နိုင်မယ်လို့ တွက်နေကြတာ၊ အခုဆိုရင် ညပိုင်းကျမှပဲ ကမ်းပေါ်ရောက်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ရှင်ကော ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ”

မိန်းမသားက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ နှုတ်အ သွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တကယ်ရှိနေသောအခြေအနေကို ဘယ်လိုပြောပြရပါမည်နည်း။

“အခု ခင်ဗျားတို့ရောက်နေတဲ့ သင်္ဘောရဲ့ကက်ပတိန်ဟာ တခြား ကက်ပတိန်တွေလိုသာ ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဟာ မနက်ဖြန်လောက်ဆို ယိုကိုဟားမားကို ရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကက်ပတိန်ဟာ လူထူးလူဆန်းကြီးတယောက်ပါ။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားစေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကို နားလည်ရဲ့လား ခင်ဗျား

ကျွန်တော်သည် ရိုးသားစွာပင် ပြောမိပါသည်။

“ကျွန်မ ရှင်ပြောတာတွေကို နားမလည်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုရင် သင်္ဘောပျက်တဲ့ ဒုက္ခသည်တွေကို ဘယ်သင်္ဘောကမဆို ဦးစားပေးရတယ်လို့ နားလည်မိပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ဟာ ကမ်းခြေနဲ့လည်း သိပ်ဝေးတော့တာမှ မဟုတ်တာလား”

“ကျွန်တော် ဒါတွေကို မသိရိုး အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဆိုးဆုံး အခြေအနေတွေ ရောက်လာရင် ခင်ဗျား အသင့် ရင်ဆိုင်နိုင်စေချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒပါပဲ။ ဒီ ကက်ပတိန်ဆိုတဲ့လူဟာ လူမဟုတ်ပါဘူး၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဘီးလူးသဘက်ပါ။ သူ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုတင် ခန့်မှန်းလို့ မရပါဘူး”

“ဪ... ဟုတ်လား”

မိန်းမသားသည် အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်လုမတတ် အခြေအနေတွင် ကျွန်တော့်ကို နောက်ထပ် မေးခွန်းများ မထုတ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်အား အခန်းပိုတခုကို ရှင်းလင်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်ကာလတွင် ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လီချ် အကြောင်းကိုပင် မေ့လျော့နေမိပါသည်။ ထိုအခိုက် သင်္ဘောရွက်ထိုင်ထိပ်မှ စမုတ်က “လှေကို တွေ့ပြီဟေ့” ဟု လှမ်းအော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ မိန်းမသားမှာမူ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ဟန် မတူပါ။ ပင်ပန်းနွမ်းလျသောကြောင့် မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားပါသည်။ မိန်းမသား အိပ်ပျော်သွားပါစေ။ ဂျွန်ဆင်နှင့် လီချ်တို့အား နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းတော့မည့်အဖြစ်ကို သူ မမြင်စေချင်ပါ။

မိန်းမသားကို ကျွန်တော် သိပ်ထားခဲ့ပြီးနောက် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပါသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးကို စုံစုံညီညီ တွေ့ရပါသည်။ ဂျွန်ဆင်နှင့် လိချ်တို့ ဤသင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်လျှင် တခုခု ဖြစ်တော့မည်ကို သိ၍၊ ထိုတခုခုသည် ဘယ်လိုတခုခုလဲ ဆိုတာ သိရအောင် လာကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီး

“ခုနက တို့ကယ်ခဲ့တဲ့ လူလေးယောက်ကို တို့သင်္ဘောပေါ်မှာ သင်္ဘောသားအဖြစ် သုံးရမယ် ဟေ့။ ဒါထက် ဟိုအမျိုးသမီးကော၊ သူ့နာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ သူ အခု ပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ဒါထက် သူတို့က ဘယ်သင်္ဘောကလဲ”

“ဆန်ဖရန်စစ်စကိုက နေပြီး ယိုကိုဟားမားကိုသွားတဲ့ “တိုကျိုမြို့တော်” ဆိုတဲ့ သင်္ဘောကပဲ၊ သင်္ဘောကတော့ မုန်တိုင်းထဲမှာ မြုပ်သွားပါပြီ။ ဒါထက် ဒီမိန်းမအကြောင်း မင်း တကယ် မသိဘူးလား၊ မုဆိုးမလား၊ လင်ရှိမယားလား”

လာဆင်က ပြုံးရယ်ပြီး ပြောသည်။ မိန်းမသားအကြောင်းကို သူ မေးနေပုံမှာ စက်ဆုပ် ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က

“လိချ်နဲ့ ဂျွန်ဆင်ကို ခင်ဗျား ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ” ဟု စကားပြတ်အောင် မေးလိုက်ပါသည်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပဲ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း အခုဆို သင်္ဘောသားသစ် လေးယောက်ရပြီဆိုတော့ ငါ့သင်္ဘောအတွက် လုံလောက်ပြည့်စုံနေပြီလေ”

“ဒီလိုဆိုရင်ဗျာ၊ လိချ်နဲ့ ဂျွန်ဆင်ကို ခင်ဗျား သက်သက်ညှာညှာ သဘောထားစေချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား သူတို့ကို ရက်စက်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အသက်ကို ချစ်တာတွေ ဘာတွေကို မေးပြီး ခင်ဗျားကို သတ်မိမှာ အမှန်ပဲ”

“ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား ဟမ့်၊ မင်းအတွက် ငါတကယ်ပဲ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ မင်းဟာ တကယ့်ကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီပဲ။ အဟုတ်လား ဟမ့်၊ မင်းဟာ လူတယောက် ဖြစ်လာပြီ”

ထို့နောက် သူ့အသံသည် တကယ် တည်ငြိမ်လာကာ

“ဒါထက် မင်းမှာသစ္စာ၊ လူမှာကတိ ဆိုတာကို ယုံလား” ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က ယုံကြောင်း ပြောသည်။

“ကဲ... ဒါဖြင့် မင်းကို ငါ ကတိတခု ပေးမယ်၊ ငါ ဂျွန်ဆင်နဲ့ လိချ်ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး၊ ဟုတ်လား။ နောက်ပြီး မင်းကလည်း ငါ့ကို ကတိတခု ပေးရလိမ့်မယ်၊ ငါ့ကို မသတ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

ကျွန်တော်က သူတောင်းသည့်ကတိကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားသည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ တကယ်တမ်းပြောရလျှင် လာဆင်ထံမှ ယင်းသို့သော ကတိစကား ထွက်လာသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ကိုယ်မယုံအောင် ဖြစ်ရပါသည်။

လိချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့၏ လှေသည် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောနှင့် ဘာမျှမဝေးတော့ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တို့၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်နေပါသည်။ သင်္ဘောမှ မည်သူ တဦးတယောက်ကမျှ စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ သူတို့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။ သင်္ဘောပေါ်က လူတို့သည် ဂျွန်ဆင်နှင့် လိချ်ကို သေလူအဖြစ် တွက်ဆထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဆင်သည် မျှော်လင့်ချက်ကင်းသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ဂျော့လိချ်ကမူ အင်မတန် မုန်းတီးခက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ဝံပုလွေလာဆင်ကို သဲသဲမဲမဲကြီး ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် သူတို့လှေကို ဖြတ်ကျော်သွားရာ၊ သင်္ဘောအရှိန်ကြောင့် လှေကလေးမှာ တိမ်းမှောက်လုမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။ လာဆင်သည် သင်္ဘောရပ်ရန် အမိန့်မပေး၊ လိချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့လှေသည် နောက်၌ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသည် နှစ်မိုင်အကွာတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ဂျွန်ဆင်နှင့် လိချ်သည် လေဆန်ရေဆန် ကို ဦးတည့်တည့်တိုး၍ လှော်ခတ်ကာ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနောက်သို့ လိုက်လာသည်။ ဖျံဖမ်းလှေသည် လေဦး ရေဦးကို ဦးတည်မောင်းနှင်ရန် ဆောက်ထားသော လှေမျိုး မဟုတ်ရကား၊ လှေကလေးသည် လေဦးနှင့်အတူ လာသော ရေလှိုင်းများ ရိုက်ပုတ်ခြင်းကို မရှုမလှ ခံနေရသည်။ တနာရီခန့် ကြာသောအခါ သူတို့နှစ်ဦးသား၏ လှေသည် သင်္ဘောနှင့် မလှမ်းကမ်းသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ဂျွန်ဆင်သည် လှေကို ကောင်းစွာ

ထိန်းတတ်သူဖြစ်၍သာ ဤမျှလောက် လိုက်လာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ့်နှယ်တုံး၊ မင်းတို့ အခုမှ “တစ္ဆေ” ပေါ် ပြန်တက်ချင်ပလား၊ တက်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေတော့”

လာဆင်က တဟားဟား ရယ်မောပြောဆိုရင်း သင်္ဘောကိုထွက်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လိချ်တို့ လှေကလေးမှာ လှိုင်းကြားတွင် ကျန်ရစ်ပြန်သည်။ လာဆင်သည် လိချ်တို့ကို မှတ်လောက် သားလောက်အောင် သင်ခန်းစာ ပေးနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

သင်္ဘောသား လူးဝစ်က ကျွန်တော့်နားသို့ ကပ်ကာ

“ဟိုကောင် နှစ်ကောင်တော့ သေရမှာကို အတော်ကြောက်နေရှာပြီ” ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

“လာဆင် သူတို့ကို သင်ခန်းစာ ပေးရုံပေးနေတာပါ။ ကြည့်နေ၊ တော်တော်ကြာရင် လိချ်တို့ကို သင်္ဘောပေါ်တက်စေပါလိမ့်မယ်”

“ဒီလို ထင်သလား”

“အင်း... ခင်ဗျားကော ဒီလို မထင်ဘူးလား”

“ဆန်ဖရန်စစ်ကိုက အရက်က ကျုပ်ကို သိပ်ဒုက္ခပေးတယ်၊ ကိုယ့်အသက်ရှင်အောင် နေဖို့သာတွေ့၊ ဒီပြင် ဘာမှမတွေ့နဲ့တဲ့၊ အဲဒီလောက် ဒုက္ခပေးတဲ့အရက်ဗျ။ ကြည့်နေ၊ အခု သင်္ဘောပေါ် ရောက်လာတဲ့ မိန်းမက ခင်ဗျားကို ဆန်ဖရန်စစ်ကို အရက်ထက် ပိုပြီး ဒုက္ခပေးလိမ့်ဦးမယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

“ကျုပ် မဆိုင်ပေမယ့် ဝံပုလွေလာဆင်ကတော့ ဆိုင်သဗျ၊ ကျုပ် ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဝံပုလွေကြီးက ဝံပုလွေကြီးက ဆိုင်တယ်လို့ တွက်မှာ”

ဂျော့လိချ်နှင့် ဂျွန်ဆင်တို့၏ လှေကလေးသည် မိုင်အနည်းငယ်မျှ နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောကို ရပ်စောင့်ပြန်သည်။ သင်္ဘောပေါ်မှ လူအားလုံးလိုလိုပင် လှေကလေး အလာကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ စောင့်ကြည့်သူများတွင် လာဆင်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ လှိုင်းကြီးများ ထနေသည့်အကြား၌ လှေကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှေကလေးသည် သင်္ဘောနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေလာဆင်၏ အမိန့်ပေးသံ ထွက်လာပြီး တစ္ဆေသင်္ဘောသည် ရပ်ရာမှ လေအဟုန်စီးကာ ထွက်ခွာပြန်သည်။ လှေကလေးကား နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်သည်။

လှေကလေးသည် သင်္ဘောနောက်သို့ နှစ်နာရီကြာမျှ လိုက်လာသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောသည် ရပ်စောင့်လိုက်၊ ထွက်ပြေးလိုက် လုပ်ပြန်သည်။ ထိုစဉ် မိုးများသည် သည်းထန်စွာ ရွာချလိုက်ရာ လှေကလေးသည် ကျွန်တော်တို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ နောက်ထပ်လည်း လှေကလေးကို ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရတော့ပေ။ ဂျွန်ဆင်နှင့် ဂျော့လီချ်တို့၏ဘဝဒုက္ခကား နိဂုံးကမ္မတ် အဆုံးသတ်ခဲ့ပါပြီ။

တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်မှ လူအားလုံးသည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အရေးအခင်းကို ပြန်လည်တွေးတော နေကြသဖြင့် စကားမပြောကြပေ။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်က ကြာကြာမတွေးခိုင်းပေ။ တစ္ဆေသင်္ဘောကို လမ်းကြောင်းသစ် ပြောင်းကာ ရွက်လွင့်စေပြန်သည်။ ပြောင်းလိုက်သော လမ်းကြောင်းကား ယိုကိုဟားမားဘက်သို့ မဟုတ်ဘဲ ပင်လယ်ဖျံအုပ်ရှိသည့်နေရာသို့သာ ဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ်လို သင်္ဘောမျိုးပေါ် ရောက်နေတာလဲ ခင်ဗျာ”

သင်္ဘောပျက်မှ ဆယ်မိသော လူသစ်က ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ခင်ဗျားမှာ မျက်စိပါသားပဲ”

ကျွန်တော်သည် ခပ်ပြတ်ပြတ် အဖြေပေးလိုက်ပြီး၊ ဝံပုလွေလာဆင် ရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာပါသည်။

ကျွန်တော်က ဝံပုလွေလာဆင်ကို ခပ်ထန်ထန် မေးလိုက်သည်။

“ငါ ကတိပေးစဉ်တုန်းကတည်းက ဒီနှစ်ကောင်ကို သင်္ဘောပေါ် ဆယ်ယူဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းအမြင်ပဲ၊ ငါဟာ ကတိအတိုင်း သူတို့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

လာဆင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် စကားမပြောနိုင်တော့ပါ။ သူ့ကို နှုတ်လှုံမထိုးနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ကိုင်ရပါလိမ့်မည်။ သင်္ဘောအခန်းထဲ၌ အိပ်ပျော်နေသော မိန်းမသားအတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိနေပါပြီ။ ထိုမိန်းမသားကို စောင့်ရှောက်ကူညီနိုင်ရန် လုပ်ကိုင်စရာ အားလုံးကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ဘဲ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် လုပ်ရပါလိမ့်မည်။

သင်္ဘောပျက်မှ ဆယ်တင်ခဲ့သော လူလေးယောက်သည် ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောတွင် သင်္ဘောသား ဖြစ်လာကြပါသည်။ သူတို့လေးဦးသား ပိုင်း၍ ကန့်ကွက်ကြသော်လည်း ကန့်ကွက်သံမှာ မပြင်းထန်လှပေ။ သူတို့တစ်ဦးသည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ရွံ့ကြောက်နေကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘောပျက်မှ ပါလာသော မစ္စ ဗရူးစတားကတော့မူ အိပ်ပျော်နေဆဲ ရှိပါသည်။ (မစ္စ ဗရူးစတားဆိုသောအမည်ကို ကျွန်တော်တို့ ထိုသူလေးဦးထံမှ သိရပါသည်။) မစ္စ ဗရူးစတား အိပ်ပျော်နေသေးသဖြင့် ညစာစားချိန်တွင် စကား ဆူဆူညံညံ မပြောကြရန် ဖျံ့ဖမ်းသမားများကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ရပါသည်။ နောက်တနေ့ နံနက်စာ စားချိန်တွင်လည်း မစ္စ ဗရူးစတားကို မတွေ့ရပါ။ ထိုအခါ ဝံပုလွေလာဆင်က သင်္ဘောဦးခန်းတွင် ထမင်းလာရောက် မစားနိုင်လောက်အောင် ထိုမိန်းမက ကြီးကျယ်ရသလားဟူ၍ ဒေါထပါတော့သည်။ မစ္စ ဗရူးစတားသည် ထမင်းစားလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူသာ စားရမည်ဟု ဝံပုလွေလာဆင်က အမိန့်ချပါတော့သည်။

မစ္စ ဗရူးစတား ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပွဲသို့ ရောက်လာသောအခါ ယခင်က ဆူဆူညံညံ စားသောက်တတ်ကြသော ဖျံ့ဖမ်းသမားများသည် ငါးကလေးများသဖွယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သွားပါတော့သည်။ စမုတ်နှင့် ဟော်နာတို့သာ မစ္စ ဗရူးစတားကို တိတ်တခိုး ကြည့်လိုက်၊ စကားလေး တလုံးစ နှစ်လုံးစ ပြောလိုက် လုပ်ရှာပါသည်။ ကျန်လူများ၏မျက်လုံးများကမူ ထမင်းပန်းကန်နှင့် ကပ်နေသလား ထင်ရသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် စကားနည်းနေသည်။ ထမင်းစားပွဲရှိ မိန်းမသားသည် သူ တွေ့ဖူး ဆက်ဆံဖူးသော မိန်းမများနှင့်မတူ၊ ထူးခြားလှသည်ကိုလည်း သူသတိပြုမိလာ နှစ်သည်။ သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းဖြစ်နေသော မိန်းမသားကို ဝံပုလွေလာဆင်သည် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း လေ့လာနေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်နည်းတူ ကျွန်တော်ကလည်း လေ့လာရပါသည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့လောက် ယိုကိုဟားမားကို ရောက်မှာပါလဲ ရှင်”

မစ္စ ဗရူးစတားက ခပ်ရိုးရိုးပင် မေးရှာသော်လည်း၊ ထမင်းစားပွဲရှိ လူအားလုံးတို့သည် ဝံပုလွေလာဆင် ဘယ်ကဲ့သို့ ဖြေမည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။

“နောက် လေးလလောက်၊ တကယ်လို့ ဖျံ့ဖမ်းတဲ့ရာသီဟာ စောစောစီးစီး

ကုန်သွားရင် သုံးလလောက် ကြာမယ်”

လာဆင်က ပြောသည်။

မစ္စ ဗရူးစတားသည် ပင့်သက် ရှူလိုက်ပြီးနောက် ဖြည်းညင်းစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကျွန်မ သိရသလောက်ဆိုရင် တနေ့လောက် ရွက်လွှင့်ရုံနဲ့ ယိုကိုဟားမားကို ရောက်နိုင်တယ် မဟုတ်ပါလားရှင်”

သူသည် စားပွဲ ဝိုင်းမှ လူများကို ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မ ထင်တာဟာ မှန်တယ် မဟုတ်လားရှင်၊ မမှားပါဘူးနော်” ဟု စကားဆက်ပါသည်။

“ဟာ... မှန်တာတို့ မှားတာတို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်နဲ့သာ ပြောပေတော့။ သူက ဒီအမှန်အမှားကိစ္စတွေ ရှင်းတဲ့နေရာမှာ ပါရလှပဲ။ ကျွန်တော်က သဘောသား တယောက်ဆိုတော့ ပြဿနာကို တမျိုးမြင်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သုံးလေးလ ကြာအောင် ခင်ဗျား နေရတာဟာ ခင်ဗျားအဖို့ ကံဆိုးတာပဲရယ်လို့ ထင်မှတ်စရာပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ ကံကောင်းတယ် ပြောရမှာပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် မစ္စ ဗရူးစတားကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏ စူးစူးဝါးဝါး အကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ မစ္စ ဗရူးစတားသည် မျက်လွှာကလေးကို ချလိုက်ရရှာသည်။ ထိုနောက် မျက်လွှာကလေးကို ပင့်ပြီး ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကြည့်ပါလေသည်။ သူ့မျက်လုံးသည် “သူပြောတာတွေဟာ အမှန်ပဲလား ဟင်” ဟု မေးနေသည်ကို ကျွန်တော် နားလည် သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မဖြေပါ။

“ဘယ်လို ထင်ပါသလဲ ရှင်”

သူကလေးက မေးသည်။

“ခင်ဗျားမှာ သုံးလေးလအတွင်း လုပ်စရာကိုင်စရာ ရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကံဆိုးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောသလို ခင်ဗျားဟာ ကျန်းမာရေးအတွက် ဂျပန်ကို သဘောနဲ့ ခရီးထွက်တယ်ဆိုရင်တော့ တစ္ဆေသဘောပေါ်မှာလည်း ခင်ဗျားရဲ့ကျန်းမာရေးဟာ တိုးတက် ကောင်းမွန်နိုင်ပါတယ်လို့ ပြောပါရစေ”

ကျွန်တော့်အဖြေစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် မစ္စ ဗရူးစတား၏

မျက်လုံးများမှာ ဒေါသဖြင့် ဝင်းလက်လာသည်။ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများသည် သူ့မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ မျက်လွှာချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏အဖြေသည် သူရဲဘောကြောင်သူတဦး၏ အဖြေဖြစ်ကြောင်း သိပါသည်။ သို့သော် ယခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်တော့်၌ သည်ထက် ကောင်းမွန်သောအဖြေမျိုး ပေးနိုင်စွမ်း မရှိသေးပါ။

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်က သူ့ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြနေတာဗျ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ရယ်မောပြောဆိုပါသည်။

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင် ဒီသင်္ဘောပေါ် ရောက်ခါစက အခြေအနေကို ခင်ဗျား မြင်စေချင်တယ်၊ အရိုးပဒေသာကလေးပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ကားဖုရာ”

ကားဖုသည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ စကားထဲ၌ ရုတ်တရက် သူ့နာမည်ကို ကြားလိုက်ရရာ၊ လန့်ဖျပ်သွားပြီး လက်မှ ဓားပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။ နောက်မှ လာဆင့်အဆိုကို ကပျာကယာပင် ခေါင်းညိတ် အတည်ပြုရှာသည်။

“အာလူးတွေ အခွံနွာရင်း၊ ပန်းကန်တွေဆေးရင်း ကြွက်သားတွေ ဘာတွေ ထွက်လာတယ် မဟုတ်လား ကားဖု” ကားဖုက အတည်ပြုရပြန်သည်။ “အခုဆို ကြည့်စမ်း၊ သူ့ကိုယ်မှာ ကြွက်သားစိုင်တွေ ဘာတွေနဲ့။ အရင်တုန်းက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်မရပ်နိုင်ခဲ့တဲ့သူဟာ အခုဆို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်လို့”

ဖျံဖမ်းသမားများသည် လာဆင့်၏ပြက်ချော်ချော်စကားကြောင့် ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်လာကြသည်။ သို့သော် မစ္စ ဗရူးစတားကမူ ကြင်နာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရှုပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့်ကို သရော်သဖြင့် ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လာပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် သင်ခဲ့ရတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခြေထောက်နဲ့ တခြားသူတွေကို မကန်ကျောက်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

ကျွန်တော်က လာဆင်ကို ပြန်ပက်လိုက်ရာ လာဆင်က...

“ဟာ ဒီလိုဆို မင်းရဲ့ပညာဟာ ဘယ်စုံသေးလို့လဲ” ဟု ဆိုသည်။ ထိုနောက် သူသည် မစ္စ ဗရူးစတားဘက်သို့ လှည့်ကာ....

“ကျွန်တော်တို့ တစ္ဆေသင်္ဘောဟာ ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်တတ်ပါတယ်။

ဒါကလည်း မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင် အသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါ်ရောက်တဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ ဒီသဘောကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို သဘောထားနိုင်ပါတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်ရယ်...” ဟု ပြောသည်။

“ဟာ... ဟုတ်တာမှ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး အာလူးတွေ အခွံနွာ၊ ပန်းကန်တွေဆေး၊ အဲ နောက်ပြီး အချင်းချင်း လည်ပင်းညှစ်သတ်တာတွေကိုလည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ ဒီမှာ၊ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်ရဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို အထင်လွဲ မသွားစေချင်ပါဘူး။

လာဆင်သည် ဟန်ဆောင်ထားသော စိုးရိမ်တကြီး အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်ချလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျား သတိထားမိမှာပေါ့ မစ္စ ဗရူးစတာ၊ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်ရဲ့ခါးမှာ ဓားတစင်း ထိုးထားတာကိုလေ။ ဒါဟာ သဘောအရာရှိတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိပါဘူး၊ ဒီအချက်ကလွဲရင် မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်ဟာ ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ။ အဲ တခုတော့ ရှိသပေါ့ဗျာ၊ သူဟာ အင်မတန် ရန်လိုတတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တခါတလေ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆုံးမပေးရတာတွေ ရှိပါတယ်။ သူ ဒေါသထွက်တဲ့အချိန်မှာ အင်မတန် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောဆို လုပ်ဆောင်တတ်ပါတယ်။ အခုဆို ဒေါသပြေသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မေးကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် သူ သတ်ပစ်မယ်လို့ တနေက ခြိမ်းခြောက်ပါတယ်။ သူ ဒီအချက်ကို ငြင်းမယ် မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် ဒေါသဖြင့် တဝင်းဝင်း တောက်နေသည်ကို လာဆင်သည် သတိထားမိပြီး စကားဆက်ပြန်ပါသည်။

“သူ့ကို ကြည့်စမ်းပါ။ အမျိုးသမီးတယောက်ရဲ့ရှေ့မှာတောင် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့ နေကျင့်မရှိလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူဒေါသကို ကျွန်တော် ကြောက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း လက်နက်မပါဘဲ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ အတူ အလုပ်မလုပ်ရဲတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဖျံဖမ်းသမားများက ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်ကြရာ အခန်းတခုလုံး ကြမ်းတမ်းသော အသံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က မည်သို့ပင် ပြက်ရယ်ပြုစေကာမူ မစ္စ ဗရူးစတာကမူ ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာမှု၊ စာနာမှု အပြည့်ပါသော မျက်လုံးဖြင့်သာ ကြည့်ရှာပါသည်။

“ကျွန်မကို သဘောကြုံ၊ တစင်းစင်းနဲ့ ထည့်မပေးလိုက်နိုင်ဘူးလား ရှင်”

မစ္စ ဗရူးစတားက သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

“ဘယ်သင်္ဘောမှ ကြုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနားတဝိုက်မှာ သွားလာနေတဲ့ သင်္ဘောတွေဟာ အားလုံး ဖျံဖမ်းသင်္ဘောတွေချည်းပါပဲ”

လာဆင်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ဘာအဝတ်အထည်မှ မပါလာပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ ယောက်ျားသားတယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့ ပျော်နေတဲ့ဘဝမှာ ကျွန်မ မနေတတ်တာ အမှန်ပါပဲ

“ဘယ်ဘဝမှာဖြစ်ဖြစ် နေတတ်အောင်နေဖို့ ကြိုးစားသင့်တယ်၊ ဒါမှ ခင်ဗျားအဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါပဲ”

လာဆင်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် အထည်ရယ်၊ အပ်ရယ်၊ အပ်ချည်ရယ် ထုတ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျား အဝတ်ကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ချုပ်ဝတ်ဖို့အတွက် သိပ် ဒုက္ခရောက်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်လို ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဝတ်ဖို့ စားဖို့အတွက် လူတကာက အသင့်စီမံပေးမှ နေတတ်တဲ့လူမျိုးတွေ။ အလုပ်ကလေး လုပ်ရလို့ ခင်ဗျားတို့ လက်ဆစ်ကလေး ချောင်ထွက်မသွားပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချပါ။ ဒါထက် ခင်ဗျားသိလား အသက်ရှင်အောင် စားဖို့သောက်ဖို့ အတွက် ဘာများ လုပ်ကိုင်ပါသလဲလို့ မေးပါရစေ”

မစ္စဗရူးစတားသည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို မျက်လုံးကြီး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေချင်လို့ မေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေဟာ ထမင်းစားတယ်၊ ထမင်းစားနိုင်အောင် တခုခုလုပ်ရတယ်။ ဟောဒီလူတွေကြည့်၊ သူတို့ဟာ ထမင်းစားရအောင် ဖျံတွေကို သတ်ရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်တယ်၊ ကျုပ်က သင်္ဘောမောင်းရတယ်။ ခင်ဗျားကော ဘာလုပ်သလဲ”

မစ္စ ဗရူးစတားက ပခုံးကလေးကို တွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဝမ်းကို ခင်ဗျားဘာသာ ဖြည့်သလား၊ တခြားလူ ဖြည့်ပေးတာလား”

“ကျွန်မဝမ်းကို တခြားလူက ဖြည့်ပေးတာ များပါတယ်”

မစ္စ ဗရူးစတားက ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြောသော်လည်း သူ့မျက်လုံး၌မူ

ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကြောက်ရွံ့နေသည့်အရိပ်များကို တွေ့ရပါသည်။

“အမေရိကားမှာ ခင်ဗျားလို အလုပ်မလုပ်တဲ့သူတွေကို ဘယ်လိုလုပ်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“မသိပါဘူး၊ ဘာလုပ်ပစ်သလဲ ဟင်”

“ထောင်ချပစ်တာပေါ့ဗျ၊ လေလွင့်နေတဲ့သူတွေဆိုပြီး ထောင်ချပစ်တယ်။ ကျွန်တော်သာ အမှားအမှန်ကိစ္စကို အမြဲတွေးနေတဲ့ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်သာဆိုရင် ခင်ဗျားကို မေးခွန်းတခွန်း မေးလိုက်ချင်တယ်၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့ ထမင်းစားရအောင် ဘယ်လိုအခွင့်အရေး ခင်ဗျားမှာ ရှိနေသလဲလို့”

“ရှင်က မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင် မဟုတ်တော့ ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ ဖြေစရာ လိုမယ် မဟုတ်ပါဘူး”

မစ္စ ဗရူးစတားသည် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ယှက်သန်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကြည့်ရင်း ဖြေနေပုံကို မြင်ရသောအခါ၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာ နာကျင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မစ္စ ဗရူးစတား၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို ထိခိုက် တိုက်ခိုက်သော စကားလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ချင်လှပါသည်။ သို့သော် မရပါ။

“ခင်ဗျားရဲ့လုပ်အားနဲ့ တစ်ဒေါ်လာလောက် ရဖူးသလား”

လာဆင်က ဆက်မေးနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင့်၊ ရဖူးပါတယ်”

မစ္စ ဗရူးစတားက ဖြည်းညင်းစွာ ဖြေသည်။

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက စကားများလွန်းလို့ ဖေဖေက ငါးမိနစ် စကားမပြောဘဲနေရင် တစ်ဒေါ်လာ ပေးမယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ ငါးမိနစ် စကားမပြောဘဲ နေခဲ့ပါတယ်၊ အဲ့ဒီတုန်းက တဒေါ်လာ ရဖူးတာပေါ့”

ဝံပုလွေလာဆင်က မစ္စ ဗရူးစတားကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောသည်။

“အခုတော့ ကျွန်မ တနှစ်ကို ဒေါ်လာ ၁,၈၀၀ လောက် ဝင်ငွေ ရှိပါတယ်”

အခန်းတွင်းမှ လူအားလုံးတို့သည် မစ္စ ဗရူးစတားကို ချီးမွမ်းအံ့သြသောမျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ခင်ဗျား တနှစ်မှာ ဒေါ်လာ ၁,၈၀၀ ဝင်ငွေ ရှိတယ်ဆိုတော့ တလ ဒေါ်လာ

၁၅၀ ဝင်တာပေါ့။ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ရင် ဒေါ်လာ ၁၅၀ ပေးပါမယ်။ ဒါထက် ခင်ဗျား ဒီဝင်ငွေရအောင် ဘာများလုပ်တယ်၊ ဘယ်လိုကိရိယာတွေ အသုံးပြုပြီး လုပ်သလဲဆိုတာ သိပါရစေဦး”

“စက္ကူရယ်၊ မင်ရယ်၊ တခါတလေ လက်နှိပ်စက်ကို အသုံးပြုရပါတယ်”

မစ္စ ဗရူးစတားက ရယ်ရင်း ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ မော့ဒ်ဗရူးစတား မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် ဖြည်းညင်းစွာ ပြောမိသည်။ မစ္စ ဗရူးစတားက ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ပြီး...

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ” ဟု မေးသည်။

“ခင်ဗျား မော့ဒ်ဗရူးစတားနော်”

ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းကလေးတချက် ညိတ်ပြသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်အဖို့ ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားအမည်သည် သူနှင့် ဘာမျှမပတ်သက်ဘဲ ကျွန်တော့်အတွက်သာ ပတ်သက်နေသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါသည်။

“ခင်ဗျားစာအုပ်ကို ကျွန်တော် ဝေဖန်ချက် ရေးဖူးပါတယ်”

“ဟာ ဒီလိုဆို ရှင်ဟာ... ရှင်ဟာ...”

“ဆိုပါ ခင်ဗျာ”

“ရှင်ဟာ ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်ပေါ့၊ ကျွန်မ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ရှင် ဘာကြောင့် အမေရိကားရဲ့ အနောက်ဘက်ပိုင်းမှာချည်း နေနေတာလဲ။ ကျွန်မတို့ အရှေ့ဘက်ကလူတွေက ရှင့်ကို မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဗရောင်းနင်း လင်မယားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖီလာဒဲဖီယားမှာ ဟောပြောတုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ကြုံတော့မလို့၊ ကျွန်တော့်ရထားက ၄ နာရီကျော်ကျော် နောက်ကျသွားတာနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ လွဲသွားတယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသည့်နေရာကိုပင် မေ့လျော့လောက်အောင် စကားကောင်းနေခဲ့ပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းပြင်ပသို့ ရောက်သွားသည်။ ဖျံဖမ်းသမားတို့လည်း အလျှိုအလျှို ထမင်းစားပွဲမှ ထသွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကား စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း၊ စာရေးဆရာများအကြောင်း စကား ကောင်းနေသည်မှာ

အမျှင်မပြတ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို
လှမ်းကြည့်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် စကားကောင်းမိသည့် အန္တရာယ်မှာ
မသေးလှကြောင်း ချက်ချင်း သိနားလည်လိုက်ရသည်။ မေ့ဒ်ဗရူးစတားကလည်း
ဝံပုလွေလာဆင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ရိပ်
ကြောက်ရွံ့ရောင်များ ရုတ်ခြည်း ယှက်သန်းလာသည်။

“ပြောပါ ပြောပါ၊ ဆက်ပြောပါလေ”

မာကျောသော သတ္တုသံနှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့
စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ထမင်းစားပွဲမှ
ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မောဒ်ဗရူးစတားတို့သည် ဝံပုလွေလာဆင် ရှိနေသည်ကို လျစ်လျူပြုကာ စကားလက်ဆုံ ကျခဲ့သည့်အတွက် လာဆင်သည် မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။ တဦးတယောက်သော သူသည် လာဆင် မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည့်ဒဏ်ကို ခံရပေလိမ့်မည်။ လာဆင်သည် ဤဒဏ်ကို ခံရန်အတွက် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်သည် ထမင်းဟင်း ချက်ရာ၌ ယခင်ကလို ညစ်ပတ်မြဲ၊ မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်မြဲ။ သူ့အင်္ကျီကိုလည်း မလဲတမ်း အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်ထားမြဲ။ ထိုသို့ မပြောင်းမလဲ ညစ်ပတ်မြဲ ညစ်ပတ်နေသည်ကို လာဆင်က ယိုးမယ်ဖွဲ့လေသည်။

“ထမင်းချက်ကြီးရဲ့၊ မင်းကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေဖို့၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ် ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ သတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတခါတော့ မင်းကို သတိ ထပ်မပေးတော့ဘဲ ဆေးကုရတော့မယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်က ဆေးကုရတော့မည် ဆိုသောအခါ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်သွားတော့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က လူနှစ်ယောက် ကြိုးတချောင်းယူပြီး လာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် မတ်ဂရစ်သည် စားဖိုဆောင်မှ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးသွား၏။ ညံ့ဖျင်း မသန့်ရှင်းသော ထမင်းဟင်းကိုသာ စားနေရသော သင်္ဘောသားများ၊ ဖျံဖမ်းသမားများသည် မတ်ဂရစ်ကို မကျေနပ်နိုင်ရကား မတ်ဂရစ် ထွက်ပြေးသည်ကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသည်။ မတ်ဂရစ်က ပြေး၊ သင်္ဘောသား၊ ဖျံဖမ်းသမားတို့က “တဟားဟား တဟီးဟီး” ရယ်မောကာ လိုက်ဖမ်း၊ သင်္ဘောပေါ်တွင် စိန်ပြေးတမ်း ကစားနေသလား ထင်မှတ်ရသည်။

မတ်ဂရစ်ကို ဆေးကုသနည်းကား သူ့ကိုယ်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချကာ သင်္ဘောဖြင့် ဆွဲယူသော ကုသနည်းပင် ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုကလည်း ဤဆေးကုသနည်းကို ကျင့်သုံးဖို့ ထောက်ခံအားပေးနေဟန် ရှိသည်။ ရေ၊ လေ ငြိမ်သက်သည်။ ရေပြင်တွင် တစ္ဆေသင်္ဘောသည် တနာရီလျှင် သုံးမိုင်နှုန်းမျှသာ သွားနေသည်။ သို့သော် ဆေးကုခံရဖို့ မတ်ဂရစ် ကြောက်ရွံ့နေခြင်းမှာ ပင်လယ်ရေ အေးစိမ့်လွန်း၍ ဖြစ်တန်ရာသည်။ ဤသို့ ဆေးကုပုံကို သူ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်တန်ရာသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် အရူးပမာ ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးလွှားနေသော မတ်ဂရစ်ကို ဖမ်းမိလာပြီး၊ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ပက်လက်လှန် လှဲကြသည်။ မတ်ဂရစ်၏ပါးစပ်မှ သွေးများ

စီးကျနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် မတ်ဂရစ်၏ ပခုံး၌ ကြိုးကို သိုင်းချည်လိုက်သည်။ မတ်ဂရစ်ကို သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းသို့ သယ်ဆောင်သွားကြပြီးနောက် ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြသည်။ မတ်ဂရစ်၏ကိုယ်မှ ကြိုး၏ တဖက်အစကို ဂူဖတီ ဂူဖတီက သင်္ဘောပေါ်က ဆွဲထားရာ၊ မတ်ဂရစ်သည် သင်္ဘောနောက်သို့ တရွတ်ဆွဲ လိုက်လာရသည်။ ကြိုးစမှာ ပေ ၅၀ လောက် ရှည်သည်။

ကျွန်တော် မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းမှာ စိတ်မသက်သာဖွယ် ဖြစ်၏။ မတ်ဂရစ်ကို လှိုင်း တလုံးပြီးတလုံး ဖုံးအုပ်သွားသည်။ လှိုင်းဖုံးလျှင် မြှုပ်သွားပြီး၊ လှိုင်းကျော်မှ မတ်ဂရစ် အသက်ရှူခွင့် ရရှာသည်။ အသက်မှအောင် မရှူရမီ နောက်လှိုင်းတလုံး ဆင့်လာပြန်သော် လှိုင်းအောက်သို့ တဖန် ရောက်ရပြန်သည်။

မြင်ကွင်းကို ကြည့်ခိုက် ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ဗရူးစတားကို မေ့လျော့နေသည်။ မော့ဒ် ဗရူးစတားသည် ကျွန်တော့်ဘေးနားသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ကုန်းပတ်ပေါ်ကို ပထမဦးစွာ တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ စကားမပြော၊ နှုတ်မဆက်အားကြပေ။

“ခုတင်က ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ရယ်သံတွေ၊ ပြေးလွှားသံတွေ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ဘာလုပ်ကြတာလဲရှင်”

“သိချင်ရင်တော့ ကက်ပတိန် လာဆင်ကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့”

ကျွန်တော်က အေးတီအေးစက်ပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် ကက်ပတိန် လာဆင်ထံသို့ အသွားတွင်၊ ကြိုးစတစ်ကို ဆွဲကာ ပင်လယ်ရေထဲသို့ စူးစိုက်နေသော ဂူဖတီ ဂူဖတီကို မြင်လိုက်သဖြင့်...

“ရှင်က ငါးမျှားနေတာလား” ဟု မေးပြန်သည်။ သို့သော် ဂူဖတီ ဂူဖတီသည် မော့ဒ်ဗရူးစတား၏အမေးကို ပြန်မဖြေအားဘဲ ပင်လယ်ရေထဲသို့ စူးစိုက်ကြည့်မြဲ ကြည့်နေသည်။ တခဏတွင်...

“ငါးမန်း ဗျို့၊ ငါးမန်း၊ ငါးမန်း” ဂူဖတီ ဂူဖတီက အသံနက်ကြီးဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

“ကြိုးဆွဲကြဟေ့၊ အားလုံး ဝိုင်းဆွဲကြ” ဝံပုလွေလာဆင်က အမိန့်ပေးသည်။

ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်က မတ်ဂရစ်သည် ဂူဖတီ ဂူဖတီ၏ ငါးမန်း ငါးမန်းဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငယ်သံပါအောင် စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ပင်လယ်ရေသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မတ်ဂရစ်ရှိရာသို့ အရိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တရိပ်ရိပ်လိုက်နေသော ငါးမန်းတကောင်၏ ကျောကုန်းကြီးကို

မြင်ရသည်။ ငါးမန်း၏လိုက်နှုန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ကြိုးဆွဲနှုန်းကို နှိုင်းစာလျှင် ငါးမန်း၏ လိုက်နှုန်းက မြန်နေသည်။

မတ်ဂရစ် သင်္ဘောသို့ရောက်ချိန်နှင့် ငါးမန်း မတ်ဂရစ်ဆီသို့ ရောက်ချိန်မှာ တပြိုင်တည်းလောက် ဖြစ်သည်။ မတ်ဂရစ်၏ကိုယ်သည် ရေပြင်က အကြွ၊ ငါးမန်းကလည်း မတ်ဂရစ်ကို ဆွဲအဟပ် တချိန်တည်းကျသည်။ ငါးမန်းသည် မတ်ဂရစ်၏ကိုယ်ကို မမိလိုက်။ သို့သော် ခြေဖမိုးကို ဟပ်မိဟန် တူသည်။

မတ်ဂရစ်ကို ဆွဲယူပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သောအခါ၊ မတ်ဂရစ်၏ ခြေထောက် တဖက်မှ သွေးများ ဒလဟော စီးကျနေလေသည်။ ခြေချင်းဝတ်အောက်၌ ဘာမျှမရှိတော့။ ငါးမန်းစာ မိသွားရှာသည်။

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ဗရူးစတားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ သူ၏မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီး မျက်လုံးများမှာ ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် မှင်တက်မိသူပမာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများသည် မတ်ဂရစ်ကို ကြည့်နေသည် မဟုတ်၊ ဝံပုလွေလာဆင်ကိုသာ ကြည့်နေ၏။ မော့ဒ်ဗရူးစတား ကြည့်နေသည်ကို သိသော ဝံပုလွေလာဆင်သည် ခပ်ဟက်ဟက် ကလေး ရယ်မောရင်း...

“ယောက်ျားတွေ ကစားကြတဲ့ပွဲတပွဲပါပဲ မစ္စ ဗရူးစတား၊ ခင်ဗျား တွေဖူးတဲ့ ကစားပွဲတွေထက်တော့ နည်းနည်း ပိုကြမ်းချင် ကြမ်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတွေ ကစားကြတဲ့ပွဲပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ ငါးမန်း မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

ဝံပုလွေလာဆင် ပြောနေစဉ် ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လဲကျနေသော မတ်ဂရစ်သည် ကိုယ်ကို တချက်မျှ လှိမ့်လိုက်ပြီး လာဆင်၏ခြေထောက်ကို ပါးစပ်ဖြင့် မိမိရကြီး ကိုက်ခဲထားလိုက်သဖြင့်၊ လာဆင်သည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကုန်းကာ မတ်ဂရစ် နားရွက်နောက်သို့ လက်နှင့် ဖိချလိုက်၏။ သည်တော့မှ မတ်ဂရစ်၏ပါးစပ်သည် ဟလာသည်။ အကိုက်ခံရသော ခြေထောက်လည်း လွတ်ထွက်သွားသည်။

“အဲ... အဲ... ဒါပေမဲ့”

လာဆင်သည် ဘာမျှ မဖြစ်သလို စကားဆက်သည်။

“ကျုပ်ပြောသလိုပါပဲ၊ ကစားကြတဲ့အခါမှာ ငါးမန်း မပါပါဘူး။ အခုလို ငါးမန်းက ဝင်ကစားတာဟာ ကျုပ် ဘာပြောရမလဲ၊ ဆိုပါတော့လေ... ဘုရားသခင်ရဲ့အစီအမံပဲလို့”

ဝံပုလွေလာဆင်၏ ရှင်းလင်းပြောပြချက်သည် မော့ဒ်ဗရူးစတား၏နားထဲသို့ ရောက်ဟန် မတူပေ။ သူသည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို မျက်နှာလွှဲပြီး

ပြန်လှည့်လာသောအခါ မေ့မြောသွားလုမတတ် သွေးလန့်နေသည်ကို ကျွန်တော်
တွေ့ရသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် ကူညီချင်ပါ၏။ ကူညီရန် အချိန်မရပါ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝံပုလွေလာဆင်က မတ်ဂရစ်ကို ပြုစုကုသရန်
ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်း တာဝန်လွှဲလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မော့ဒ် ဗရူးစတားသည် သူနှင့်အတူ သင်္ဘောပျက်ရာတွင် ပါလာသည့် လူတယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ဘာကိစ္စနှင့် ကျွန်တော့်ဆီ လာသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ရိပ်စားမိပါသည်။ မော့ဒ် ဗရူးစတားသည် သူ၏ ပြုံးကျယ် ကြီးမားသော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်းကို ထိုးဖောက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် သိပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်တွင်း၌ ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်၏ ဝိညာဉ်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြောင်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် မော့ဒ်ဗရူးစတား မသိနိုင်သေးသောအချက်ကား ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်သည် ဤတစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သည့်နေ့က စ၍ ဂုဏ်ယူစရာ ဝိညာဉ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ မဟုတ်တော့ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ဟင်”

ကျွန်တော်သည် အနီးအပါး၌ လူသူလေးပါး ရှိ မရှိ ကြည့်ပြီးမှ မော့ဒ်ဗရူးစတားကို အညင်သာဆုံး မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီကနေ့မနက် ငါးမန်းကိုက်တဲ့ အဖြစ်ဟာ မတော်တဆဆိုတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ ကျွန်မတို့ကို ပင်လယ်ပြင်က ဆယ်တဲ့နေ့တုန်းက လူနှစ်ယောက်ကို ရေနစ်အောင် လုပ်ပြီး သတ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မ အဖော်က ပြောပါတယ်”

မစ္စ ဗရူးစတား၏လေသံတွင် ကျွန်တော့်ကို ထိုသတ်မှု၏ ကြံရာပါတယောက်အဖြစ် စွဲချက်တင်လိုသည့်အသံမျိုး ပါဝင်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

“ခင်ဗျား ကြားရတဲ့သတင်းဟာ မမှားပါဘူး၊ အဲဒီနေ့တုန်းက လူနှစ်ယောက်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ရပါတယ်ဗျာ”

“ဒီအဖြစ်ကို ရှင် လက်ပိုက်ကြည့်နေမိသလား ရှင်”

“အမှန်ပြောရရင်တော့ အသတ်မခံရအောင် ကျွန်တော် မတားမြစ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး”

“ရှင် တားမြစ်ဖို့ ကြိုးတော့ ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေမိပါသည်။ ထိုအခါ သူက

“ရှင် မကြိုးစားခဲ့ဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်ခဲ့တယ် ထင်မိပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့် ရှင် တားမြစ်ဖို့ မကြိုးစားတာလဲ”

“ဒီမှာ မစ္စဗရူးစတား၊ ခင်ဗျားဟာ ဟောဒီလောကကို မကြာခင်ကလေးကမှ ရောက်လာတာ ဆိုတော့ ဒီလောကကလေးကို စိုးမိုးချုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဥပဒေသတွေကို နားလည်သေးမယ် မဟုတ်ပေဘူး။ ခင်ဗျား အရင်နေခဲ့တဲ့ လောကက စံထားချက်တွေဖြစ်တဲ့ လူလူချင်း စာနာမှုတို့၊ ယောက်ျားပီသမှုတို့၊ ကိုယ်ကျင့်တရား စတာတွေဟာ ဒီလောကမှာ ဘာမှ ကြီးကျယ်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မဆောင်ပါဘူး။”

ကျွန်တော်သည် ပြောရင်း သက်ပြင်းချမိပါသည်။ မော့ဒီဗရူးစတားကမူ ကျွန်တော် ပြောပြသည်ကို မယုံကြည်နိုင်သည့်အလား ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီး ယမ်းခါနေပါတော့သည်။

“ကဲ လူသတ်နေခိုက်မှာ ကျွန်တော် လက်ပိုက် ကြည့်မနေသင့်ဘူးလို့ ခင်ဗျားထင်ရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဓားဖြစ်ဖြစ်၊ ပုဆိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ သေနတ်ဖြစ်ဖြစ် ဆွဲယူပြီး လူသတ်သမား လာဆင်ကို ခုတ်ပိုင်းပစ်ပြီး သတ်ရမှာလား။”

“အို ရှင် ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ”

“လူသတ်သမားကိုမဟန့်တားနိုင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရမှာလား။”

“ဒါကတော့ ရှင် အထအန ကောက်ပြောနေတာကိုး၊ လောကမှာ စိတ်ဓာတ်စွမ်းပကားဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ စိတ်ဓာတ်စွမ်းပကား ကြီးမားမှုဟာ အကျိုးဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ စိတ်ဓာတ်စွမ်းပကားဆိုတာ ဟောဒီသင်္ဘောပေါ်က ဟောဒီ လောကထဲမှာ ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိဘူးဆိုတာ ယုံစေချင်ပါတယ်။ ခုတင်ကလေးတင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ အသတ်ခံရတယ် ဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲက ဂျော့လီချ်ဆိုတဲ့သူဟာ စိတ်ဓာတ်စွမ်းပကား အလွန်ကြီးမားတဲ့သူပါ။ နောက်လူ ဂျွန်ဆင်လည်း အလားတူပါပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ် စွမ်းပကားဟာ သူတို့ကို ကောင်းကျိုး မပေးတဲ့အပြင် သူတို့ အသတ်ခံရအောင် ဖန်တီးခဲ့ပါတယ်။

“ဒီမှာ မစ္စဗရူးစတား ခင်ဗျား နားလည်စမ်းပါဗျာ၊ နားလည်လိုက်စမ်းပါ။ လာဆင်ဆိုတဲ့ သူဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတ္တဝါကြီးတကောင်ပါ။ သူ့မှာ ကျင့်ဝတ်ဆိုတာ ဘာတခုမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ကြောက်အောင်

မလုပ်နိုင်ပေမဲ့ သူကတော့ ဘာကို လုပ်ရလုပ်ရ ကြောက်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘာမဆို လုပ်ရဲတယ်။ ဒီလောကမှာ သူ့အလိုဆန္ဒဟာ ဥပဒေပါပဲ။ ကျွန်တော် ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ နေနေရတာ သူ့အလိုဆန္ဒအရ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေရတာလည်း သူ့အလိုဆန္ဒအရပါပဲ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘာတခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ လုပ်ချင်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကျွန်တယောက်မို့ပဲ၊ အခုဆို ခင်ဗျားလည်း သူ့ရဲ့ကျွန်အသစ်တယောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် သူ့ကျွန်အဖြစ် ခံနေသလဲ ဆိုတာတော့ ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မသေချင်သေးလို့၊ ကျွန်တော့် အသက်တချောင်းကို ကျွန်တော် ခုံမင်သေးလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ဖက်ပြိုင် အနိုင်မတိုက်နိုင်သလို ခင်ဗျားလည်း တိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မစ္စ ဗရူးစတားသည် စကားတခွန်းတပါဒမျှ ပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က စကားဆက်မပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ အားနည်းတဲ့သူတယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်ဟာဆိတ်ဆိတ်ကလေး နေပြီး ရောက်လာတဲ့ ဒုက္ခမှန်သမျှကို ကြိတ်ခံစားရပါတယ်။ ဒါဟာ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပဲ။ အသက်ရှင်ပြီး နေချင်သေးတဲ့ ကျွန်တော်အဖို့ ဒါဟာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းပဲ။ တခုတော့ ရှိပါတယ်။ အောင်ပွဲဟာ အားကြီးမားတဲ့သူတွေအဖို့သာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီလူ့ကို တိုက်ဖို့ အခု အားမရှိသေးတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လိမ်လိမ်မာမာ ပါးပါးနပ်နပ် နေထိုင်တတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ အောင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တယောက်ကိုတယောက် ကူရလိမ့်မယ်။ ဒီလို ကူတာကိုလည်း ဟိုလူ မသိမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ ဝံပုလွေလာဆင်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းဟန်ဆောင်ရမယ်။ မျက်နှာထား ချိုရမယ်... ခင်ဗျား ကျွန်တော်ပြောသလို လုပ်စေချင်ပါတယ်”

“ဒီနောက်ကော ကျွန်မ ဘာလုပ်ရဦးမှာလဲ ရှင်”

“နောက်လုပ်စေချင်တာ တခုကတော့ ခင်ဗျားခေါင်းထဲက “စိတ်ဓာတ်စွမ်းပကား” ဆိုတဲ့ အယူအဆကြီးကို မေ့ပစ်လိုက်စေချင်တာပါပဲ။ နောက် လာဆင်က ခင်ဗျားကို မုန်းတီးလာအောင် မလုပ်စေချင်ဘူး၊ သူနဲ့ မိတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်ပါ။ သူနဲ့ စာပေရေးရာအကြောင်း အနုပညာ အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးပါ။ ဒီလူဟာ တကယ် ဆွေးနွေးနိုင်တဲ့လူတယောက်ပါ”

“ကျွန်မ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ဟန်ဆောင်ရမယ် ဆိုပါတော့”

ထိုစဉ် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေရာဆီသို့ လျှောက်လာနေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ယုံစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို လုပ်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားရဲ့အရင်က အတွေ့အကြုံတွေဟာ ဒီမှာ အသုံးချလို့ မရပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးကောင်း ပေးနိုင်ပေမယ့် ဝံပုလွေလာဆင်ကိုတော့ ပေးနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ထိုစဉ် ဝံပုလွေလာဆင် ရောက်လာသည်။ လာဆင်က...

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ထမင်းချက်ကို သွားကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ဒီလူ တညည်းညည်း တညူညူ လုပ်နေတယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် မတ်ဂရစ်ရှိရာသို့ ထွက်သွားရသည်။ မတ်ဂရစ်ဆီသို့ ရောက်သောအခါ မတ်ဂရစ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် လာဆင်နှင့် မော့ဒ်ဗရူးစတာတို့ရှိရာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ချက်ချင်း ပြန်မတက်သေးဘဲ နေခဲ့၏။ အတန်ကြာမှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရာ မော့ဒ်ဗရူးစတာသည် ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် စကားလက်ဆုံ ဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်၊ မော့ဒ်ဗရူးစတာသည် ကျွန်တော်၏အကြံပေးချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်ဟု နားလည်လိုက်မိသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါသည်။

အင်အားကောင်းသော လေ၏တွန်းပို့မှုကို ရယူကာ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောသည် ဖျံအုပ်များရှိရာ မြောက်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ရွက်လွင့်ခဲ့လေသည်။ ၄၄ မျဉ်းပြိုင်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖျံအုပ်များကို တွေ့ကြုံပါသည်။ ဖျံအုပ်များရှိသော နေရာကား မုန်တိုင်းထူပြောသော၊ မြူနှင်းထူထပ်သော နေရာ ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်တော်တို့သည် ရက်ပေါင်းများစွာ နေမမြင်ရသည့်အခါမျိုးလည်း ကြုံကြရပေသည်။

ဤသို့သော ရာသီဥတုမျိုး၌ ဖျံဖမ်းရသည်မှာ အလွန်တရာ ဘေးအန္တရာယ် ကြီးလှသည်။ သို့သော် နေ့စဉ်ပင် ဖျံဖမ်းထွက်သည်သာ ဖြစ်လေသည်။ ဖျံဖမ်းလှေများသည် သင်္ဘောမှ ခွာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပိန်းပိတ်အောင် ထနေသော နှင်းမြူထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ယင်းအဖြစ်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဝံပုလွေလာဆင် ဖမ်းဆီးထားသော ဖျံဖမ်းသမား ဝိန်းရိုက် ဆိုသူသည် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသည်။

ဝိန်းရိုက်ကဲ့သို့ ကျွန်တော်သည် နှင်းမြူတောထဲသို့ တိုး၍ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်မိသည်။ သို့သော် အခွင့်မသာခွဲ။ သင်္ဘောလက်ထောက် တဦးဆိုတော့လည်း ဖျံဖမ်းရာတွင် လိုက်ပါရန် မလိုပေ။ ဖျံဖမ်းရာတွင် လိုက်ပါနိုင်အောင် လှည့်ဖြားကြံစည်သော်လည်း ဝံပုလွေလာဆင်က လုံးဝ ခွင့်မပြုပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်ကသာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါက ကျွန်တော့်သည် မစ္စဗရူးစတားကိုပါ ဖြစ်နိုင်သည့်နည်းဖြင့် ပါအောင် ခေါ်ကာ ထွက်ပြေးမည်ဟု ကြံစည်ထားသည်။ အခါမပေးသေး၍သာ ကျွန်တော်သည် ထွက်ပြေးရန် အကြံအစည်ကို ယာယီအားဖြင့် လက်လျှော့ထားရသော်လည်း၊ ထိုအကြံအစည်သည် ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ်ဝယ် အမြဲ တွယ်ငြိနေသည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ရေကြောင်းနှင့် စပ်သော အချစ်ဝတ္ထု အတော်များများကို ဖတ်ဖူးသည်။ ထိုဝတ္ထုများထဲ၌ ယောက်ျားသား တလှေကြီးထဲတွင် မိန်းမချောကလေးတယောက် ရှိနေသော ဇာတ်လမ်းများလည်း ပါသည်။ ထိုစဉ်ကမူ ထိုဇာတ်လမ်းမျိုး၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အကဲဖြတ် ခံစားနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပေ။ ယခုမူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဤဇာတ်လမ်းမျိုး၌ ပါဝင်လှုပ်ရှား နေရပေသည်။ ထိုဇာတ်လမ်းမျိုးထဲမှ မိန်းမချောကလေးသည် လူကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူးမီကတည်းက စာပေအရေးအသားဖြင့် ဖမ်းယူညှို့ငင်စွမ်းသော၊ လူကို တွေ့ရတော့လည်း အလှဖြင့်ညှို့ငင်စွမ်းသော

မစ္စဗရူးစတား ဖြစ်နေချေသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်ရှိ အခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်တို့သည် မစ္စ ဗရူးစတားနှင့် လုံးဝ စပ်ဟပ်ဆီလျော်သော အခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်မျိုး မဟုတ်ပေ။ မစ္စ ဗရူးစတားကား နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှ၏။ ထိလိုက်လျှင် ကြေမွအက်ကွဲသွားနိုင်သည့် ကြွေထည်ကလေးနှင့် တူသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် နှိုင်းဆလျှင်မူ တကယ့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေသည်။ တယောက်က စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း၊ တယောက်က စိတ်နုကိုယ်နု။ တခါတရံ မစ္စဗရူးစတားနှင့် ဝံပုလွေလာဆင် တွဲ၍ ယှဉ်တွဲ လမ်းလျှောက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ၊ ကျွန်တော်သည် လူတို့၏ ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်ကိုသာ အမှတ်ရနေတတ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် တောထဲမှ ကျားရိုင်းတကောင်နယ် သူလှမ်းလိုက်သော ခြေလှမ်းတို့မှာ ညင်သာသော်လည်း၊ အင်မတန် အားကြီးသူ၏ခြေလှမ်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် လှောင်အိမ် အတွင်းမှ ကျားသစ်တကောင်၏ မျက်လုံးပမာ စူးရှ တောက်ပြောင်လွန်းလှ၏။

တနေ့တွင် မစ္စဗရူးစတားနှင့် ဝံပုလွေလာဆင်တို့သည် ယှဉ်တွဲ၍ လမ်းလျှောက်ကာ ကျွန်တော် ရှိရာသို့ လာနေကြ၏။ မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြောင်း အထိမ်းအမှတ် မပြပေ။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏မျက်လုံးကို မြင်လိုက်သော အခါမှ မော့ဒ် ဗရူးစတား အဘယ်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်ကို ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏ အေးစက်၍ မှိုင်းပြာသောမျက်လုံးသည် ယခု နွေးထွေး၍ ရွှေဝါရောင် သမ်းနေသည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားကို ဝံပုလွေလာဆင်က အလွန်ပင် ပိုင်ဆိုင် ရယူလိုကြောင်း ထိုမျက်လုံးများက ပြသပေသည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ထိုမျက်လုံးကို တချက် ကြည့်လိုက်ကာ ချက်ချင်းပင် မျက်လွှာချလိုက်၏။ မော့ဒ်ဗရူးစတား၏ မျက်လုံးကား အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော မျက်လုံးများပင်တည်း။

မော့ဒ်ဗရူးစတား၏ ထိတ်လန့်မှုသည် ကျွန်တော့်ထံ ကူးစက်ပြန့်ပွားလာသည်။ ယင်းအခိုက်အတန့်မှာပင် မော့ဒ်ဗရူးစတားကို ကျွန်တော် ချစ်မိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားဆီမှ ကူးစက်လာသော ထိတ်လန့်မှုက ကျွန်တော့်သွေးများကို အေးစက်စေသော် လည်း၊ သူ့ကို ချစ်မိပြီဟူသောအသိက သွေးများကို ဆူပွက်စေပြန်သည်။ ထိုအသိက ဆူစေသော သွေးကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ မျက်လုံးကို စူးစူးရှရှေ့ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏မျက်လုံးများသည် နဂိုရှိရင်းစွဲ အရောင်သို့ ပြန်ပြောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းတချက်မျှ ညိတ်ကာနှုတ်ဆက်ပြီး တနေရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ကျွန်မ သိပ်ကြောက်တာပဲရှင်၊ သိပ်ကို ကြောက်တာပဲ”

သူက တိုးတိုးလေး ပြောရှာသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြောက်နေသည် မှန်သော်လည်း အားတင်းကာ...

“ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အစစ အရာရာ ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ကိုသာ ယုံကြည်အားထားပါ”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် ဘာမျှ မပြောဘဲနှင့် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြသည်။ ထိုအပြုံးသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ခုန်စေ၏။ မော့ဒ်ဗရူးစတား သင်္ဘောဝမ်းတွင်းသို့ ဆင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်သည် ငေးငေးငူငူကြီး ရပ်မြဲရပ်နေမိ၏။ ကျွန်တော်သည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသော မိမိဘဝကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိပါသည်။ ချစ်မေတ္တာသည် မမျှော်လင့်သောအချိန်၊ မဖြစ်အပ်သောကာလ၌ ကျွန်တော့်အသည်းနှလုံးထဲသို့ ခိုနားရန် ဝင်ရောက်လာချေပြီ။ ချစ်မေတ္တာသည် လွှဲရှောင်နိုင်သော ခံစားမှု မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်ထားပါသည်။ သို့သော် စာအုပ်ပုံများအကြားဝယ် နစ်မြုပ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်သည် ချစ်မေတ္တာ ခိုနားရန်အတွက် ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို အသင့်ပြင်ဆင် မထားမိခဲ့ပါ။ ယခုမူ ရောက်လာပေပြီ။ မော့ဒ်ဗရူးစတားတည်းဟူသော ချစ်မေတ္တာကား ရောက်လာချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ဗရူးစတား၏ကဗျာများကို မက်မက်မောမော တွယ်တွယ်တာတာ ဖတ်ခဲ့ပုံများကိုလည်း ပြေး၍သတိရမိ၏။ သူ့အနုပညာလက်ရာများကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းဆည်းမိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မြင်ယောင်နေမိ၏။ မော့ဒ်ဗရူးစတား၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးသည်ကို ပြန်လည် တွေးကြည့်မိ၏။

“မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် ကင်းဘရစ်မြို့၌ မွေးသည်။ အသက် ၂၇ နှစ်၊ လွတ်လပ်သူ ဖြစ်သည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးတတ်၊ နေတတ်၊ ထိုင်တတ်သည်။”

အသက် ၂၇ နှစ်ဆိုတော့ ချစ်သူ ရှိလေရောပေါ့ဟု တွေးမိသည်။ ချက်ချင်းပင် မနာလိုစိတ်၊ ဝန်တိုစိတ်များ ပေါက်ဖွားလာသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ချစ်မြဲချစ်နေမိသည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားကို ချစ်မိသည့်အာရုံသည် မြင်းမိုရ်တောင်ကို ခုန်ရန် အသင့်ရှိမြဲ ရှိနေပြန်သည်။

ကျွန်တော့်အတွေးများက ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ခွဲခြားလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာ မရှိတော့။ အချစ်အာရုံ၊ အချစ်အတွေးသာ ရှိနေတော့သည်။

“ဟေ့ ဘာဖြစ်နေတာတုံးကွ”

ဝံပုလွေလာဆင်၏အသံကြောင့် အတွေးများ လွင့်ပြယ်သွားသည်။
ကျွန်တော် အတွေးနယ်မှ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်သည်
သင်္ဘောသားများ ဆေးသုတ်နေသည့်အလယ်၌ ရောက်နေပြီး ဆေးခွက်ကြီးကို
တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာ အိပ်မက် မက်နေတာလဲကွ”

ဝံပုလွေလာဆင်က အော်လိုက်သည်။

“အိပ်မက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အစာမကြေလို့ပါ”

သူ့ကို ပြန်ပြောပြီး ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့သလို ကျွန်တော်
ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။

မောဒ်ဗရူးစတားကို ကျွန်တော် ချစ်မိပြီဟု သိပြီးနောက်၊ နာရီပေါင်း ၄၀ အတွင်း တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တို့မှာ ယနေ့တိုင်အောင် ကျွန်တော့်အာရုံထဲ၌ ကြည်ကြည်လင်လင် စွဲမြဲနေသေးသည်။ ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာများတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၅ နှစ်မျှ နေခဲ့ရသော ကျွန်တော်ဘဝ၌ ထိုနာရီ ၄၀ အတောအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်များလောက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်များ မကြုံခဲ့၊ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ၏အစကား ဝံပုလွေလာဆင်၏ ထမင်းစားပွဲ၌ ထုတ်ပြန်သော အမိန့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တနေ့ ထမင်းစားချိန်တွင် ဝံပုလွေလာဆင်က အမိန့်ထုတ်ပြန်ပါသည်။ ထိုအမိန့်ကား သင်္ဘောဦးပိုင်း ထမင်းစားခန်းသို့ ဖျံဖမ်းသမားများ ထမင်း လာရောက်မစားရန် အမိန့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏အမိန့်သည် ဖျံဖမ်းသင်္ဘောများ၏ ကျင့်ထုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ပါသည်။ ဖျံဖမ်းသင်္ဘောတိုင်းသည် ဖျံဖမ်းသမားများကို သင်္ဘောအရာရှိများသဖွယ် အသိအမှတ်ထားကာ၊ သင်္ဘောဦးခန်း၌ ကက်ပတ်နီနှင့်အတူ ထမင်းစားစေပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဤအမိန့်ကို ထုတ်ပြန်ရကြောင်း အကြောင်းမပြသော်လည်း သိသာနေပါသည်။ ဖျံဖမ်းသမား စမုတ်နှင့် ဟော်နာတို့သည် ထမင်းစားပွဲတွင် မစွ ဗရူးစတားနှင့် စကား ဖောင်ဖွဲ့တတ်သောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းသိကြပါသည်။ ဖျံဖမ်းသမားအားလုံးသည် ဝံပုလွေလာဆင်၏အမိန့်ကို ကြားရသောအခါ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဖျံဖမ်းသမား စမုတ်က တစုံတခု ပြောမည့်ဟန်နှင့် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သော်လည်း၊ ဝံပုလွေလာဆင်၏စူးရှသောမျက်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချက်ချင်းပင် ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကလည်း စမုတ်၏ အမူအရာကို မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ကျုပ်အမိန့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင်ကြသလဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က မေးသည်။

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ”

စမုတ်က ဘာမျှမသိသည့်သဘောနှင့် အူကြောင်ကြောင်လုပ်ကာ လာဆင်ကို မေးခွန်း ပြန်ထုတ်သည်။ ကျန် ဖျံဖမ်းသမားများက ပြုံးသည်။

“မသိပါဘူး၊ မင်းတို့ကများ ကန့်ကွက်ချင်ကြသလားလို့”

လာဆင်က ပြန်ပြောသည်။

“ဘာကို ကန့်ကွက်ရမှာလဲ”

စမှတ်က မေးလိုက်သောအခါ ဖျံဖမ်းသမားများက ရယ်လိုက်ကြသည်။ အကယ်၍သာ မော့ဒ်ဗရူးစတားသာ ထမင်းစားပွဲ၌ မရှိပါက လာဆင်သည် ရယ်မောသော ဖျံဖမ်းသမားတို့ကို ငိုကြွေးစေမည်သာဖြစ်၏။ ထမင်းစားခန်း၌လည်း သွေးချောင်းစီးရမည်သာ ဖြစ်၏။ အနည်းဆုံးတော့ ရန်ပွဲတပွဲတော့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးတောနေစဉ် သင်္ဘောကုန်းပတ်၊ ဆီမှ...

“ရေနွေးငွေ့မောင်း သင်္ဘောတစင်းတွေ့” ဟု လှမ်း၍ အစီရင်ခံသံကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံသည် ကျွန်တော်တို့ စကားဝိုင်းကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“မာစီဒိုးနီးယား ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောလိုက်သည်။

“မာစီဒိုးနီးယားသာမှန်ရင်တော့ ဒုက္ခတခုခုဖြစ်တော့မှာပဲ” ဟု သူကပင်နီမိတ်ဖတ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထမင်းဝိုင်းမှထကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ဝံပုလွေလာဆင် ပြောသော မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘော၏ ကက်ပတိန်ကား အခြားသူ မဟုတ်၊ “သေမင်းလာဆင်” မည်သော ဝံပုလွေလာဆင်၏အစ်ကို ဖြစ်လေသည်။ သေမင်းလာဆင်က ကျွန်တော်တို့ ယခု ဖျံဖမ်းနေသော နေရာတဝိုက်ကို သူပိုင်နက်ဖြစ်သည်ဟုကြွေးကြော်ထားသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေစေကာမူ ပင်လယ်ဖျံများကို ဖမ်းရန် အလုပ်ကိုမူ လုပ်မြဲလုပ်ကြပါသည်။ မိုင်ပေါင်း အတန်ငယ် ဝေးသောနေရာကို ရေနွေးငွေ့သင်္ဘောသည် ကျွန်တော်သို့ သင်္ဘောဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားလာနေပေသည်။

မကြာမီ ရေနွေးငွေ့မောင်း သင်္ဘောကို ကျွန်တော်တို့ ကွဲကွဲပြားပြား မြင်သာလာ၏။ ဝံပုလွေလာဆင် တွေးထင်သည့်အတိုင်း ဤသင်္ဘောသည် သေမင်းလာဆင်၏ မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘော ဖြစ်နေသည်။ လာဆင်သည် ဤသင်္ဘောကို ဒေါသထွက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မော့ဒ်ဗရူးစတားကလည်း ဘာတွေဖြစ်မည်ကို သိလိုစိတ်

ပြင်းပြနေဟန် တူသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ကက်ပတိန် လာဆင်၊ ရှင် အခုတင်ကပြောခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတခုခုတွေ့ ဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတာ ဘယ်လို ဒုက္ခတွေလဲရှင်” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝံပုလွေလာဆင်က မော့ဒ်ဗရူးစတားကို ပြုံးကြည့်ပြီး...

“ဘယ်လို ဒုက္ခမျိုးဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ၊ သူတို့တတွေ ကျုပ်ရဲ့သင်္ဘောပေါ်ကို တက်လာပြီး ကျုပ်တို့လည်ပင်းတွေကို ဖြတ်ယူသွားကြမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား” ဟု ပြောသည်။

“ဆိုပါတော့ရှင်၊ ရှင်ပြောတဲ့သင်္ဘောမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်မိတာပဲ။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း ဖျံဖမ်းသမားတွေရဲ့စိတ်သဘောဟာ ကျွန်မအဖို့ ကျက်မိဖို့ သိပ်ကိုစိမ်းနေတော့ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ပဲ တွက်ရတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတွက်တဲ့နေရာမှာ တခုပဲ လိုတယ်၊ ဒါက အဆိုးဆုံးကို ထည့်မတွက်တာပဲ”

“နေပါဦး ကက်ပတိန်ရဲ့၊ ကျွန်မတို့လည်ပင်းကို ဖြတ်ယူသွားတာထက် ဆိုးတဲ့အဖြစ်များ ရှိသေးလို့လား” မော့ဒ်ဗရူးစတားက အံ့အားသင့်စွာ မေး၏။

“ဟာ ရှိပါသော်ကောဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်တွေကို ယူသွားတာဟာ အဆိုးဆုံးပေါ့။ အခုလို ခေတ်ကြီးမှာ လူတယောက်ရဲ့နေရေး သေရေးကို ပိုက်ဆံက ဖန်တီးနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟို သင်္ဘောကလူတွေက ဘာကြောင့် ရှင်တို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လိုချင်တာတုံး”

“ခဏ စောင့်ကြည့်လေ၊ မကြာခင် တွေ့ရမှာပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင် ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်တို့ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနှင့် ကပ်လာပြီဖြစ်သော မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောသည် သူ၏ ဖျံဖမ်းလှေများကို ချလိုက်ပါသည်။ မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောတွင် ဖျံဖမ်းလှေပေါင်း ၁၄ စင်းရှိပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော၌မူ စုစုပေါင်းမှ ငါးစင်းသာ ရှိသည်။ မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘောမှ ဖျံဖမ်းလှေ ၁၄ စင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ဖျံဖမ်းလှေများကို ပန်းတက်သွားပြီး၊ ဖျံအုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လှေများအကြား၌ ဖြန့်လျက် နေရာယူလိုက်ရာ၊ ဖျံအုပ်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပျံသန်းမလာနိုင်တော့ပေ။

ကျွန်တော်တို့၏ဖျံလှေများ တပ်ခေါက်၍ ပြန်လာသောအခါ၊
ဖျံဖမ်းသမားများ၏ ကျိန်သံဆဲသံများ လှိုင်လှိုင်ကြီး ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။
ဖျံဖမ်းသမားတိုင်းလိုလိုပင် သူတို့၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အလှခံရသည့်နှယ်
ခံစားနေကြရဟန် တူပါသည်။

“ကဲ သူတို့အသံတွေကို နားထောင်ပြီး သူတို့ကို အကဲဖြတ်ကြည့်လေ။
သူတို့မှာ ယုံကြည်မှုတို့၊ မေတ္တာတို့၊ ကျင့်ဝတ်တို့၊ အလှအပတို့၊ သစ္စာတို့ ရှိရဲ့လား။”

ဝံပုလွေလာဆင်က မေးခွန်းထုတ်တော့သည်။

“သူတို့စိတ်ထဲမှာ မတရားပြု ခံရတယ်လို့ ထင်နေပုံ ရတယ်”

ချိုသာ အေးငြိမ်းသောအသံကလေးဖြင့် မောဒ်ဗရူးစတားက သူ့အထင်ကို
ပြောပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလည်းပဲ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်လို စိတ်ကူးယဉ်သမားပဲ။
သူတို့တတွေဟာ ဒီလောက် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကျိန်ဆဲနေတာဟာ
သူတို့ရဲ့အလိုရမ္မက် မပြည့်ဝလို့ပဲ၊ ဘယ်က အလိုရမ္မက်မျိုးလဲ။
ဖျံဖမ်းခတွေ့ရတဲ့နေ့မှာ နူးနူးညံ့ညံ့ ဓမ္မရာပေါ်မှာ လက်တဖက်က အရက်ပုလင်း၊
တဖက်က မိန်းမပျက်နဲ့ ဇိမ်ခံလိုတဲ့ရမ္မက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့က ပြောမယ်။
ဒီလိုရမ္မက်မျိုးဟာ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ရမ္မက်မျိုးပဲလို့၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီရမ္မက်ဟာ
သူတို့ရဲ့အမျှော်မှန်းဆုံး ရမ္မက်ဆိုတာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီရမ္မက်ကို
ဖြည့်စွမ်းနိုင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထိပါးတာဟာ သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို
ထိပါးတာထက် သူတို့အဖို့ အခံရ ခက်တာပေါ့”

“ရှင့်အပြောအဆိုကတော့ ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်ကို အထိမခံရသေးသလိုပဲ”

မောဒ်ဗရူးစတားက ပြုံးပြုံးကလေး ပြောသည်။

“ကျုပ်ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထိလာရင် ကျုပ်အပြောအဆိုတွေ၊ အပြုအမူတွေ
ပြောင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ အခုပဲကြည့်လေ၊ မာစီဒိုးနီးယား
သင်္ဘောကသာ မနှောင့်ယှက်ဘူးဆိုရင် ဒီကနေ့ လန်ဒန်ပေါက်ဈေးနဲ့ တွက်ရင်
အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ၁,၅၀၀ ဖိုးလောက် ဖျံတွေကို ဖမ်းမိမှာပဲ”

“ဒေါ်လာ ၁,၅၀၀ ဖိုးလောက် ရှင် နစ်နာပေမယ့် ရှင်ဟာ ဘယ်လိုမှ
မခံစားရသလို ပြောနေတာပဲ”

“ကျုပ်ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထနေအောင် ခံစားနေရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဒေါ်လာ
၁,၅၀၀ ဖိုး နစ်နာအောင်လုပ်တဲ့လူကို ကျုပ် သတ်ပစ်ချင်တယ်၊

ကျုပ်သတ်ရမယ့်သူက ကျုပ်ရဲ့ အစ်ကိုအရင်းပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပြောရင်း ပြောရင်း မျက်နှာထား ပြောင်းသွားသည်။ သူ့အသံလည်း ပြောင်းသွားသည်။ အသံမာရာမှ ရုတ်ခြည်း ညင်သာလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကူးယဉ်သမားတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေမှာ တကယ့်ကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပျော်မွေ့နိုင်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံမိတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကောင်းကို ရှာတတ်တယ်။ ဒီအကောင်းကို ရှာတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ဟာ ပျော်ကြပြန်ပါရော။ တဆိတ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ထဲမှာရော ခင်ဗျားတို့ အကောင်းရှာတွေ့ကြရဲ့လား”

“ရှင့်မှာ အကောင်းဘက်ကို ယိမ်းယိုင်နေတဲ့အားတွေ ရှိနေပါတယ်”

မော့ဒ် ဗရူးစတားက ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ အကောင်းတရားကို ရှာတဲ့သူတွေအဖို့ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ လူတယောက်ပါ”

ကျွန်တော်က ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားတို့တတွေ ကျုပ်ကို အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ စကားလုံးတွေဟာ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သားသား မရှိဘူး။ တကယ်တော့ ကောင်းတာ မကောင်းတာကို ဆင်ခြင်မှုနဲ့ ရှာလို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရင်ထဲက ခံစားမှုနဲ့သာ ရှာရမှာ”

“တခါတခါ ကျုပ် စဉ်းစားမိတယ်၊ ငါဟာ ဘဝရဲ့ပကတိ အခြေအနေတွေ၊ ပကတိ အချက်အလက်တွေကို မတွေ့ဘဲ၊ မမြင်ဘဲ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေ၊ ယုံမှတ်မှားမှုတွေနဲ့သာ နေတတ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့။ ဒီလိုနေတာဟာ မမှန်ဘူးဆိုတာ ဆင်ခြင်မိပြန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှန်မှန်ကန်ကန် မနေတာကို နှစ်သက်မှုကို ပေးလာနိုင်တယ်လို့ ထင်လာပြန်တယ်။ တကယ်တော့ နှစ်သက်မှုဆိုတာ နေရေးကို ချောင်ချီစေတဲ့ သပ်တမျိုးပဲဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်၊ နေရေးအတွက် အမြဲတမ်း ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း ရုန်းကန်နေရပေမယ့် ဒီနေရေးကပဲ ရုန်းကန်မှုအတွက် ဘာကောင်းကျိုးမှ မပေးဘူးဆိုရင် သေရေးက ပိုမကောင်းပေဘူးလား။ ခင်ဗျားတို့ဟာ မစစ်မမှန်တဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေနဲ့ ပျော်ပါးနေပေမယ့်လည်း ဒီမစစ်မမှန်တဲ့ အိပ်မက်တွေကပဲ ခင်ဗျားတို့ကို နှစ်သက်ကျေနပ်မှုကို ပေးတယ်။ ကျုပ်ကျတော့ ဘဝရဲ့အစစ်အမှန်၊ ပကတိတရားမှာ နေနေပေမယ့် ဒီပကတိတရားတွေက ကျုပ်ကို နှစ်သက်ကျေနပ်မှု

မပေးဘူး”

ဝံပုလွေလာဆင်၏အသံသည် ညင်သာသထက် ညင်သာလာသော်လည်း
ကြေကွဲ နာကြည်းသောအသံ ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျုပ် တခါတခါ သံသယဖြစ်မိတယ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားဟာ ဘယ်လောက်
အဖိုးတန်သလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပါ။ အိပ်မက်မက်နေတာဟာ တန်ဖိုးများ
ပိုရှိနေမလားဘဲ။ ဆင်ခြင်တုံတရားက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ နှစ်သက်မှုထက်
စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ရတဲ့ နှစ်သက်မှုဟာ ပိုရှည်ကြာတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်
ခင်ဗျားတို့ကိုကြည့်ပြီး မနာလို ဝန်တို ဖြစ်မိပါရဲ့။ အရက်မူးနေတဲ့သူတယောက်က
အခြား အရက်မူးနေသူတယောက်ကို ကြည့်ပြီး ငါလည်း သူ့လို မူးချင်လိုက်တာဆိုတဲ့
မနာလိုမှုမျိုး ဖြစ်နေမလားပဲ”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက လူမိုက်ကိုကြည့်ပြီး ငါလည်း သူ့လို
မိုက်ချင်လိုက်တာလို့ဆိုတဲ့ ပညာရှိကြီးလိုလား”

ကျွန်တော်က ရယ်မောပြောမိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ မွဲတေနေတဲ့
လူမိုက်တစ်စုံပဲ၊ မင်းတို့ရဲ့ အိတ်ဆောင်စာအုပ်ထဲမှာ ဘဝရဲ့အချက်အလက်တွေ တခုမှ
မရှိဘူး”

“ကျွန်မတို့ မွဲပေမယ့် ချမ်းသာတဲ့ ပညာရှိကြီး သုံးသလို သုံးနိုင်တာပဲ”

မော့ဒ်က ချက်ကျကျ ပြောသည်။

“ပိုတောင် သုံးနိုင်ချင် သုံးနိုင်မှာပါ၊ မင်းတို့က ရှိတာကို သုံးပစ်တဲ့အတွက်
မင်းတို့မှာ ရှိတာထက် တန်ဖိုး ပိုကြီးတာကိုး။ ငါလည်း ငါရှိတာကို သုံးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ရင်းစားကမိဖို့ ငါက ချွေးထွက်အောင် ရှာရပြန်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင်သုံးတဲ့ငွေကို ကျွန်မတို့သုံးတဲ့ငွေမျိုး ဖြစ်အောင်
လဲလှယ်ကြည့်ပါလား”

မော့ဒ်ဗရူးစတားက ခနဲတဲ့တဲ့ ပြော၏။

“နောက်ကျသွားပြီ၊ ကျုပ်ဆီမှာ ကျုပ်သုံးတဲ့ငွေတွေဟာ တထုပ်တပိုးကြီး
ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်ငွေကို ကျုပ်ကြည့်ကြည့်ပြီး တခြားသူတွေ သုံးနေတဲ့ငွေဟာ
တန်ဖိုးမရှိဘူးလို့လည်း ယုံနေမိပြီ”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် စကားရပ်ကာ အဆုံးအစ မထင်သည့် ပင်လယ်ပြင်သို့

ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ခြင်မိသောအခါ ထိခိုက်ကြေကွဲမှုကို
ခံစားရဟန် တူသည်။

နောက်တနေ့နံနက် အိပ်ရာထ လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်၌
 ဝံပုလွေလာဆင်က....

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်ခဲ့ပြီလား” ဟု မေးသည်။
 ကျွန်တော်က ရောက်ခဲ့ကြောင်း ဖြေလိုက်ရာ...

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ” ဟု မေးသည်။

“နေသာပါတယ်”

“မြူကော မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ မြောက်ဘက်နဲ့ အနောက်မြောက်ဘက်ဆီမှာတော့ မြူတွေ
 အတော် ထူထူထဲထဲ ကျနေပါတယ်”

သူသည် ရာသီဥတု အခြေအနေကို အတော် ကျေနပ် အားရနေပုံ ရသည်။

“မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘောကိုကော တွေ့နေရသေးသလား”

“သူ့ကို မတွေ့ရတော့ပါဘူး”

ထိုစဉ် မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောကိုမြင်ရကြောင်း ကုန်းပတ်ပေါ်က အော်သံ
 ကြားလိုက်ရသည်။

“နိပ်ပဟေ့”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှထပြီး
 ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဝံပုလွေလာဆင်သည်
 ဖျံဖမ်းသမားတွေကို တစုံတခု ပြောပြဟန် တူသည်။ ဖျံဖမ်းသမားများထံမှ
 သဘောကျ ရယ်မောသံများ ဝေါခနဲ ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ သည်။
 ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် တယောက်မျက်နှာကို တယောက်
 ကြည့်မိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ
 ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောမှ လှေငါးစင်းသည် မြူနှင်းထုကို အကာအကွယ်ယူကာ
 မြောက်ဘက်ဆီသို့ လှော်ခတ်သွားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည်
 ထွက်ခွာသွားသော လှေငါးစင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရာ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား
 လက္ခဏာများကို မတွေ့ရပေ။ ပြုမြဲအတိုင်း ရွက်များကိုချကာ ဖျံများကို

ပစ်ခတ်ဖမ်းကြသည်။ မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ ဖျံဖမ်းလှေများသည် မနွေကလိုပင် ကျွန်တော်တို့ လှေများကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီး၊ လှေများကိုဖြန့်ကာ ဖျံဖမ်းကွက်ကို ကျဉ်းပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ပင်လယ်ပြင် ကျယ်၌ ဖျံဖမ်းကွက်ကို ကျဉ်းပစ်ရန်အတွက် မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ လှေများသည် တစင်းနှင့် တစင်း အတော် အလှမ်းကွာအောင် ဖြန့်ထားရသည်။ သို့မှသာ သူတို့သည်လည်း ဖျံများကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းနိုင်မည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲဗျ”

ကျွန်တော်သည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ကြည့်ပြီး ဘာကိုမျှ မခန့်မှန်းနိုင်သောကြောင့် ဝံပုလွေလာဆင်အား မေးကြည့်ရသည်။

“မင်း အနှစ်တထောင်ကြာအောင် တွေးလည်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောမပေါက်မဲ့ အတူတူ တွေးမနေပါနဲ့လား။ အေးလေ မင်းသိချင်လှရင်တော့ ငါတခုပြောနိုင်ပါတယ်။ ငါ့အစ်ကိုကို တသက်လုံး မှတ်သွားအောင် ဆုံးမ မလို့ကွ”

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်က သူ့အစ်ကိုကို ဘယ်လိုဆုံးမမည်မှန်း မတွေးနိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘော ဆေးခန်းထဲရှိ လူနာများကို ကြည့်ရန် အောက်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ သင်္ဘောဆေးခန်းထဲတွင် လူနာနှစ်ဦး ရှိသည်။ နီလဆင်နှင့် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်တို့ ဖြစ်သည်။ နီလဆင်၏ကျိုးသွားသော ခြေထောက်မှာ ပြန်ဆက်စပြုနေပြီဖြစ်၍ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိသည်။ ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်ကား မှုန်တေတေ။ သို့သော် သူသည် အသက်ရှင်သရွေ့ နေဦးမည်ဟူသော စိတ် ရှိပုံရသည်။

“ခင်ဗျား ခြေတု ကောင်းကောင်းသာ တပ်ပြီးရင် သင်္ဘောစားဖိုဆောင်မှာ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ လျှောက်နေမှာပါဗျာ” ကျွန်တော်က မတ်ဂရစ်ကို အားပေးစကား ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်။ ကျွန်တော် သိတာကတော့ ကျုပ်ဟာ သေတဲ့အထိ ပျော်စရာ ဘာတခုမှ ရှာတွေ့မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ သေခြင်းဆိုတာကလည်း ကျုပ်လောက် အသက်ရှည်ချင်မှ ရှည်မှာ၊ ကျုပ်ကိုယ်ထဲက သေခြင်းဟာ သေသွားတဲ့တနေ့ ကျုပ်က သူ့ကို သွားတွေ့ရမှာပဲ”

မတ်ဂရစ်က အဘိဓမ္မာဆန်သော၊ လေးနက်သော စကားကို ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောကို

ဝံပုလွေလာဆင်သည် လက်တဖက်ဖြင့် ပဲ့ထိန်းရင်း၊ အခြားလက်တဖက်က မှန်ပြောင်းဖြင့် မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောကို ကြည့်နေပါသည်။ မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ မီးခိုးများကိုသာ တွေ့ရသည်။ သင်္ဘောကိုမူ မမြင်ရပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ ဖျံဖမ်းလှေများအကြားသို့ တစ္ဆေသင်္ဘောကို မောင်းသွင်းကာ လှေတစင်းကို စတင် ဖမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောမှ လှေငါးစင်းကလည်း ဖမ်းဆီးရာတွင် ပါဝင်ကြသည်။ မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ ဒုတိယဖျံဖမ်းလှေကို ကျွန်တော်တို့ လှေနှစ်စင်းက တိုက်ခိုက်ပြီး၊ တတိယလှေကိုမူ ကျွန်တော်တို့ လှေသုံးစင်းက တိုက်ခိုက်သည်။ ဖျံဖမ်းသမားတို့၏ သေနတ်သံကို မှန်မှန်ကြီး ကြားနေရသည်။

“မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်၊ တဆိတ်လောက် ပဲ့ကိုင်ပေးစမ်းပါ”

သင်္ဘော ပဲ့ထိန်းဘီးဆီမှ ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ဝံပုလွေ လာဆင်သည် ကျွန်တော့်ကို ပဲ့ကိုင်ရန် တာဝန်လွှဲပေးပြီးနောက် ရှိတ်ဖယ်တလက်ကို ယူကာ ကျည်ထည့်သည်။ ကျွန်တော်က မစ္စ ဗရူးစတားကို သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားရန် မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြသည်။ သို့သော် မစ္စ ဗရူးစတားသည် ပြုံးလျက်...

“ကျွန်မတို့ဟာ အားနည်းတဲ့ ကုန်းတွင်းသားတွေ၊ ခြေထောက်မပါတဲ့သူတွေ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ကျွန်မတို့ဟာ ကက်ပတိန်လာဆင် ရဲဝံ့သလို ရဲဝံ့တယ်ဆိုတာ ပြသင့်တယ် ထင်တာပဲ” ဟု ပြောသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ချီးမွမ်းအံ့သြသော အကြည့်နှင့် မစ္စ ဗရူးစတားကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားပြောတာကို ရာနှုန်းအပြည့် ကြိုက်ပြီ။ စာအုပ်လည်း ဖတ်၊ ခေါင်းကလည်း ကောင်း၊ ရဲလည်း ရဲဝံ့တဲ့ မိန်းမသားတယောက်ဟာ ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်ရဲ့ဇနီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို တချိန်ချိန်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ထိုစကားကိုပြောစဉ် သူ့မျက်လုံးများသည် ရွှေရောင် တောက်လာပြန်သည်။ မစ္စဗရူးစတား၏ မျက်လုံးကား ယခင်ကလို ကြောက်ရောင်များ ယှက်သန်းနေလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ပိုပြီး ရဲဝံ့ပါတယ်။ တခြားသူတွေ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကက်ပတိန်လာဆင်ထက် ပိုပြီး ရဲဝံ့တာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်သည် စကားကို ရပ်စဲလိုက်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့် အကြောင်းပြချက် ကို စောင့်စားနေသည်။

“ဒီမှာ ကြည့်လေ”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ဒူးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဒူးကို ကြည့်လေ၊ တဆတ်ဆတ် တုန်မနေဘူးလား၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ကြောက်လို့ပေါ့။ ကျွန်တော် ကြောက်တော့ ကျွန်တော့်အသားတွေလည်း ကြောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာလည်း ကြောက်တယ်။ ဘာကြောင့် ကြောက်သလဲ၊ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေချင်သေးလို့ ကြောက်တာပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့တုန်လှုပ်နေတဲ့အသား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကြောက်နေတဲ့စိတ်ကို စိုးမိုးနေတာ ကျွန်တော်ရဲ့ဝိညာဉ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ရဲဝံ့တာထက်တောင် ပိုသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ သတ္တိရှိတဲ့သူပါ။ ခင်ဗျားကျတော့ မကြောက်တတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ် မတုန်ဘူး၊ ဘေးအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရဖို့ ခင်ဗျားထက် ဘယ်တော့မှ ဦးမလေးဘူး။ တကယ်တော့ ဦးမလေးတဲ့အပြင် ဘေးအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့တောင် ခင်ဗျားလိုလားတယ်၊ ဒီတော့ကာ ခင်ဗျားဟာ မကြောက်တတ်သူသာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က ရဲဝံ့တဲ့သူ ဖြစ်တယ်”

“မင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုပဲ၊ ငါ ဒီလို တခါမှမတွေးမိဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခုတော့ မေးပါရစေ၊ မင်းဟာ ငါ့ထက် ရဲဝံ့တဲ့အတွက် ငါဟာ မင်းထက် သတ္တိကြောင့်တယ်လို့ကော အသေအချာ ပြောနိုင်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်တို့တတွေသည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ကတ်သီးကတ်သတ် မေးခွန်းလေးကို သဘောကျလွန်း၍ ရယ်မောရသေးသည်။ ထို့နောက် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကုန်းပတ် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဝမ်းလျားမှောက်လိုက်ပြီး၊ သင်္ဘောလက်ရန်း သံတန်းပေါ်၌ သေနတ်ပြောင်းဝကို တင်ကာ တစုံတခုကို ချိန်ထားသည်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ မာစီဒီးနီးယား သင်္ဘောမှ ဖျံဖမ်းလှေတစင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ရိုင်ဖယ်ဖြင့် သုံးချက် ပစ်လိုက်သည်။ ပထမ ပစ်ချက်သည် လှေနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာရှိ ရေပြင်ကို ထိမှန်သည်။ ဒုတိယ ပစ်ချက်သည် ပထမပစ်ချက်ထက် နီးကပ်သည်။ တတိယ ပစ်ချက်သည် လှေမှ လှေလှော်သား တဦးကို ထိမှန်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် ထိုဖွဲ့ဖမ်းလှေနှင့် ကိုက် ၁၀၀ မျှ ဝေးသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ၊ လှေသမားက ဖျံဖမ်းသမားကို ရိုင်ဖယ်တလက် လှမ်းပေးသည်။ သို့သော် ဖျံဖမ်းသမားမှာ လှေကိုလည်း တဖက်က ထိန်းရ၊ တဖက်ကလည်း ရိုင်ဖယ် ကိုင်ရဖို့ မပစ်သာ ဖြစ်နေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောမှနေ၍ ကြိုးတခွေကို ထိုလှေထဲသို့ ပစ်ပေးရင်း တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ လှေငါးစင်းဟာ ကျုပ်တို့လို အလုပ်ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဖျံဖမ်းဖို့ လူ လုံလုံလောက်လောက် ရမှာပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ အခြား ဖျံဖမ်းလှေများဆီသို့ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော ချဉ်းကပ်မိသော အခါ၊ သေနတ်သံများ စဲပြီး တိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးနေပြီ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖျံဖမ်းလှေငါးစင်းသည် မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ ဖျံဖမ်းလှေနှစ်စင်းကို ထပ်မံ ဖမ်းဆီးထားပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောအလာကို စောင့်နေကြောင်း သိရသည်။ တိုက်ပွဲကား သွေးထွက်သံယို ရှိသော တိုက်ပွဲပင် ဖြစ်သည်။ ဖမ်းဆီးမိသော လှေတစင်း၌ လှေပေါ်ပါသူ သုံးဦးစလုံး သေဆုံးနေသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်ဗျို့”

ကျွန်တော် လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မီးခိုးငွေ့များ ထွက်နေသည်။ မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘောပင်ဖြစ်သည်။ မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောသည် ကျွန်တော်တို့သင်္ဘော မြူနှင်းထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်မသွားမီ အမိဖမ်းရန် လျင်မြန်စွာ ခုတ်မောင်းလာဟန် ရှိသည်။

“အေး၊ ကျုပ်လည်း ဒါကို ကြည့်နေတာပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောက တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်နေသော မြူနှင်းထုကြီးကို ညွှန်ရင်း ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောသည်။

“ငါ့အထင်တော့ တို့နေရာကို အရင်ရောက်မယ် ထင်တယ်”

တစ္ဆေသင်္ဘောနောက်ဆီမှ မီးခိုးငွေ့တန်းလည်း တဖြည်းဖြည်း ထူထဲသထက်ထူထဲလာသည်။ နက်ကျောသထက် နက်ကျောလာသည်။

“နောင်တော်ကြီးရေ၊ ကျုပ် နိုင်တယ်ဗျို့”

ဝံပုလွေလာဆင်က ရယ်မော ဟစ်အော်၏။

“ခင်ဗျားသင်္ဘော အင်ဂျင်ကြီးကို မီးသာ ရှို့ပစ်လိုက်ပါတော့”

ကျွန်တော်တို့သည် လှေအားလုံးကို သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်ဆောင်ပြီးသောအခါ မြူနှင်းထုကြီး ဘက်သို့ ရွက်လွှင့်ခဲ့၏။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပင်လယ်ပြင် အခြေအနေကိုလည်းကောင်း၊ လေကြောင်းကိုလည်းကောင်း လေ့လာရင်း ပဲ့ကိုင်နေသည်။

“ဖျံဖမ်းသမားတွေ ရှိင်ဖယ်တွေ အသင့်ပြင်ထားဟေ့”

ကျွန်တော်တို့ ဖျံဖမ်းသမားငါးဦးသည် ရှိင်ဖယ် ကိုယ်စီကိုင်ကာ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း လက်ရန်း၌ စောင့်နေကြလေသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောနှင့် မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောသည် တမိုင်ခန့်သာဝေးတော့သည်။ မိုင်ဝက်ခန့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် နှင်းမြူထဲသို့ တိုးဝင်မိကြပြီဖြစ်၏။ မကြာသေးခင်ကပင် ကျွန်တော်တို့သည် နေရောင်အောက်၌ ရွက်လွှင့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အထက်၌ ကောင်းကင်ပြာကြီး ရှိနေသေးသည်။ ယခုမူ နေလည်း မရှိ၊ ကောင်းကင်ပြာလည်း မရှိ။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရွက်တိုင်ထိပ်ကိုပင် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ မြူနှင်းနံရံကြီးများအကြား၌ ကျွန်တော်တို့ရောက်နေရကား၊ ဤမြူနှင်းထု အပြင်ဘက်၌ ကမ္ဘာတခု ရှိနေသည်ကိုပင် မယုံနိုင်စဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲဝယ် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ဗရူးစတားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် ခံစားရဟန် တူလေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့လူများကို တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် အမိန့်ပေးနေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏အမိန့်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသည် ကွေ့သွားပြီး မြူနှင်းထုထဲမှ ထွက်လာသည်။ ပင်လယ်ပြင် တမျှော်တခေါ်ကို ကြည့်မြင်နိုင်သော်လည်း၊ ထိုတမျှော်တခေါ် ပင်လယ်ပြင်၌ မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောကို မတွေ့တော့ပေ။

ဝံပုလွေလာဆင်သည် မြူနှင်းထု အနားပတ်ဝန်းကျင်၌ သင်္ဘော ရွက်လွှင့်နေသည်။ ထို့နောက် တနေရာမှ မြူနှင်းထဲသို့ တိုးဝင်ပြန်သည်။ မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘောကို လွတ်အောင် ရှောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘောပေါ်ရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်တဲ့သူကို ဒေါ်လာ ၅၀၀ ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့၊ ဟိုမှာ ကျုပ်နောင်တော်ကြီး ကျုပ်ကို ဘယ်လိုကျိန်ဆဲနေမယ်ဆိုတာ နားထောင်ချင်လိုက်တာ” ဝံပုလွေလာဆင်က ပြောသည်။

“ဒီမှာ မစ္စတာဗင်ဝေဒင်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့လူသစ်တွေကို အရက်တိုက်ပါဗျို့၊ ဒီလူတွေဟာ သေမင်းလာဆင်အတွက် ပျော်ပျော်ကြီး အမှုထမ်းခဲ့သလို နက်ဖြန်ဆိုရင် ဝံပုလွေလာဆင်အတွက် အမှုထမ်းကြမှာဗျ”

“ဟိုတခါက ဖမ်းမိတဲ့ ဝိန်းရိုက်လို ထွက်ပြေးမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား” ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့လူဟောင်းတွေက မကန့်ကွက်ဘူးဆိုရင် လူသစ်တွေ ဖျံတကောင်ရတိုင်း ကျုပ်က တဒေါ်လာ ပေးဖို့ စီမံထားတာဗျ။ စိတ်ချ။ ဒီလူတွေ

ဘယ်တော့မှ မပြေးဘူး”

ဝံပုလွေလာဆင်က ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ဖြေလေသည်။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးလိုလို အရက်မူးနေကြတော့သည်။ ကျွန်တော် အရက်တိုက်ရာ၌ လိုက်လံကူညီသော ဂူဖတီ ဂူဖတီ ကိုယ်တိုင်ပင် အတော် မူးနေသည်။ ဖျံဖမ်းသမားတွေ၊ သင်္ဘောသားတွေ အရက် အလွန်အကျွံ သောက်နိုင်ကြသည်။ သင်္ဘောသား လူးဝစ်တယောက်သာ အရက်မသောက်ဘဲ နေသည်။ သင်္ဘောဝမ်းအတွင်း၌ ဆေးလိပ်မီးခိုးနံ့၊ အရက်နံ့၊ လူနံ့တို့ ပြည့်သိပ်နေတော့သည်။ ဟယ်ရစ်ဆင်သည် လူသစ်များအား သူတို့တတွေ ငရဲဘုံသို့ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ဝံပုလွေလာဆင်ကို အမျိုးမျိုး ကျိန်ဆဲနေပေသည်။ ဤသင်္ဘောပေါ်၌ ကျိန်ဆဲသံ ထွက်လာလျှင် အကျိန်ဆဲခံရသူမှာ ဝံပုလွေလာဆင်။ ကျေးပိုင်ကြီး၊ ကျွန်ပိုင်ကြီး လာဆင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်က ကျေးပိုင် ကျွန်ပိုင်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်က ဘာလဲ၊ သူ့ကျွန်ပင် ဖြစ်သည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားကော။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ဗရူးစတား အကြောင်းကို တွေးမိသည်နှင့် တပြိုင်နက် အင်အားပြည့်ဖြိုးလာသည်။ ကြောက်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဘာမဆို အဆုံးသတ် ကောင်းဖို့လိုသည်။ အဆုံးသတ်ကောင်းရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းမှ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့သည်။ ညဉ့်လေ၌ မြူနှင်းများ လွင့်ပါးလျက် ရှိသည်။ လေသည် ချိုမြ သန့်စင်လှသည်။ ငြိမ်သက်လှသည်။

ကျွန်တော်သည် ညစာစားရန် သွားသောအခါ ထမင်းစားခန်း၌ အဆင့်သင့် ပွဲပြင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ မော့ဒ်နှင့် ဝံပုလွေလာဆင်တို့သည် ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစား စောင့်နေကြလေသည်။

သူ့သင်္ဘောမှ လူအားလုံးလိုလို မူးယစ်နေချိန်၌ ဝံပုလွေလာဆင်သည် အရက်ကို တစက်မျှပင် မသောက်ပေ။ သောက်လို့လည်းမဖြစ်။ သူသာ မူးနေပါက သင်္ဘောတစင်းလုံး၏တာဝန်ကို ကျွန်တော်နှင့် လူးဝစ်သာ တာဝန်ယူရမလို ဖြစ်နေသည်။ ဤအချိန်တွင် “တစ္ဆေ” သင်္ဘောသည် မြူနှင်းထဲ၌ မီးမပါ ရွက်လွှင့်နေရသည်။ ဘာကြောင့်များ ဝံပုလွေလာဆင်သည် လူကုန်သူကုန် အရက်တိုက်ရပါသနည်း။ သူ့လူတွေအကြောင်း ကျွန်တော့်ထက် သူက ပိုနားလည်ပေမည်။

သေမင်းလာဆင်အပေါ် လှလှကြီး အနိုင်ရလိုက်သဖြင့် သူသည် အင်မတန် တက်ကြွနေဟန် ရှိသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် ကောင်းကင်သို့နှယ် ပြာလဲ့လဲ့

ဝင်းနေသည်။ တကယ်တော့ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျန်းမာရေးနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စိုပြည်၍ ကြည့်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ရင်း စကားစမြည် ပြောကြသည်။ သူတို့ ပြောနေသောအကြောင်းကား အလိုရမ္မက်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ကျုပ် နားလည်သလောက်ဆိုရင် အလိုရမ္မက်ကို အရင်းခံပြီး လူဟာ လှုပ်ရှားတယ်၊ တခုခုကို လုပ်ဆောင်တယ်လို့ ပြောရမှာပဲ။ လူမှာ ရမ္မက်အမျိုးမျိုး ရှိမယ်၊ နာကျင်မှုက ကင်းလွတ်ချင်တဲ့ရမ္မက်မျိုး၊ ပျော်ပါးချင်တဲ့ရမ္မက်မျိုး၊ အမျိုးမျိုးပေါ့လေ။ လူဟာ ဘာလုပ်သလဲ၊ သူလုပ်တာဟာ အလိုရမ္မက်ကြောင့်ပါပဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်က မော့ဒ်ကို ပြောပြနေသည်။

“ကဲ ရှင်ပြောသလိုပဲ လူဟာ အလိုရမ္မက်ကြောင့် အလုပ်နှစ်ခုလုပ်ဖို့ တပြိုင်နက် တောင့်တမိတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီအလုပ်နှစ်ခုကလည်း တခုကို လုပ်ရင် နောက်တခုကို လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့အခါမျိုးမှာ လူဟာ ရွေးချယ်ရတော့မယ်၊ အဲဒီမှာ ဝိညာဉ်ပေါ်လာတာပဲ။ ကောင်းတဲ့ ဝိညာဉ်ရှိသူက ကောင်းတဲ့အလုပ်ကို ရွေးပေးလိမ့်မယ်၊ ကောင်းတာကို ရမ္မက် ရှိပေလိမ့်မယ်။ ဆိုးတဲ့ ဝိညာဉ်ရှိသူကတော့ အဆိုးမှာ ရမ္မက်ပြင်းပြပြီး အဆိုးကို လုပ်ပေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အဆိုးအဖြတ်တရားဟာ ဝိညာဉ်ပါပဲ” မော့ဒ်ဗရူးစတားက လာဆင်ကို ချေပသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ အဆိုးအဖြတ်တရားဟာ ရမ္မက်ပါပဲ။ လူတယောက်ဟာ အရက်လည်း သောက်ချင်တယ်၊ အရက်လည်း မသောက်ချင်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ။ လူဟာ ရမ္မက်နှစ်ခုရဲ့သားကောင်ပဲ၊ ဒီတော့ ပိုမိုပြင်းပြတဲ့ ရမ္မက်နောက် ကိုသာ သူလိုက်လိမ့်မယ်၊ ဝိညာဉ်နဲ့တော့ လားလားမှ မဆိုင်ပါဘူး။ ဘယ်လိုထင်သလဲ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်”

“ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကပ်ပြီးလွဲနေတာပဲ၊ ခင်ဗျားက ရမ္မက်ကို ဝိညာဉ်နဲ့ခွာပြီး တွေးတယ်၊ မစ္စ ဗရူးစတားက ဝိညာဉ်ကို ရမ္မက်နဲ့ ခွာပြီး တွေးနေတယ်။ တကယ်တော့ ဝိညာဉ်ဆိုတာ ရမ္မက်ပါပဲ၊ အတိအကျ ပြောရရင် အစုအပေါင်းဟာ ဝိညာဉ်ပါပဲ” ကျွန်တော်က အဆုံးအဖြတ် ပေးလိုက်သဖြင့် မော့ဒ်ဗရူးစတားနှင့် ဝံပုလွေလာဆင်တို့၏ အချေအတင် စကားပြောပွဲ ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးစလုံး ထမင်းစားပွဲ၌ ထိုင်မိသောအခါ ဝံပုလွေလာဆင်က စကား စပြန်သည်။ ထိုအခါ ရမ္မက်အကြောင်း မဟုတ်ဘဲ မေတ္တာအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင် ဤမျှ လျှာသွက်အာသွက် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် တခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ မေတ္တာအကြောင်းကို ပြောရာတွင် ဝံပုလွေလာဆင်က ရုပ်ကြမ်းဝါဒီ၏ ရှုထောင့်မှ ပြောသည်။ မော့ဒ်က

စိတ်ဝါဒီရှုထောင့်မှ ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ရေငုံနှုတ်ပိတ် လုပ်နေသည်။ ဝံပုလွေ လာဆင်သည် သူ့စကားကို ရေပက်မဝင်အောင် ပြောသည်။ မော့ဒ်ကလည်း အလားတူပင်။ သူတို့နှစ်ဦး မေတ္တာအကြောင်း စကားကောင်းနေစဉ် ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်၏မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမ့် ကြည့်ကာ မေတ္တာပွားနေမိလေသည်။

ထိုစဉ် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ သင်္ဘောသားလူးဝစ်က ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေသည်ကို လှမ်းတဲ့၍...

“တဆိတ် ငြိမ်ကြပါ။ မြူတွေ ကွဲနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ရှေ့မှာ သင်္ဘောတစင်း ဖြတ်နေတယ်” ဟု အသံအုပ်အုပ်နှင့် ပြောသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့နောက်သို့ လိုက်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောဝမ်း အတွင်းဘက်သို့ ဆင်းသောအပေါက်ကို ပိတ်လိုက်မှ သင်္ဘောဝမ်းတွင်းမှ မူးမူးရူးရူး ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်မလာတော့။

သင်္ဘောကုန်းပတ်မှ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘောသည် မြန်မြန်ကြီး ဖြတ်သွားသည်။

“သူ့မှာ မီးမောင်းမပါလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ” ဟု ဝံပုလွေလာဆင် က ပြောသည်။

“အခုနေ ကျွန်တော် လှမ်းပြီးအော်လိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

ကျွန်တော်က ဝံပုလွေလာဆင်ကို တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သည်။

“အာလုံး ကိစ္စချောကုန်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်း လှမ်းအော်လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် မင်း ဘာဖြစ်မယ် ထင်သလဲ” ဘာဖြစ်မည်ကို မတွေးရသေးမီ ဝံပုလွေလာဆင်၏ သန်မာသော လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို လာညှစ်သည်။ သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ သူသည် လည်ပင်းကို ညှစ်ပြရာက လက်လွှတ်လိုက်ပြီး၊ မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘောမှ မီးရောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုစဉ် မော့ဒ်ဗရူးစတားက...

“ကျွန်မ လှမ်းအော်ရင်ကောရှင်”

ဟု မေးလာ၏။

“မင်းကို ငါ သိပ်ပြီးခင်လွန်းလို့ မင်းကို နာကျင်အောင် မလုပ်ရက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လှမ်းအော်ဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ မင်းအော်တာနဲ့ တပြိုင်နက် မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်ရဲ့လည်ကုပ်ကို ငါ ချိုးပစ်လိုက်မှာ”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ အော်ချင်ရင် အော်ဖို့ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုပါတယ်”

“မစ္စ ဗရူးစတား၊ မင်းဟာ အမေရိကန်
စာပေပညာရှင်ကြီးတယောက်ရဲ့အသက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ မထွက်စေချင်ဘူး
မဟုတ်လား”

ဝံပုလွေလာဆင်က ခနဲတဲ့တဲ့ ပြောသည်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် စကားတခွန်းတပါးမျှ မပြောဖြစ်တော့ဘဲ
မာစီဒီးနီးယား သင်္ဘောမှ မီးရောင်နီရဲရဲကလေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ
မောကြည့်နေကြပါသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘော ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ပြန်သွားကြပြီး
ပြောလက်စ စကားဝိုင်းကို ပြန်ဆက်ကြပြန် သည်။

အတော်ကြာမှ ဝံပုလွေလာဆင်က...

“ကျုပ် လူးဝစ်နေရာကို ယူလိုက်မယ်လေ၊ မင်းလည်း အိပ်ပေတော့”

ဟု ပြောကာ ပဲ့ထိန်းဘီး ရှိရာသို့ တက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် အင်္ကျီမျှ မလဲနိုင်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော်
နတ်နှိုးသည့်အလား ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်ရာမှ နီးလာကာ
မတ်တတ်ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း အန္တရာယ် တစုံတရာ
ကျရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိနှင့်သလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင်
တံခါးဖွင့်၍ ထွက်လိုက်မိ၏။ မော့ဒ်... မော့ဒ်... မော့ဒ်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏
ရင်ခွင်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် အတင်းရုန်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရာ၊
ကျွန်တော်သည် လာဆင် ရှိရာသို့ တဟုန်ထိုး ခုန်လိုက်ကာ လာဆင်၏မျက်နှာကို
ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် တိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီးတကောင်လို
ဟိန်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်သည်
လွင့်စဉ်သွားပြီး တံခါးရွက်ကို ဝင်ဆောင့်လိုက်သည်။ နာရမှန်း မသိနိုင်တော့။
ကျင်ရမှန်း မသိနိုင်တော့။ ကျွန်တော်သည် ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး
ဝံပုလွေလာဆင်ဆီသို့ တဖန် တိုးဝင်သွားမိသည်။

ထိုကာလကလေး အတောအတွင်းမှာပင် အလွန်တရာ ထူးဆန်းသော
အဖြစ်များ ပေါ်လာသည်။ ထူးဆန်းလွန်း၍ ကျွန်တော်သည် မှင်တက်မိသူလို
ဖြစ်သွားသည်။ ထိုကာလကလေး အတွင်းမှာပင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် မော့ဒ်ကို
သူ့လက်မှ လွှတ်လိုက်ရာ မော့ဒ်သည် နံရံကို မှီလျက် ရပ်နေသည်။
ဝံပုလွေလာဆင်၏လက်ဝဲဘက်လက်သည် နဖူးကို အုပ်လျက် နားသယ်ကို
ဖိညှစ်ထားသည်။ သူသည် မျက်ကန်းတယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်

ကျွန်တော်သည် ဒေါသကို မထိန်းထားနိုင်တော့ဘဲ သူ့ပခုံးသားကို ဓားဖြင့် ထိုးချလိုက်သည်။ ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး နောက်တကြိမ် ထိုးမည်အပြုတွင် ဗောဒိက ကြားဝင်ပြီး...

“မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့” ဟု အော်လိုက်သည်။

မောဒိသာ မတားလိုက်လျှင် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကျွန်တော် အသေသတ်မိမည်သာ ဖြစ်၏။ မောဒိသည် သူ့လက်များဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး...။

“ကျွန်မမျက်နှာကို ထောက်ပါရှင်”ဟု တောင်းပန်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားမျက်နှာကို ထောက်လို့ ကျွန်တော် သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်ရယ် နော်... နော်”

ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်ကာ ဝံပုလွေလာဆင်ကို အသေအချာ ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူ့လက်သည် နဖူးကို ဖုံးအုပ်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပျော့ခွနေပြီး ရုတ်ခြည်းသေးငယ်သွားသယောင် ထင်ရ၏။

“ဗင်ဝေဒင်၊ ဟေ့ ဗင်ဝေဒင် မင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဝံပုလွေလာဆင်၏ အသံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

“ကျွန်တော် ဒီမှာ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေသလဲ”

“ကျုပ် ထိုင်ချင်တယ်၊ ကျုပ်ကို ထိုင်စရာပေးပါ၊ ဟမ့် ဟမ့်၊ ကျုပ် သိပ်ဖျားနေပြီ”

လာဆင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဇက်လည်း ကျိုးကျသွားသည်။

“ကျုပ် ကျုပ် သိပ်နေမကောင်းဘူး”

“ပြောလေ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြောမှ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တော့မပေါ့”

လာဆင်က ကျွန်တော့်ကို ပြန်မပြောပါ။

သူက ဘာမှမပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့အနားတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိသည်။ မောဒိဗရူးစတားကမူ ထူးဆန်းသောအဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေပုံ ရသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ

ဝံပုလွေလာဆင်က...

“ဟမ့်၊ ကျုပ်ကို အိပ်ရာထဲ ပို့ပေးပါ။ ကျုပ်မကြာခင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ကျုပ် ခေါင်းတွေ သိပ်ကိုက်တာကလွဲရင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော်သည် လာဆင်ကို အိပ်ရာထဲသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

မော့ဒ်က ဝံပုလွေလာဆင်၏ အဖြစ်ကို ရှင်းလင်းပြစေလိုသည့်သဘောနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“တခုခု ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာတခုခုမှန်း ကျွန်တော်လည်း မသိနိုင်ဘူး။ သူ သိပ်ကြောက်နေတာပဲ ကျွန်တော် သိတယ်။ သူ့ဘဝမှာ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ကြောက်ခြင်းများ ဖြစ်နေမလားပဲ။ သူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မြင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတော့ ဘာမှ မမြင်လိုက်ဘူး။ သူ ကျွန်မကို ဖက်ထားရာက ရုတ်တရက် လွှတ်လိုက်တာပဲ သိတယ်။ အခု ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲဟင်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်ပါ”

ကျွန်တော်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သင်္ဘောပဲ့ထိန်းဘီးတွင် လူးဝစ် ရှိနေသည်။

“ကဲ လူးဝစ်၊ ခင်ဗျား သွားအိပ်ချေတော့၊ ကျွန်တော် တလှည့် တာဝန်ယူလိုက်မယ်”

လူးဝစ် ထွက်သွားသောအခါ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တယောက်တည်းသာ ရှိတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် အသံမမြည်နိုင်သမျှ မမြည်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားကာ ရွက်များကို ချသည်။ ထိုနောက် မော့ဒ်ထံသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မိုင်ဒြောက်ရာ ခရီးကို ကျွန်တော့်ကို ယုံစားပြီး လိုက်နိုင်မလား”

မော့ဒ်ဗရူးစတားကို ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဆိုလိုတာက...”

မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် ကျွန်တော်ဘာဆိုလိုသည်ကို ရိပ်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ဖို့ မျှော်လင့်ချင်သေးရင်

လှေခွဲထွက်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ရှင်က ဒီမှာနေလည်း ဖြစ်နိုင်လျက်ကနဲ့ ကျွန်မရဲ့အတွက် အခုလို ပြေးရမယ် ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော်တို့ လှေခွဲပြေးမှဖြစ်မယ်၊ သည့်ပြင်နည်းလမ်း မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားကိုယ်ကို အနွေးဆုံးဖြစ်အောင် ဝတ်ပါ။ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သယ်ခဲ့ပါ။ ကဲ မြန်မြန်လုပ်၊ အချိန် သိပ်မရဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် စည်သွတ်ဘူးများ၊ စောင်များ၊ ဦးထုပ်များ၊ အနွေးထည်များ၊ ရေများကို ယူကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အသုံးကျမည့် ရိုင်ဖယ်တလက်ကိုလည်း ယူရမည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏ အခန်းထဲသို့ ဆင်းကာ ဝံပုလွေလာဆင် ကိုင်ဆောင်သော ရိုင်ဖယ်ကို ယူခဲ့သည်။ ပြောင်းတို တလက်ကိုပါ ယူခဲ့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် အိပ်မပျော်သေးဘဲ ခေါင်းကို တယမ်းယမ်း တခါခါနှင့် ခေါင်းခဲဝေဒနာ ခံစားနေရသည်။ ကျွန်တော်က စကားပြောကြည့်သော်လည်း သူ ပြန်မပြောနိုင်တော့။

“သွားတော့မယ် မကောင်းဆိုးရွားကြီးရေ”

ကျွန်တော်က တိုးတိုးကလေး နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဖျံဖမ်းသမားများနှင့် မနီးမဝေးမှ ကျည်ဆန်သေတ္တာ နှစ်သေတ္တာကိုလည်း ဆွဲယူခဲ့ပြီး၊ ကျွန်တော်သည် လှေထဲသို့ ပစ္စည်းအားလုံး စနစ်တကျ ထည့်ရသည်။ ထိုအခိုက် သင်္ဘောသားတဦး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်တို့ ပုန်းအောင်းနေရသေးသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို မမြင်ဘဲ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် လှေကို ရေပြင်သို့ချလိုက်သည်။ သင်္ဘောလက်ရန်းမှ မော့ဒ်ကို ဆင်းစေသည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောလက်ရန်းပေါ်၌ ကိုယ်ကို အားပြုပြီးထားခိုက် မော့ဒ်က ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လှေထဲသို့ဆင်းသည်။ သူ့ကိုယ်သည် ကျွန်တော်နှင့် အနီးဆုံး ကပ်သွားသောအခါ “မော့ဒ်... မော့ဒ် မင်းကို ချစ်လိုက်တာ မော့ဒ်ရယ်” ဟု ပါးစပ်မှ လွတ်ထွက်မသွားအောင် အတော်ထိန်းရသည်။ မော့ဒ်သည် လှေထဲသို့ ခြေချမိသောအခါ ကျွန်တော်လည်း လှေထဲသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်တသက်တွင် လှေ တခါမှ မလှော်ဖူးသော်လည်း ခတ်ကွင်းထဲသို့ တက်လျှိုကာ စတင် လှော်ခတ်လိုက်ပါသည်။ ဖျံဖမ်းသမားများ လုပ်သည်ကို မြင်ဖူးသည့်အတိုင်း လှေ၌ ရွက်ကို ဆင်ပါသည်။ မိနစ် ၂၀ အကြာတွင် ကျွန်တော်တို့လှေသည် ရွက်လွှင့်နေပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံပဲ”

ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။ မေ့ဒ်ကမူ

“ဟမ်ဗရီ ဗင်ဝေဒင်၊ ရှင်ဟာ တကယ် သတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံသူတယောက်ပါပဲ” ဟု ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တမ်းဆိုရင် ခင်ဗျားကသာ ရဲရင့်တဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးပါ”

ကျွန်တော်နှင့် မေ့ဒ်သည် တစ္ဆေသင်္ဘောကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ကြည့်မိသည်။ မှောင်မည်းမည်းတွင် တစ္ဆေသင်္ဘော၏ ရွက်ဖြူဖြူကို မြင်ရသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောသည် လေသယ်ရာသို့ ရွေ့နေသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောနှင့် ကျွန်တော်တို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားပြီးနောက် မည်းမှောင်သော၊ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်ဝယ် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသာ ရှိတော့သည်။

အေးစိမ့်လှသော နေ့တနေ့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ပေါ်ထွန်းလာပါသည်။ တညလုံး ပွဲကိုင်ထားရသော ကျွန်တော့်လက်သည် အေးမြထုံကျဉ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော့်ခြေထောက် များလည်း နှင်းကိုက်ခံရသဖြင့် ထုံနေသည်။ နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်များ ဖြာကျပါစေတော့ဟု တမ်းတမိပါသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ လှေဝမ်းထဲတွင် မော့ဒ်သည် လဲလျောင်း အိပ်စက်နေ၏။ တကိုယ်လုံး စောင်ဖြင့် ရစ်ထွေးပတ်ထားသောကြောင့် သူ့ခမျာ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်စက်ရရှာသည်။ သူတကိုယ်လုံး စောင်နှင့် ရစ်ပတ်နေရာ ညှိဖျော့ဖျော့ ဆံ့မျှင်ကလေးများသာ ပြူးထွက်နေသည်။ ညှိဆံ့ခွေဝယ် နှင်းသီးဥကလေးများ ခိုတွဲကျနေသည်ကို ကျွန်တော်သည် ငေးငေးမောမော တမ်းတမ်းမက်မက် စိုက်လျက်ကြည့်ရင်း မြတ်နိုးနေမိသည်။

အတန်ကြာသော် မော့ဒ်သည် လူးလွန့် လှုပ်ရှားလာပြီး စောင်ခြုံကိုဖယ်ကာ...

“ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မစ္စတာ ဗင်ဝေဒင်” ဟု ပြုံးပြုံးကလေး နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ကမ်းခြေကို လှမ်းမြင်နိုင်ပါလား။”

“မြင်တော့ မမြင်ရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လှေဟာ တနာရီ ၆ မိုင်နှုန်းနဲ့ ကမ်းခြေဘက်ကို သွားနေပါတယ်”

မော့ဒ်က စိတ်ပျက်သွားဟန် တူသည်။

“တနာရီ ၆ မိုင်နှုန်းဆိုတော့ တရက်ကို ၁၄၄ မိုင် ခရီးပေါက်တာပေါ့၊ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး”

ကျွန်တော်က အားပေးစကား ပြောလိုက်ခါမှ သူ့မျက်နှာကလေးသည် ကြည်လင်လာသည်။

“ကမ်းခြေရောက်ဖို့ ဘယ်နှရက်များ သွားရဦးမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ဟောဟိုဘက်မှာ ဆိုက်ဘေးရီးယား”

ကျွန်တော်သည် အနောက်ဘက်သို့ ညွှန်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အနောက်တောင်ဘက် မိုင် ၆၀၀ လောက်မှာ ဂျပန်ရှိတယ်၊ အခုလိုပဲ လေတိုက်နှုန်း ကောင်းရင် ဂျပန်ကမ်းခြေကို ငါးရက်လောက်ကြာရင် ရောက်နိုင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က ထပ်မံ အားပေးစကား ပြောသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့်ကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်တွင် “တကယ်လို့ မုန်တိုင်းတိုက်ရင်၊ လှေမှောက်ခံရင်ကော” ဟူသော မေးခွန်းတွေ ပါသည်ဟု ထင်မိသည့်အတွက်...

“လှေဟာ တော်ရုံတန်ရုံ မုန်တိုင်းလောက်တော့ ခံနိုင်မယ် ထင်တာပဲ” ဟုပြောလိုက်သည်။

“တော်ရုံတန်ရုံ မုန်တိုင်းမဟုတ်ဘဲ တော်တော်ထန်တဲ့ မုန်တိုင်းဆိုရင်ကောရှင်”

“သိပ်တော့ ပူစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီနေရာတဝိုက်မှာ ဖျံဖမ်းသင်္ဘောတွေ အနှံ့အပြား သွားနေတော့ သင်္ဘောတစင်း မဟုတ် တစင်းက တွေ့ပြီး ကယ်ဆယ်မှာ အမှန်ပါပဲ”

မော့ဒ်ဗရူးစတားသည် ကျွန်တော့်အား စူးစိုက် ကြည့်နေရာမှ...

“ဟော ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ရှင့်တကိုယ်လုံး တုန်နေပါလား၊ ရှင် တော်တော့်ကို အေးနေပြီ၊ ကျွန်မကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်ပျော်လို့”

“ခင်ဗျား နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်မနေဘဲ ကျွန်တော်နဲ့အတူ အအေးခံနေလို့လည်း သိပ် အကြောင်းမထူးဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ကျွန်မသာ ပွဲကိုင်တတ်ရင် ဘယ် အကြောင်းမထူးဘဲ နေမလဲရှင်၊ ကျွန်မ ပွဲကိုင်တတ်အောင် သင်ကို သင်ရမယ်”

ထိုနောက် မော့ဒ်သည် မိန်းမသားများ ပြုနေကျဖြစ်သည့် ခေါင်းကို ဖြီးသင်ခြင်း ပြုလေသည်။ ညိုဖျော့ဖျော့ ဆံခွေသည် ပခုံးပေါ်သို့ ဝဲပျံ ဆင်းသက်လာ၏။ ညိုဖျော့ဖျော့ ဆံပင်များ အကြားမှ သူ့မျက်နှာကလေးသည် တိမ်ညိုဖျော့ဖျော့များ ဝန်းရံနေသော လမင်းစန္ဒာနှင့် တူလှ၏။ ကျွန်တော် မြတ်နိုးလှသော သူ့ဆံညိုကလေးများကို တယုတယ ဖွဖွညင်ညင် နမ်းလိုက်ချင်၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ့ဆံခွေညိုညက်ညက်အကြားမှာ မြှုပ်နှံထားလိုက်ချင်၏။ ဆံညိုနွယ်ကလေး များကို ကျွန်တော့်လက်၌ ရစ်ကာ ခွေကာ၊ ပတ်ကာ ဝိုက်ကာ ကစားလိုက်ချင်၏။ ကဗျာဆရာများ၊ တေးဂီတရှင်များထံက အချစ်အကြောင်း သိနားလည်ခဲ့ရသော်လည်း မော့ဒ်၏ဆံညိုခွေခွေကလေး များကို ကြည့်မိတော့မှ

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပါလားဟု ပို၍ ခံစား သဘောပေါက်လာတော့၏။

“မိန်းမတွေဟာ ဆံပင်ကို ထုံးဖွဲ့ထားတာ များတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဆံပင်ကလေးတွေ ပခုံးပေါ်မှာ ဖြာဆင်းကျသွားတာဟာ သိပ်လှတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်က မော့ဒ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ဆံပင်ဟာ ဖိုးရီးဖားရားကြီး ကျနေတာ မဟုတ်ရင်တော့ ကြည့်လို့ ကောင်းမှာပေါ့၊ ဟောတော့ ... ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်မ ဆံညှပ်ကလေးကော”

မော့ဒ်သည် လှေဝမ်းထဲ၌ ဆံညှပ်လိုက်ရှာသည်။ ကျွန်တော်သည် တက်နှင့်ရွက်ကို ပစ်ထွက်ကာ မော့ဒ်နှင့်အတူ ဆံညှပ်လိုက်ရှာလေသည်။ ယင်းသို့ရှာရင်း မော့ဒ်၏အမူအရာ၊ အလှုပ်အရှားတို့ကို လေ့လာမိပါ၏။ မော့ဒ်၏အမူအရာ၊ အလှုပ်အရှားတို့က မော့ဒ်သည် မိန်းမသား တဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ မိန်းမပီသသော အမူအရာ၊ အလှုပ်အရှားတို့သည် ကျွန်တော့်ကို မော့ဒ်နှင့် ရင်းနှီးစေပါသည်။ မော့ဒ်၏ အနုပညာစွမ်းပကားကို အထင်ကြီးစိတ်ကြောင့် မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ “နတ်ဘုရားမ” ကလေးအဖြစ်သာ ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အလှမ်းမမီသော မိန်းမသားသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ မော့ဒ်၏မိန်းမပီသသော အမူအရာများကြောင့် မော့ဒ်သည် ကျွန်တော်နှင့် ရည်တူတန်းတူ မိန်းမသားသာ ဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ရပါသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ မနက်စာ စားကြရအောင်၊ မစားခင် ခင်ဗျား အဝတ်ထူထူထဲထဲ ဝတ်ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေသင်္ဘောရှိ ဆိုင်က ယူခဲ့သော ရုပ်အင်္ကျီတထည်ကို မော့ဒ်အား ပေးလိုက်၏။ ထိုအင်္ကျီမှာ စောင်ကဲ့သို့ ထူထဲသော အင်္ကျီဖြစ်ပြီး၊ အသားလည်း သိပ်နေအောင် ရက်ထားရကား တော်ရုံတန်ရုံ မိုးဒဏ်ကိုတော့ ခံနိုင်ပေသည်။ မော့ဒ် ဆောင်းနေကျဖြစ်သော ကလေး ကက်ဦးထုပ်အစား လူကြီးဆောင်း ကက်ဦးထုပ်ကို ကျွန်တော် လဲလှယ်ပေးလိုက်သေးသည်။ ကက်ဦးထုပ်မှာ ကြီးလွန်းရကား မော့ဒ်၏ခေါင်းလေးမှာ ဦးထုပ်ထဲသို့ ပုဝင်သွားသည်။ မော့ဒ်ကိုယ်နှင့် နည်းနည်းကလေးမျှ အချိုးအစား မတည့်သော ရုပ်အင်္ကျီကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ဦးထုပ်ကြီးသည်လည်းကောင်း မော့ဒ်၏ အလှအပကို မဖုံးကွယ်နိုင်ရှာပေ။

ကျွန်တော်သည် နံနက်စာအတွက် အသားဘူး ဖောက်နေစဉ်ပင် လေပြင်းတချက် ဖောက်၍ တိုက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့လှေသည် လှိုင်းထိပ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၍ လှေမှာ လူးကာ ထွက်သွား၏။

ကျွန်တော်သည် ရွက်များကို လေကြောင်းသင့်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်မှ လှေလည်း ပုံမှန်ဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ မစွတာ ဗင်ဝေဒင်၊ ကျွန်မက ရှင့်လိုတော့ ရွက်အကြောင်း၊ ဘာအကြောင်းတော့ နည်းနည်းမှ နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တယောက်တည်း နေရောညပါ ပဲ့ကိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ မနက်စာ စားပြီးရင် ကျွန်မကို ပဲ့ ဘယ်လိုကိုင်ရမယ်ဆိုတာ သင်ပေးပေတော့၊ နောက်ပြီး ရှင် အနားယူရမယ်”

မော့ဒ်ဗရူးစတားက ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုသင်ရမယ်ဆိုတာ မသိတတ်အောင်ဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အခုမှ သင်နေရတုန်းမို့ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အခုမှ လှေကလေးကို ပဲ့ကိုင်ဖူးတာ”

“ဒီလိုဆို ကျွန်မတို့ အတူတူ သင်ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ ရှင်က ညတုန်းက တညလုံး ပဲ့ကိုင်ခဲ့ရတော့ ညကရတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ကျွန်မကို သင်ပေးပေတော့၊ ကဲ ကျွန်မတို့ မနက်စာ စားကြရအောင်”

ကျွန်တော်တို့၏ နံနက်စာသည် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မဟုတ်ပါ။ ပေါင်မုန့်နှင့် စည်သွတ်ဘူးထဲမှ အသားများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပူပူနွေးနွေး ကော်ဖီနှင့် နံနက်စာကို အဆုံးသတ်ခဲ့ကြရပါသည်။ နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ မော့ဒ်သည် ပဲ့ကိုင်တတ်အောင် သင်ယူရှာသည်။ မော့ဒ်ကို သင်ရင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ပညာတိုးအောင် ဆည်းပူးရသည်။ မော့ဒ်သည် တတ်လွယ် သိလွယ်သော သူကလေး ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ... ရှင် အိပ်ရာဝင်ပေတော့၊ နေ့လယ်စာစားတဲ့ အချိန်အထိ ရှင် အိပ်ရမယ်နော်”

မော့ဒ်က ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရန်သာ အတင်း တိုက်တွန်းနေသည်။

“အိပ်လိုက်ပါ နော်ရှင်၊ နော်ရှင်”

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်၏ “နော်ရှင် နော်ရှင်” ဟူသော ညင်ညက်ညက် အသံကို ငြင်းဆန်ရန် အားမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ပြင်ဆင်ထားသော အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် နိုးသောအခါ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ၇ နာရီကြာ အိပ်စက်ခဲ့၏။ သူသည် ၇ နာရီလုံးလုံး ပဲ့ကိုင်နေရ၏။ ကျွန်တော်သည်

ပဲကိုင်ရန် တာဝန် လွှဲယူသောအခါ တက်မကိုင်နေသော သူ့လက်ကလေးများကို တက်မှ အတော်ခွာယူရ၏။ အားနည်းလှသော မိန်းမသားကလေး မော့ဒ်မှာ ၇ နာရီလုံး ပဲကိုင်ရသဖြင့် အတော် အင်အား ကုန်ခန်းသွားရှာသည်။ မော့ဒ်သည် ထိုင်ရာမှ ထဖို့ပင် အားမရှိ။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ကို တွဲခေါ်ကာ အိပ်ရာသို့ ပို့ပေးပြီး သူ့လက်ကလေးများကို ဖွဖွညင်ညင် ဆုပ်နယ်ပေးမိ၏။

“ကျွန်မ ပင်ပန်းလိုက်တာ ရှင်”

သူက ဖိုလှိုက်သော အသံနှင့် ပြောသည်။ နောက် ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“ကျွန်မကို မကြိမ်းလိုက်ပါနဲ့နော်” ဟု ပြောသည်။

“ဘာပြုလို့ ကြိမ်းရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာက ဒေါသဖြစ်နေဟန် ပေါ်နေလို့လား”

သူ တိတ်ဆိတ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဒေါသလည်း မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒေါသဖြစ်တဲ့ မျက်နှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ မကျေနပ်တဲ့ မျက်နှာလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်မျက်နှာဟာ ရိုးသားတဲ့မျက်နှာလို့ ပြောရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကို ကျွန်တော့်မျက်နှာက ဖော်ပြလို့ပါပဲ။ ကြည့်လေ... ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို နှိုးမယ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ မနှိုးဘဲ ပဲကိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား နှိပ်စက်ရာ ရောက်သလို ကျွန်တော့်ကိုလည်း နှိပ်စက်ရာ ရောက်တာပဲ။ နောင်ဆို ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ယုံစားရပါ့မလဲ”

မော့ဒ်သည် နောင်တရဟန် ရှိသည်။

“နောင်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင်ပြောတာကို နာခံပါ့မယ်”

“သင်ဘောသားတယောက်က သူ့ကပ်ပတိန်ရဲ့အမိန့်ကို နာခံသလို နာခံရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ခုနက ကိစ္စဟာ ကျွန်မ မိုက်မဲတာလို့ နားလည်ပါတယ်”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကတိတခု ပေးစေချင်သေးတယ်”

“ဘာ ကတိလဲ ရှင်”

“ခင်ဗျား ‘နော်ရှင်၊ နော်ရှင်’ လို့ ခဏခဏ မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပါပဲ။
ခင်ဗျား ပြောလိုက်တိုင်း၊ ပြောလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ဩဇာဟာ
ပြယ်ပြယ်သွားတယ်ဗျ”

မော့ဒ်က ခိုးခိုးခပ်ခပ်ကလေး ရယ်သည်။ မော့ဒ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ၏
“နော်ရှင်” သည် အာနိသင်ကြီးမားကြောင်း သိဟန်တူပါသည်။

“နော်ရှင်... နော်ရှင်လို့ ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့ အသံကလေးက အင်မတန်
နားထောင်လို့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

ကျွန်တော့်စကားကို ဖြတ်၍ မော့ဒ်က...

“ဒီ ‘နော်ရှင်’ ကို လက်သုံးမလုပ်ပါနဲ့ ဆိုပါတော့ နော်ရှင်”

အားနည်းသော ရယ်သံကလေး မော့ဒ်ထံက ထွက်လာပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်
ကျသွားရှာတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စောင်ကို လုံလုံခြုံခြုံ ခြုံပေးလိုက်ပြီး
ပွဲကိုင်ရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့ခမျာ အတော်အားနည်းတဲ့ မိန်းမသားပါကလား။

ကျွန်တော်သည် တောင်ဘက်အရပ်သို့ ငေးမောကြည့်ရင်း မိုင် ၆၀၀
ခရီးအကြောင်းကို စိုးရိမ် ပူပန်စိတ်ကြီးစွာ တွေးနေမိပါသည်။ ဤပင်လယ်ပြင်၌
မုန်တိုင်းသည် အချိန်မရွေး ဖွဲ့ဆင်ကာ ကျွန်တော်တို့လှေကလေးကို
ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်သည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း တွေးမိပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်တော့်ဆီသို့ ကြောက်လန့်စိတ်များ ဝင်မလာနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင်
ဘာဖြစ်ကြမည်ကို မပြောနိုင်ပါ။ “ဖြစ်လာသမျှကို အောင်မြင်ရမယ်၊
အောင်မြင်ရမယ်” ဟု ကျွန်တော် တဖွဖွရေရွတ်ပြီး အားတင်းမိပါသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် လေပြင်းကလေး တိုက်လာသောကြောင့် လှိုင်းတံပိုး
အနည်းငယ် ကြွလာပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်လှေကို အရည်အချင်း
စမ်းသပ်ကြည့်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သယ်ယူခဲ့သော အစားအစာများ၊
သောက်ရေပုံးများ၏ အလေးချိန်ကြောင့် လှေသည် လေဒဏ် လှိုင်းဒဏ်ကို
ခံနိုင်နေပေသည်။ ညနေစောစောပိုင်း မိုးကုပ်စက်ပိုင်းအစွန်းဆီ၌ ရေနွေးငွေ့မောင်း
သဘောတရားကို ကျွန်တော် လှမ်းတွေ့ရသည်။ ရုရှ ကရူဇာ စစ်သင်္ဘော သို့မဟုတ်
မာစီဒိုးနီးယား သင်္ဘော ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေသော

မာစီဒိုးနီးယားသင်္ဘော ဖြစ်ဖို့က ပိုများသည်။

ညပိုင်း ရောက်လာလေလေ၊ လှိုင်းထန်လာလေလေ၊ လေပြင်း တိုက်ခတ်လာလေလေ ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်သည် တက်မနားက တဖဝါးမှ မခွာရဲတော့။ လှေကို တက်မကိုင်ပြီး လိုရာသို့ ရွက်လွှင့်ဖို့လည်း အခြေအနေ မပေးတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် လေသင့်ရာသို့ လှေကို အသင့် မျောပါနိုင်အောင် ကြိုးစားရ၏။

“အခြေအနေ ဘယ့်နယ်လဲ”

မော့ဒ်က ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“အခု ကျွန်တော်တို့လှေဟာ ဂျပန်ကမ်းခြေဘက်ကို သွားနေတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တနာရီ နှစ်မိုင်နှုန်းနဲ့ အရှေ့တောင်ဘက်ကို မျောနေတာ”

“ဒါဖြင့် တနေလုံးမှ ၂၄ မိုင်ပဲ ခရီးပေါက်သေးတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ အခုလိုသာ လေထန် လှိုင်းထန်နေလို့ လှေဆက်မျောနေရရင် သုံးရက် သုံးညကြာမှ မိုင် ၁၄၀ လောက်ပဲ ခရီးပေါက်မှာပဲ”

မော့ဒ်သည် စိတ်အားငယ်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်တွင် ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်အား စိတ်ပျက်စရာစကား မပြောတော့ပါဘူးဟု ကတိထားပြီး၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ကိုးစားမြဲ ကိုးစားပါရန် တောင်းဆိုမိပါသည်။ အခြေအနေက မည်မျှပင် စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်နေသော်လည်း၊ ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရမည်ကို မကြောက်တော့ပေ။ ဝံပုလွေလာဆင်နှင့် ထမင်းချက် မတ်ဂရစ်တို့က ကျွန်တော့်အသက်ကို ခြိမ်းခြောက်စဉ်က အကြောက်ကြီးကြောက်၊ အလန့်ကြီး လန့်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ အခြေအနေ အရပ်ရပ်က ကျွန်တော့်အသက်ကို ခြိမ်းခြောက်နေသော်လည်း မကြောက်တော့ပေ၊ မလန့်တော့ပေ။ မော့ဒ် ဗရူးစတားဆိုသည့် မိန်းမပျိုတယောက် ရှိနေခြင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ဟန် တူသည်။ လူ့ဘဝတွင် ချစ်ဖို့ အသက်ရှင်နေရခြင်းက အချစ်ခံပြီး အသက်ရှင်နေရခြင်းထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သည် ဟူသော အယူအဆတခုသည် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အသက်ကို မေ့လျော့ကာ၊ ကျွန်တော်ချစ်သော အခြားအသက်တချောင်း ရှင်သန်ရဖို့အတွက် ကြိုးစားနေသည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အသက် အရှင်ချင်ဆုံး ဖြစ်နေပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် အသက်ရှင်စေချင်အောင် တိုက်တွန်းနေသော အကြောင်းတရားများ ရှိလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်တို့ လှေကလေးသည် သမုဒ်ပြင်ကျယ်၌ လေသယ်ရာ လွင့်မျောနေသည့် ရက်များအတောအတွင်း၊ ကျွန်တော်တို့ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာများကို ပြောပြဖို့ပင် လိုမည်မထင်ပါ။ နေ့ပိုင်းတွင် အနောက်မြောက်ဘက်မှ လေပြင်းတိုက်သည်။ ညပိုင်းတွင် အနောက်တောင်ဘက်မှ လေပြင်းတိုက်သည်။ နံနက်လင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့တကိုယ်လုံး ရွဲရွဲစိုနေသည်။ စောင်များ၊ အဝတ်အစားများ၊ လှေပေါ်ရှိ အရာအားလုံးတို့သည် ဆားရည်နှင့် စိုစိုရွှဲနေသည်။ နံနက်လင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် လှိုင်းလေတို့ကို ရုန်းကန် တိုက်ပွဲဆင်သည်။ ညရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် မအိပ်တော့ဘဲ လှိုင်းလေတို့ကို အန်တုကာ တိုက်ပွဲဝင်သည်။ သို့နှင့် တမိုး လင်းလာပြန်သည်။ လေသည် ကျွန်တော်တို့မျက်နှာကို ပုတ်ခတ်မြဲ ပုတ်ခတ်သည်။ လှိုင်းမြှုပ်များသည် ကျွန်တော်တို့ကို ပက်ဖျန်းမြဲ ပက်ဖျန်းသည်။

ကျွန်တော်သည် ၄၈ နာရီလုံးလုံး တရေးမျှ မအိပ်စက်ခဲ့ဘဲ လှိုင်းလေနှင့် နပန်းလုံးနေခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး စိုရွဲအေးစက်နေတော့သည်။ လေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဂျပန်ကမ်းခြေနှင့် ဝေးသထက် ဝေးအောင် တိုက်ခတ်ပြီး၊ “ဗယ်ရင်းပင်လယ်” ဘက်သို့ သယ်ယူနေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှေကလေးသည် အသက်ရှင်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လှိုင်းလေ မည်မျှ ပြင်းထန်စေကာမူ အသက်ရှင်နေသေးသည်။ မော့ဒ်၏အဖြစ်ကား သနားစရာ အတိပင် ဖြစ်သည်။ မော့ဒ်သည် လှေဝမ်းထဲ၌ ထိုင်နေရာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ပြာနှမ်းနေသည်။ မျက်နှာသည် ညိုညစ်ညစ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ၌ ခံစားနေရသော ဒုက္ခအပေါင်း၏ အရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်နေလေသည်။ သို့တိုင်အောင် မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ကို အကြောက်တရား ကင်းသောမျက်လုံးဖြင့် ပြန်ကြည့်နိုင်သည်။ မော့ဒ် စကားပြောလျှင် ကြောက်စကား မပါပေ။

“တစ္ဆေ” သင်္ဘောမှ ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွာလာပြီး လေးရက်မြောက်နေ့။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်လျက်သား အိပ်ပျော်သွားရာမှ နိုးလာသောအခါ၊ လေပြင်းသည် လေပြည်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နေရောင်ခြည်လည်း လှိုင်းလေ ကြီးစိုးရာ ရေပြင်ပေါ်၌ ဖြာဆင်းနေသည်။ နေရောင်ခြည်ကို မြင်သောအခါ အေးစက်ထိုင်းမှိုင်း နေသော ကျွန်တော်တို့စိတ်သည် လန်းဆန်းလာသည်။ နေခြည်ချိုးရင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားသည် အပြုံးများကို

ဖလှယ်ကြသည်။ ရွှင်ပျဗ္ဗယ် စကားများကို ဆိုကြသည်။ အခိုက်အတန့် ကာလကလေးကို မက်မောနေမိကြသည်။ တကယ့်အခြေအနေမှာမူကား ကျွန်တော်တို့ လှေကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ ရည်မှန်းဦးတည်ရာ ဂျပန်ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ပေါင်းတထောင်ကျော်ခန့် ကွာလှမ်းသော အရပ်သို့ ရောက်နေပြီဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ယခုရောက်နေသည့် အရပ်ကို အတိအကျ မသိနိုင်သည်မှာ အမှန်။ ကျွန်တော်တို့သည် “တစ္ဆေ” သင်္ဘောနှင့် အလှမ်းမဝေးသောနေရာသို့လည်း ရောက်ကောင်းရောက်နေမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ လှေတိုက်တွင် ဖျံအုပ်စုကလေးများ တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တခါကလည်း ကျွန်တော်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဝေးသောတနေရာ၌ ဖျံဖမ်းသင်္ဘောတစင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။

နောက်ရက်များကား ဆီးနှင်းပိတ်ဖုံးသောရက်၊ လှိုင်းလေ ငြိမ်သက်သောရက်၊ လှိုင်းလေ ထန်သောရက်၊ မိုးသည်းသောရက်၊ နှင်းကျသောရက်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသည် ဒုက္ခအဖုံဖုံ အတူတူ ခံစားကြသည်။ ထိုထိုသော အကြောင်းအကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် အစဉ်ဆပွားသော ချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်မိလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ကို ဘယ်လောက် ချစ်ခင်မိနေပြီဆိုတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ထို ချစ်ခြင်းကို မျှိုသိပ် အောင့်အည်းထားရသည်။

ကျွန်တော့်အချစ်ကို အတိအလင်း ကြေညာရန် အချိန်မဟုတ်သေးပေ။ မိန်းမသားတဦး၏ အသက်ကိုကယ်ဆယ်နေချိန်၊ စောင့်ရှောက်နေချိန်၌ ထိုမိန်းမသားထံမှ အချစ်ကို တောင်းခံခြင်းသည် မလိုလားအပ်ပေ။

မော့ဒ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အထူးတလည် အံ့သြမိသည်မှာ အကြောက်ကင်းမဲ့မှုပင် ဖြစ်သည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ် သမုဒ်ပြင်ကျယ်၊ လှေငယ်ကလေး တစင်း၊ မုန်တိုင်း တခုပြီးတခု၊ ဝေဒနာမျိုးစုံတို့သည် မိန်းမသားတဦးကို ကြောက်ရွံ့သွားအောင် ခြောက်လှန့်နိုင်ပါသည်။ မော့ဒ်၏ ခန္ဓာသည် ကြောက်လန့်ကောင်း ကြောက်လန့်ပေမည်။ သို့သော် မော့ဒ်၏စိတ်ကား တည်ငြိမ်သည်။ ယုံကြည်မှု အတိပြီးသည်။ သတ္တိကြွယ်သည်။

မုန်တိုင်းထန်သောနေ့နှင့် မုန်တိုင်းထန်သောညတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို အဖော်သဟဲ ပြုနေကြသည်။ သမုဒ်ပြင်ကား ဖြူဖွေးသော လှိုင်းလုံးများနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို လိပ်ပြာနုတ်နေသလား ထင်ရသည်။ အနောက်တောင်ဘက် မိုင် ၆၀၀ အကွာ ဂျပန်ကမ်းခြေသို့ ဦးတည်နေသော လှေကလေးသည် ဦးတည်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ကာ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ လှိုင်းအကြားတွင် မျောပါနေသည်။ တခုသော မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်စဉ် ကျွန်တော်သည် လေတိုက်ရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိရာ၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးကို ကျွန်တော် မယုံနိုင်တော့ပေ။

ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် မြင်ချင်ရာ၊ တွေ့ချင်ရာကို မြင်တွေ့နေသလား။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ မော့ဒ်မျက်နှာမှာ စိုရွှဲနေသည်။ ဆံပင်များသည် လေကြောင့် လွင့်ပျံ့နေသည်။ လွင့်နေသော ဆံပင်များအကြားမှ ရဲဝံ့သော မျက်လုံးညိုကလေးကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးသည် ဆန္ဒစွဲရာ မလိုက်ဘဲ၊ ပကတိ အခြေအနေကို ပကတိအတိုင်း မြင်တုန်းပင် ဖြစ်ကြောင်း အစစ်ဆေးခံလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခုတင်က မြင်လိုက်သော အရာကို ထပ်၍ ကြည့်သည်။ ခုတင်ကလိုပင် ကျွန်တော်သည် ညိုမှိုင်းမှိုင်း ကုန်းတန်းကို မြင်ရပြန်လေသည်။ လှိုင်းလုံးများသည် ကျောက်ဆောင်များကို အရှိန်ပြင်းစွာ ကျော်လွှားသွားကြသည်။ အကယ်တန္တူ ကျွန်တော်တို့ လှေကလေးသည် ဤကျောက်ဆောင်များကို မထိမခိုက်ဘဲ ကျော်လွှားသွားပါက.... ကျော်လွှားသွားပါက ကျွန်တော်တို့ အသက်မသေတော့ပြီ။

“မော့ဒ်... မော့ဒ်”

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် ကျွန်တော် ကြည့်နေရာဘက်သို့ လိုက်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ကျွန်တော် မြင်သည်ကို သူလည်း မြင်လိုက်လေသည်။

“ဒါ ‘အလက်စကား’ ကျွန်းလား” ဟု မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ရေကူးတတ်သလား”

မော့ဒ်က မကူးတတ်ကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မကူးတတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့တတွေ ရေမကူးရဘဲ ကမ်းခြေကို ရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ ကျောက်ဆောင်တွေ အကြားက လှေကိုဖြတ်ပြီး အတွင်းပိုင်း ရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ လှေကို မြန်မြန်ထိန်းနိုင်ရမယ်၊ အဆုံးအဖြတ်လည်း မြန်မြန် ချမှတ်တတ်ရမယ်”

ကျွန်တော်သည် အားတက်ဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်။ မော့ဒ်က ကျွန်တော့်စကား နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် အားတက်သည့်ဟန်ကို တမင် ဆောင်ထားကြောင်း သဘောပေါက်နေသည်။

“တလမ်းလုံး ရှင် ကျွန်မအတွက် ဒုက္ခသုက္ခခံပြီး လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောရသေးဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို...”

“မလိုပါဘူး” မော့ဒ် ကျေးဇူးတင်ခံရမည်ကို ကျွန်တော် သဘောမကျ၍

ခပ်မာမာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို စကားပြောခွင့် ပေးပါဦးရှင်”

“ဒီမှာ မော့ဒါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရမှာကို တာဝန်တရပ်အနေနဲ့ ထင်မှတ်နေတယ်။ ဒီတာဝန်ကို ခင်ဗျားက မသေခင်ကလေးမှာ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်လိုက်ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ မသေပါဘူး၊ စိတ်ချပါ။ မသေတဲ့အပြင် ဒီနေ့တနေ့ မကုန်ခင်မှာ ကုန်းပေါ်မှာ ခိုစရာ အဆောက်အအုံကလေး ဘာလေးတောင် အပြီး ဆောက်နိုင်ဦးမယ်ဗျ၊ သိလား။”

ကျွန်တော်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ပြောသော စကား တလုံးတလေကိုမျှ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မယုံတော့ပါ။ ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးများသည် ကျွန်တော်တို့လှေကလေးကို ကျောက်ဆောင်များနှင့် ရိုက်ခွဲပစ်ရန် သယ်ယူနေသည်ကို အထင်အရှား မြင်နေရပါပြီ။ သည်လိုအချိန်မျိုးတွင် လှေငယ်ကို ရွက်ဆင်၍ ကိုယ်လိုချင်ရာသို့ လှော်ခတ်ရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လှေကို ရွက်ဆင်လျှင် ရွက်ဆင်ချင်း လေအားကြောင့် တိမ်းမှောက်သွားမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် သေရမည်ကို ထိတ်လန့်စိတ် မဖြစ်တော့။ သို့သော် မော့ဒါတယောက် သေရှာတော့မည်ကို တွေးမိသောအခါ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာ မရတော့ပါ။ မော့ဒါ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးသည် ကျောက်ဆောင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ အရိုက်ခံရပြီး၊ ကျောက်ဆောင်များနှင့် အရောရော အထွေးထွေးဖြစ်ကာ လှိုင်းလုံးများအောက်တွင် နစ်မြုပ်သွားမည့်အဖြစ်ကို တွေးနေမိပြန်သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲမိပါသည်။ ထိုအတွေးမှ ကျွန်တော် ရုန်းထွက်ခဲ့ပြီး ကမ်းခြေသို့ ကျွန်တော်တို့လှေ ရောက်မည့်နည်းကို စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။ ထိုကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်မယုံကြည်သော်လည်း ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်သော စကားကို ပြောမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အသေဆုံး သေရတော့မည့်အဖြစ်ကို မလွဲသာတော့ဟု တွေးနေစဉ်မှာ အကြံရိုင်းတခု ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုအကြံရိုင်းကား မော့ဒါ၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး လှေပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လိုသည့် အကြံရိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအကြံရိုင်းကို ခေါင်းထဲမှ တွန်းထုတ်လိုက်ကာ၊ နောက်ဆုံးအချိန်ကို နှစ်ယောက်အတူ စောင့်ပြီး တွေ့လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်သည် မော့ဒါကိုယ်လေးကို ဖက်ကာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မည်မျှချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောပါမည်။ ထို့နောက်မှ အတတ်နိုင်ဆုံး ရုန်းကန် လှုပ်ရှားရင်း အတူတွဲ သေပွဲဝင်ပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားသည် လှေဝမ်းထဲ၌ ပူးကပ်ထိုင်နေရင်း၊ အလိုလို တဦးလက်ကို တဦး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တဦးကိုတဦး စကား မပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်များသည် တခုနှင့်တခု နီးကပ်လာပါသည်။ လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်မှာလည်း ပို၍တင်းကျပ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လှေကို ကျောက်တန်း၏ အနောက်ဘက်ဆုံး အစွယ်သို့ လေက သယ်ဆောင်နေပါသည်။ ထိုကျောက်တန်းသို့ မရောက်မီ လှေသည် ရေစီးကြောင်းတခုနှင့် ဆုံကာ အခြားအရပ်သို့ မျောပါသွားလိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်နေမိပါသည်။ နောက်ဆုံးအချိန်သည် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်၊ သုံး လေး ငါးမိနစ် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လှေသည် မည်သည့်ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းကိုမှ ဝင်မဆောင့်သေးပါ။

“ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်ပဲဟေ့၊ ငါတို့ သေဘေးက လွတ်တော့မယ်”

ကျွန်တော်၏စကားသံသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံးကို ဒီတခါ၌ မလှည့်စားတော့သော အသံ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လှေပေါင်ကိုကျော်၍ ကြည့်လိုက်ရာ လခြမ်းကွေးသဏ္ဌာန် သောင်ကမ်းဖွေးဖွေးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကျောက်တန်းစွယ်ကိုလည်း သောင်ကမ်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်၌ မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုနောက် ဆူဆူညံညံ တော်လဲသံလိုလို အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ကြားရ၏။ အသံကြားရာသို့ လှမ်းကြည့်ရာ ဖျံအုပ်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။ ဖျံအုပ်များ၏အသံ ဖြစ်သည်။

“ဖျံအုပ်ကြီး၊ ဖျံအုပ်ကြီး၊ တို့ မသေတော့ဘူးဟေ့ မော့ဒ်၊ တို့ မသေတော့ဘူးကွ” ကျွန်တော် အော်မိသည်။

“ဖျံအုပ်ရှိရင် ဖျံအုပ်ကို စောင့်ရှောက်တဲ့လူ ရှိရမယ်”

သို့သော် ကျွန်တော် လူရိပ်လူယောင် မမြင်ရပါ။ ကျွန်တော်တို့လှေသည် လေဆောင်ရာသို့ ရွေ့ပါနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ လေကြောင်းကို လိုက်ကြည့်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လှေကို သယ်နေသည့် လေကြောင်းသည် ဖျံအုပ်မရှိသော ကမ်းပြေပြေတနေရာသို့ ပို့နေသည်ဖြစ်ရာ၊ ကံကောင်းထောက်မ ပါလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ခြေထောက်ကို ရေမစွတ်ဘဲ ကုန်းမြေကို နင်းနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လှေမှ သောင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး မော့ဒ်ကို လက်ကမ်းလိုက်ပါသည်။ မော့ဒ်သည် လက်ကိုခိုကာ သောင်ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က မော့ဒ်လက်ကလေးကို လွှတ်လိုက်သောအခါ

မော့ဒ်က ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တွယ်ဖက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လဲပြိုတော့မတတ် ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ နင်းထားသော သောင်ကမ်းသည် ရွှေနေသည်။ ဘာကိုကြည့်ကြည့် အားလုံး ရွှေလျားနေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် မူးရိပ်ရိပ် ဝေတေတေ။ ကျွန်တော်တို့သည် ရက်ပေါင်းများစွာ လှုပ်ရှားနေရကား ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သောကြောင့် ဤသို့ ခံစားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မတော့ ထိုင်မှဖြစ်မယ်၊ မူးရိပ်ရိပ်နဲ့”

မော့ဒ်သည် ပြောပြောဆိုဆို သောင်ပြင်၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပင်လယ်ပြင်၌ အနေကြာသော ကုန်းတွင်းသားနှစ်ဦးသည် ကုန်းပေါ်ရောက်ပြန်တော့ ကုန်းတောက်နေကြပါပကော။

“လူမိုက်ပဲ”

ကျွန်တော့် နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားမိသည်။ ကျွန်တော်သည် လှေပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို သောင်ကမ်းအထက်ပိုင်း တနေရာသို့ သယ်ပို့ရင်း ကော်ဖီအိုးကလေးကို မြင်လိုက်သောအခါ၊ စိတ်ထဲတွင် ကော်ဖီပူပူတခွက် သောက်ချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မီးမွှေးတော့မည်ဟု အကြံရကာမှ ကျွန်တော့်တွင် မီးခြစ် ပါမလာကြောင်း သတိရမိသည်။

“ဘာများ မိုက်နေတာလဲ”

မော့ဒ်က လှမ်းမေးသည်။

“မီးခြစ်၊ မီးခြစ်၊ မီးခြစ် ယူလာခဲ့ဖို့ မေ့နေလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး ကျိန်ဆဲချင်လာတယ်။ ကော်ဖီပူပူ၊ စုပ်ပြုတ်ပူပူ၊ လက်ဖက်ရည်ပူပူ သောက်ဖို့တော့ စိတ်မကူးလေနဲ့တော့”

“နေပါဦး၊ နေပါဦး၊ ဘယ်သူလဲ၊ အဲ အဲ ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး မဟုတ်လား၊ တုတ်နှစ်ချောင်းကို ပွတ်ပြီး မီးမွှေးတာလေ”

မော့ဒ်က ဆိုသည်။ ကျွန်တော့်လိုပင် မော့ဒ်ကလည်း ကော်ဖီပူပူ တခွက်ကို ချက်ချင်း တ မိဟန် ရှိသည်။

“သင်္ဘောပျက်တဲ့လူတွေ သူတို့အဖြစ်ကို ပြန်ရေးတဲ့စာတွေထဲမှာ သူတို့လည်း ကရူးဆိုး နည်းအတိုင်း မီးမွှေးကြည့်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မွှေးလို့မရဘူးလို့ ရေးထားတာ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း မီးမရှိဘဲ နေလို့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတာပေါ့” ဟု မော့ဒ်က ပြောပါသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား ကော်ဖီပူပူလေးတခွက်လောက်ကော မသောက်ချင်ဘူးလား၊ ဒီကော်ဖီက ဝံပုလွေလာဆင်ရဲ့အိပ်ခန်းထဲက ကော်ဖီဆိုတော့ အကောင်းစားမှန်းသိလို့ တမင်တကာ ဆွဲလာတာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ မီးမထိသော အစားအစာများကိုသာ စားသောက် လာရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ကိုယ်အပြင်သာ

အေးစက်နေသည်သာမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်အတွင်း၌လည်း အေးစက်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပူနွေးသောအစားအစာများကို ဤမျှ တောင့်တမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း သဘောထားလိုက်ပြီး၊ မော့ဒ် နေနိုင်ရန်အတွက် လှေရွက်ဖြင့် တဲထိုးနေလေသည်။

နောက်တနေ့ လေပြင်းတချက် ဝှေ့လိုက်သောအခါ တဲကလေးသည် သဲပြင်၌ ပြားပြားဝပ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ပြိုလဲနေသော တဲကိုကြည့်လျက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေစဉ်၊ မော့ဒ်က ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ သဘောကျသလို တခိုးခိုး တခစ်ခစ် ရယ်မောနေပါသည်။

“လေငြိမ်သွားရင် ကျွန်တော် လှေကိုယူပြီး ကျွန်းကို လှည့်ကြည့်မယ် စိတ်ကူးတယ်၊ ဒီကျွန်းမှာ လူရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီလောက်များတဲ့ ဖျံအုပ်ကို အစိုးရက စောင့်ရှောက်ပေးရမယ် ဆိုရင် စောင့်ရှောက်ရမယ့်သူ လည်း ရှိရမှာပေါ့”

“ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“အို လိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျား ပင်ပန်းနေပြီ။ အခု ခင်ဗျားလုပ်ရမှာက ဘာမှမလုပ်ဘဲ အနားယူဖို့ပဲ”

“ရှင်သွားတဲ့လမ်းမှာ အကူအညီ တခုခုလိုရင် ရအောင် လိုက်ခဲ့ပါရစေ၊ နောက်ပြီး လမ်းမှာ ရှင် တခုခုဖြစ်ပြီး ကျွန်မတယောက်တည်း ဒီမှာ ကျန်ရစ်နေရင်ကော...”

မော့ဒ်၏ အသံကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း ညင်သာသထက် ညင်သာလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အသံတိမ်ကလေးနှင့်...

“လိုက်ပါရစေရှင်၊ နော်ရှင်” ဟု ပြောရှာသည်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို အတွင်သာ ယမ်းခါပြလိုက်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ငေးမော၍ ကျွန်တော် ဘာပြောမည်ကို ငဲ့နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အလိုကို မလိုက်ရန် စကားလုံးများ ရွေးချယ်နေရင်း ထိုစကားလုံးများကို ရှာမတွေ့ဘဲ တွေဝေသွားစဉ်၊ သူ့မျက်လုံးများထဲ၌ အလင်းတန်းလဲ့လဲ့ကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဤပွဲတွင် ကျွန်တော် ရှုံးပြီကို သိလိုက်သည်။ သူ့ပါးစပ်မှ “နော်ရှင်၊ နော်ရှင်” ဟူသော အညင်သာဆုံး အသံကလေး ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်သည် သူ့အလိုကို မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

လေသည် နေ့လယ်ပိုင်းလောက်မှ ငြိမ်သက်သွားသဖြင့် နောက်တနေ့မှ ခရီးထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ နောက်တနေ့ နံနက်စောစော ကျွန်တော်

အိပ်ရာက ထလျှင်ထချင်း ကျွန်တော် ရေရွတ်မိသည့် စကားလုံးကား...

“ငတုံးပဲ” ဟူသော စကားလုံး ဖြစ်ပါသည်။

သည်တခါမူ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်၍ ရေရွတ်သည် မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်သည် မီးမွှေးနည်းကို သိပါပြီ။ သည်နည်းကို မနေ့က မစဉ်းစားမိသောကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ငတုံးဟု ရေရွတ်မိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည့် မီးမွှေးနည်းကား သေနတ်ကျည်ဆန်မှ ယမ်းများကို အသုံးပြုသောနည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ် မော့ဒ်သည် တဲထဲမှ ထွက်လာကာ....

“ဘာဖြစ်တာတုံး” ဟု မေးသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ကော်ဖီပူပူတခွက် သောက်မလား၊ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ ကော်ဖီတခွက်လေ”

“မကျီစားပါနဲ့ ရှင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ မီးမထိတဲ့အသား စားသောက်ပြီး အသက်ရှင်ဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့သူပါ”

“ကြည့်လေ၊ ကြည့်လေ”

ကျွန်တော်သည် ပြောင်းတိုသေနတ်၏ ကျည်ဆန်မှ ယမ်းများကို ထုတ်ယူသည်။ ထိုနောက် သစ်ချောင်းကလေးများကို ပါးပါးလွှာလွှာပြု၍ စုပုံထားပြီး ယမ်းမှုန့်များကို ဖြူးသည်။ ကျန် ယမ်းစေ့ကလေးများကို ကျောက်ပေါ်တွင် တင်ကာ အပေါ်ကျောက်တုံးဖြင့် ထုရသည်။ မီးပွင့်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အသင့်ကိုင်ထားသော စက္ကူစုတ်ဖြင့် တို့လိုက်၏။ ဗောဒိက လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ ချီးကျူးထောမနာ ပြုပါသည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည့် ပူနွေးသော ကော်ဖီများကို သောက်ရင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာမူ ဤကျွန်းတနေရာတွင် လူရှိမည်ဟု ထင်နေသည်။ သို့သော် မော့ဒ်က ဤဖျံအုပ်များသည့် အထိန်းအသိမ်းမဲ့သော ဖျံအုပ် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ပြောပါသည်။

“ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်နေရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ဆောင်းတဆောင်းတော့ ခိုရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အစားအသောက်ကလည်း တဆောင်းစာ ဖူလုံအောင် မရှိဘူး၊ ဖျံတွေကိုပဲ အားထားရမယ် ထင်တယ်။ ဖျံတွေကလည်း ဆောင်းဦးပေါက်ရောက်ရင် အုပ်ပြောင်းတတ်တယ် ဆိုတော့ အခုကတည်းက ဖျံသားတွေကို လှောင်ထားမှ ဖြစ်မယ်။ ဖျံဆီကိုတော့

မီးထွန်းရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ဒီကျွန်းမှာ လူရှာလို့ တွေ့ရမယ် ထင်တာပဲ”

တကယ်တော့ မော့ဒ်က မှန်နေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်သည် ဤကျွန်းကလေးကို လှေဖြင့် ပတ်ပတ်လှော်ရင်း ကြည့်ရာ လူစုလူနု မတွေ့ရပါ။ တနေရာတွင်မူ ဖျံဖမ်းလှေ အကျိုးအပျက်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုလှေပျက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တနေရာတွင် အရိုးများ ပြန့်ကျဲနေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်းကို ပက်မိပါသည်။ ကျွန်းတပတ်သည် မိုင်နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်မျှသာ ရှိမည်ဖြစ်ပြီး၊ အကျယ်မူ ငါးမိုင်ခန့်သာ ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ထိုကျွန်းကလေးကို ရောက်လာသည့် ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများ ပြုခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရသောအားဖြင့် “ဥဿာဟကျွန်း” ဟု အမည်ပေးပါသည်။

ဥဿာဟကျွန်းသည် စွတ်စိုသောကျွန်း၊ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ဆောင် ထူထပ်သော ကျွန်း၊ မုန်တိုင်း ထူပြောသောကျွန်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျွန်းပေါ်တွင် နေရထိုင်ရသည်မှာ အားငယ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ယာယီတဲသို့ ပြန်လာသောအခါ မော့ဒ်ခမျာ ကြိတ်၍ ငိုရှာပါတော့သည်။ မော့ဒ် စိတ်အားငယ်သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်အားမငယ်မိပါ။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်၏ နှုတ်ခမ်းအစဉ် အပြုံးပန်းများ ပွင့်လန်းဝေဆာလာအောင် ကြိုးပမ်းပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညအိပ်ရာမဝင်မီ မီးပုံဘေးတွင် လဲလျောင်း၍ စကားပြောကြသည်။ ထိုစဉ် မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်အား သီချင်းဆိုပြပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ မော့ဒ်ထံမှ သီချင်းသံကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မော့ဒ်သည် သူလုပ်သမျှ၌ အနုပညာပါအောင် မပြုလုပ်နိုင်ပါက သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျိုး မိန်းမသားမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူ့အသံသည် ညင်သာ ချိုမြလှပါသည်။

မော့ဒ်က တဲထဲ၌ အိပ်၍ ကျွန်တော်က လှေဝမ်းတွင် အိပ်ပါသည်။ မော့ဒ် အိပ်ရာဝင်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လှေဝမ်းထဲ၌ လဲလျောင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထွေရာလေးပါး စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ထူးခြားသော အကွေ့အလှည့်များ။ ဝံပုလွေလာဆင်က ကျွန်တော့်ကို “မင်းဟာ မင်းအဖေခြေထောက်နဲ့ ရပ်နေတဲ့လူပဲ” လို့ ပြောခဲ့သော စကားသည် မှန်၏။ ကျွန်တော်သည် တကယ်ပင် အဖေခြေထောက်ကို အသုံးပြုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စမှန်သမျှကို ကျွန်တော့်ဝတ်လုံများ၊ ရှေ့နေများက တာဝန်ယူ စီမံခန့်ခွဲရပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် ပူစရာမရှိ၊ ပန်စရာမရှိ။ ထို့အတူ

ဘာတာဝန်မှလည်း မရှိ။ ယခုတွင်မူ ကျွန်တော်သည် တာဝန်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည် တာဝန်များကို ယူတတ်လာခဲ့သည်။ ထိုတာဝန်မှာ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် တာဝန်ယူခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်အတွက်သာ မဟုတ်တော့ဘဲ အခြားသူ တဦးတယောက်အတွက်ပါ တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုတာဝန်မှာ အကြီးမားဆုံးတာဝန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော် တာဝန်ယူရမည့်သူမှာ တကမ္ဘာလုံးမှာမှ ကျွန်တော့်အတွက် တယောက်တည်းသာဖြစ်သော မိန်းမသားတဦး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ တဦးတည်းသော မိန်းမသား ငယ်ငယ် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေသော ကျွန်းကလေးကို ဥဿာဟကျွန်းဟု အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား၏ လုံ့လဥဿာဟကြောင့် ဤကျွန်းငယ်အပေါ် ရောက်ရသည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ဥဿာဟကျွန်းဟု အမည်ပေးသည့်အတွက် ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလေသလား မပြောတတ်ပါ။ ဤကျွန်းပေါ် ရောက်ကတည်းက ဥဿာဟ ထုတ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤကျွန်း၌ တဆောင်းကုန် နေရဦးမည် ဖြစ်ရကား၊ နေထိုင်ရန် အဆောက်အအုံကလေး ဖြစ်လာအောင် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ဥဿာဟ ထုတ်ရပါသည်။ ကျွန်တော် အတန်တန် တားမြစ်သည့် အကြားက မော့ဒ်ဗရူးစတားက ကူညီပါရစေဟု အတန်တန်ဆိုကာ အဆောက်အအုံနံရံအတွက် ကျောက်တုံးများကို သယ်ဆောင်ပေးပါသည်။ ဗော့ဒ်က ကျောက်သယ်ပေး၊ ကျွန်တော်က ထိုကျောက်များဖြင့် အကာလေးဖက် ပြီးအောင် ဆောက်ရသည်။ မော့ဒ်ဗရူးစတားမှာ ကျောက်စွန်း ကျောက်စများနှင့် ထိမိ ရှိမိ၍ သွေးများ စိမ့်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော် ငိုချင်မိသည်။ ငိုချင်စိတ်နှင့်အတူ မော့ဒ်ဗရူးစတားက ဂုဏ်ယူစိတ်ကလည်း ရင်ထဲ၌ ပေါက်ပွားလာပြန်သည်။ ကာယိက ဒုက္ခကို မော့ဒ် တွေ့သော်လည်း မညည်းမညူ။ ဒဏ်ကို ကြံကြံခံသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမိသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လုံ့လဥဿာဟကြောင့် ကျောက်သားအကာ လေးဖက်မှာ တရက်ပြီး တရက် မြင့်တက်လာပြီး အမိုး မိုးရန် အသင့်ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါမှ ပြဿနာ ကြုံတော့သည်။ သည်ကျောက်နံရံလေးဖက်ကို ဘာနှင့်များ မိုးရပါ။ အမိုးမပါ အကာသက်သက် အဆောက်အအုံသည် ဘယ်ပုံမှ အသုံးကျမည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့၌ လှေတက်အပိုတွေ ရှိသည်။ ထိုလှေတက်အပိုများနှင့် အခြင်လုပ်နိုင်သည်။ အမိုးမပါသော အခြင်သည် ဘာများ အသုံးကျမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့၌ လှေရွက်ရှိပါ၏။ လှေရွက်ကို အမိုးလုပ်က ရနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ရွက်မပါသောလှေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ပုံ ခရီးသွားနိုင်မည်နည်း။

“ဖျံတွေ ရှိနေရင် ဖျံရေနဲ့ မိုးနိုင်တာပေါ့”

မော့ဒ်က အဆိုပြုသည်။ သို့ဖြင့် နောက်တနေ့တွင် ဖျံဖမ်းပွဲကြီး စတော့သည်။ ဖျံဖမ်းပွဲကို စသည် ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းမူ ဖျံများကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးသည့် အတတ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကျွမ်းကျင်ပါ။ မုဆိုးကို စိုင့်က သင်ပေးလိမ့်မပေါ့ ဟူသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကျွန်တော် ဖျံများကို

ပစ်ခတ်ပါသည်။ ကျည်ဆန်အတောင့် ၃၀ လောက် သုံးပြီးခါမှ ဖျံသုံးကောင် သေပါသည်။ ကြာလျှင် ကျွန်တော့်၌ ပါလာသော ကျည်ဆန်သာ ကုန်မည်။ ဖျံကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖမ်းသည့်အတတ်ကို ကျွန်တော် တတ်မည်မဟုတ်။ ကျည်ဆန်သေတ္တာထဲ၌ ကျည်တောင့် ၁၀၀ ကျော်သာ ကျန်တော့သဖြင့် ဖျံများကို သေနတ်ဖြင့် ပတ်ခတ် ဖမ်းဆီးသည့်အလုပ်ကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ဖျံတွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ဖမ်းမှ ဖြစ်မယ်၊ ဖျံဖမ်းသမားတွေလည်း ဒီလိုဖမ်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဖျံကလေးတွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ဖမ်းတာကို ကျွန်မ မကြည့်ရက်ပါဘူးရှင်၊ ရက်စက်ရာ မကျဘူးလားဟင်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ အခု ဆောင်းဦးပေါက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘာမှ မိုးစရာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ ပြဿနာက သူတို့ သေမလား၊ ကိုယ်တို့ အသေခံမလားဆိုတဲ့ ပြဿနာပဲ၊ အမိုးကို မိုးမှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

မော့ဒ်က ဖျံများကို တုတ်နှင့် ရိုက်သတ်သည်ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ပြဿနာ တွေ့နေပြန်သည်။

“ထင်းခြောက်ကလေး ဘာလေး လိုက်စု၊ ထမင်းကလေး ဘာကလေး ချက်ပြီး နေပေါ့”

မော့ဒ်က ကျွန်တော့် အဆိုပြုချက်ကို ခေါင်းယမ်းကာ ပယ်ချပါသည်။

“ရှင်တယောက်တည်း သွားရတာ အန္တရာယ်ကြီးပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ အားနွဲ့တဲ့ မိန်းမသားဆိုတာကို။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက် အားနွဲ့နွဲ့၊ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ တယောက်ကို တယောက်က ကူညီနိုင်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဖျံတွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်သတ်နေရင် ခင်ဗျား မကြည့်ရက်ဘူး ဆိုဗျ”

“ကျွန်မ အော်မီရင်တော့ အော်မီမှာပဲ၊ မသကာ မျက်နှာလွှဲနေ...”

“အန္တရာယ်ကြီးတဲ့အခါမှာ ဆိုပါတော့”

ကျွန်တော်က အသောဖောက်၍ မော့ဒ်ကို စ ပါသည်။

“ဘယ်လိုအခါမှာ မျက်နှာလွှဲရမယ်၊ ဘယ်လိုအခါမှာ မလွဲရဘူး ဆိုတာကို ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပါမယ်လေ၊ မပူပါနဲ့”

နောက်တနေ့နံနက် ဖျံဖမ်းထွက်ရာသို့ မော့ဒ်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဥဿာဟကျွန်း၏ ကမ်းခြေတလျှောက် လှေလှော်သွားရရာ ဖျံအုပ်များကို ကမ်းစပ်ရေပြင်အနံ့ တွေ့နေရသည်။ ဖျံများ၏အသံမှာ ဆူညံလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်တို့ အချင်းချင်း စကားပြောသောအခါ ကြားရအောင် အော်ဟစ် ပြောရသည်။

“သူတို့ကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ဖမ်းလို့ရတယ်လို့ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ပေသုံးဆယ်အကွာမှ ဖျံသိုကြီးတကောင်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောမိသည်။

“ခက်တာက ဘယ်လိုရိုက်ရတယ် ဆိုတာကို မသိတာဘဲ”

“ကျွန်မတို့ အမိုးကို ရေနဲ့ မိုးမယ့်အစား မြက်ရိုင်းတွေနဲ့ပဲ မိုးကြပါစို့လား ဟင်”

မော့ဒ်က ပြောသည်။ မော့ဒ်သည် ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေပုံ ရသည်။ စိုးလည်း စိုးရိမ်စရာပင်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဖျံများကို အနီးကပ် ကြည့်သောအခါ ခွေးပါးစပ်နှင့် တူလှသည်။ သူတို့၏ ပါးစပ်ထဲမှ ချွန်မြလှသော သွားများကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီဖျံဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ လူတွေ့ရင် ကြောက်လန့် ပြေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာ”

ထိုသို့ ကျွန်တော်ပြောပြီး တခဏတွင် “ဖျံတွေဟာ လူတွေ့ကို မကြောက်ဘူးလို့ အသေအချာ ပြောနိုင်ရဲ့လား၊ တကယ်လို့ ငါ ကမ်းပေါ်ကို တက်လိုက်တဲ့အခါ ဖျံတွေ ထွက်ပြေးပြီး ငါ တကောင်မှ မဖမ်းမိရင်ကော” ဟူသည့်အတွေးက ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

“ငန်းအုပ်ထဲကို ရောက်သွားတဲ့ လူတယောက်ကို ငန်းတွေက ဝိုင်းကိုက်ပြီး သတ်ပစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း အစ်ကိုက ပြောလို့ ကြားဖူးတယ်”

မော့ဒ်က ပြောသည်။

“ငန်းအုပ်က ကိုက်သတ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငန်းအုပ်ကြီးက”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ လူတွေဟာ ဖျံတွေကို တုတ်နဲ့ ရိုက်ဖမ်းကြတာပဲ”

“ကျွန်မတော့ အမိုးကို မြက်ရိုင်းတွေနဲ့ မိုးလည်း ရမယ်လို့ ထင်တာပါပဲ”

မော့ဒ်သည် ဘာကြောင့် ဤစကားကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် သူ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန့်ကျင်ကာ သူ့စကားသည် ကျွန်တော် ဖျံဖမ်းလိုစိတ်ကို နှိုးဆွပေးနေသည်။ ကျွန်တော် ချစ်နေသူတယောက်ရှေ့ဝယ် ကျွန်တော်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သူရဲဘောကြောင်သူ အဖြစ်မခံလိုပါ။

“ကဲ ဖျံဖမ်းပွဲတော့ စပြီ မော့ဒ်ရေ”

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို လှေကို သောင်စပ်သို့ ထိုးဆိုက်လိုက်ကာ ဖျံမယားများ အလယ်၌ စံပယ်နေသော ဖျံသိုကြီး ရှိရာသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် တပေခွဲသာသာ အလျားရှိသည့် တုတ်တချောင်း ရှိနေပါသည်။ ဤတုတ်သည် ဒဏ်ရာရနေသော ဖျံများကို လှေပေါ်သို့မတင်မီ ရိုက်နှက်သောတုတ် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ထိုစဉ်က မသိသည့်အချက်မှာ ဖမ်းသောအခါ အသုံးပြုလေ့ပြုထရှိသော တုတ်မှာ အလျား ၅ ပေမှ ၆ ပေ အထိ ရှိကြောင်း ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဖျံသိုကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသောအခါ ဖျံသိုကြီးသည် လက်တက်နှစ်ခုပေါ်တွင် အားပြု၍ ရပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဖျံသိုကြီးရှိရာသို့ မှန်မှန်ကြီး လျှောက်လာခိုက် ဖျံသိုကြီး ထွက်ပြေးမည့်အချိန်ကို မျှော်လင့်နေမိပါသည်။ ဖျံသိုကြီးနှင့် ခြောက်ပေအကွာ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတခု ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုအတွေးကား တကယ်လို့ ဖျံသိုကြီး ထွက်မပြေးခဲ့သော် ဟူသည့်အတွေးပင် ဖြစ်သည်။ ထွက်မပြေးခဲ့ရင် ရိုက်ဖမ်းရုံပေါ့ဟု ချက်ချင်း အဖြေပေါ်လာပါသည်။ ခုတင်ကပင် ဖျံဖမ်းလာသော ကျွန်တော်သည် ဖျံသိုကြီး ထွက်ပြေးသွားရန် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်ခဲ့သည်အထိ ကြောက်လန့်နေမိခဲ့သည်။ ဖျံသိုကြီးကား ထွက်မပြေးပါ။ သူသည် အသံတချက်မြည်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တအားပြေးလာပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တလက်လက် ဝင်းနေပါသည်။ ပါးစပ်မူ အစွမ်းကုန် ဖြထားသည်။ ဖြူဖွေးသောသွားများသည် ရက်ရက်စက်စက်ကြီး ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။ ရှက်ရှက်နှင့် ဝန်ခံရပါလျှင် တကယ်တမ်း ထွက်ပြေးသူကား ဖျံဖမ်းသမား အသစ်စက်စက်လေး ကျွန်တော် ဖြစ်ပါသည်။ ဖျံသိုကြီး ပြေးပုံသည် အင်မတန် အကြည့်ရတန်သော်လည်း အပြေးသန်လှပါသည်။ ကျွန်တော် လှေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖျံသိုနှင့် ကျွန်တော်သည် ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်းမျှသာ

ဝေးတော့သည်။ ကျွန်တော်က လှေတက်ဖြင့် ဖျံသိုကြီးကို ခြောက်လှန့်လိုက်ရာ ဖျံသိုကြီးသည် ဒေါသကြီးစွာဖြင့် လှေတက်ကို ဖမ်းကိုက်လိုက်သည်။ လှေတက် ပဲ့ကျသွား၏။ ဒေါသ မပြေသေးသော ဖျံသိုသည် ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့လှေကို ခါသည်။

“ကျွန်မတို့ လှေကို မြန်မြန်လှော်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်” ဟု မော့ဒ်က ဆိုသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုခါရင်း ငြင်းပယ်သည်။

“သူများတွေ တုတ်နဲ့ ဖျံကို ရိုက်ဖမ်းနိုင်ရင် ကျွန်တော်လည်း ဘာကြောင့် မဖမ်းနိုင်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော်သည် လှေကို ကိုက်တရာခန့် ဆက်၍ လှော်သွားပြီး စိတ်မကျေပွဲတပွဲ နဲ့ပြန်သည်။ သည်တပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဝံပုလွေလာဆင်က မော့ဒ်ဗရူးစတားကို ပြောပြသည့် ဖျံဖမ်းနည်းကို သုံးသည်။ ကက်ပတိန်လာဆင်၏ဖျံဖမ်းနည်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖျံသင်းကွဲများသည် ကမ်းခြေမှခွဲကာ ကမ်းခြေနှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသောနေရာ၌ နေကြသည်။

ကမ်းခြေနှင့် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသောနေရာတွင် ဖျံပျိုအုပ်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ဖျံဖမ်းသမားများနှင့် တခါမျှ မတွေ့ကြုံဖူးရကား ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ် သူတို့အုပ်ထဲ လျှောက်လာသည်ကို ဂရုမမူဘဲ အေးအေးဆေးဆေးပင် နေနေကြသည်။ သို့တိုင်အောင် ဖျံအုပ်အလယ်၌ မော့ဒ်ခမျာ အတုန်လှုပ်ကြီး တုန်လှုပ်နေရှာသည်။

“ကျွန်မတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ”

မော့ဒ်၏ မေးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသည်။

“ကျွန်မက မကြောက်ပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်က ကြောက်နေရှာတာပါ”

“ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး မော့ဒ်ရယ်”

ကျွန်တော့်လက်များသည် အလိုအလျောက် မော့ဒ်၏ပခုံးကို ညင်ညင်သာသာ ဖက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနေ့၌ပင် ကျွန်တော်ကား အားနဲ့သော မိန်းမသားကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်နေသော ယောက်ျားရင့်မကြီး တဦးပါလားဟူသောအသိက ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ မော့ဒ်သည် ပေါ့ပါးသော သူ၏ကိုယ်ကလေးကို ကျွန်တော့်ကိုယ်နှင့် မှေးမှီ လျှောက်လာသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏အင်အားကို သိမြင်လာသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင်

ဖျံသိုကြီး တကောင်နှင့်ပင် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရစေဦးတော့၊ ကျွန်တော် နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖျံပျိုကလေးများကို အုပ်မှ ကွဲသွားအောင် ဟစ်အော် အသံပေးလိုက်၊ တုတ်နှင့်ခြောက်လိုက် လုပ်သည်။ အုပ်စုမှ ကွဲသွားပြီးမှ ရိုက်ဖမ်းသည်။ တနာရီကျော် ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဖျံရေများကို ထမ်း၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ လှေကလေးသည် ကျွန်တော်တို့နေရာ သောင်ခြေသို့ ဦးတင်လိုက်သောအခါ မော့ဒ်က...

“ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ်ကို ခရီးတခုက ပြန်လာသလိုပဲနော်” ဟုပြောသည်။ သူ့စကားသံသည် သဘာဝ စိတ်ရင်းခံကို ဖော်ပြသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်ရင်ကို တလုပ်လုပ် ဖြစ်စေသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီလိုဘဝမျိုးမှာ မွေးကတည်းက နေလာခဲ့ဖူးသလိုလို ခံစားနေမိတယ်။ စာအုပ်တောထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝဟာ အိပ်မက်တခုလိုသာ မှုန်ဝါးဝါး ရေးတေးတေးသာ ထင်တော့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အခုလည်းပဲ သတ်လိုက်၊ ဖြတ်လိုက်၊ အမဲလိုက်လိုက်နဲ့ အသက်ရှင်သွားရမှာပဲ။ တခုအားရတာက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝထဲမှာ ရောက်လာတာပါပဲ၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ... ခင်ဗျားဟာ...”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲမှ “ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် မိန်းမသားပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝအဖော်” ဟု လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားလုဆဲဆဲ ထိုစကားလုံးများကို ကပျာကယာ မျိုချလိုက်ရပြီး...

“ခင်ဗျားဟာ အခက်အခဲတွေကို ခံနိုင်စွမ်း ရှိပါပေတယ်”ဟု ပြောချလိုက်သည်။

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော်၏ စကားပြောမတည့်ပုံကို ရိပ်စားမိသည်နှင့် တူသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲ လျင်မြန်စွာ တချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင် ပြောချင်တာ ဒါ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဆိုလေသည်။

“အမေရိကားရဲ့စာပေပါရမီရှင်ဟာ ဘဝကြမ်းကြမ်းမှာ နေရပေမယ့် ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် နေနိုင်ပါပေတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ”

“ဪ ဒီလို ဆိုလိုတာကိုး”

မော့ဒ်၏ အသံသည် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော အသံမျှသာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့မိန်းမသား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝအဖော်” ဟူသော
စကားလုံးများကို ကျွန်တော် မျိုးချခဲ့သည်တိုင်အောင်၊
ထိုစကားလုံး၏အသံများသည် ကျွန်တော့်နားထဲ၌ အဆက်မပြတ်
ပဲ့တင်ထပ်နေသည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ မော့ဒ် မီးမွှေးနေပုံ၊ ညစာချက်နေပုံကို
ကျွန်တော် ကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်မိန်းမသား၊ ကျွန်တော့်ဘဝအဖော် ဆိုသည့်
စကားလုံး၏အသံတို့သည် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ မြည်တုန်ရုံသာ မကတော့ဘဲ၊
ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တလုပ်လုပ် တဆတ်ဆတ် တုန်စေသည်။ ကျွန်တော်
ညအိပ်ရာဝင်သောအခါ ထိုစကားလုံးများကို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိရင်း
အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

“အနံ့တော့ ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးဒဏ် နှင်းဒဏ်တော့ ခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဖျံရေများဖြင့် အမိုး မိုးလိုက်ပြီးနောက်
အဆောက်အအုံသစ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြပါသည်။

“ကြည့်ရတာတော့ ခနော်ခန့်နိုင်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့
အဆောက်အအုံတခုရဲ့တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

ကျွန်တော်သည် စကားဆက်ပြောရင်း မော့ဒ်၏ချီးကျူးသံကို
စောင့်စားနေမိသည်။ မော့ဒ်သည် အဆောက်အအုံသစ် ရလိုက်သည့်အတွက်
အလွန်အမင်း ကျေနပ်နေလေသည်။ တကယ်တော့ အဆောက်အအုံသည်
မှောင်လွန်းသည့်အပြင် အတော်အကြည့်ရဆိုးသည်။ သို့သော် မည်မျှပင်
အရုပ်ဆိုးစေကာမူ လှေပေါ်တွင် နေခဲ့ရသောဒုက္ခကို ခံစားဖူးပြီဖြစ်သော
ကျွန်တော်တို့ အဖို့ကား အမိုးအကာပါသော အဆောက်အအုံပင်လျှင်
ခိုလှုံရာနိဗ္ဗာန်ဘုံဟု ထင်မှတ်ရပေတော့သည်။

အဆောက်အအုံသစ် ဆောက်ပြီးသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း
အိမ်တက်မင်္ဂလာကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးက ကျင်းပလိုက်သေးသည်။
ထိုနောက်တော့ ရောက်လာမည့် ဆောင်းကာလအတွက် ဖျံဖမ်းပွဲကို တဖက်က
ဆင်နွှဲနေစဉ်၊ တဖက်ကလည်း နောက်ထပ် အဆောက်အအုံတခုကို
ဆောက်ရသေးသည်။ ဒုတိယ အဆောက်အအုံ ဆောက်ရသည်မှာ ပထမ
အဆောက်အအုံလောက် မခက်ခဲလှပေ။ ပထမ အဆောက်အအုံနှင့် ဆက်၍
ဆောက်သဖြင့် နံရံသုံးဖက်သာ လိုသည်။ ထိုနံရံသုံးဖက်ကိုပင် ကျွန်တော်နှင့်
မော့ဒ်သည် နံနက်လင်းမှ ညနေတိုင်အောင် တကုပ်ကုပ် လုပ်၍ ဆောက်ရသည်။
ပင်ပန်းလွန်း အားကြီးသဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်သောအခါ တိရစ္ဆာန်များပမာ ပန်းပန်းနှင့်
အိပ်ပျော်လွယ်လှသည်။ ဖွဲ့လျလျ မော့ဒ်ခမျာ အပင်ပန်းကြီး ပင်ပန်းရှာသည်။

ဒုတိယ အဆောက်အအုံ ဆောက်ပြီးသော် ကျွန်တော်တို့ ဒုတိယ
အိမ်တက်ပွဲ လုပ်သည်။ အိမ်တက်ပွဲ မလုပ်မီ သုံးရက်လောက်က
မုန်တိုင်းတိုက်သည်။ သုံးရက်တိုင်တိုင် တိုက်သော လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို
ကျွန်တော်တို့၏ လက်ဖြစ် အဆောက်အအုံများက ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်းသဖြင့်
ဝမ်းမြောက်ရသည်။ အိမ်တက်ပွဲတွင် ကျွန်တော်၏ အဆောက်အအုံသည်
မီးရောင်ဖြင့် လင်းထိန်ကာ နွေးထွေးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်

နွေးနွေးထွေးထွေး သက်သောင့်သက်သာ နေပြီဖြစ်ရကား စိတ်ထဲတွင်
သောကကင်းစင် ကြည်လင်လှပေသည်။ ရောက်လာတော့မည့်
ဆောင်းရာသီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာဖူလုံပြီ။ နှင်းဒဏ် မိုးဒဏ် ခံနိုင်မည့်
အဆောက်အအုံ ရှိပြီ။ ဘာလိုသေးသလဲ။ သို့သော် အိမ်တက်ပွဲမှ ပြန်ခါနီးတွင်
မော့ဒ်က...

“ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တခုခု ဖြစ်တော့မယ်၊ တခုခုတော့ ဖြစ်တော့မယ်လို့
စိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ တခုခုဟာ ကျွန်မတို့ရှိရာကို လာနေတယ် ဆိုတာပဲ
ခံစားနေရတယ်” ဟု ပြောပါသည်။

“အကောင်းလား၊ အဆိုးလား” ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

“ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား ကျွန်မလည်း မသိဘူး၊ လာနေတာကတော့
အဲဒီဘက်ကပဲ”

မော့ဒ်သည် ပင်လယ်ပြင်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်
မော့ဒ်အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးရင်း “ခင်ဗျား ကြောက်နေသလား ဟင်” ဟု
မေးလိုက်သည်။

သူသည် ဘာမှမမူသည့်သဘောကို ဆောင်သည့် မျက်လုံးများနှင့်
ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“နေလို့ထိုင်လို့ကော ကောင်းရဲ့လား မော့ဒ်”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ကောင်းသောညပါပဲ မော့ဒ်ရယ်”

“ကောင်းသောညပါပဲ ဟမ်ဖရီ”

မော့ဒ်က ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်ပါသည်။ မော့ဒ်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည်
သူ့ကိုယ်ကလေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်လိုက်ချင်သည်။ အကယ်၍သာ
ကျွန်တော်သည် ဤကျွန်းကလေးပေါ်၌ မဟုတ်ဘဲ အခြားတနေရာဆိုလျှင် မော့ဒ်ကို
ပွေ့ဖက်မိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ရကား၊ ကျွန်တော်သည် အခွင့်အရေးယူရန်
မသင့်ပေ။ မော့ဒ် ထွက်ခွာသွားသောအခါ အဆောက်အအုံကလေးတွင်
ကျွန်တော်တဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ နွေးနွေးထွေးထွေး နေနိုင်သည်ကို ကျွန်တော်
ကျေနပ်နေမိသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်အကြား
သံယောဇဉ် ကြိုးမျှင်သည် အခိုင်အခံ့ သွယ်တန်းမိသည့် အဖြစ်ကို
စဉ်းစားနေမိသည်။

လပေါင်းများစွာ အမိုးအကာမပါဘဲ အိပ်ရသော ကျွန်တော်သည် ထိုညက ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အမိုးအကာအောက်ဝယ် အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ နေ အတော်အတန် မြင့်နေပြီဖြစ်၏။ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ အပြင်ဘက်၌ နေရောင်သာလျက် ရှိ၏။ လေတိုက်သံ မကြားရတော့။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ရုတ်တရက် အကြောများ ဆိုင်းသွားလေသလား အောက်မေ့ရလောက်အောင်ဖြစ်သည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ အဆောက်အအုံနှင့် ပေါင်းဆယ်လောက် ကွာဝေးသောနေရာတွင် သင်္ဘောတစင်းကို တွေ့ရသည်။ ရွက်တိုင်ကြီးများ လဲကျနေသည်။ ရွက်များ စုတ်ပြဲနေသည်။ ထိုသင်္ဘောကား အခြားသင်္ဘော မဟုတ်။ “တစ္ဆေ” သင်္ဘောတည်း။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်းပေါ်ရှိ မြင့်မားသော ကျောက်တောင်ကြီးများကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အလမ်းကား လုံးဝ မရှိနိုင်။ တဖက် အဆောက်အအုံတွင် အိပ်မောကျနေမည်ဖြစ်သော မော့ဒ်ကို တွေးမိပြန်သည်။ “ကောင်းသောညပါပဲ ဟမ်ဖရီ” ဟု သူ၏ နှုတ်ခွန်းဆက်သံကလေးကို ကြားယောင်နေမိသည်။ “ကျွန်တော်ရဲ့မိန်းမသား၊ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့အဖော်” ဟု အခါခါ မြည်တမ်းခဲ့ရသော အသံသည်လည်း စိတ်ထဲ၌ ပြန်မြည်လာပြန်သည်။ ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် ပြာဝေသွားကာ ဘာမျှမမြင်တော့။ ကျွန်တော် သတိရသောအခါ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာကြာ သတိလက်လွတ်ခဲ့သည်ကိုမတွက်ဆနိုင်တော့။ ခဏလေးမျှသာ ကြာကောင်း ကြာမည်။ ကမ်းစပ်တွင်မူ ‘တစ္ဆေ’ သင်္ဘောသည် ရှိနေတုန်း ဖြစ်သည်။ ‘တစ္ဆေ’ သင်္ဘောကိုကြည့်ရင်း ထူးခြားချက်တခုကို သတိထားမိသည်။ ထိုထူးခြားချက်ကား တစ္ဆေသင်္ဘောတွင် လူရိပ်လူလုံး မတွေ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မုန်တိုင်းတောထဲ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသောကြောင့် တစ္ဆေသင်္ဘောမှ လူများ ပင်ပင်ပန်းပန်းနှင့် အိပ်ပျော်နေကြသည်ဟု ထင်သည်။ သို့ဖြစ်လျှင် မော့ဒ်နှင့် ကျွန်တော် ထွက်ပြေးဖို့ အခြေအနေများ ရှိနေမလားဟု ဒုတိယမိ တွေးမိပြန်သည်။ သူတို့တတွေ အိပ်နေစဉ် ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်သည် လှေကို ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်ပြေးနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မော့ဒ်ရှိရာ တဖက် အဆောက်အအုံသို့ သွားကာ နှိုးမည်။ အချိန်ရခိုက် ပြေးမှဖြစ်မည်။ မော့ဒ်နေရာ အဆောက်အအုံ တံခါးကို ကျွန်တော် ခေါက်တော့မည်ဟု လက်မြှောက်လိုက်စဉ် ဤ ဥဿာဟကျွန်းကလေး၏ သေးငယ်ပုံကို သတိရမိသည်။ ဤကျွန်းပေါ်၌ ကျွန်တော်တို့ဆောက်ခဲ့သော အဆောက်အအုံ၊ ကျွန်တော်တို့

စုဆောင်းသိုမှီးထားသော စားရေရိက္ခာ စသည်တို့ကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည်။ အကယ်၍ ထွက်ပြေးကြလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုပြေးမည်နည်း။ အပြောကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်ကလွဲ၍ အခြားနေရာမရှိ။ ဆောင်းတွင်းကာလ ပင်လယ်ပြင်တွင် မုန်တိုင်းတွေ ခဏခဏ ဆင်တတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဤမုန်တိုင်းများကို ကျော်လွှားနိုင်မည် မဟုတ်။ ဒီတခါ ပင်လယ်ပြင်ကျယ်၌ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ဖို့ လမ်းမမြင်ပေ။

ကျွန်တော်၏ တံခါးခေါက်မည့် လက်များသည် ထိုအတွေးများကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ အင်မတန် ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော စိတ်ကူးတခုသည် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သေမည့် အတူတူတော့ မော့ဒ်ကို အိပ်နေစဉ် သတ်ပစ်လိုက်လျှင် ဘာကိစ္စမျှ မော့ဒ် ခံစားရမည်မဟုတ်တော့ ဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ ထိုအတွေးနှင့် ဆက်၍ ဝင်လာသော အတွေးကား မော့ဒ်ကို အိပ်နေစဉ် သတ်ပစ်သည်ထက် ဝံပုလွေလာဆင် အိပ်နေစဉ် သတ်ပစ်က ပိုကောင်းမည်ဟူသော အတွေးပင်တည်း။ ဝံပုလွေလာဆင် အိပ်ပျော်နေစဉ် သတ်ပစ်လိုက်ပါက ကျွန်တော်တို့အဖို့ အခြေအနေသည် ယခုထက် ပိုဆိုးရွားလာမည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်အိပ်နေရာ အဆောက်အအုံမှ ဖဲခွာခဲ့ပြီး ကိုယ့်အဆောက်အအုံသို့ ပြန်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်၌ ကျည်အသင့်ထည့်ပြီး တစ္ဆေသင်္ဘောဆီသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ပြီး တစ္ဆေသင်္ဘော၏ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်အောင် တက်ခဲ့ရသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောပေါ်မှ လူများ တခွားတခွား တခေါခေါနှင့် ဟောက်သံများကို ဂရုစိုက် နားထောင်မိသည်။ ဘာဟောက်သံမှ ကျွန်တော် မကြားရ။ တစ္ဆေသင်္ဘောသည် သင်္ဘောအခွံချည်း သက်သက်ပေလော။ ကျွန်တော်သည် ပို၍ သေချာအောင် နားစွင့်သည်။ ဘာသံဆို ဘာသံမှ မကြားရ။ သင်္ဘောတွင်ရှိသည့် ဖျံဖမ်းလေများ ကိုလည်း တစင်းတလေမျှ မတွေ့ရ။ တစ္ဆေသည် သင်္ဘောအခွံချည်းသက်သက် ဖြစ်သည်မှာ သေချာပေမည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောစားဖိုချောင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကုန်းပတ်အမြင့်ကလေးသို့ အတက်တွင် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် မားမားမတ်မတ်ကြီး ရပ်လျက် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူသည် နည်းနည်းကလေးမျှ မလှုပ်ရှား။

ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး နတ်ကျသလို တုန်လှုပ်သွားသည်။ အာခေါင်များ ခြောက်သွေ့လာ သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို တချက်မှ အလစ်မပေးဘဲ စူးစိုက်ကြည့်နေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တဦးကို တဦးက စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည့်တိုင်အောင် စကားတလုံးမျှ မပြောကြ။

သူ၏ငြိမ်သက်နေမှု၊ မလှုပ်မယှက်နေမှုတို့က ကျွန်တော့်ကို
ခြောက်လှန့်နေသည့်အတွက် ယခင်က သူ့ကို ကြောက်ရွံ့သည့်စိတ်ဓာတ်သည်
ကျွန်တော့် ကိုယ်တွင်း၌ ပြန်ပေါ်လာရုံမက အကြောက်ဒီဂရီပင် တိုးလာသည်ဟု
ထင်မိသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသား တယောက်ကိုတယောက်က တွေ့တွေ့ကြီး
စိုက်ကြည့်နေရာမှ၊ ကျွန်တော်သည် ရိုင်ဖယ် သေနတ်နှင့် သူ့ကို ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။
သူလှုပ်လျှင် ကျွန်တော် အပစ်ပဲ။ သို့သော် သူက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။
ကျွန်တော့်ကိုသာ စူးစိုက်မြဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်
သူ့ကို အကဲခတ်ဖို့ အချိန်ပိုရလာသည်။ အကဲခတ်မိသမျှ သူသည် အတော်ကြီး
ပူပင်သောက ရောက်နေဟန် ရှိသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်လည်း ရှိသည်။
သူ့မျက်လုံးများသည် ယခင်ကနှင့် မတူ၊ တမူထူးခြားနေသည်။ တောင့်ထားရသော
ကြွက်သားများက သူ့မျက်လုံးကို ဝိုင်းသွားအောင် လုပ်ပစ်ရောသလား။
ကျွန်တော်သည် မြန်မြန်ကြီး အကဲခတ်နေမိရုံသာ နေမိသည်။ သူ့ကို သေနတ်နှင့်
မပစ်မိ။

“ဘာကြောင့် မပစ်တာလဲ” ဝံပုလွေလာဆင်က စကား စလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဟမ့်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းဟာ ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို ဆိုလိုက်တဲ့အတွက် မင်းဟာ ကြောက်နေပြီလို့ ငါပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းဟာ သူရဲဘော မကြောင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ စွမ်းအားမရှိဘူး၊
မင်းယုံကြည်တယ်ဆိုတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ဟာ မင်းခန္ဓာကိုယ်ထက် ပိုပြီး
စွမ်းအားကြီးနေတယ် ဟမ့်။ ဟမ့် မင်းဟာ မင်းဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေ၊
မင်းသိတဲ့လူတွေရဲ့ဩဇာအောက်က ကျေးကျွန်တယောက်ပါပဲ။
မင်းဖတ်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ မင်းသိတဲ့ လူတွေက သေနတ်လည်း မရှိ။ မင်းကို
ရန်မမှုတဲ့သူကို သတ်ပစ်ဖို့ ခွင့်မပေးဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် ဒါတွေ နားလည်ပါတယ်၊ ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“ဟမ့်၊ မင်း ငါ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား။ ငါဟာ
လက်နက်မပါဘဲနဲ့ လူတယောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ သတ်ပစ်ရဲတယ်၊
ဒီလိုသတ်ရတာကိုလည်း စီးကရက် သောက်သလောက် လွယ်ကူတဲ့ကိစ္စလို့
ထင်တယ်။ အေး ဒါတွေကြောင့် မင်းက ငါ့ကို မကောင်းဆိုးရွားသတ္တဝါကြီး၊
ငါးမန်းကြီးလို့ ခေါ်ခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ငါ သိပါကယ်။ မင်းဟာ ငါ့ကို
မကောင်းဆိုးရွားကောင်ကြီးလို့ ပါးစပ်ကသာ ပြောနေတာ၊ တကယ်တမ်း ဒီ
မကောင်းဆိုးရွား ကောင်ကြီးကို ပစ်သတ်ခွင့် ရပြန်တော့လည်း မသတ်ရဲပြန်ဘူး။
ဘာကြောင့်လဲ သိလား၊ ငါဟာ မင်းလို လက်နဲ့၊ ခြေနဲ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့၊ မင်းနဲ့
တည်ဆောက်ပုံချင်း တူနေလို့ပဲ မဟုတ်လား”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်း သေနတ်ကြီးကို ချထားလိုက်စမ်းပါ။ မင်းကို ငါ မေးစရာတွေ တပုံတခေါင်းကြီး ရှိနေတယ်။ အခု ဒီကျွန်းဟာ ဘာကျွန်းလို့ ခေါ်သလဲ။ ငါ့တစ္ဆေသဘောက ဘာကြောင့် သောင်မှာ ဦးစိုက်နေရသလဲ။ မော့ဒ် အဲလေ မစ္စဗရူးစတား၊ ဒါမှမဟုတ် မစ္စဗင်လို့ ခေါ်ရမလား၊ သူကော ဘယ်မှာ”

“ဒီကျွန်းကို ဥဿာဟကျွန်းလို့ ခေါ်တယ်” ကျွန်တော်က အဖြေ ပေးလိုက်သည်။

“ဥဿာဟကျွန်းတဲ့လား၊ ငါ တခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“ဒါက ကျွန်တော်တို့ ပေးထားတဲ့ နာမည်ပါ”

“ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“မစ္စ ဗရူးစတားနဲ့ ကျွန်တော်၊ တစ္ဆေသဘောကတွေ ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ သောင်ပြင်မှာ ဦးထိုးပြီး ရပ်နေလေရဲ့”

“ဒီကျွန်းမှာ ဖျံအုပ်ကြီးတွေ ရှိနေတယ်နော်၊ ဒီဖျံအုပ်အသံကြောင့် ငါနိုးလာတာ၊ နို့မို့ရင် ငါ အိပ်ပျော်နေဦးမှာ။ မနေ့ညကတည်းက ဒီဖျံတွေအသံကို ကြားရတာ၊ ဒီလောက်များပြားတဲ့ ဖျံအုပ်ကြီးမျိုးကို ငါ လိုက်ရှာနေတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာနေပြီ ဟ၊ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ငါ့ကို ဒီနေရာ ပို့လိုက်တဲ့ နောင်တော်ကြီး သေမင်းလာဆင်ကို ကျေးဇူးတင်စရာပဲ ဟေ့၊ ဒီဖျံအုပ် တွေ့ရတာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ပဲကွ၊ ဒီကျွန်းဟာ ဘယ်လောင်ဂျီတွဒ်လောက်မှာ ရှိနေသလဲ”

“ဘယ်သိနိုင်မလဲဗျ၊ သဘောက တိုင်းထွာတဲ့ ကီရိယာနဲ့ တွက်ကြည့်ပါလား”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး အဖြေမပေးပေ။

“ဒါထက် သဘောပေါ်ကလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား တယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပါသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က ငါ့သဘောကို ငါ့အစ်ကို သေမင်းလာဆင်က အပိုင်စီးမိတယ် လေ၊ ညကြီးမင်းကြီးမှာ ဝင်စီးတာပဲ။ ငါ့သဘောပေါ်က ဖျံဖမ်းသမားတွေနဲ့ သဘောသားတွေကို ငွေနဲ့မြဲပြီး အားလုံးခေါ်သွားတယ်။ ငါ့တယောက်တည်း ချန်ခဲ့ပြီး သဘောရွက်ကြိုးတွေ အကုန် ဖြတ်သွားလို့ လေလည်း တိုက်ရော ရွက်ကို ထိန်းလို့မရတော့ဘဲ ရွက်တိုင်တွေပါ ကျိုးကုန်တော့တာပေါ့”

ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်စုံခင်းပြရင်း သူ့အသံသည် တဖြည်းဖြည်း အားနည်းလာသည်။

“ငါတော့ နေခြည်လှိုင်း နားမှ ဖြစ်မယ်” သူက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ခေါင်းက ဝေဒနာကော ဘယ်လို နေသေးသလဲ”

“ကောင်းမလာပါဘူးကွာ၊ အခုလည်းပဲ ငါ ဖျားနေတာပဲလေ”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ အနားယူလိုက်ပါသည်။

သူ့အနားကို ကျွန်တော် ဖြတ်သွားသည့်တိုင်အောင် သူသည် လဲလျောင်းရာမှ မလှုပ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး သင်္ဘောဦးခန်းသို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ သင်္ဘောဦးခန်းတွင် ကျွန်တော် ပထမဦးစွာ လုပ်သော အလုပ်ကား ဝံပုလွေလာဆင်၏သေနတ်များကို ရှာဖွေ သိမ်းဆည်းခြင်းအလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက် သင်္ဘောဦးခန်းရှိ အစားအသောက်များကို ကျွန်တော် သယ်နိုင်သလောက် သယ်ခဲ့ပါသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဝံပုလွေလာဆင်သည် အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ဘဲ လဲလျောင်းမြဲ လဲလျောင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အိတ်ထဲမှဓားကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ယခုမှပင် ကျွန်တော် စိတ်အေးရတော့သည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲဝယ် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ဓားများ၊ သေနတ်များ ရောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို သည်အတိုင်းထားခဲ့ကာ ကျွန်းပေါ်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ကျွန်တော် ပြန်သည်အထိ မော့ဒ်သည် အိပ်ရာမှ မနိုးသေးပေ။ ကျွန်တော်သည် နံနက်စာ စားရန်အတွက် စီမံပါသည်။ ကော်ဖီနှပ်နေစဉ် မော့ဒ် နိုးလာသည်။ သူသည် သူ့အဆောက်အအုံမှ ကျွန်တော့်အဆောက်အအုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်မိဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် နံနက်စာကို မြန်ရေရှက်ရေ သုံးဆောင်နိုင်ခြင်းဖြစ်၏။ ပင်လယ်အတွင်းရှိ ကျွန်းတကျွန်းတွင် နေရသူတို့သည် ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်ဖြစ်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ မော့ဒ်သည် ပင်လယ်ပြင်သို့ လှမ်းအကြည့်တွင် တစ္ဆေသင်္ဘောကို မြင်လိုက်ရ၏။ မော့ဒ်၏မျက်လုံးတွင် အင်မတန် အံ့အားသင့်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ကြောင်း ပေါ်လွင်လာသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး...

“ဟမ်ဖရီ” ဟု အော်လိုက်ကာ...

“သူ... သူ... သူကော ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ကြောက်လန့်တကြား မေးသည်။

ကျွန်တော်သည်
ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းညိတ်၍

သူ(ဝံပုလွေလာဆင်)ရှိနေကြောင်း

ကုန်းပေါ်သို့ ဝံပုလွေလာဆင် တက်လာလေမလား ဟူသောအထင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေ့ တနေ့ကုန် စောင့်စားနေမိပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကို စောင့်စားနေစဉ် အတောအတွင်း ကျွန်တော်တို့၏စိတ်သည် စိုးရိမ်ပူပန်မှုဖြင့် မခံသာအောင် လှုပ်ရှားနေသည်သာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် မကြာခဏ ဆိုသလို တစ္ဆေသင်္ဘောဆီသို့ မျက်လုံးရောက်နေသည်။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်မလာပေ။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ပင် သူ့အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့မိပေ။

“ဧကန္တတော့ သူ ခေါင်းကိုက်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားနေရပြီနဲ့ တူတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ သူ ကုန်းပတ်မှာ လှဲကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။ သူ တညလုံး လှဲနေမလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော်သွားကြည့်ဦးမယ်”

မော့ဒ်က ကန့်ကွက်သောအကြည့်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပါသည်။

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တွေ ယူသွားမှာပေါ့။ နောက်ပြီး မော့ဒ်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ သူ့မှာ ဘာလက်နက်မှ ရှိတော့တာ မဟုတ်တာ”

“သူ့မှာ လက်နက်မရှိပေမဲ့ လက်တွေ ရှိနေသေးတယ်၊ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လက်တွေပါ ဟမ်ဖရီရယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ မသွားပါနဲ့လားနော် ရှင်ရယ်၊ မသွားပါနဲ့လား”

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော် ကုန်းပတ်ပေါ် မတက်ပါဘူး၊ ချောင်းကြည့်ရုံ ကြည့်မှာပါဗျာ”

ကျွန်တော် ချောင်းကြည့်သောအခါ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ လှဲကျန်ရစ်သည့်နေရာ၌ မရှိတော့ပေ။ သင်္ဘောဝမ်းရှိအခန်းထဲသို့ ပြန်သွားပြီထင်ရ၏။ ထိုညက တညလုံး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးသားသည် အိပ်လျှင် တယောက်က စောင့်ကာ ညအချိန်ကို ကုန်လွန်စေရ၏။ ဝံပုလွေလာဆင် ဘာလုပ်မည်ကို မည်သူတဦးတယောက်ကမျှ တပ်အပ်သေချာ ပြောနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် ဘာကိုမဆို လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်ပေသည်။

နောက်တနေ့ နောက်တနေ့တွေ့၌လည်း ကျွန်တော်တို့သည် သူ့အလာကို

စောင့်ရပြန်၏။ သူက ပေါ်မလာ၊ လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မော့ဒ်က...

“လာဆင်တော့ ခေါင်းခဲတဲ့ ဝေဒနာ ခံစားနေရပြီနဲ့ တူတယ်၊ အခုဆို သူ အတော် ခံနေရမလားပဲ၊ သူများ သေရော့လား မသိ” ဟု ပြောလာပါသည်။

“ဒီလိုဆို ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

“အို ဟမ်ဖရီရယ်၊ ရှင်လို ကျွန်မလို လူသားတယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လို့ သဘောထားလိုက်ပါတော့”

“ထားလိုက်ပါပြီတဲ့ ဗျာ”

“ကျွန်မတို့ တခုခုတော့လုပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ် ဘာပြန်ပြောမည်ဆိုတာကို စောင့်နားထောင်ရင်း ဝမ်းထဲ၌ ကျိတ်ပြီးမိသည်။ ကျွန်တော် ပြုံးမိသည့်အချက်ကား ဘာကိုမဆို သနားတတ်လွယ်သော မိန်းမသားများ၏အဖြစ်ကိုပင်တည်း။

“ဟမ်ဖရီ၊ ရှင် သင်္ဘောပေါ် တခေါက် တက်ကြည့်ပါဦးလားဟင်”

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်စကားကို သွေဖည်နိုင်ခြင်း မရှိရကား တစ္ဆေသင်္ဘောဘက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။

“သတိဝီရိယနဲ့ သွားနော်” ဗော့ဒ်က နောက်ကနေ လှမ်းအော်ပြီး သတိပေးသည်။

ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောဦးခန်းဘက်သို့ ဆင်းကာ ဝံပုလွေလာဆင်ကို ရှာသည်။ ကျွန်တော် အသံပြုသောအခါ ဝံပုလွေလာဆင်က ထူးသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးရက်လောက်ကလိုပင် ဝံပုလွေလာဆင်ကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် မျက်နှာမှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ရှိလှသည်။ နောက်ပြီး စကားနည်းလှသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ ဘာကြောင့် ကုန်းပေါ်သို့ မလာဘဲ နေသည်ကို မမေးသလို၊ သူကလည်း ကျွန်တော် ဘာကြောင့် သင်္ဘောပေါ် မလာဘဲ နေသည်ကို မမေးပေ။ လာဆင်က အခု သူ့ခေါင်း အခြေအနေ ကောင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် စကား မည်မည်ရရ ပြောမနေတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို သင်္ဘောပေါ်၌ပင်ထားရစ်ကာ ကုန်းဘက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

မော့ဒ်သည်

ကျွန်တော်၏

အစီရင်ခံချက်ကို

ကြားနာပြီးနောက်စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန် တူသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘော
စားဖိုဆောင်မှ မီးခိုးငွေ့များ ထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၍လည်း မော့ဒ်ခမျာ
စိတ်အေးသွားပြန်သည်။ နောက်နေ့.. နောက်နေ့များတွင်လည်း
သင်္ဘောစားဖိုဆောင်မှ မီးခိုးငွေ့များ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရံဖန်ရံခါ
သင်္ဘောကုန်းပတ်အမြင့်တွင် ရပ်နေသော ဝံပုလွေလာဆင်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။
ကုန်းပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ညကင်းစောင့်၍ တလှည့်စီ အိပ်ကြရတုန်း
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲ၌ သူသည် တခုခုကို လုပ်လိမ့်မည်ဟု ကံသေကံမ
တွက်ထားရကား ယခုလို ဘာမျှမပြုမူဘဲ နေနေသည်ကိုက ပြဿနာ ဖြစ်နေသည်။
နောက်ပြီး ပိုစိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာသည်။ သည်လိုနှင့်ပင် ရက်သတ္တပတ်
ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ကား ဝံပုလွေလာဆင်ကလွဲ၍ အခြား ဘာကိုမျှ
စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ ဝံပုလွေလာဆင် ရှိနေသည်ဆိုသော အသိက
ကျွန်တော်တို့ကို အခြား လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရာများကို မလုပ်အောင်
ဟန့်တားနေလေသည်။

တစ္ဆေသင်္ဘော စားဖိုဆောင်ဆီမှ မီးခိုးငွေ့များ တိတ်နေပြန်သည်။
ဝံပုလွေလာဆင် ရှိနေသည်ကိုလည်း မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် မော့ဒ်၌ ပူပန်သောက
ရောက်ရပြန်သည်။ မော့ဒ်သည် မိန်းမပီသသော မိန်းမဖြစ်ရကား သူ၏ပူပန်သောက
ရောက်လွယ်တတ်မှုကို ကျွန်တော် အပြစ်မတင်လိုပေ။ ဒီတခါတော့ ကျွန်တော်သည်
မော့ဒ် တောင်းပန်သည်ကို မစောင့်တော့ဘဲ တစ္ဆေသင်္ဘောဆီသို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်အား သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်၍ ကျွန်တော်တို့အဖို့
လိုအပ်နေသော နို့ဆီဘူးများ တက်ယူဦးမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် မော့ဒ်သည်
ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်သို့ သွားသည်မှာ တကယ်တမ်းတော့ နို့ဆီအတွက်
မဟုတ်ဘဲ သူ၏ စိုးရိမ် ပူပန်မှုကို ဖျောက်ရန် သွားကြောင်း ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်ပါသည်။

သင်္ဘောပေါ်သို့ ကျွန်တော် ရောက်သောအခါ ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ခြေကို
ဖွဖွကလေး နင်းကာ ဝံပုလွေလာဆင်ကို လိုက်ရှာပါသည်။ သင်္ဘောခန်းတွင်
ဝံပုလွေလာဆင် မရှိပါ။ ထိုနောက် ဝံပုလွေလာဆင် အလုပ်ခန်းမှ တံခါးဖွင့်သံကို
ကြားရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် စားပွဲ၏ နောက်တွင် ပုန်းလိုက်ပြီး
ခြောက်လုံးပြူးကို မောင်းတင်လိုက်ပါသည်။ တံခါးပွင့်လာသောအခါ လူသန်ကြီး၊
တိုက်ရဲခိုက်ရဲ သတ်ရဲဖြတ်ရဲသူဟု နာမည်ကြီးလှသော ဝံပုလွေလာဆင်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် သူ့မျက်လုံးအစုံကို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖိထားသည်။

“ဘုရား၊ ဘုရား” ဝံပုလွေလာဆင်က ဘုရားတ၍ ညည်းညူသည်။
ကျွန်တော်သည် လူသန်ကြီးတဦး၏ အလွန်တရာ အင်အားချည့်နဲ့သော

အခိုက်အတန့်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ရှိသမျှ အင်အားကိုသုံးကာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းထားပေသည်။ သူသည် ဖြစ်လာသမျှကို အံ့ကြိတ်ကာ ခံနေပုံ ရသည်။ သူသည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သည့် လှေကားဆီသို့ သွားနေသည်။ သူသွားနေပုံသည် အလွန်တရာ အားနည်းလှသူ၏ သွားပုံမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် သိသည်။ သူသည် ဘယ်ကိုသွားနေမှန်း မသိသူတဦး၏ သွားပုံမျိုးဖြင့် သွားနေသည်။ သူ သွားနေသည့်လမ်းပေါ်တွင် ကျွန်တော် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ တခုခုလုပ်လျှင် ခုခံနိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော့်ကို မမြင်ရုံသာမက ဘာကိုမျှလည်း မမြင်တော့။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် ကန်းရှာပေပြီ။ သူသည် သင်္ဘောစားဖိုဆောင်သို့ သွားပြီး မီးမွှေးကာ ထမင်းချက်ရရှာသည်။ ကျွန်တော်လည်း သင်္ဘောပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာ တွေ့သမျှ၊ မြင်သမျှကို မော့ဒ်အား ပြောပြလိုက်လေသည်။

“တစ္ဆေသဘောမှာ ရွက်တိုင်မကြီး ကျိုးနေတာ သိပ်ဆိုးတာပဲနော်။ နို့မို့ရင် ကျွန်မတို့တတွေ တစ္ဆေသဘောနဲ့ ရွက်လွှင့်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလား ဟမ်ဖရီရယ်”

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်စကားသံကို ကြားရသည်နှင့် တပြိုင်နက်...

“ဟာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ” ဟု ဟမ်အော်လိုက်မိပါသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တခြားသူတွေ လုပ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ လုပ်နိုင်ရမပေါ့။ တခြားသူတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်တောင် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်မှာပဲ”

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်ကို နှစ်သက်ကြည်နူးသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေပါသည်။ သူ၏အကြည့်တွင် ကျွန်တော် အားတက်မိပါသည်။

“ဘာတဲ့ ဟမ်ဖရီ၊ ရှင်ပြောလိုက်တာ ဘယ်လို”

မော့ဒ်က စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် မေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ် ဘာဆိုလိုသည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်စားမိပြီး...

“ကျွန်တော်တို့ ဘာမဆို လုပ်နိုင်မှာပဲ” ချက်ချင်း စကားပြင်လိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့တတွေ ရွက်တိုင်မကြီးကို ပြန်ထူပြီး ရွက်လွှင့်ပြန်ကြမယ် မော့ဒ်ရေ”

“ကျွန်မတို့တတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွက်တိုင်မကြီးကို ထူကြမလဲ ဟမ်ဖရီ”

“ဘယ်လိုထူကြမလဲ ဆိုတာတော့ အသေအချာ မပြောနိုင်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အသေအချာ ပြောနိုင်တာတခုက မော့ဒ်သာ ရှိနေရင် ကျွန်တော် ဘာမဆို လုပ်လို့ ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာပဲ”

မော့ဒ်သည် မျက်လွှာကလေးကို ချပြီး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကက်ပတိန်လာဆင်က ရှိနေသေးတယ်” မော့ဒ်က ပြောသည်။

“သူ့မျက်စိ ကွယ်နေပါပြီလေ” ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ္ဆေသဘော၏ရွက်ကို ပြန်ထူကာ

လူတွေနေထိုင်သော ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ ပြန်ရန် စီမံကိန်း ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မေ့ဒ်သည် ရွက်တိုင်အခြေအနေကို ကြည့်ရန် တစ္ဆေသင်္ဘောဆီသို့ သွားပါသည်။ သင်္ဘောရွက်တိုင် ဧရာမကြီးသည် ရေထဲသို့ ကျိုးကျနေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မိသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရွက်တိုင် ထူရပါ။ သင်္ဘော၏ ရွက်တိုင်မကြီးသည် ဆယ့်ငါးလက်မ ဒုဂ္ဂိုဠ် အနည်းဆုံး အချိန် ခုနစ်ရာကျော်ခန့် လေးလံသည်။ ဤမျှ ကြီးမားလေးလံသော ရွက်တိုင်ကြီးကို ရေထဲမှ ဆွဲတင်ဖို့ အတော်ခက်သည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သင်္ဘောသားများသုံးသည့် အလေးအပင် မသည့် ကိရိယာတမျိုးကို တီထွင်ကြံဆ လုပ်ကိုင်ရသည်။

ရေထဲ၌ ကျိုးကျနေသော ရွက်တိုင်တွင် ရစ်ပတ်နေသော ရွက်များကို ပထမဦးစွာ ဖြတ်တောက်ရသည်။ ဖြုတ်ရသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေစဉ် ဗောဒိက လှေကို ငြိမ်အောင် ထိန်းထားပေးသည်။ တနေကုန် တနေခန်း လုပ်မှ ရွက်တိုင်မှ ရွက်ကို ဖြုတ်လို့ရသည်။ ထို့နောက် ရွက်ကို သောင်ပြင်၌ ဖြန့်ကာ ခြောက်သွေ့စေရသည်။

နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် မေ့ဒ်တို့သည် သင်္ဘောရွက်တိုင် ထူဖို့အတွက် သင်္ဘောပေါ်၌ နေရာ လုပ်ရသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသံကို ဝံပုလွေလာဆင် ကြားသဖြင့်...

“ဟမ့်၊ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်တော် သင်္ဘောကို ပြင်နေသဗျို့” ဟု ကျွန်တော်က လှမ်း၍ ဖြေသည်။

“ဘာကို ပြင်တာလဲ”

“သင်္ဘောရွက်တိုင် ပြန်ထူမလို့ ပြင်ဆင်နေတာ”

“ဟာ တယ်ဟုတ်ပါလား ဟမ့်၊ ဟမ့် မင်း အခု ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီပေါ့လေ”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်သွားပြီ နောက်

“ရွက်တိုင်ကြီးကို ထူဖို့ မင်း မလုပ်သင့်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်သင့်တယ်ထင်လို့ အခု လုပ်နေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီသင်္ဘောဟာ ငါ့သင်္ဘော၊ ငါ ပိုင်တာ။ ဒါကြောင့် မင်းကို လုပ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“ဒီမှာ မစ္စတာလာဆင်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် တခါတုန်းက ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို ကိုက်စားချင်ရင် အချိန်မရွေး ကိုက်စားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက ပြောင်းလွဲသွားပြီဗျ။ အခုဆို ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘယ်အချိန်မဆို ကိုက်စားလို့ ရနေပြီ”

ဝံပုလွေလာဆင်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ကလေး ရယ်မောသည်။

“ကောင်းပါကွာ၊ မင်းက ငါ့စကားလုံးနဲ့ ငါ့ကို ပြန်ပစ်နေတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ မင်းအကျိုးအတွက် ငါ သတိပေးလိုက်ပါတယ်၊ မင်း ရွက်တိုင်ကို ထူဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ဝံပုလွေလာဆင်... ခင်ဗျားကြီး သိထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ဒုက္ခိတတယောက်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်လောက်အောင် မရဲတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခု ခင်ဗျားကို သတိပေးလိုက်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို ပစ်သတ်ရမှာပဲ”

“ငါကတော့ ငါ့သင်္ဘောကို မင်း ဘာမှ ပြင်ခွင့် ဆင်ခွင့် မပေးဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ”

“သင်္ဘော သင်္ဘောနဲ့ ခင်ဗျား ပြောနေတာဟာ လူ့ကျင့်ဝတ်က အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ အခွင့်အရေးတခုအနေနဲ့ ပြောနေတာလား။ အရင်တုန်းက လူ့ကျင့်ဝတ်က အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ အခွင့်အရေးဆိုတာကို ခင်ဗျားခေါင်းထဲမှာ ထည့်ခဲ့ဖူးသလား၊ တခါမှ မထည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ လူ့ကျင့်ဝတ်က အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အခွင့်အရေးကို ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကိုယ်စား ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲမှာထည့်ပြီး စဉ်းစားလိမ့်မယ်လို့များ ထင်ရင် ခင်ဗျားအမှားပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ထံသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မည်သည့် အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပါသည်။ မြင်ရသူများ စိတ်သက်သာဖွယ်ရာ မရှိပါ။

“လူတိုင်းဟာ လေးစားလောက်တယ်၊ ဟမ့်ကိုလည်း လေးစားလောက်ပါတယ်”

သူက ခနဲတုံ့တဲ့ ပြန်ပြောသည်။ ခဏမျှငြိမ်သက်သွား ပြီးနောက် ဝံပုလွေလာဆင်သည်...

“နေကောင်းရဲ့လား၊ မစ္စဗရူးစတား” ဟု လှမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် အတော်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မော့ဒ်သည် သင်္ဘောပေါ် ရောက်ကတည်းက တခါမှ အသံမပြုနေခဲ့ရကား၊

မျက်စိကွယ်နေသော ဝံပုလွေလာဆင်က မော့ဒ်ရှိကြောင်း ဘယ်ပုံ သိသွားသည်ကို အံ့အားသင့်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ကက်ပတိန် လာဆင်” မော့ဒ်က ပြန်လှန် နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။

“ဒါထက် ကျွန်မ ရှိနေမှန်ရှင် ဘယ်လို သိသလဲ”

“ခင်ဗျားအသက်ရှူသံကို ကျုပ် ကြားနေရတာပဲ။ နေပါဦး၊ ဟမ့်ဟာ သိပ်ပြောင်းလဲ တိုးတက်မနေဘူးလား”

“ကျွန်မ မသိပါဘူး ကက်ပတိန် လာဆင်၊ ကျွန်မအဖို့တော့ ဘာမှ ပြောင်းလဲတယ် မထင်ပါဘူး”

မော့ဒ်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်ပြီး လာဆင်အား အဖြေပေးသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား အရင်တုန်းက ဟမ့်ကို မြင်စေချင်တယ်”

“ဝံပုလွေလာဆင်၊ ဆေးကို မစားမီနဲ့ ဆေးစားပြီးပုံ ပြချင်လို့လား”

ကျွန်တော်က ကြားဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဟမ့်၊ ငါ နောက်ထပ် သတိပေးပါရစေ။ မင်း ဒီသင်္ဘောကို ပြင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လူတွေနေတဲ့ ကမ္ဘာကို ပြန်မလိုက်ချင်ဘူးလား”

ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ...

“မလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါ ဒီမှာပဲ သေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်” ဟု ဝံပုလွေလာဆင်က ပြန်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တော့ မသေနိုင်သေးဘူးဗျို့၊ ကမ္ဘာထဲကို ပြန်ကို ပြန်ရမှာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် အန်တုလိုက်ပြီး၊ တူတလက်နှင့် တဒေါက်ဒေါက် ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်နေပါသည်။

နောက်တနေ့တွင် ရွက်တိုင်များကို သင်္ဘောပေါ်သို့ တင်သည့်လုပ်ငန်းကို စတင်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရွက်တိုင်ကို မရန် ရွက်တိုင်၌ ကြိုးများ ချည်နေစဉ် ဝံပုလွေလာဆင် ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ခွန်းဆက်ရုံမှတစ်ပါး စကား မပြောကြပါ။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မမြင်ရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်နေသောအသံ၊ စကားပြောသောအသံတို့ကို တချိန်လုံး နားထောင်နေပါသည်။ ရွက်တိုင်ကို သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်အောင် မတင်ရသည်မှာ မလွယ်ပါ။ အမှားများကို လုပ်ပြီးမှ နည်းရလာပါသည်။

မွန်းတည့်ရောက်ခါမှ ကျွန်တော်တို့သည် ရွက်တိုင်တတိုင်ကို သင်္ဘောပေါ်ရောက်အောင် လုပ်နိုင်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသည်ကား ပြောမပြနိုင်အောင်ပင်။ ရှေ့ဆက်လုပ်ရမည့် အလုပ်တွေကား တပုံတပင်ကြီး ကျန်သေးသည်။ သို့သော် အလုပ်လုပ်ရင်း လုပ်တတ်လာအောင် သင်ယူရပေမည်။

မွန်းတိမ်းလောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရွက်တိုင်ထူပါသည်။ ရွက်တိုင်မထူမီ ထူမည့်နေရာကို အသားကျအောင် ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာပင် နေဝင်သွားပါတော့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ထိုင်၍ နားထောင်နေသည်။ စကားတခွန်းမျှ ဝင်မပြောပါ။ နေဝင်သွားတော့မှပင် သူလည်း သင်္ဘောစားဖိုဆောင်သို့ ဝင်သွားကာ ညစာအတွက် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ရွက်တိုင် မထူရသေးသော်လည်း ရွက်တိုင်ထူရန် လုပ်ငန်း အဆင့်ပေါင်း များစွာကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကျော်လွှားခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိပြန်တော့လည်း ကျွန်တော်သည် မိမိကြိုးပမ်းမှုကို အားရ နှစ်သက် ကျေနပ်မိသည်သာ ဖြစ်လေသည်။

“နေမဝင်ခင် ရွက်တိုင် ထူပြီးသားဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

မော့ဒ်အား လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်စောမနေပါနဲ့ ဟမ်ဖရီရယ်၊ ရှင့်မှာဖြင့် ပင်ပန်းလွန်းလှပါပြီ။ မနက်ဖြန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်”

“မော့ဒ်တယောက်လည်း ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊ မော့ဒ်... မော့ဒ် ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူမိပါတယ် မော့ဒ်ရယ်”

“ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိတာက ပိုပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒီလို ဂုဏ်ယူစရာအကြောင်းတွေ ပိုရှိနေပါတယ်”

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် သူ ပြောလိုက်သည့်စကားကို သူ့ဘာသာ သဘောကျသွားဟန်နှင့် ရယ်မောပါသည်။

“အခုနေများ ကျွန်မတို့ရဲ့စာပေမိတ်ဆွေတွေ မြင်ရင်တော့လား၊ ကျွန်မတို့ အဝတ်အစားတွေ၊ ရုပ်ရည်တွေ ဘယ်လိုဖမ်းနေမယ်ဆိုတာ ရှင် တခါ တခါ မစဉ်းစားမိဘူးလား ဟမ်ဖရီ

“စဉ်းစားမိတာပေါ့ မော့ဒ်၊ မော့ဒ်ရဲ့အသွင်အပြင်ကို ကျွန်တော် ခဏ ခဏ စဉ်းစားမိပါတယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆို ကျွန်မအသွင်အပြင်က ဘယ်လိုလဲ”

“ကြည့်လေ၊ ခင်ဗျား ဝတ်ထားတဲ့ စကတ်ကို ကြည့်ပါဦး၊ စုတ်ပြဲလို့။ နောက်ပြီး သင်္ဘောသားတွေဆောင်းတဲ့ ကက်ဦးထုပ်ကြီးနဲ့။ ခင်ဗျားကိုကြည့်ပြီး ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် လှပတဲ့ စာပေတွေကို မွေးထုတ်ခဲ့သူပါလို့ ပြောရင် ဘယ်သူမှ ယုံမယ် မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့သည် ရယ်စရာ မောစရာများပြော၍ ငါးမိနစ်ခန့် အပန်းဖြေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ပြောသော ရယ်စရာ မောစရာတွေ၏ အတွင်းဘက်၌ကား တစုံတခု ရှိနေသည်မှာ မှန်၏။ ကျွန်တော်တို့၏မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော်တို့စကားများက မပြောသောအရာတို့ကို ဖော်ပြနေကြပြီလား။ ကျွန်တော် အသေအချာ သိသည်ကတော့ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများသည် စကားပြောနေပြီဆိုသော အချက်ပင်တည်း။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ပြောသောစကားကို မော့ဒ်တယောက် နားလည်လိုပါသလော။ မော့ဒ်၏မျက်လုံးများကကော ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စကား ပြောနေပါသလော။ မော့ဒ်၏ လုံးဝိုင်းသော မျက်လုံးအိမ်မှာ ကလယ် ကလယ်နှင့် ထူးခြား အေးမြ တည်ငြိမ် ရွန်းလဲ့သော အရောင်များ တောက်နေသည်။ သည်မျက်လုံး ရွန်းလဲ့လဲ့သည် စကားပြောနေသော မျက်လုံးများ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကျွန်တော် ဟမ်ဖရီ ဗင်ဝေဒင်သည် စာကြမ်းပိုးမျှသာ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးအစုံကပြောသော စကားများကို ကျွမ်းကျင်နားလည်သူ မဟုတ်။ ကျွန်တော် စာကြမ်းပိုး ဟမ်ဖရီဗင်ဝေဒင်သည် ချစ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရယူရန် ရေရှည်စောင့်နိုင်သူသာဖြစ်သည်။ ဤသို့သော အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကိုပင် ကျွန်တော် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့စကားများသည် အပေါ်ယံအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏

ပုံပန်းသွင်ပြင်နှင့်သာ သက်ဆိုင် ပတ်သက်နေသော်လည်း၊ ကျွန်တော်တို့ကို အခြား တွေးတောစရာများကို တွေးမိစေသော စကားများလည်း ဖြစ်ပါပေသည်။

“တနေကုန် ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီးတော့ ညကျပြန်တော့လည်း ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မအိပ်ရတာ ဒုက္ခပဲနော်”

ကျွန်တော်တို့သည် ညစာစားပြီးနောက် စကားဝိုင်းကို ကျွန်တော်က စဖွင့်လိုက်သည်။

“မျက်မမြင်တယောက်က အန္တရာယ်ပေးနိုင်ရဲ့လား ရှင်”

မော့ဒ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မယုံစားဘူး၊ သူ မျက်စိ မမြင်ရတဲ့အတွက် ပိုပြီး ဆိုးသွမ်းနိုင်သေးတယ်”

နောက်တနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ခပ်စောစော နိုးကြကာ မနက်စာကို စောစောပင် စားကြပါသည်။ မနက်စာ စားနေစဉ် နေထွက်ပါသည်။

“ဘုရားရေ၊ ကြည့်ပါဦး ဟမ်ဖရီ” မော့ဒ်က အလွန်တရာ အံ့သြထိတ်လန့်ဖွယ် အသံဖြင့် အော်လိုက်ရာ၊ ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ မော့ဒ်သည် တစ္ဆေသင်္ဘောဆီသို့ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် စူးစမ်းစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း တစ္ဆေသင်္ဘောဆီသို့ ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရွက်များသည် အစုတ်စုတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေသည်။ ရွက်ကြိုးများသည် ဟိုတစ သည်တစ ပြတ်တောက်လျက်၊ ရွက်တိုင်များလည်း အပိုင်းပိုင်း ကျိုးလျက်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော် လက်နှင့် ရေးသမျှ ခြေနှင့် ဖျက်ခဲ့ပေပြီ။

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်လက်ကို သူ့လက်ကလေးဖြင့် ကိုင်ဆုပ်လိုက်ပြီး၊ ကရုဏာ ကြီးမားစွာနှင့် “ရှင်တော့ အစက ပြန်စရဖို့ ဖြစ်လာပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်တာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဒေါသဟာ ဘာမှ အရာမရောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ယင်တကောင်ကိုတောင် နာကျင်အောင် မလုပ်ရဲပါဘူး၊ ဒါကိုလည်း လာဆင်က ကောင်းကောင်းကြီး သိနေတယ်။ ခင်ဗျားပြောသလိုပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အလုပ်အားလုံးကို အစက ပြန်လုပ်ရုံအပြင် တခြား ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒီတခါတော့ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ပြီးရင် တစ္ဆေပေါ်မှာပဲ နေတော့မယ်၊ နောက်တခါ သူ ဖျက်ဆီးဦးမယ် ဆိုရင်တော့” ကျွန်တော်က မော့ဒ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ တယောက်တည်း ကျွန်းပေါ်မှာ မအိပ်ရဲပါဘူး”

မော့ဒ်က ပြောသည်။

“သူသာ ကျွန်မတို့နဲ့ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။ ကျွန်မတို့လည်း တစ္ဆေအပေါ်မှာ သူနဲ့အတူနေပြီး လုပ်စရာကို အေးအေးဆေးဆေး သက်သောင့်သက်သာ လုပ်နိုင်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ တစ္ဆေပေါ်မှာ နေကြမယ်ဗျာ၊ လာဆင်နဲ့ သင့်မြတ်ချင် သင့်မြတ်၊ မသင့်မြတ်ချင် မသင့်မြတ်၊ ဒါက အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် ဒေါသအဆူ ငြိမ်သွားသောအခါ ခပ်စောစောက ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဒေါသူပုန်ထခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို တွေးပြီး ရယ်မိပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့တတွေ သိပ်ကလေးဆန်တာပဲနော်၊ ဝံပုလွေလာဆင်ကလည်း ကလေးဆိုးကြီးလို သူများလုပ်တာ လိုက်ဖျက်ဆီးပစ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကလေးဆိုးကြီးလို သူဖျက်ဆီးရ ကောင်းလားဆိုပြီး ဒေါတွေ ဘာတွေ ထွက်လို့” ဟု ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောမိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ အပျက်အစီးများကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိပါတော့သည်။ လာဆင်သည် ရစရာ မရှိအောင် ဖျက်ဆီးပစ်ပါသည်။ မော့ဒ်ကား အပျက်အစီးများကို ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ဝဲနေရှာပါသည်။ ဤမျက်ရည်သည် ကျွန်တော့်အတွက် ရစ်ဝဲသော မျက်ရည်များဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အပျက်အစီးကိုကြည့်ရင်း ငိုချင်နေမိသည်။

“ဝံပုလွေလာဆင် ဆိုတဲ့လူတော့ သတ်ပစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို သတ်ပစ်နိုင်လောက်အောင် မမိုက်ချင်ဘူး”

ယခင်က ဆင်ခြင်မှုများ ပျောက်ကွယ်ကာ ဒေါသမီးဟုန်းဟုန်း ထတောက်ပြန်သည်။

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ကို ကလေးငယ်ကလေး တယောက်ပမာ သဘောထားကာ၊ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို ဖွဖွရွရွကလေး ပွတ်သပ်ပေးရင်း...

“ဒေါသဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ ဟမ်ဖရီရယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ အမှန်ဘက်က လူတွေဆိုတော့ အစစအရာရာ ချောချောမွတ်မွတ် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ အမှန်တရားကို အောင်မြင်မှုက ကြိုဆိုနေပါတယ်” ဒေါသ ပြေငြိမ်းအောင် နှစ်သိမ့်ရှာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်၏ရင်ခွင်၌ ခေါင်းကို မှီထားမိပါသည်။ ယင်းသို့ မှီရ၍ ကျွန်တော့် အင်အား ပြည့်ဖြိုးလာသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

“ဟော... ဟော သူ လာနေပြီ” မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်အား တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်သည်။

“သူ လာတာကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ၊ သူ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင် လာကြည့်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့တွေ့ပြီး ဒေါသဖြစ်ရင် သူ တော်တော် ကျေနပ်သွားမှာပဲ။ သူ မကျေနပ်စေနဲ့ မော့ဒ်၊ ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး လက်မှာကိုင်ထားလိုက်၊ ကျွန်တော်တို့ သူနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်ရမယ်”

ကျွန်တော်က မော့ဒ်အား တိုးတိုးပြန်ပြောသည်။

ဝံပုလွေလာဆင် တဖက်ကလာလျှင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခြားတဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့တသိုက် အသံတိတ် ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း ကစားနေကြသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ သဘောသို့ ရောက်နေကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနှင့်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် နှုတ်ဆက်စကားကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ဆိုလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့က ခွန်းတုံ့မပြန်။ သူ့ကို ရှောင်မြဲ ရှောင်သည်။

“သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ သဘောပေါ် ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို”

သူ ခြေလှမ်းလှမ်းလျှင် ကျွန်တော်တို့ လှမ်းသည်။ သူရပ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ရပ်သည်။ သူ့ကို ရှောင်ရင်း တိမ်းရင်း ကျွန်တော်တို့၏ဒေါသတွေ ပြေခဲ့သည်။ စိတ်ပျက်မှုတွေ ပြယ်ခဲ့သည်။ ပျော်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားမိကာ သူ့အခန်းသို့ သူပြန်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း သဘောလက်ရန်းကို ကျော်၍ လှေထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်၏ ပြူးကျယ်ကြည်လင်သော မျက်လုံးညိုကြီးကို သတိထား ကြည့်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ဝံပုလွေ လာဆင်၏ယုတ်ပတ်မှုကိုပင် မေ့လျော့သွားကာ တခုတည်းသောအချက်ကိုသာ သတိရမိသည်။ ထိုအချက်ကား ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်ကို ချစ်သည်... ချစ်သည် ဟူသောအချက်ပင် ဖြစ်သည်။ မော့ဒ်ကြောင့် ကျွန်တော့်၌ အင်အား ပြည့်ဖြိုးရသည်။ ယင်းအင်အား ပြည့်ဖြိုးမှုသည်ပင်လျှင်

ကျွန်တော်တို့ကို လူကမ္ဘာထဲသို့ ပြန်ရောက်စေပေလိမ့်မည်။

ဝံပုလွေလာဆင် ခုတ်ထစ် မျှောပစ်လိုက်သော ရွက်တိုင်များကို ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်တို့ သောင်စပ်တခို၊ ရေပြင်တဝိုက် လိုက်၍ရှာရသည်။ တတိယမြောက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရွက်တိုင်အားလုံးကို ရှာ၍တွေ့သည်။ ပထမနေ့၌ ရွက်တိုင်မကြီးကို ရှာတွေ့ခဲ့ရာ လှေဖြင့် ဆွဲယူခဲ့ရသည်။ ရွက်တိုင်မကြီးကို ဆွဲယူရသည့်ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ တတိယမြောက်နေ့တွင်မူ ရွက်တိုင်အားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ ဆယ်ယူပြီး သင်္ဘောအနားတွင် အသင့် စုစည်းထားလိုက်သည်။ စတုတ္ထမြောက်နေ့မှာ အလုပ် ဆက်လုပ်နိုင်လောက်အောင် ခွန်အား မရှိတော့ရကား အနားယူကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုညက အိပ်လိုက်ရာ နောက်တနေ့ မွန်းတိမ်း ၃ နာရီမှ နိုးလာသည်။ မော့ဒ်အဖို့တော့ ဤမျှလောက် အိပ်ရ မအိပ်ရ အသေချာ မပြောနိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ မော့ဒ်သည် ညစာ ချက်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်မ ဂျပန်ပြည်ကိုသွားတာ ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲ၊ ကျွန်မဟာ သိပ်ခွန်အားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဆရာဝန်တွေက ကျွန်မကို ရေကြောင်းခရီးသွားဖို့ ညွှန်ကြားခဲ့တယ်၊ ကျွန်မကလည်း ခရီးသွားမယ့်သွားရင် အရှည်လျားဆုံးခရီး သွားမယ်ဆိုပြီး ဂျပန်ကို သွားဖို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါပဲ”

ကျွန်တော်တို့သည် ညစာစားပြီး အေးအေးလူလူ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောရင်း၊ ဗောဒ်က သူ့ခရီးစဉ်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီတုန်းက ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း မသိလို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က ရယ်ရယ်မောမော နောက်ပြောင်ပါသည်။

“ဒီလို မသိဘဲ ရွေးမိလို့ ခုဆို ကျွန်မဟာ အရင်နဲ့ လုံးဝ မတူတော့တာပေါ့။ ကျွန်မမှာ အတွေ့အကြုံသစ်တွေ အများကြီး ရလာတယ်၊ ကျန်းမာတောင့်တင်းတဲ့ မိန်းမတယောက်လည်း ဖြစ်လာတယ်”

မော့ဒ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဝံပုလွေလာဆင် ဘာကြောင့် မျက်လုံးကွယ်သည်ကို အတိအကျ အသေအချာ မပြောနိုင်ပေ။ သို့သော် သူ့မျက်လုံး

ကွယ်သည်မှာ သာမန်ကိစ္စဟု မမှတ်ယူသင့်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝံပုလွေလာဆင်က ဤဥဿာဟကျွန်း၌ပင် သူ သေရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း ပြောပြခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူသည် အသက်ရှင်မှုကို ထက်ထက်သန်သန် နှစ်သက်ခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း၊ သေခြင်းကိုလည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လက်ခံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ ဘာကြောင့် သေမယ်ဟု သိနေသနည်း။ သူ့မျက်လုံးကွယ်ခြင်းသည် အပေါ်ယံလက္ခဏာတခုသာ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မောဒ်ကမူ သူ့ဦးနှောက် ယိုယွင်းစ ပြုနေပြီဟု တွေးမိကြသည်။ သူ ခံစားနေရသော နာကျင်ကိုက်ခဲမှုထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုကဲမည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောရင်း မောဒ်သည် ဝေဒနာသည် ဝံပုလွေလာဆင်အပေါ် အသနားပိုဟန် ရှိသည်။ ထို့အတွက် ကျွန်တော်သည် မောဒ်ကို ပို၍သာ ချစ်မြတ်နိုးမိပါသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ နံနက်စာကို စားပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ကြရသည်။ တနေကုန် အလုပ်လုပ်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ရွက်တိုင် နှစ်တိုင်ကို တစ္ဆေသင်္ဘောပေါ်သို့ အရောက်တင်ပြီး ဖြစ်ရုံသာမက၊ ရွက်တိုင်ထူဖို့ပင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ရာသို့လာကာ နားအာရုံပြုသည်။ ရံဖန်ရံခါ မောဒ်နှင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့်လည်းကောင်း စကား လှမ်း၍ လှမ်း၍ ပြောသည်။ သို့ရာတွင် သူပြောသောစကား၌ သူ ရွက်တိုင်များ၊ ရွက်များကို မည်ပုံ ဖျက်ဆီးသည်ကို လုံးဝ ထည့်မပြောပေ။ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကြောက်ရတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ၏ မျက်စိကွယ်မှု၊ စွမ်းအားမဲ့မှု၊ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကို နားစွင့်နေမှု၊ ဒါတွေအားလုံးကိုလည်း ကျွန်တော် ကြောက်နေမိသည်မှာအမှန်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်အနားသို့ သူ၏ သန်မာလှသောလက်ကြီးများ ရောက်မလာအောင် အထူး သတိပြုရသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်သည် စိတ်မချလွန်းလှသဖြင့် ရွက်တိုင်ဘေး၌ အိပ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော် စိတ်မချသည့်အတိုင်း စိတ်မချစရာ ဖြစ်လာသည်။ ထိုညက ခြေခံများ ကြားရ၍ ကျွန်တော် နိုးလာသည်။ ညကား လသာသောညမဟုတ်၊ ကြယ်ရောင်လင်းသောညမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကြယ်ရောင်အလင်းတွင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် တနေရာသို့ လျှောက်သွားနေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဓားရှိနေသည်ကို သတိမမိသည်။ သူသည် ရွက်ကြိုးများကို ဖြတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်တွင်...

“ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားဆိုရင်တော့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်လောက်အောင် မိုက်မယ် မထင်ဘူး” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောချလိုက်သည်။ သူသည်

ကျွန်တော့်လက်ထဲ၌ သေနတ်ရှိနေသည်ကို သိဟန်တူသည်။

“အလို ဟမ့်ပါလား၊ မင်းရှိနေမှန်း ငါသိပါတယ်။ မင်းဟာ ငါ့နားအာရုံကို ညာလို့ မရပါဘူး” ဟု ရယ်မောပြောဆိုသည်။

“မင်းမှာ ဒီအခွင့်အလမ်းဟာ အမြဲတမ်း ရှိနေသားပဲ” သူက ပြန်ပြောသည်။

“ကဲ ဖြတ်လေဗျာ”

“မင်း ငါ့ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းကို ငါ မပေးနိုင်သေးဘူး ဟမ့်”

ဝံပုလွေလာဆင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပြန်လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ မော့ဒ်အား ညက အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။ မော့ဒ်က...

“သူ့ကို တခုခုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဟမ်ဖရီ၊ သူ့ကို အခုလို လွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ သူလွတ်နေရင် သူလုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ သင်္ဘောကို မီးရှို့ပြီး နှစ်ချင် နှစ်ပစ်နေမှာ” ဟု မော့ဒ်က ပြောပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“အဲဒါ စဉ်းစားကြည့်ရအောင်”

“နည်းတနည်းတော့ ရှိတာပဲ”

ကျွန်တော့်နည်းကို မော့ဒ်က စောင့်၍ နားထောင်နေစဉ်၊ ကျွန်တော်သည် ဖျံဖမ်းရာ၌ ရိုက်နှက်ရန် အသုံးပြုသည့် တင်းပုတ်ကြီးကို ကောက်ယူပြလိုက်ပါသည်။။

“ဒါနဲ့ ရိုက်ရုံနဲ့တော့ လာဆင် မသေနိုင်ပါဘူး၊ သူ မေ့မြောသွားတုန်း သူ့ကို ကြိုးနဲ့ ချည်ထားတာပေါ့”

“ဒီနည်းလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး ဟမ်ဖရီရယ်၊ ဒီလောက် ရက်စက်စရာ မလိုဘဲ ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းကို ရှာပါဦး” ဟု မော့ဒ်က စောဒက ဝင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နည်းသစ်ရှာစရာ မလိုပါ။ ပြဿနာသည် အလိုလို ပြေရှင်းသွားပါသည်။ ဖြစ်ပုံကား ကျွန်တော်တို့ ရွက်တိုင်မကြီးကို ထူသော မနက်ခင်းတွင် ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူ့အခန်းမှ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာပါသည်။ သူ့ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထူးထူးခြားခြား ရှိလှကြောင်း

သတိပြုမိသည်။ သူလမ်းလျှောက်နေပုံမှာ အားပျော့လွန်းသည်။ ကုန်းပတ်အမြင့်ကလေး လှေကားမှ သူ့အဆင်းတွင် သူ့ခြေထောက်များသည် ရုတ်တရက် ပျော့ခွေသွားပြီး သူလည်း လဲကျသွားသည်။ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် လဲနေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် မော့ဒ်သည် သူ လဲကျရာသို့ အပြေးကလေး သွားရောက်ကာ သူ့ကို ပွေ့ထူမိသည်။ သူ့တကိုယ်လုံးကိုလည်း စောင်နှင့်ပတ်ကာ နွေးထွေးစေသည်။ သူ အသက်ရှူပုံ မမှန်။ သို့သော် နှလုံးခုန်သံကား မှန်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်လက်မောင်းတဖက်ကို တွယ်ထားသော သူ့လက်သည် တင်းကျပ်သည်ထက် ကျပ်လာသည်။ ကျွန်တော် နာလွန်း၍ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်လွန်း၍ အော်မိသည်။ နောက်လက်တဖက်သည် ကျွန်တော့်လည်မျိုသို့ ရောက်လာကာ အတင်း ညှစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကြောက်သော သူ့လက်နှစ်ဖက်အတွင်းသို့ ဘယ်လိုများ ကျရောက်သွားပါလိမ့်။ ကျွန်တော် အသက်ရှူလို့ မဝတော့။ မော့ဒ်၏လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်တော့်လည်မျိုနှင့် လာတွေ့ထိသည်။ မော့ဒ်သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏လက်ကို အတင်းဖြေသည်။ မော့ဒ် အော်ဟစ်သံကို ကြားရသည်။ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ဖြစ်သည်။ မာတီနေးသဘော ပျက်စဉ်က မိန်းမများ ဟစ်အော်ကြသည့်အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် ကျွန်တော့် လည်မျိုကို ညှစ်ရင်း သူ့ကိုယ်တွင်းသို့ ဆွဲယူနေရာ၊ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းသည် သူ့ရင်ဘတ်နှင့် ထိနေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဖုံးထားသော စောင်အပြင် ဘာမျှမမြင်ရတော့ မော့ဒ်သည် ကျွန်တော်တို့ဆီမှ ပြေးထွက်သွားသောအသံကိုကြားရသည်။ မော့ဒ် ပြန်ပြေးမလာသေး။ အချိန်ဆိုတာ၊ စက္ကန့်ပိုင်းဆိုတာ အဆုံးမှ ရှိပါရဲ့လား။ ရှည်လျားချည့်လား။ မော့ဒ် ပြန်လာသံကို ကြားရသည်။ ခြေသံက ဝေးသေးသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်အောက်မှ ဝံပုလွေလာဆင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပျော့ခွေသွားပြီး၊ ကျွန်တော့်လည်မျိုမှ လက်များလည်း လျော့ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး ဝံပုလွေလာဆင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ မေ့မြောနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချထားလိုက်စဉ် မော့ဒ်အနားသို့ ရောက်လာသည်။ မော့ဒ်၏လက်ထဲတွင်ကား ဖျံရိုက်သည့် တင်းပုတ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ သူသည် တင်းပုတ်ကြီးကို အောက်ချထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်ကား ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပင်။ ကျွန်တော်၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းကား ဝံပုလွေလာဆင်၏ ပြုတ်တူ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကြားမှ လွတ်မြောက်ရသည့် အတွက် မဟုတ်ပေ။ မော့ဒ်သည် ကျွန်တော် မြတ်နိုးဖွယ် မိန်းမသား၊ ကျွန်တော်နှင့် အတူယှဉ်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ရဲဘော်မ၊ ကျွန်တော့်အတွက် တိုက်ရဲသော သူရဲကောင်းမကလေး ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရသောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“ချစ်စရာ မိန်းမသားကလေးရယ်” ကျွန်တော်သည် မတ်တတ်ရပ်

ဟစ်ကြွေးမိသည့်ခဏ၌၊ မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာကာ သူ့မျက်နှာကလေးကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်၌ တင်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့ဆံပင်ကလေးများကိုသာ ညင်ညင်ညက်ညက် နမ်းရှုပ်နေမိပါသည်။

“ဝံပုလွေလာဆင်ဟာ အခုဆို ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ နောင်လည်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်စေရဘူး။ ဒီကနေ့ကစပြီး ဝံပုလွေလာဆင်ဟာ သင်္ဘောဝမ်း အတွင်းချောင်မှာ နေမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သင်္ဘောဦးခန်းမှာ နေမယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့ကို လှေကားမှဆွဲချပြီး ခုတင်တခုပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။ သူ့လက် သူ့ခြေထောက်များကိုလည်း ကြိုးနှင့် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ချည်ထားလိုက်သည်။ နောက်နေ့များတွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်အနှောင့်အယှက် လုံးဝမရှိဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်လုပ်ရပါသည်။ မော့ဒ်နှင့် ကျွန်တော်ကား တချိန်ထက်တချိန် သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ကို တပတ်ပြီးတပတ်၊ တကျော့ပြီးတကျော့ တင်းရစ်မိပြီဟု ထင်မိပါသည်။

ဥဿာဟ ကျွန်းပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံမှ တစ္ဆေသင်္ဘောသို့ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းရွှေ့ နေခဲ့ကြသည်။ မော့ဒ်က ယခင် သူနေခဲ့သောအခန်း၌ပင် နေသလို၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် အခန်းဟောင်း၌ပင် နေပါသည်။ သင်္ဘော စားဖိုချောင်၌ ကျွန်တော်တို့ ချက်ပြုတ် စားသောက် ကြပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကား အိပ်ရာထဲ၌ ဗုန်းဗုန်းလဲရှာပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် အခွင့်ရလျှင် သူ့ထံသို့သွားကာ စကားစမြည် ပြောပါသည်။ မော့ဒ်ကလည်း လူမမာကို ပြုစုပါသည်။ တနေ့တွင် ဝံပုလွေလာဆင်က...

“ငါ့ညာဘက်နားက လုံးဝ မကြားတော့ဘူး၊ ငါ့ညာလက်နဲ့ ညာခြေထောက်လည်း လုံးလုံးလှုပ်ရှားလို့ မရတော့ဘူး” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုနောက် သူသည် ပြုံးကာ.....

“ဒီမှာ ဟမ့်၊ မင်းကို သတ်ပစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အခု သတ်ပစ်ချင်တယ်၊ မင်းကို သတ်ချင်တဲ့ စိတ်ဟာ အခုထိ မကုန်နိုင်သေးဘူး” ဟု ပြောပြသည်။

“ဘာကြောင့်လဲ ဝံပုလွေလာဆင်” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဘာကြောင့်ရမလဲ၊ ငါ အသက်ရှင်နေတုန်းဆိုတာ ပြချင်လို့၊ နောက်ပြီး ငါဟာ အသက်ရှင်နေရုံမကဘဲ အသက်ရှင်မှုအတွက် အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ခွန်အားနဲ့ အပြည့်စုံဆုံး ဆိုတာကိုပါ ပြချင်လို့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဟောဒီလိုအဖြစ်နဲ့ သေရမှာမျိုး”

“ဒါထက် ခင်ဗျားရောဂါဇာစ်မြစ်က ဘယ်မှာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား တွေးကြည့်မိသေးလား”

“ဦးနှောက်ပေါ့၊ ဦးနှောက်ကင်ဆာလား၊ ဦးနှောက်မြင်းရောဂါလား၊ ဒါမျိုး ခပ်ဆင်ဆင် ရောဂါ တခုခုပဲလား မသိဘူး။ သိတာကတော့ ငါ့ရောဂါဟာ ဆဲလ်တခုပြီးတခုကို ခြွေခြွေစားနေတယ် ဆိုတာပဲ၊ ငါ့မျက်ကြောအဖွဲ့ကို အခု စားနေပြီလေ။ ငါ အခု မမြင်ရတော့ဘူး၊ မကြားရတော့ဘူး၊ နောက်ဆို စကားပြောလို့လည်း ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ၊ တက်ကြွနေတုန်းပဲ၊ နောက်ပြီး စွမ်းအား ရှိနေတုန်းပဲ”

“ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျားဆိုရင် ငါ ရှိနေတုန်းပဲ ပြောမယ့်အစား ငါ့ဝိညာဉ်ဟာ

ရှိနေတုန်းလို့ပဲ ပြောမိမှာ”

“ဝိညာဉ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါနဲ့ ဆိုင်တာပါ။ ငါဟာ ရှိနေတုန်းပဲ။ ငါ့ဦးနှောက်ဝေဒနာဟာ ငါ့ဦးနှောက်ရဲ့အမြင့်ဆုံးအပိုင်းကိုမှ မရောက်သေးတာဘဲ၊ ငါ သိနိုင်သေးတယ်၊ ငါ တွေးနိုင်သေးတယ်၊ ငါ ဆင်ခြင်နိုင်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ ရှိနေတာပေါ့။ အေးလေ ငါ မသိနိုင်၊ ငါ မတွေးနိုင်၊ ငါ မဆင်ခြင်နိုင်တော့ရင် ငါ ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ငါလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါဟာ ဝိညာဉ်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

ဝံပုလွေလာဆင်၏ဝေဒနာသည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ အတွေးအမြင်ကို ပြောင်းလဲမပစ်နိုင်ပေ။ သူကား ယခင် ဝံပုလွေလာဆင်ပင် ဖြစ်နေသေး၏။ ခေါင်းမာသော လာဆင်ပင် ဖြစ်နေသေး၏။ သူပြောသလိုပင် သူသည် ရှိနေတုန်း တည်နေတုန်းပင်။ သို့သော် မလှုပ်ရှားသော ရှိမှု တည်မှု။

ကျွန်တော်တို့သည် သူ့လက်၊ သူ့ခြေများကို ချည်ထားသည့်ကြိုးများကို ဖြေပေးလိုက်ပါသည်။ သို့တိုင်အောင် သူ ဘာလုပ်ဦးမည်နည်း၊ ဘာလုပ်နိုင်သေးသည်ကို တွေးလန့်နေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်သုံးရက်ရှိသောအခါ “တစ္ဆေ” သင်္ဘော၏ ရွက်တိုင်များသည် သူတို့၏နေရာသို့ ကိုယ်စီ ရောက်နေပါပြီ။ ဝံပုလွေလာဆင်၏ အခြေအနေကား ဆိုးရွားသထက် ဆိုးရွားလာသည်။ သူ့အသံသည် တချက် တချက် တိတ်သွားသည်။ တချက် တချက် လုံးဝ ဝင်သွားသည်။ စကားပြောနေစဉ် ဝါကျမဆုံးမီ အသံပျောက်သွားတတ်သည်။ ထိုသို့ ဝေဒနာ ခံစားနေရစဉ်ပင် ဝံပုလွေလာဆင်က စကားပြောနည်းသစ်တခုကို တီထွင်ပါသည်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ပြောသောနည်း ဖြစ်သည်။ ဟုတ်တယ်ဟု သူဆိုလိုလျှင် သူ့လက်ချောင်းကို မွေ့ရာ၌ ထောက်သည်။ မဟုတ်ဘူးဆိုလိုလျှင် လက်နှစ်ချောင်းကို ထောက်သည်။ ဤတီထွင်မှုသည် အချိန်မီ တီထွင်မှု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစနစ် တီထွင်သည့်နေ့၌ပင်သူ လုံးဝ အသံမထွက်တော့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သူပြောသော စကားများကို စာရွက်ပေါ်တွင် ဘယ်လက်ဖြင့် ရေးပြပါသည်။

ဆောင်းပေါက်လာပြီ။ ဆောင်းနှင့်အတူ မိုးရောလေပါ ရော၍ပါလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရွက်များစပ်ခြင်း၊ ရွက်တွင် ကြိုးများတပ်ခြင်းတို့ကို မနားမနေ ပြုရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရွက်တိုင်၌ ရွက်များကို ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။ မောဒ်ခမျာ ပျော်ရှာလွန်း၍ ထခုန်ပေါက်မတတ် ဖြစ်ရသည်။

“ဒါတွေက သိပ်ခက်လှတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ကြားသည်။ မောဒ်သည် လှေကားဝသို့ ကြည့်ရင်း

“တခုခုကို မီးလောင်တယ်နဲ့ တူတယ်၊ ညှော်စော်နံတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။ သင်္ဘောဝမ်းမှ မီးခိုးလုံးများ လိုမ့်တက်လာသည်။

“ဝံပုလွေလာဆင်ဟာ မသေသေးဘဲ အစွယ်ပြတုန်းပဲ” ဟု ကျွန်တော်သည် အောက်မေ့မိရင်း၊ မီးခိုးလုံးများအကြားမှ သင်္ဘောဝမ်းအတွင်းသို့ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ဝံပုလွေလာဆင်အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အသက်ရှူကျပ်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ လာဆင်သည် မွေ့ရာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့စောင်များအောက်ကို လက်နှင့် လိုက်သပ်ကြည့်သည်။ မီးလောင်သည့်နေရာကို မတွေ့ရ။ မီးခိုးငွေ့များ ဝံပုလွေလာဆင်အခန်းကသာ ထွက်သည်။ သူနှင့် မနီးမဝေး နေရာက မီးလောင်ရမည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့စောင်အောက်ကို စမ်းပြီး၊ စောင်ပေါ်ကို စမ်းကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော့်လက်ပေါ်သို့ တစုံတခု ပြုတ်ကျလာသည်။ ပြုတ်ကျလာသော အရာသည် အတော်ပူလှသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်သည် သင်္ဘောသားများ အိပ်သော နှစ်ထပ်အိပ်စင်၌ အိပ်ရကား အပေါ်ထပ်အိပ်စင်မှ မွေ့ရာကို မီးရှို့လိုက်ကြောင်း အခုမှ နားလည်ရသည်။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ်ထပ် အိပ်စင်မှ မွေ့ရာနှင့် စောင်ကို အပြင်ယူထုတ်ကာ မီးကိုငြိမ်းသတ်ရသည်။ ၁၀ မိနစ် ကြာသောအခါ မီးခိုးများ မရှိတော့။ မော့ဒ်ကို အောက်သို့ ဆင်းလာနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်အလုပ်ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ ပြုံးနေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတခုမို့လို့ပဲ။

ဝံပုလွေလာဆင်က စာဖြင့် ရေးပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်သေးငယ်တဲ့ အပိုင်းအစတခု”

ကျွန်တော်က ဝံပုလွေလာဆင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျုပ်မသေခင် ဘယ်လောက်သေးတဲ့ အပိုင်းအစ ဖြစ်မလဲဆိုတာ တွေးကြည့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ရှိနေတုန်းပဲ။ ကျုပ်ဘဝမှာ အခုလောက် အတွေးကြည်လင်တဲ့ အချိန် တခါမှ မရှိဖူးဘူး၊ ကျုပ်ဟာကျုပ်ပါပဲ”

သူရေးသောစာသည် သင်္ချိုင်း ကမ္မည်းစာပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် သူ့အုတ်ဂူနှင့် တူသည်။ ဝိညာဉ်သာ ရှိတော့သည်။ ဝိညာဉ်သည်ကော သူ့ကိုယ်တွင် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်တော့မည်နည်း။

“ကျုပ် ဘယ်ဘက်လက် အခု သိပ်လှုပ်မရ၊ စကားပြောရင် ကျယ်ကျယ်ပြော”

နောက်တနေ့ မနက်တွင် ဝံပုလွေလာဆင်က စာရေးပြသည်။

“ခင်ဗျား ခေါင်းကိုက်နေသလား” ကျွန်တော်က မေးကြည့်သည်။

“အမြဲတမ်းတော့ မဟုတ်၊ တခါ တခါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ရှိနေတုန်းပဲ”

သူ စာရေးနေစဉ် လက်မှ ခဲတံ လွတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခဲတံကိုကောက်ပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ သို့သော် သူ ခဲတံကို မကိုင်နိုင်တော့။

သူ့လက်ချောင်းကို ကိုင်ရင်း...

“ခင်ဗျား ကြားကော ကြားသေးသလား” ဟု ကျွန်တော် အော်မေးသည်။ သူသည် လက်တချောင်းကို ဖိထောက်မည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် သူ့လက်ချောင်းကိုပင် မထောက်နိုင်တော့။ သူ့ဘယ်လက်သည် လုံးဝ သေသွားပေပြီ။

“သူ့နှုတ်ခမ်းကတော့ လှုပ်နေတယ်” မော့ဒ်က ပြောသည်။ သူ မကြား။ ထပ်မေးကြည့်ရာ မော့ဒ်ပြောသလို နှုတ်ခမ်းကလေး လှုပ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ မော့ဒ်သည် လာဆင်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ လက်ဖျားကလေးများ တင်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်း ထပ်မေးစေသည်။ ကျွန်တော် ယခင်က မေးခွန်းကို ထပ်မေးသည်။

“အင်း... တဲ့” မော့ဒ်က ပြောသည်။

“ဘယ်လိုများ ထူးခြားသလဲ မော့ဒ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမေးရဦးမလဲ”

“သူ့ဆီက ဟင့်အင်းပါတဲ့ အဖြေရအောင် မေးကြည့်စမ်းပါ”

“ခင်ဗျား ဆာနေသလား” အော်လိုက်သည်။

မော့ဒ်၏ လက်ဖျားကလေးများအောက်ရှိ နှုတ်ခမ်းသည် လှုပ်သွားပြန်သည်။

“အင်း... တဲ့” မော့ဒ်က ပြောပြသည်။

“ထမင်းစားမလား”

“ဟင့်အင်း... တဲ့”

“လက်ဖက်ရည်ကော...”

“အင်း တဲ့”

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်
ဝံပုလွေလာဆင်အပါးမှ ထတု့ကာ

“ဟမ်ဖရီရယ် မီးက ဘယ်တော့ကုန်မှာလဲဟင်၊ သူ့အဖြစ်ကို ကြည့်ရတာ
ရင်မောစရာ ကောင်းလှပါတိနဲ့၊ ရင်မောစရာ ကောင်းပါတိနဲ့”

ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်၌ မျက်နှာအပ်ရင်း ငိုပါတော့၏။ သူ့ကိုယ်ကလေးသည်
ကျွန်တော့် လက်ပေါ်၌ ကြက်မွေးတတောင်နှယ် ပေါ့ပါးလှသည်။ ကျွန်တော်သည်
မော့ဒ်သာ မရှိခဲ့လျှင်၊ မော့ဒ်၏ အကူအညီသာ မရခဲ့လျှင် ဘာများ
ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် စွမ်းနိုင်မည်ကို တွေးကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မ ငိုရတာ ရှက်ပါတယ် ဟမ်ဖရီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ မိန်းမသားမှ
မိန်းမသားငယ်ပါ”

မိန်းမသားငယ်ငယ် ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်စကား ဖြစ်သည်။ သူ့အတွက်
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ၌ သုံးသော အသုံးဖြစ်သည်။

“မိန်းမသားငယ်ငယ်ဆိုတဲ့ အသုံးကို ဘယ်ကရသလဲဟင်”

ကျွန်တော် မေးကြည့်သည်။

“ဘာကို ဘယ်က ရတာလဲ”

“မိန်းမသားငယ်ငယ် ဆိုတဲ့ အသုံးကို ပြောတာ”

“ဒါ ရှင်ပိုင်တဲ့အသုံးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ပိုင်တာ၊ ကျွန်တော် တဦးတည်းပိုင်ဘာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ရှင် အိပ်ရင်း ယောင်ပြောမိသလားပဲ”

မော့ဒ်က မျက်ရည် ရွဲရွဲနှင့် ပြုံးရင်း ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ္ဆေသင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်နိုင်ရန် နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ်ယူ၍ ပြင်ဆင်ရပါသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်၏အခြေအနေလည်း ပြောင်းလဲသွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဥဿာဟကျွန်းမှ မထွက်မီ တရက်တွင် သူ လုံးဝ နားမကြားတော့ပါ။

“ခင်ဗျား ရှိနေတုန်းပဲလား”

“အင်း”

ဤ “အင်း” ဟူသော အဖြေသည် သူ့ဘဝတွင် နောက်ဆုံး ကြားလိုက်ရသော မေးခွန်းကို ဖြေသည့်အဖြေပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝံပုလွေလာဆင်၏ အသားစိုင်းများ တနေရာရာတွင် သူ့ဝိညာဉ်သည် ခိုအောင်းနေသည်။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း၊ မည်းမှောင်ခြင်းတို့ကို ထိုဝိညာဉ်သည် အဖော်ပြုနေရရှာသည်။ ထိုဝိညာဉ်သည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိတော့သော ဝိညာဉ်ဖြစ်သည်။ ထိုဝိညာဉ်သည် သူ့ဝိညာဉ်နှင့် ဆိတ်ငြိမ် မည်းမှောင်ခြင်းကလွဲလျှင် ဘာကိုမျှ မသိရှာတော့သော ဝိညာဉ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ဥဿာဟကျွန်း၌ သောင်တင်နေစေရန်
မည်သည့်အရာကမျှ မပြုနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ဥဿာဟကျွန်းမှ
ထွက်ခွာလာခဲ့ပါပြီ။

“ဟမ်ဖရီ... ဒီလို ထွက်လာနိုင်အောင် ရှင့်ရဲ့လက်နဲ့ အားလုံးကို
လုပ်ခဲ့ရတယ်နော်” ဟု မော့ဒ်က ပြောပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မော့ဒ်ရယ်၊ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လက်အပြင်
သေးကွေးလှပတဲ့ လက်နှစ်ချောင်းလည်း ပါပါသေးတယ်”

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်၏လက်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲယူကာ
ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ယခင်အခါများက ကျွန်တော်၏
ချစ်ကမ္ဘာသည် ကျွန်တော် စီမံရာကို ခံရ၏။ ယခုမှ ကျွန်တော်၏ချစ်ကမ္ဘာက
ကျွန်တော့်ကို စိုးမိုးသူ ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများကို စိုးမိုး၏။
ကျွန်တော့်စကားများကို စိုးမိုး၏။ ကျွန်တော်၏နှုတ်ခမ်းအစုံကိုလည်း စိုးမိုး၏။ ယခု
ကျွန်တော့် မေတ္တာက ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းအစုံကို မော့ဒ်၏လက်ကလေးကို နမ်းရန်
အမိန့်ပေးနေ၏။ ကျွန်တော့်မေတ္တာ၏ ကျေးကျွန်မျှသာဖြစ်သော ကျွန်တော်သည်
အမိန့်ကို နာခံရန်မှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်သည်
ကျွန်တော့်လက်ထဲရှိ မော့ဒ်၏လက်များဆီသို့ ကိုင်းညွတ်သွား၏။
ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မော့ဒ် သိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့လက်ကလေးကို
ကပျာကယာ ရုပ်လိုက်ရှာသည်။ နောက်ပြီး သူ မျက်နှာလွှဲမသွားမီ ကျွန်တော့်အား
မေးခွန်းတွေ အပြည့်ပါသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တစ္ဆေသင်္ဘော၏ရွက်များကို ဖြန့်လိုက်ကြသည်။
ရွက်များဆီသို့ လေများ ခိုဝင်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် တစ္ဆေသင်္ဘောသည်
အသက်ဝင် လှုပ်ရှားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တစ္ဆေသင်္ဘောသည်
ဥဿာဟကျွန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးရာသို့ ခွာကာ ပင်လယ်ပြင်ကျယ်သို့
ဦးတည်နေပါသည်။ တိမ်တိုက်တွေအကြားမှ နေမင်း ပြုထွက်လာကာ
ဥဿာဟကျွန်း သောင်ပြင်ကို နေခြည်များဖြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက်စေသည်။

“ဒီကျွန်းကလေးကို တသက် မမေ့နိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော်က မော့ဒ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဥဿာဟကျွန်းကလေးရေ၊ မင်းကို ငါ မမေ့တဲ့အပြင် တသက်လုံး ချစ်နေမှာပါကွယ်”

မော့ဒ်က တိုးညင်းစွာ ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ချစ်နေမှာ”

ကျွန်တော်က လျင်မြန်စွာ ဖြည့်စွက် ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးအစုံသည် တစုံနှင့်တစုံ ပို၍ နားလည်မှုရှိသော အခြေအနေ၌ တွေ့ဆုံကြမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း သူတို့သည် ထိုအခြေအနေသို့ ရောက်အောင်၊ ထိုအခြေအနေ၌ ဆုံမိအောင် အားထုတ်ကြဟန် မတူပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် အတန်ကြာအောင် ဆိတ်ငြိမ်သွားပါသည်။ တခဏကြာမှ...

“ဟော ဟိုမှာ တိမ်မည်းညိုတခုကို တွေ့လား” ဟု မော့ဒ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“မနေ့ညကတည်းက လေဖိအားဟာ သိသိသာသာကြီး ကျလာတယ်”

ကျွန်တော်က မကြာမီ လေလာတော့မည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။ မော့ဒ်သည် ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဥဿာဟကျွန်းကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လျက်...

“ဟုတ်တယ်၊ နေတောင် တိမ်တိုက်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပြန်ပြီ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလေနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ကို သိပ်ရက်များများ မကြာဘဲ ရောက်မှာပဲ”

ကျွန်တော်က ဝမ်းပန်းတသာ ကြွေးကြော်မိပါသည်။

တစ္ဆေသင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်နိုင်အောင် ပဲ့ထိန်းဘီးကို ကိုင်နိုင်ဖို့ မော့ဒ်တွင် အင်အား မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သင်္ဘောကို နေ့ရော ညပါ မောင်းရသည်။ မော့ဒ်အလုပ်က ချက်ပြုတ်ရေး၊ သန့်ရှင်းရေးနှင့် လူမမာ လာဆင်ကို ပြုစုရေးပင် ဖြစ်သည်။ တညလုံး ကျွန်တော် ပဲ့ထိန်းသည်။ နံနက် ငါးနာရီလောက်တွင် မော့ဒ်သည် ကော်ဖီပူပူတခွက်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖုတ်သော ပေါင်မုန့်ကို ယူလာပေးသည်။ နံနက် ခုနှစ်နာရီတွင် နံနက်စာ စားကြသည်။

လေသည် တဖြည်းဖြည်း ထန်သည့်ထက် ထန်လာသည်။ တစ္ဆေသင်္ဘောသည် မုန်တိုင်းထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ရွက်ကို ချသည်။

ရွက်ကြိုးများကို ဆွဲရလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော့်လက်များ ပွန်းပဲ့ ကွဲထွက်ကုန်သည်။ နေရောညပါ ပင်ပန်းကြီးစွာ မုန်တိုင်းကို ရင်ဆိုင်တွန်းလှန်ရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မဟန်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် အနားယူမှဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်သည် သင်္ဘောဦးတည်မှု မရွေ့စေရန် ပဲ့ထိန်းဘီးကို မရွေ့နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားပြီး အိပ်ရာဝင်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ၂၁ နာရီလုံးလုံး အိပ်မောကြီး ကျခဲ့သည်။ အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ မော့ဒ်ကို မတွေ့ရ။ မော့ဒ်သည် ဝံပုလွေလာဆင့် အခန်းသို့ ရောက်နေဟန် တူသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝံပုလွေလာဆင့်အခန်းသို့ လိုက်သွားသည်။ မော့ဒ်သည် လာဆင့်ဘေးနား၌ ရောက်နေသည်။ ဝံပုလွေလာဆင်ကား ဘဝ၏ထိပ်ဆုံးနေရာမှ သေသည်ထက် ဆိုးရွားသော ရှင်လျက်နေသူအဖြစ်သို့ ထိုးကျသွားသည့်သူတဦး ဖြစ်သည်။ မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မော်ကြည့်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော် ချက်ချင်း နားလည်လိုက်ပါသည်။

“သူ့ဘဝဟာ မုန်တိုင်းထဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးသွားတယ်နဲ့ တူတယ်” ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကက်ပတိန် လာဆင်ဟာ အသက်ရှင်နေသလိုပဲ” မော့ဒ်က ပြောသည်။

“သူဟာ အမြဲ အသက်ရှင်နေတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် စွမ်းပကား ကြီးမားတဲ့သူပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစွမ်းပကားဟာ သူ့ကို ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ခရီးဆန့်သွားပါပြီ”

“ဟုတ်တယ် မော့ဒ်၊ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ခရီးဆန့်နိုင်ပါပြီလေ”

ကျွန်တော်သည် မော့ဒ်၏လက်ကလေးကို ဆွဲယူကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုညတွင်ပင် မုန်တိုင်းစဲသွားသည်။ နောက်တနေ့ နံနက်စာစားအပြီးတွင် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ရုပ်အလောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့သယ်ယူလာပြီး သင်္ဘောပဲ့ဝိုင်းတွင် ထားလိုက်သည်။ မုန်တိုင်းစဲသည့်တိုင်အောင် လေကြွင်းလေကျန်များက အနည်းငယ် ထန်နေဆဲ ဖြစ်သဖြင့်၊ ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းလုံးများ ထကြွတုန်း ဖြစ်သည်။ လှိုင်းလုံးအချို့တို့သည် ပင်လယ်ပြင်မှ ကြွကာ ထကာ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ အရောက် တက်လာကြသေးသည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်ကို ဆေးကြောသမှု ပြုကြသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝံပုလွေလာဆင်၏ ရုပ်ကလာပ်ဘေး၌ ဒူးထောက်ကာ ဦးခေါင်းညွတ်၍ ငြိမ်သက်စွာ

နေခဲ့ကြသည်။

“အသုဘ အခမ်းအနား လုပ်ထုံးလုပ်စဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် တပိုင်းတစပဲ မှတ်မိတယ်၊ ဒါကတော့ ရုပ်ကလာပ်အလောင်းကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချရမယ်ဆိုတဲ့ အပိုင်းပဲ”

တခါက သူ့သင်္ဘောလက်ထောက်ဖြစ်ခဲ့သူ သေဆုံးစဉ်က ဝံပုလွေလာဆင် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း ပြောလိုက်သည်။

မော့ဒ်သည် အံ့သြဟန်၊ အသုဘတခု၏ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနိုင်မှုကို မကြိုက်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ပါ။ ဝံပုလွေလာဆင်က အခြားသူတဦးကို အသုဘ ချပေးခဲ့သည့်ပုံသည် ကျွန်တော့်အာရုံထဲတွင် စွဲမြဲနေသည်။ ထိုစဉ်က လုပ်ထုံးလုပ်ရပ်ကို သူ့အသုဘတွင် ကျွန်တော် အသုံးပြုမှုတပါး အခြား မတတ်နိုင်ပါ။ အဝတ် ဝတ်ထားသော လာဆင်၏ရုပ်အလောင်းကို ခြေထောက်ဘက်မှ စ၍ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျွန်တော် ချလိုက်သည်။ အလောင်းနှင့် တွဲဆွဲချည်ထားသော အလေးအပင်များကြောင့် ရုပ်အလောင်းသည် ပင်လယ်အောက်သို့ လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီး ထိုးဆင်းသွားပါသည်။

“သွားပေဦးတော့၊ သွားပေဦးတော့ မာနခဲကြီးရဲ့” မော့ဒ်သည် တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ မော့ဒ်၏ အသံကလေးသည် လေထဲ၌ လွင့်ပါးထွက်သွားသော်လည်း၊ နှုတ်ခမ်းအစုံ လှုပ်ရှားမှုအရ သူ ဘယ်လို နောက်ဆုံး နှုတ်ခွန်းဆက်သည်ကို သိလိုက်ရပါသည်။

အသုဘ အခမ်းအနားပြီး၍ ကုန်းပတ်ပဲ့ပိုင်းမှ လျှောက်လာပြီး သင်္ဘောဘေးလက်ရန်းကိုမှီ၍ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ကို ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိကြသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်သည် နှစ်မိုင် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော တနေရာ၌ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ဦးတည်လာသော သင်္ဘောတစင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သင်္ဘောသားများထံမှ မှတ်သားမိသမျှ သင်္ဘော၏ပုံပန်းသည် အမေရိကန်သင်္ဘော ပုံပန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အချက်ပြအလံများ ထားရာ အခန်းသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီးမှ ရွက်ကြိုးဆင်စဉ်က အချက်ပြအလံ ပြသရာနေရာကို မထည့်ခဲ့မိကြောင်း သတိရမိသည်။ ချက်ချင်းပင် စိတ်အား ညှိုးငယ်မိသည်။

“အို ဘာမှ စိတ်အားငယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီပင်လယ်ပြင်မှာ ကျွန်မတို့သင်္ဘောကို မြင်ဖို့က လွဲပြီး တခြား မရှိပါဘူး” မော့ဒ်က ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တော့ ကယ်မယ့်သူ တွေ့ပြီနော်” ကျွန်တော်သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဝမ်းသာရမလား၊ ဝမ်းနည်းရမလား မပြောတတ်နိုင်အောင်ဘဲ”

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို မော့ဒ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မော့ဒ်နှင့် အကြည့်ဆိုင်သွားပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသားသည် တဦးကိုတဦး နှဲ့မှီလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော့်လက်များသည် မော့ဒ်ကလေးကို အလိုအလျောက် ပွေ့ဖက်မိသည်။

“ဖွင့်ပြောစရာ လိုသေးသလား မော့ဒ်ရယ်”

“မလိုတော့ပါဘူး ဟမ်ဖရီရယ်၊ မလိုတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖွင့်ပြောရင်လည်း အချို့တကု အချို့ဆုံး စကားလုံးတွေကို ကြားရမှာပေါ့”

မော့ဒ်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းအစုံသို့ လာရောက် တွေ့ထိကြသည်။

“ကျွန်တော့်မိန်းမသားရယ်၊ မိန်းမသား ငယ်ငယ်ရယ်” ကျွန်တော်သည် မြည်တမ်းရင်း မော့ဒ်၏ ပခုံးကလေးကို ညင်သာစွာ ပွတ်နယ်မိသည်။

“ကျွန်မရဲ့ မောင်မောင်၊ ကျွန်မရဲ့ မောင်မောင်”

မော့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ၌ သူ့ခေါင်းကလေးကို တိုးဝှေ့ သိုဝှက်ရင်း ရှင်ပျသော သက်ပြင်းကလေးကို ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ ဦးတည်လာသော သင်္ဘောသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ။ ထိုသင်္ဘောမှ လှေချလိုက်သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မြင်ရပါသည်။

“မွေးမွေးပေးပါဦး မိန်းမသား ငယ်ငယ်ရယ်၊ မွေးမွေးပေးပါဦး၊ သူတို့ ရောက်မလာခင်”

“နမ်းနေတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးအဖြစ်က မကယ်တင်ခင်လား ကျွန်မရဲ့မောင်မောင်ရယ်”

မော့ဒ်သည် ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မြင်သမျှ အပြုံးများတွင် ထိုအပြုံးသည် ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး အပြုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

အချစ်ရည် ရွန်းမြ တောက်ပနေသော အပြုံး။ ။

ညွန့်ကြဲ

W H I S P E R of W O R D S

Subscribe Telegram Channel

<https://t.me/TheBookR>